

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELİF KAPLAN

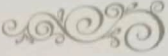
HAYATIMI Değiştir

4.
BASKI

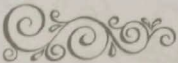
POSTİGA

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Alışlığın kuyusunda sürekli
gezinen bir tek ben miydim?
Hayatıma geri dönmek için adım
atabilecek kadar cesur muydum?
En önemlisi de çocuk ruhlu
bir kadın ile eş olmaya
dayanabilecek miydim?
Bu benim için bir sonun
başlangıcı, belki de geleceğe
karşı bir umut kılıcını
olabilir miydi?*

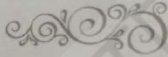

ELİF KAPLAN

HAYATIMI
Değiştir

ELİF KAPLAN

HAYATIMI Değiştir

Hayatı monoton şekilde geçen, tıp öğrencisi Nihal; arkadaşlarının onu zorla götürdüğü kafede, ilk defa gördüğü yakışıklı bir adamdan aniden hoşlanmıştı.

Deniz, sekiz senelik bir ilişkiden büyük bir yıkımla çıkmıştı. Hayatının aşkı dediği kadın tarafından düğünlerine yakın bir zamanda aldatıldığını öğrendiğinde, ruhu karanlığa gömülmüştü. En büyük tutkusu olan mesleğini bile yerine getirmek istememektedir. Hayat ikisine bambaşka bir oyun oynamıştır. Bir imza belki de ikisinin hayatını değiştirecekti. Masum ve kırılgan kız, yaralı adamı iyileştirmek için bütün çabasını ve sevgisini gösterdiğinde, genç adam buna nasıl bir tepki verecekti?

En önemlisi, kalbindeki eski aşkı söküp yeni bir kadına kalbini emanet edebilecek miydi?

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

/postigayayin

www.postigayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HAYATIMI *Değiştir*

POSTİGA

İlk başta hayalimi gerçekleştiren okuyucularıma kocaman teşekkür etmek istiyorum. Bana destek olmanız güç kattı ve yapabileceğime inandırdı. Sizi çok seviyorum. İyi ki varsınız.

İkinci olarak bana okuma alışkanlığı kazandıran Hasan Ali Tezcan öğretmenime teşekkürü büyük bir borç bilirim. Okumayı ve yazmayı bana öğretenlerden birisidir. Bana çok destek oldu. O içine kapanık kızı, bazı şeyleri yapabileceğine inandırdı. Nur içinde yatsın öğretmenim.

Üçüncü olarak bana özgüven veren, okuma alışkanlığının devam etmesini sağlayan, aynı zamanda okuyarak bize örnek olan Nermin öğretmenime çok teşekkür ederim.

Zekiye öğretmenimi de unutmamam gerek. Kitap okumamıza her zaman destek olurdu. Bu bence çok önemliydi. Galiba ben şanslı oldım. Hep iyi öğretmenlere denk geldim.

Bana bu süreçte en çok destek olan kişi şüphesiz annemdi. Kitap almak istediğimde her zaman bana imkân sağlardı. Benim en büyük kahramanım... Tek gerçek dostum, en iyi arkadaşım annemdir. Onun bir sözü ile bitirmek istiyorum. "Kitaba verilen paraya acımam." Sürekli bu cümleyi söyler kendisi. Böyle bir annem olduğu için Allah'a minnettarım. Belki de en büyük teşekkürlerden birini anneme ediyorum.

*Her zaman yanımda olan, beni destekleyip kollayan anneme;
Bana imkân sağlayan babama;
Beni delirten kardeşime...
Sizi seviyorum.*

1. Bölüm

Ayakta durmaktan çok yorulmuştum. Üstelik bu sene okulda staj da görmeye başlamıştık. Bu kadar yorucu bir tempoya gireceğimi hayal etmemiştim. Zor olacağını biliyordum; ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Yanımızdan geçen insanlara *'Bir dakika bakar mısınız?'* diye resmen yalvarıyorduk. Bir Allah'ın kulu da şunlara yardım edelim demiyordu. Hiçbir şey dememişiz gibi geçip gidiyorlardı. Aslında bu karşılık vermeyen insanlara artık alışmıştım.

Tam üç senedir bu işle uğraşıyordum. Anketörlük zor ama fazla anket yaparsan parası fena olmayan bir işti. "Bir dakika bakar mısınız?" deyip tekrar ettim; ama adam bana dönüp, "Vaktimi çalıyorsun," dedi. Vakti olmayan adamlar zaten dinlemeden geçip gidiyordu. Bu açıklamasını gereksiz bulmuştum.

"Ne oldu Nihal?"

"Her zamankinden işte vakti yokmuş." Ali elini boşver dercesine salladı.

"Aldık kızım artık."

"Bir umut belki durabilir diye düşünmüştüm." Bugünlük tüm umutlarımı tükettim derken bir adam durmuştu.

Adamın oldukça yakışıklı ve giyiminin düzgün olması beni şaşırtmıştı. *'Allah sahibine bağışlasın,'* dedim içimden; ama adamın parmağındaki yüzüğü görünce, *'Bağışlanmış zaten,'* dedi aklımdaki düşünce yumağı.

“Teşekkür ederim. Herkes sizin gibi değil, bizi vakit çalan öğrenciler olarak görüyorlar.”

Bu açıklamamla adamın yüzünde anlayışlı bir tavır belirdi. Cebinden çıkardığı kalemi de kendisi kadar gösterişliydi. Ad soyadı bölümüne ‘Derya Hazinedar’ yazdı. Böyle bir adamın isminin Derya olması, komik olmasının yanı sıra ilginçti; çünkü genelde Derya, kızlara verilen bir isimdi. Aslında ‘Uyuyor,’ dedim içimden. Adamda engin bir birikim olduğu duruşundan anlaşılıyordu.

“Demek öğrencisin, ne okuyorsun?” diye sorup beni şaşırttı.

“Tıp... ” dedim sakince.

“Kardeşim de tıp okudu, zor bir iş. Sabır gerektiriyor; ama insanlara yardım etmenin büyük mutluluk olduğunu söylerdi.” Demek kardeşi vardı. Adamın böyle samimice yaklaşması hoş bir davranıştı doğrusu. Bir yandan kâğıttaki cevapları işaretlerken birden sordum.

“Artık doktorluk yapmıyor mu?” Yüzüme doğru şöyle bir bakıp cevapları işaretlemeye devam etti. Göz hareketlerini incelerken belge işlerine alışık olduğu anlamıştım.

“Hayır, aslında işinde gayet iyiydi; ama kalp tamir etmek zor zanaat. Daha toplayamadı kırıklarını,” dedi. Adamın bu şekilde konuşmasının altında bir olay yatığını düşündüm. Özellikle kalp ve gönül işleriyle ilgili olmalıydı. İşaretleme yaparken kolunu oynatması, gömleğinin manşetini rahatsız edince manşetini çekti. Kolunda ince renkli ipten yapılmış bir bileklik vardı. Adam bilekliğe baktığını görünce güldü.

“Kızım bu bilekliğin bana uğur getireceğini düşünüyor. O yüzden onu kıramayıp ben de bileğime taktım.”

Adamın iyi bir baba olduğu belliydi. Kızının isteğini yapması bunun küçük bir kanıtıydı. Kağıdı doldurmayı bitirdiğinde, “Tekrar teşekkürler,” dedim kibarca.

"Rica ederim, belki bir gün benim de sana bir işim düşer. Dünya hâli belli mi olur?"

"Bu iyiliğinizi unutmayacağım."

"Kolay gelsin," dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Adamın arkasından şöyle bir baktım. Karısı çok şanslıydı gerçekten. Kolumdaki eski saat gözüme takılınca geç kaldığımı gördüm. Biraz daha durursam Nil benim canıma okurdu.

"Ali ben gidiyorum. Sana kolay gelsin."

"Görüşürüz Nihal!"

Eve doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Ev bura-ya çok uzak değildi. Arkadaşım Nil'le ev arkadaşıydık. Okulun ilk gününden beri bana çok yardımcı dokunmuştu. Nil'in ailesi varlıklı insanlardı. Ona okula yakın yerden küçük bir daire almışlardı. Benim de durumumu bildiği için birlikte kalmayı teklif etmişti; ama benim oraya verecek param yoktu doğrusu. O da bana cazip bir teklifle geldi. Ev işleri artı yemek gibi evi ilgilendiren bütün konuları benim yapmam şartında evde bedelsiz oturabilecektim. Bana cazip gelen teklifi hemen kabul etmiştim.

Yemek yapmayı çok severdim. Ayrıca annem çalıştığı için evimizde ev işlerini genelde ben yapardım. Bana zor gelmezdi böyle işler. O tabi yokluk falan görmemişti benim gibi. Benim ne hissettiğimi anlayamazdı. Ailem, annemin de işe girmesiyle toparlanmaya başlamıştı. Böylece beni İstanbul'a göndermeleri için az da olsa bir para birikmişti.

Okulda burslu okuyordum. Ailemin neler çektiğini bizzat yaşadığımdan, kendime kazancı iyi olan ve insana saygınlık getiren bir meslek seçtim. Ayrıca insanların iyi dualarını almak bu işin en güzel tarafıydı.

Eve girerken anahtarımı çıkarıp kapıya astım. Ayağıma terlikleri geçirip hemen mutfığa geçtim. Benim

geldiğimi görünce, ev arkadaşım Nil daldığı bilgisayar ekranından yüzünü kaldırdı.

"Sen yine magazin mi okuyorsun?" dedim. Genelde cemiyet diye tabir edilen üst tabaka kişilerin haberlerini okurdu; çünkü o da bir üst tabakaydı. Babasının inşaat şirketi güzel bir şekilde işliyordu.

"Sana da merhaba Nihal," dedi sitem ederek.

"Nasıl geçti bugün?" Her zamanki konuşmamıza başlarken o adam gelmişti aklıma. Bir tane bile olsa o kâğıt dolmuştu değil mi?

"Aslında kötüydü; ama güzel bitti."

"Nasıl güzel bitti?" dedi meraklanarak.

"Bir tane adam geldi, sen tanırırsın belki üst tabaka gibi duruyordu. Adı Derya Hazinedar." Yüzünde şaşkın ama meraklı bir ifade oluştu.

"Gerçekten o seninle anket mi yaptı?" Bu kadar şaşkın oluşuna anlam veremedim. Sonuçta o da insandı.

"Ne var yapamaz mı?"

"Adamın boş vakti olmuyor da ondan, çok hırslı biri. Onu tarif etsene belki ismini yazmak istemeyen biridir." Başka bir isim yazan tipler oluyordu arada; ama o adam öyle birine benzemiyordu.

"Uzun boylu, esmer, kahverengi gözlü, yakışıklı bir adamdı." Ben onu anlatırken bilgisayardan resmi bulup bana göstermişti bile.

"Evet bu o. Yanındaki karısı mı?" *'Elbette karısıdır'* dedim kendi kendime.

"Evet, güzel bir kadın. Keşke kardeşi gelseydi, bak o bekar ayrıca çok popüler." Nil'in söylediğine göre demek ki kardeşi erkekti.

"Ondan bahsetti aslında meslektaşmışız; ama o daha kalbinin kırıklarını toplayamamış." Nil'in gözleri büyümüştü bir anda.

"Gerçekten böyle mi dedi?" Şaşkınlığı yüzüne vurmuştu.

"Aslında kalp onarmak zor zanaat daha toplayamadı kırıkları dedi." Adamın ağzı iyi laf yapıyordu doğrusu.

"Vay canına adamın iyi tarafına denk gelmişsin."

"Bilmem adamı pek tanımıyorum; ama bir gerçek var, o da bana yardım etmesi."

Yemek, ikimiz de aç olduğumuz için sessiz geçmişti. O hazırlanmaya giderken ben de bulaşıkları yıkamıştım. Odama girdiğimde dar bir kot seçtim. Üstüne de krem rengi bir kazak. Çünkü hava soğumaya başlamıştı. Sonuçta bir kahve içip gelecektik. Maksatları beni azıcık da olsa dışarı çıkartmaktı. Staj bir yandan dersler bir yandan anket işi öbür yandan derken bana zaman kalmıyordu. Benim hâlimi görünce kazağını gösterip, "Bu ne?" diye sordu.

"Kazak ..." dedim gülümseyerek.

"Olmaz bunu giymeyeceksin." Çoktan odasına giderek bana bir bluz seçmeye koyuldu. Bluzu da seçtikten sonra sıra yüzüme gelmişti.

Makyaj yapmak insanı iyi hissettiriyordu, bunu kabul ediyordum. Herkes çok değiştiğini söylerdi makyajla; ama ne var ki kalitesiz ürünler cildi güzelleştirmekten çok, daha da çirkinleştiriyordu. Benim bir MAC ruja verecek elli beş liram yoktu, ki bu en ucuz rujuydu. O yüzden ben de yapmamayı tercih ediyordum.

"Lütfen, hem gözümde alerji var biliyorsun beni yorma," dedim kaçarak.

"Tamam öyle olsun bakalım," dedi. Zaten kapı zili de Ömür'ün geldiğini işaret ediyordu.

Ömür, Nil'in çocukluk aşkıydı. Onları çoğu zaman kıskanırdım. Ben de âşık olmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordum. Ne var ki ayaklarımı yerden kesecek biri henüz karşıma çıkmamıştı. Nil kapıyı açınca Ömür onu belinden kavrayarak kendine çekti. Dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. Bu hâlleri iç çekme neden olmuştu. Birbirlerine yaklaşıyorlardı. Nil sarı-

şın bir afet, Ömür ise esmer, yakışıklı bir adamdı. Ben fark ettiklerinde yere bakıyordum sadece.

"Merhaba Nihal," dedi arkadaşça.

"Merhaba Ömür nasıl gidiyor?" Ben bunu sorarken Nil ondan gözlerini alamıyordu.

"Her zamanki gibi yoğun." Gerçekten de gözaltındaki hafif morluklar yorulduğunun göstergesiydi.

"Teşekkürler bizi dışarı çıkardığın için." Bunu söylerken Nil'in yüz ifadesi bezmiş bir hâle gelmişti.

"Tatlım biz zaten çoğunlukla dışarı çıkıyoruz. Sen hiç çıkmıyorsun." Nil bana bakıp bunları söylerken içimden, *'Benim için bir güvence yok senin nasıl olsa güvencen var'* diye düşündüm.

"Sana da teşekkürler Nil." Ben ona cevap verirken Ömür saatine bakıyordu. "Hadi çıkalım kızlar," dedi ve birlikte kapıdan çıkıp asansöre binerek aşağıya indik.

Ömür'ün arabası şık ve gösterişli bir kafenin önünde durdu. Böyle bir kafeye daha önce gelmemiştim. Üçümüz birlikte içeriye girip boş bir masaya kurulduk.

Ömür, "Kızlar ne içelim?" diye sorduğunda direk, "Türk kahvesi," dedim. Sütlü kahve de çok severdim; ama şimdiden üzerime bir yorgunluk çökmüştü.

"Tamam biz de Türk kahvesi içelim," dedi Nil Ömür'e bakarak. Ömür başını sallayarak onun isteğini kabul etti. Biz siparişleri verirken Nil'in gözleri başka bir tarafa bakıyordu.

"Kızım bak orada kim var?" Yüzü bizim çaprazımızda duran masaya bakıyordu. O yöne baktığımda, okulda en çok sevdiğim Murat Hoca ve eşini gördüm. Onun bende çok emeği vardı. Bana her zaman destek olmuştu. Ben de onun yüzünü kara çıkarmamış, hep gururlandırmıştım. Karşısında bir çift daha vardı. Onları tanı mıyordum.

"Murat Hoca," dedim.

"Onu biliyoruz karşısındaki adam, kalbinin kırıkları-

nı toplayan adam." Ne? Bu o muydu şimdi? Adam kumraldı, saçlarının arasında yer yer sarı parlayan saçlar vardı. Göz rengini seçememiştim; ama yakışıklı olduğu belliydi. Hele saçları ben buradayım diyordu.

"Hiç benzemiyorlar." Nil bana bakıp başını salladı.

"Evet aslında öyle Derya babasına, Deniz annesine benziyor." Adı anlaşılan Deniz'di. Adları arasındaki bağlantı dikkatimi çekmişti.

"Neden hep su ile ilgili isimleri var?" Konuya buradan yaklaşmak istiyordum.

"Bilmem, bir de kız kardeşleri var. Onun da adı Nehir." Aslında hoş duruyordu. Genellikle kardeşlerin baş harfleri aynı olurdu. Bu kardeşlerin ise konu bakımından aynıydı.

"Siz neden söz ediyorsunuz?" diye araya girdi Ömür. Nil de ona bugün yaşadıklarımı çabucak anlattı.

"Derya böyle konulara önem veriyor; çünkü o da müşteri memnuniyeti için anket düzenlettiriyor." Böyle diyerek beni merak içinde bırakmıştı.

"Ne işle meşgul?"

Ömür bana bakarak, "Yurt dışında sekiz, İstanbul'da da iki tane otelleri var. Burada o otellerin bütün işleri ile ilgilendikleri bir holdingleri var. Çok zenginler anlayacağın. Derya çok çalışıyor. Tıpkı babası Haluk amca gibi." Ben Ömür'ü dinlerken Nil, Deniz'in yanında oturan kadına bakıyordu.

"O kim sevgilisi mi?" Bu kız onun yanında olduğuna göre sevgilisi olmalı diye düşünürken, Nil cevap vermişti.

"Evet ama babası o aileyi sevmiyor kız da çok salak bir tip zaten. Şımarığın teki işte." Madem öyleyse bu adamın kalbini kim kırmıştı? Ben daha soruyu sormadan Nil aklımı okuyup cevap verdi.

"İki sene önce bir sevgilisi vardı. Evleneceklerdi; ama kadın onu terk etti ve başka bir adamla birlikte oldu. Bu

da onu çok yıprattı. Demek ki hâlâ kendini toplayamamış. Zaten her gün gazetede gece hayatı göze batmaya başladı. Tıp fakültesini Harvard'da okumuş ve zamanında bitirmiş. Derece de yapmış diyorlar."

Abisinin 'İşinde iyiydi' söylemi buradan geliyordu demek ki. Harvard kendini aşmıştı zaten. Hayal olan bir üniversiteydi. Ben düşüncelere dalmışken, sahnede bir hareketlenme oldu. Burada canlı müzik olduğunu fark etmemiştim. Gözümdeki iyilik meleğinin kalbi kırık kardeşi, eline gitarı almış, şarkı söylemek için hazırlanıyordu.

"Aslında uzun zamandır söylemiyorum; ama arkadaşım Murat çok ısrar etti. Bugün ikinci evlilik yıldönümünü kutluyorlar. Nice senelere kardeşim," demişti çok samimi bir şekilde. Adamın gözlerinin adının tam zıttı olarak yeşil olduğunu fark ettim. Yüz hatları, özellikle elmacık kemikleri çok belirgindi. Onu güzel yapan bu özelliği diye düşündüm. Gitarı çalıp söylemeye başlar-ken onu dikkatle izliyordum.

I was searching you were on a mission

Ben arıyordum, sen bir görevdeydin

Then our hearts combined like a neutron star collision

Sonra kalplerimiz nötron yıldız çarpışması gibi birleşti

I have nothing left to lose

Kaybedecek bir şeyim yok geride

You took your time to choose

Karar vermek için zaman harcadın

Then we told each other with no trace of fear that

Sonra birbirimize korkusuzca şunları söyledik

Our love would be forever

Aşkımız sonsuz olacak

And if we die, we die together

Ve eğer ölürsek, beraber öleceğiz

Well I, I said never
Ben dedim ki ben asla
Cause our love would be forever
Çünkü aşkımız sonsuz olacak

Böyle romantik bir şarkı söyleyen adam bırakılmazdı. Ona bakınca birden heyecanla dolduğumu hissettim. Bu adam içimde bir şeyler koparmayı başarmıştı. İnana-madım kendime, oysaki hep düzgün ciddi adamlar beni etkilemişti. Adamın abisi gibi. Adamın kalın kaşları bile bana güzel görünmüştü. Hem onu genç gösteriyor hem de bakışlarına sert bir hava katıyordu. O şarkı söylerken, ona baygın gözlerle bakmayı sürdürdüm. Bu asla yaptığım bir şey değildi; ama kendimi alamamıştım.

Ah kalbi kırk adam neden imkansızdın sanki benim için.

Ben ona bakarken, birden o da fark etmiş gibi gözle-rini bana çevirdi. Sanki o an kalbim durmuştu da sonra başını başka bir tarafa çevirdiğinde tekrar atmaya baş-lamıştı.

The world is broken, halos fail to glisten
Dünya bozuldu, haleler parlamıyor
We try to make a difference but no one wants to
listen
**Değişim yapmak istiyoruz ama kimse dinlemek
istemiyor**
Hail the preachers, fake and proud
Sahte ve gururlu olan vaizleri iyileştireceğiz
Their doctrines will be cloud
Öğretileri bulut olacak
Then they'll dissipate like snowflakes in an ocean
Sonra okyanusdaki kar taneleri gibi dağılacaklar
Love is forever and we'll die
Aşk sonsuzdur ve öleceğiz
We'll die together
Beraber öleceğiz

Well I, I said never

Ben dedim ki ben asla

Cause our love, could be forever

Çünkü aşkımız sonsuz olabilir

Şarkıyı bitirdiğinde bir alkış fırtınası kopmuştu. Çünkü bir gülümsemeyle alkışla gösterilen tebriği kabul ettiğini ima etmişti. Nil de ona olan bakışlarını görmüş ve ona ilgi duyduğunu anlamıştı.

“Hadi kızlar gördüğüm kadarıyla kahveler bitmiş. Kalkalım artık yarın sabahın köründe toplantım var,” deyince umutsuzca yerimden kalktım. Buraya en başından beri gelmemeliydim; çünkü bu adamı aklımdan zor atacağımı biliyordum. Küçükken platonik hayran olduğum günler aklıma geldi. Sanki bu durum da ona benziyordu. Çıkış kapısına gitmek için onların yanından geçmek zorundaydık. Birden Nil tam onların masanın önünde durarak beni şaşırttı.

“Vallahi Murat Hoca’m sizin bu gözde öğrencinizi evden çıkarmak çok zor. Sizin sözünüzü dinler ona bir akıl verin,” dedi Nil. Murat Hoca gülümsedi.

“Nil bu konuda haklı Nihal. Bu kadar çalışmak olmaz. Bazen kafanı dağıtmak gerekir,” dedi.

“Hocam ne yapayım ben böyleyim,” diye cevap verdim. Deniz’e bakıyordum göz ucuyla; ama adamın telefonundan kafasını kaldırdığı yoktu. Daha sonra Ömür’ü gördü ve ona elini kaldırıp selam verdikten sonra tekrar başını telefonuna gömdü.

“İyi geceler Murat Hoca’m,” dedi Nil ve dış kapıdan çıktık.

Arabaya bindiğimizde, “Buz gibi, uyuz,” dedi Nil. “Hiç bakmadı bile bize.”

“Onun huyu öyle işte bir şeyimde değilsiniz demek istiyor,” dedi Ömür ve biz gülmeye başladık.

“Of valla sen kala kala kırık Naci’ye kalacaksın kızım

biraz girişken ol. Azıcık çık kabuğundan." Gülerken cevap vermeyi de ihmal etmemiştim.

"Çocuğa kırık demesene ya! Ne yapsın galiba benden hoşlanıyor."

"O zaman çocuğa ümit verme kızım."

"Ümit falan verdiğim yok sadece arkadaşça davranıyorum. Hem aramızda not iletişiminden başka bir şey yok."

"İkinizde ineksiniz işte," dedi ve Nil sustu.

Eve geldiğimizde üzerimi değiştirip yatağıma yattım hemen. Gözlerimi kapatınca Deniz geldi aklıma. Ne güzel ismi vardı öyle. Yüz hatları aklıma gelince diğer erkeklerden çok farklı olduğunu düşündüm. Saçlarına ise diyecek kelime bulamıyordum.

"Ah keşke benim olsan asla bırakmazdım seni."

KAKTİUS

2. Bölüm

DENİZ'DEN

Dışarıya çıkmak için hazırlanmaya başlamıştım. Bugün kardeşim dediğim arkadaşım Murat'ın evlilik yıldönümüydü. Aslında pek neşem yoktu; ama arkadaşımı kıramazdım. Gömleğimi giyerken aynadaki yansıma baktım. Sol göğsümün üzerinde yazılı olan isim artık soluklaşmaya başlamıştı. Üç seanstan sonra bu dövmeden kurtulacaktım. Yaptırmaya karar verdiğimde çok heyecanlıydım oysaki; çünkü kadınların bundan çok hoşlandığını biliyordum. Ben de âşık olduğum kadının ismini kalbime yazdırmaya karar vermiştim.

Ne kadar da salaktım o zamanlar, ondan başka kimseyi gözüm görmemişti. Hiçbir kadına bu kadar değer vermemiştim. Onun da beni çok sevdiğini düşünmüştüm; ama o bunu bana çok acı bir biçimde göstermişti. *'Yeter artık onu düşünmek yok'* diyerek aklıma söz geçirmeye çalıştı. Aynı göğsümdeki yazı gibi Nazenin de kalbimden siliniyordu yavaş yavaş.

Odamdan çıkıp aşağıdaki kapıya yöneldiğimde, babamın keskin bakışıyla karşılaştım. Yine her gece gibi dağıtmaya çıktığını düşünüyordu muhtemelen. Açıklama gereği hissettim ve konuşmaya başladım. "Baba Murat ve eşi ile bir kafeye gideceğim. Onunla pek görüşmüyoruz." Babamın cevabı sert oldu.

"O sürekli çalışıyor. Ya sen oğlum? " Adam haklıydı. Bir şey diyemezdim; ama ben eski ben değildim. O içim-

deki istek ve meslek aşkı sönmüştü. 'İyi ki abim var' diye düşündüm. Abim benim için bir nimetti.

"Baba biliyorsun işte," deyip kendimi savunmaya başladım ki babam, "Ne hâlin varsa gör," diyerek beni susturdu. Annemin ve küçük kız kardeşimin yüzüne bakamadan evden çıktım.

Meral'i almak için arabamı onun evinin önüne park ettim. Ailem bu kızı sevmiyordu. Aslına bakarsanız ben de sevmiyordum. Bunu ilk başta Meral'e de söylemiştim. Kız da, "Benim için bir sorun yok," demişti. Artık kadınlarla sadece onları kullanmak için çıkıyordum. O kadın bana çok acı çektirmişti. Ben de bundan bir ders çıkarmıştım. Kalbimi asla başka bir kıza açmamaya kararlıydım. Meral dış kapının önünde arabama doğru geliyordu. Kapıyı açtı ve yanıma oturdu. Dudağıma bir öpücük kondurdu.

Tipik bir sevgili gibi görünüyorduk dışarıdan; ama öyle değildi. Bu kızın katlanılmaz özellikleri fazlaydı; ancak vücudunun seksi oluşu bu nedenleri görmezden gelmeme yetiyordu. Meral yüzüme bakıp konuşmaya başladı.

"Bugün neşen yok."

"Biraz öyle," dedim ve dikkatimi yola verdim. Hiç konuşmak gelmiyordu içimden. Neyse ki kafeye gelmiştik. Arabayı uygun yere park edip arabadan indik. Murat ve eşi çoktan gelmişlerdi. Eşi Lale ile çok hoş görünüyorlardı.

Murat, beni görünce ayağa kalktı ve samimi bir şekilde tokalaştık. 'Bu hayatta tek güvенеbileceğim dostum varsa o da Murat'tır' derdim hep. Her zaman yanımda olmuş, beni desteklemişti. Bu aralar beni protesto ediyordu gerçi. İkimizin karakteri zıt olmasına karşın oldukça iyi anlaşıyorduk. Lale ile de selamlaştıktan sonra masaya oturdum. Mekan fena görünmüyordu. Murat'ın bakışları üzerime odaklandı ve konuşmaya başladı.

"Anlat bakalım ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Aslında hiçbir şey," diye cevap verdim.

"Bu hayat böyle geçer mi? Baban çok haklı. Yeter artık gel bizim hastanede çalışmaya başla. Hem kafan dağılır hem de biz de iyi bir doktora sahip oluruz." Haklıydı bu hayat böyle geçmezdi; ama içimden de bir şey yapmak gelmiyordu işte.

"Artık o içimdeki meslek aşkı yok. "

"Saçmalıyorsun Deniz, senin nasıl işini sevdiğini biliyorum ben." Lale ise bana bakıp bir şeyler çözme-yi planlıyordu sanki. Mesleği gereği dinlemeyi severdi. Psikiyatrdı kendisi.

"Bence de işe başlaman güzel olur. İyi görünmüyorsun." Doğru iyi görünmüyordum; ama ilaç alacak kadar da kötü değildim.

"Gayet iyiyim," dedim. Defalarca destek almam gerektiğini savunmuştu Lale; ama ben her zaman reddetmiştim. Meral ise bu konuşmadan oldukça sıkılmış görünüyordu. İzin isteyerek lavaboya gitti.

Murat o gider gitmez, ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

"Kendini toplamazsan baban seni evlendirecek. Hem de önüne çıkan ilk kadınla. Bunu istemiyorsan dediğim şeyi yap," demişti. Babamın planı buydu anlaşılan.

"Böyle bir şeyi kabul edeceğimi mi sanıyorsun Murat?"

"Baban istediği her şeyi yapar. Reddet de göreyim seni. Beş parasız bırakır, hem de işe girmene engel olur. Ortada mal gibi kalırsın. Dediğimi yap. Adam gözüne iyi görünen birini bulduğunda sonun kaçınılmaz. Senin hata yapmanı kolluyor. Eğer bir daha bu kızla gazetelere manşet ol, hemen seni evlendirecek. Adam haklı daha ne yapsın hiçbir şeyi kabul etmiyorsun." Babam Murat'ın bu dediklerini kolayca yapardı o yüzden bir şey diyemedim.

"Çık artık kabuğundan hepimiz seni özledik," diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

de ekledi. Murat haklıydı. İstemediğim biriyle evlenmek istemiyordum. Aslında hiç evlenmek istemiyordum.

"Tamam," dedim. "Yarın görüşmeye geleceğim; ama çalışmayalı iki sene oldu. Hem beni işe almaması kuvvetle muhtemel."

"Sen onu bana bırak. Birçok öğrenci var stajda. Onlara iyi bir hoca lazım biz yetişemiyoruz."

"Tamam öyle olsun," dedim ve yanıma doğru yaklaşan Meral'e baktım.

Masaya koyduğum telefonum titremeye başladığında, siparişleri veriyorduk. Sizinkinden olsun diyerek geçiştirdim ve telefonumu elime aldım. Abim arıyordu.

"Neredesin Ada?" İkinci ismimi hep beni sinir etmek için kullanırdı.

"Murat ve eşiyle bir kafede oturuyoruz Derya." O da ona ismiyle hitap etmemden hoşlanmazdı.

"Yarın öğle yemeğine bize geliyorsun. Açelya da yarın çalışmayacak. Ben de bir boşluk buldum. Ne zamandır seninle konuşamıyoruz. Hem Elçin de seni özlemiş. Konuşmak istiyor." Dört yaşındaki yeğenimle oldukça iyi anlaşıyorduk. Onu gerçekten çok seviyordum.

"Amca," diyen sesi kulağıma geldiğinde içimi bir neşe kapladı.

"Efendim meleğim, sen daha uyumadın mı?"

"Hayır, seni özledim gel."

"Meleğim yarın geleceğim. Çikolata ister misin?"

"Evet isterim."

"Tamam, o zaman şimdi yatağına yatıyorsun ve uyuyorsun. Tamam mı?"

"Hemen yatıyorum."

"Çocuğu nasıl kandıracağını biliyorsun," diyen abimin sesini duydum sonra.

"Siz çocuğu neden daha uyutmadınız? Kendinize benzeteceksiniz diye korkuyorum."

"Uyutmaya çalıştık; ama uyumuyor bir tek senin sö-

zünü dinliyor biliyorsun. Yarın bizdesin. Kafeden çıktıktan sonra eve gidiyorsun.”

“Ben çocuk değilim. Hepiniz bana emir veriyorsunuz artık yeter.”

“Sen de artık kendine gel o zaman. Uzatmaları oynuyorsun farkında değilsin.”

“Ne dersem diyeyim sonuç değişmeyecek. Yarın görüşürüz. Yengeme selam söyle.”

“Dediğimi unutma görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı. Kendimi sorgulamanın zamanı gelmişti. Onlara hak veriyordum; çünkü bazen ben bile ne yaptığımı bilmiyordum. Ben böyle derin düşüncelere dalmışken, omzuma dokunan bir el hissettim. Meral merakla yüzüme bakıyordu.

“Bir şey yok,” dedim hemen.

“Hadi bizim için şarkı söyle bu gece,” diye sorunca Lale, bu gecenin üzerine oynanan bir oyun olduğunu düşünmeye başlamıştı artık.

“Artık söylemiyorum biliyorsun.” Üstüme gelinmeye başlanmıştı. Evdeki gitarımı dahi anılarımı canlandırdığı için hayatımdan çıkarmıştım. Şarkı söylemek benim için çekilmez bir hâl almıştı.

“Neden, bize artık onu unuttuğunu söyleyip aslında öyle olmadığını bize kuvvetlice hissettiriyorsun.” Şarkı söyletmek için her yolu deneyecekti anlaşılan.

“Tamam, beni oltaya getirmeyi başardın. Söyle bakalım hangi şarkıyı istiyorsun?” Ne isteyeceğini biliyordum. Yine de onun ağzından duymak istemişim.

“NEUTRON STAR COLLİSİON!” Ona sert bakışımı gönderdim. Bu şarkının bende anlamı büyüktü bir zamanlar. Bu şarkıyı ona evlenme teklifi etmek için kullanmıştım; ama çabalarımın boşa olması artık bu şarkının benim için bittiği anlamına geliyordu.

Sahneye çıktığımda, bir şey hissetmemem beni şaşırmıştı. Elime gitarı aldım. Elime almak bile garip gel-

mişti. Eski bir dostla tekrar bir araya gelmiş gibiydim. Yeminimi bozmak kendimi kötü hissettirse de artık onları bu düşüncelerinden kurtarmak benim için bir borç olmuştu. Aslında diye başladım söze, "Uzun zamandır çalmıyorum; ama arkadaşım çok ısrar etti. Bugün evliliklerinin ikinci yılını kutluyorlar. Nice senelere kardeşim," dedim ve şarkıya başladım. Kadınların bana olan baygın bakışlarına alışmıştım. Gözümü kafede oturanların üzerinde gezdirdim. Tanıdık kişiler de vardı. Şarkıyı bitirdiğimde alkışlar o kadar da paslanmamış olduğumu gösteriyordu.

Masaya geldiğimde Lale teşekkür etti. Kafamı sallamakla yetindim. Lale kafasını çevirmiş bir masaya bakıyordu.

"Murat onlar senin öğrencilerin değil mi?" diye sordu. Murat da onun bakışlarını takip edip "Evet," yanıtı verdi.

"Yanındaki çocuk da mı öğrencin?" Onu tanıyordum.

"Hayır, o bir iş adamı Ömür Gürman," diye karşılık verdim.

"Yanındaki kızın adı neydi Meral?" Kızın adını bir türlü hatırlayamamıştım.

"Nil Değirmenci."

"Evet adı Nil'di."

"Peki karşısında oturan kız kim?" diye soran Meral'in sesini duydum..

"O da bizden siz tanımazsınız." Murat araya girip cevabı yapıştırmıştı. Hep beraber güldük.

"Yapma bunca zaman arkadaşız hâlâ alışamadın," dedim takılarak.

"Ne yapalım biz sizin gibi değiliz herkes bizi tanımaz," diye yanıt verdi.

"İyi öyle olsun bakalım." Telefonum titriyordu. Mesaj gelmişti. Tam cevap yazacakken bir ses duydum. Nil Değirmenci arkadaşını Murat'a şikâyet ediyordu. Sa-

lak kız dedim içimden. Küçükken de böyle gevezeydi. Ömür-ü elimi kaldırarak selam verdim. O da aynı şekilde cevap verdi.

Telefonumun ekranına geri döndüm. İçimde bir merak oluştu. Göz ucuyla kıza şöyle bir baktım. Cevap oldukça belliydi. Bu kız varlıklı bir aileden gelmiyordu. İkincisi ise kendini kurtarma çabalarının içine en iyisi olmak gibi bir maddede eklemişti. Bu kıızı anlayabiliyordum aslında. Sonunda gittiler de şu geveze Nil'den kurtulmuş oldum.

"Bu kız küçükken de böyleydi," dedim.

"Dersleri nasıl bari o çenesi işe yarıyor mu?" Öyle olmadığını tahmin etsem de sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Murat.

"Belki de senin öğrencin olur belli mi olur." Buna katlanabileceğimi sanmıyordum.

"Tövbe de Murat, Allah korusun." Murat sözü tekrar geri aldı.

"Yanındaki kıızı kimseye kaptırmam. O içlerinden en iyisi. Anlayacağın seni biraz zorlayacağız." Babamın bir telefonla halledebileceğini biliyordum aslında.

"Dur bakalım daha işe alınmadım."

"Merak etme baban duyarsa daha çabuk olur."

"Duyacak. Bizzat ben söyleyeceğim; ama korkuyorum. Kim bilir adama ne emirler verecek. Carımı çıkartacak kesin," diyerek tahminimi belirttim.

"İyi işte artık yorulup başka işlere zaman ayırmazsın artık." Meral'e baktı. Meral sıkıldığında hep böyle susar tek kelime etmezdi. Kalkma zamanı gelmişti. Telefonumu elime alıp hızlıca olumsuz bir mesaj yazdım.

Hesabı ödedikten sonra kalktık. Meral onunla gelececeğimi duyunca bozulmuştu. Babam zaten sıkıştırıyordu. Onunla uğraşamazdım.

Eve gelerek kapıda tereddütlerle bekledim. Kapıyı açtığımda, annem ve kız kardeşimi televizyon izlerken bul-

dum. Babam da elindeki kâğıtları dikkatlice inceliyordu. Benim geldiğimi görmemişti. Annemin, "Hoş geldin oğlum," demesiyle başını kaldırdı. Babamın karşısına oturdum ve bu gece aldığım kararları ona anlatmaya başladım.

"Baba ben yarın Murat'ların hastaneye iş başvurusu yapacağım. Eminim benim için bir şeyler yapacaktır elbet; ama adamları zor durumda da bırakma." Babam bıyık altından gülererek baktı.

"Demek öğrendin, işe yarıyormuş anlaşılan. Damatlığın bile hazır. Önüme iyi bir kız çıksın hiç kaçarın yok onunla evlendireceğim seni. O kızla bir daha gazetede seni görürsem bir hafta içinde evlendireceğim. Eğer böyle mantıklı davranırsan nişanlılık süresi geçirebilirsin." Damatlığın hazır cümlesi komiğime gitmişti. Bu kadar kararlı oluşu onu ne kadar bezdirdiğimin göstergesiydi. İsyan etmemeye karar verdim. Orada düzenli çalıştığımı görürse belki kararından vazgeçerdi. Nehir babamı gösterip, 'Şimdi *bittin*,' der gibi bir işaret yaptı.

Kafamı boş ver dercesine salladım. Sonra izin isteyip odama çıktım. Çarşafların değiştirildiğini, odama girdiğim an burnuma dolan deterjan kokusundan anlamıştım. Yarın benim için değişik bir gün olacaktı. Herkesin haklı olduğunu biliyordum. Hemen kabul etmemin sebebi; babamın neler yapabileceğini bildiğimdi. Beni parasız bıraktığı gibi işimi de yapmama engel olurdu. Babamın çok tanudığı vardı. Sözünü de çoğunlukla geçirirdi. Böylece işe girmek istesem bile engel olurdu. Derin bir nefes aldım. Yarın yeni başlayacağım hayatımın ilk günü olacaktı.

3. Bölüm

Sabah kalktığımda kendimi daha güçlü hissediyordum. Bugün çok yoğun değildi. Öğleden sonra klinik uygulama, Kardiyoloji ve Farmakoloji dersi vardı. Aslında bugün dersten çıktıktan sonra acilde kalıp yardım etmek istiyordum. Üst sınıflardan öğrendiğime göre hocaların dikkatini çekme ve pratikte daha iyi olmak için bundan iyi bir fırsat yokmuş. Hiçbir hoca buna karşı çıkmaz, mutlu olurmuş. Ben de bunu denemeye karar vermiştim. Çünkü bugün en az yorulacağım gündü. Yüzümü yıkamak için lavaboya gittiğimde yüzümün biraz yağlandığını gördüm. Cilt tipim bu aralar kuruydu ama bu görüntü bunu değiştiriyordu. Yüzümü suyla ıslatarak jeli yüzüme sürüp iyice ovaladım. Yüzümü duruladıktan sonra kendimi daha ferah hissediyordum.

Kahvaltıyı hazırlamak için mutfığa girdim. İlk önce çayı koydum. Nil çay içmiyordu önceden. Onu da alıştırmıştım kendim gibi. Çünkü ben de pek çay sevmezdim; ama ailemin yanında bir bardak çay içerdim. O günleri özlediğim için bir bardak da olsa mutlaka çay demliyordum. Kahvaltılıkları buzdolabından çıkartıp masaya dizdim. Tabaklar ve bardaklar da yerini alınca, masa tamamı. Daha Nil kalkmamıştı. Nil'in odasına doğru yürüyüp kapının önüne geldiğimde, kapıyı çaldım; ama içeriden ses gelmedi. Ben de içeriye daldım. Hâlâ uyuyordu.

Üzerinden yorganı çektim. Nil'in itiraz dolu sesleri

gelmeye başlamıştı. Sonra birden canlanıp yüzüme baktı. Yatakta doğruldu.

"Dün gece yorgunum dedin kaçtın. Bugün benden kurtulamazsın." Evet, sorgulanmaya başlıyordum. O beni sıkıştırmadan ben anlatmaya başladım.

"Sadece hoş biri. Romantik oluşu hoşuma gitti. Ergence bir hoşlanma sadece." Anlattıklarım gerçek duygularımdı. Belki hoşlanmanın dozu biraz daha fazlaydı.

"Demek öyle, keşke ben de seni mutlu görsem." Daha yirmi iki yaşındaydım. İllaki benim de karşına birileri çıkacak, belki onunla yeni bir hayat kuracaktım. Bu kişinin Deniz olmasını isterdim. Gerçek şuydu ki; onun gibiler bizim gibi kızlara bakmazdı.

"Daha çok gencim bakalım kimler çıkacak önüme," dedim; ama o başka bir şey düşünüyordu.

"Bak bugün kahvaltı ettikten sonra kahve falı baktırmaya gidelim." Ben öyle şeylere inanmazdım, gitmeyi de düşünmüyordum ilk başta.

"Nil saçma sapan şeylere zaman harcayamam ben." Biraz bozulmuştu.

"Kızım kadın çoğu şeyi biliyormuş. Çok ünlü. Gel gidelim. Bir arkadaşına dedikleri çıktı. Arkadaşım sevgilisini çok seviyordu, onunla evlenmeyi düşünüyordu. Bu kadına gelecekleri hakkında konuşmak için fal baktırdı. Kadın onunla değil başka biri ile olacağını söyledi. Bir de erkek arkadaşının onun arkasından bir iş çevirdiğini ekledi. Kız sonra işkillenip çocuğu takip ettirdi. Çocuk meğerse onu aldatıyormuş. Ondan hemen ayrıldı. Sonra hayatına başka bir adam girdi. Şimdi onunla çok mutlu. Bu yaz evlendiler. Kadının tüm dedikleri çıktı."

Fal baktırmanın günah olduğunu geleceğin sadece Allah tarafından bilineceğini düşünüyordum. Ne var ki Nil dediğini bana yaptırırdı. O daha itiraz edemedi, "Tamam," dedim. Birlikte kahvaltı ederken Deniz aklıma geldi. Bu adamı kim üzmüştü. Bunu merak ederek

Nil'e sormaya karar verdim. Dün gelişigüzel anlatmıştı. Şimdi daha detaylı bilgi istiyordum.

"Şey, bu Deniz'i bırakan kız nasıl biriydi?" Bana baktı gülümseyerek.

"Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun. Hani ergence bir hoşlanmaydı?" Çayımдан bir yudum aldım.

"Çok meraklı olduğumu biliyorsun." Ekmeğine reçel sürerken anlatmaya başladı.

"Bu kız moda tasarımı okuyordu. Aileleri birbirine yakındı zamanında. Liseden beri birliktelerdi bu kızla. Adı Nazenin Şimşek. Deniz'in iş için çok tutkulu olduğu söyleniyordu. Bu yüzden Harvard'a üst düzey eğitim almak için gitti. Nazenin'in bunu istemediği belirtilmişti. Yine de ilişkileri iyi bir şekilde gitti. Nazenin de sonra New York'a gidip moda eğitimi aldı. Daha yakındılar birbirlerine artık. Boston'dan onu görmek için New York'a gittiği de söyleniyordu Deniz'in. Anlaşılan o ki kız orada bir başka çocuktan hoşlanmış; ama bunu yıllarca gizlemiş ondan. İkisini de çok sevdiğini aralarında seçim yapamadığını söylemiş arkadaşlarına, düğünü iptal ettirdikten sonra. Deniz okulunu bitirdikten sonra ona evlenme teklifi etmiş o da kabul etti doğal olarak.

Yılın düğünü olacağı konuşuluyordu. Ama bir hafta kala Nazenin ona bunu yapamayacağını anlamış ve o çocuğu daha çok sevdiğine karar vermiş. Bunu ona söylemiş. Adam yıkım geçirdi tabi nereden baksan sekiz senelik ilişki. O günden bugüne de böyle işte. 'Yazık' diye düşündüm sekiz sene aynı kişiyle beraber olduktan sonra 'Kolay değildir,' dedim içimden.

"Başka soru?" Çayımın son yudumu içip, "Yok," dedim.

Birlikte dışarıya çıktığımızda, hâlâ fal baktırmak istemiyordum.

"Allah'ım beni affet," diye dua ettim. Sonra kahve-

ciden içeriye girdik. Kadını o göstermeden tanımıştım. Çünkü tuhaf duruyordu. Giyimi, duruşu... Çok sıra vardı; ama Nil parayı bastırıp öne geçti. Kahvelerimizi içtikten sonra kadın, "Önce kiminkine bakalım?" diye sordu. Nil fincanımı alıp kadının önüne koydu. İtiraz etmedim. Kadın fincanı kaldırdığında, bana şöyle bir baktı. Korkutucu bakışları vardı.

"Senin önün açık," dedi ilk başta. Ardından, "Başarılı birisin ve bu böyle devam edecek," diye ekledi.

"Bunları biliyoruz peki ya aşk?" Nil hemen araya girip sormuştu. Kadın tekrar bana bakıp konuşmayı sürdürdü.

"Çok şanslısın. Sana derinlik kazandıracak biri girecek hayatına. Merhametli biri. Uzakta değil bu zaman, çok yakında." İnanamadım ilk başta, heyecanlanarak, "Nasıl biri?" diye sordum.

"Uzun boylu." Başka dedi Nil, benden daha meraklı biçimde.

"Sadece bunu görüyorum," deyip fincanı kapattı. Gerçek şu ki; mutlu olmuştum bir anda. Psikolojik olarak iyi gelmişti. Kadın, Nil'in fincanını açıp ona bakarak konuşmaya başladı.

"Sen çok mutlusun, güzel bir adamla berabersin."

Nil araya girip, "Peki onunla evlenecek miyim?" diye sordu. Kadın beni işaret ederek, "Senden önce evlenecek. Sen ise çok daha sonra," deyip fincanı kapattı. Nil şaşırmıştı. Ben de onun kadar şaşkındım aslında. İkimiz de masadan kalktık.

"Neyse onunla evleneceğim nasıl olsa. Bak evleneceğin adam Naci olmadığı için rahatladım," dedi Nil. Naci ve ben aynı boydaydık çünkü.

Biz yürürken telefonu çaldı. Arayan bizim sınıftan Ezgi'ydi. Nil duydukları kelimelerden sonra gözlerini bir anda kocaman açmıştı.

“Şaka yapıyorsun!” diye cevap verdi. Yüzüme bakarken konuşmaya başladı.

“Seninki bizim hastanede çalışacakmış. Kızım yoksa o mu falda çıkan? Artık onu daha çok göreceksin. Bu harika.” Bense onun neşeli sesini ve dediklerini idrak ediyordum. İlk önce seninkinin anlamı Deniz miydi?

“Deniz mi?” dedim şaşırarak.

“Ta kendisi...” Başını sallayarak söylemişti. Yüzümde alışık olmadığım bir gülümseme belirmişti. Bu falcı kadının dedikleri çıkacak mıydı yoksa?

Okulda ilk başta klinik uygulama ile başladık. Murat Hoca ile birlikte dahiliye servisinde yatan hastalara baktık. Kardiyoloji dersine girdiğimizde Sevim Hoca’nın karının daha da büyüdüğünü gördük. Kadın hamileydi. Bir iki haftaya kadar da bırakacaktı. Yerine kimin geleceğini merak ediyordum. Sevim Hoca Kardiyolojinin en iyilerindendi. Farmakoloji de en önemli derslerimizden biriydi. Doktor olduğumuzda en çok yapacağımız şey; ilaç yazmak olacaktı. Bu derste ilaçları öğreniyorduk. Hangi hastalığa hangi ilaç, uygulama şekli, dozu gibi... Aklımdan Deniz fikrini çıkartmıştım derste; ama ders bitince tekrar aklıma girmişti.

Acaba hangi bölümdeydi. Ben bunları düşünürken kızlar hep bir ağızdan onu konuşuyordu. Bazıları onu çok yakışıklı bulduğu gibi bazıları da yakışıklı bulmamışlardı. Ama bakışlarının çok çekici olduğunda herkes hemfikirdi. Onların neşeli konuşması benim onu daha da çok düşünmeme sebep olmuştu. Nil’le giderken bugünkü planımı ona anlatmaya başladım.

“Ben acilde bir iki saat geçireceğim. Belki daha fazla.” Yüzüme şöyle bir baktıktan sonra izlenimini belirtmeyi ihmal etmemişti. “İnek.”

Zemin kata indiğimde tanıdık yüzler gördüm. Bu gecenin çok zor geçeceğini söylüyorlardı. Nedenini duyunca kalbim hızlı çarpmaya başlamıştı. Nedeni ise bu

gece nöbetçi doktorun Deniz olmasıydı. İlk başta ondan izin almalıydım kalmak için. Onun karşısında konuşacağım için heyecanlanmıştım. Bugün Nil'e söylediğim ergence hoşlanmanın çok ötesine geçmişti. Bir yandan da falcı kadının dedikleri aklımı kurcalıyordu.

Ben yürümeye başlayıp giriş bölümüne geldiğimde görüş alanıma girmişti. Oradaydı işte, saçları bütün ihtişamıyla dün geceki gibi ben buradayım diyordu. "Uzun boylu" falcı kadının dediği bu cümle Deniz'i destekler nitelikteydi ki benden en az 20 santim uzundu. Her adımda kalbim çok daha hızlı çarpıyordu.

"Sakin ol!" dedim kendime, "Sen çok güçlüsün, yapabilirsin." Kendi kendime güç vermeye çalıştım. Artık aramızda beş adım kalmıştı ki durdum; çünkü afallamıştım. Yaka kartında, 'Yardımcı Doçent Doktor Deniz Ada Hazinedar' yazıyordu. Aklımda sürekli bu ünvan dolaşıyordu.

Yardımcı Doçent? Ne zaman akademik kariyer yapmıştı. 30'ları bulmalıydı yaşı. 'Dil' dedi aklım hemen, Harvard'da okumak için iyi İngilizce bilmek gerekirdi. Belki de bu yönden çabuk geçmişti diğer adımları. Ben daha ağzımı açmadan, "Söyle!" dedi bana bakmadan.

Elindeki bazı kâğıtları dolduruyordu. El yazısı doktor yazısının aksine güzeldi. Ben tek bir kelime etmeden orada dikilirken konuşmaya başladı. "Ben bir işle meşgul olurken başkalarının bakışlarından hoşlanmam." Sert biçimde söylemişti. Sesim biraz çekingen çıksa da konuşabilmişim karşısında.

"Şey, hocam ben birkaç saat burada kalıp yardım edebilir miyim?" Bir anda yüzünü doldurduğu kâğıtlardan kaldırdı ve yüzüme odaklandı.

"Tabi, neden olmasın." Söyledikleri ile rahatlamıştım. Üst sınıflardan daha çok şey öğrenmeliydim.

"Sen dünkü kızsın." Söyledikleri şok etkisi yaratmıştı. Konuşmaya devam etti açıklama yapar gibi.

"Nil Değirmenci'nin Murat'a şikâyet ettiği kız." Tekrar bakışlarını yüzüme çevirmişti. Kalbim, 'Seni görmüş, seni görmüş,' diyerek kahkaha atıyordu. "Evet," dedim heyecanlanarak.

"Adın?" diye sordu; ama hemen ardından yaka kartıma bakıp, "Gülnehal," diye okudu.

"Aslında Nihal dersiniz sevinirim; çünkü burada herkes bana böyle sesleniyor. Nihal'e alıştım."

"Tamam," sakince söylemişti.

"Teşekkür ederim, izin verdiğiniz için," dedim ve bizim sınıftaki kızların yanına yürümeye başladım.

"Dur!" dedi aniden. Ne oluyordu böyle, hiç de sandığım gibi biri değildi. Arkama döndüğümde, "O kızla nasıl arkadaşlık ediyorsun?" sorusu şaşırmama neden olmuştu.

"Neden bunu sordunuz?" Meraklanarak yüzüne bakmaya başlamıştım.

"O kız ve sen çok farklısın." Ne ara çözmüştü bunu?

"İyi anlaşıyoruz. Onu çok severim." Bu kez şaşıрма sırası ondaydı.

"Neyse, madem iyi arkadaşsınız onu kendine uydurmaya çalış. Yoksa benim dersimden hayatta geçemez." Bir anda gözüm yaka kartına takılmıştı: *Kardioloji*.

"Sevim Hoca'nın yerini siz mi alacaksınız?" Bir de sınıfta ders anlatacaktı bu adam.

"Evet, ayrıca ondan geçse bile stajda çok acımasızım ona söyle." Neden Nil'le uğraşıyordu anlamamıştım. "Tamam hocam, söylerim," dedim ve uzaklaştım.

Telefonumun titremesiyle dikkatim dağıldı ve arayan kişiye baktım. "Efendim Nil?" Sesi çok heyecanlı geliyordu.

"Nöbette o varmış," Bana haber vermek için aramıştı; ama çoktan onunla konuşmuştum.

"Evet konuştuk. Seni açık açık tehdit etti." Nil güldü.

"Beni hiç sevmez o." Nedeni buydu demek ki.

"Hasta geliyor." Kapatmam gerekiyordu.

"Çok yorulmadan gel."

"Tamam," dedim ve kapattım.

Kış mevsimi hafiften kendini gösterirken, grip vakaları da doğru orantılı olarak artıyordu. Yoğunluk bu yöndeydi. Deniz gerçekten iyi bir doktordu. İlk olarak çok titizdi. Her detayın üzerinden geçiyordu. Bu çok hoşuma gitmişti. Ben de genelde hemşirelere yardım ettim. Yara temizledim, sütür attım, serum taktım derken saat bir hayli geç olmuştu. Denizden izin isteyip çıkmaya karar verdim.

"Gidebilirsin," demişti. Ardından teşekkür etmişti. Bir o kadar da kibardı. Bu adam ciddi ciddi kalbimi fethediyordu.

DENİZ'DEN

Yeni hayatımın ilk gününe dinlenmiş olarak başlamak güzeldi. Bugün ilk iş hastaneye gidecek, oradan da abimlere yemeğe geçecektim. Üzerime siyah bir kot pantolon ve beyaz bir tişört geçirdim. Saçlarımı da her zamanki stilde yapıp aşağıya indim. Kahvaltı her zamanki saatinde hazırды. Yardımcılar benim geldiğimi görünce, fincanıma kahve doldurmaya başlamışlardı. Bu Harvard'dan kalma bir alışkanlıktı benim için. Orada uyku diye bir kavram yoktu. Herkes sürekli çalışıyordu. Bu yüzden ayık kalmak için sürekli kahve içerdim. Babamın gözleri benim üzerimdeydi.

"Hastane müdürü ile konuştum. Seni biraz süründürecek." Babamdan da bu beklenirdi zaten.

Kafamı eğip "Olur," dedim.

"Zaten bir kardiyologa ihtiyaçları varmış." Sakince onu dinledim.

"Sana dün dediklerimi unutma. Bir hata daha yok. Olmayacak, olursa olacaklara katlanırsın." Daha fazla durmak istemiyordum; ama bu, babama saygısızlık

olurdu. Tabağımdakileri bitirip kalktım. "Akşam görüşürüz!" deyip evden çıktım.

Keşke adamı ben ikna etseydim. Bu hareket gözüme çok çocukça görünmüştü. O işi alabilecek kadar deneyimim ve bir de ünvanım vardı üstelik. Hastaneye geldiğimde ilk iş olarak Murat'ı bulmaya karar verdim. Polikliniğin önü şimdiden hastalarla dolmuştu. Dahiliye uzmanı olmak kolay değildi. İçeriye girmeden müdürün odasını kendim bulmaya karar verdim. Bazıları beni tanımış gibi yüzüme bakıyorlardı. '*Tabi ya gazeteler*' dedim içimden. Müdürün odasını bulduğumda kapıya vurarak içeriye girdim. Adam beni görünce ayağa kalkıp oturmam için koltuğu işaret etti.

'*Ah baba*' dedim içimden '*Bu adama ne dedin de böyle deli divane oldu.*' Gülmek istiyordum; ama kendimi tuttum.

"Hoş geldiniz..." dedi ilk olarak. Ona cevap verdikten sonra çalışma çizelgemi anlattı. Bugün saat dörtte ilk nöbetime kalacaktım; ondan sonraki gün tatil, haftada on saat ders anlatma, üç gün poliklinikte çalışma, üç gün nöbet derken babam bayağı bir üzerime oynamıştı. Müdür elime çizelgeyi verip, "Hayırlı olsun," dedi ve el sıkıştık. Aldığım ücret ise dört bin liraydı. Sadece dört bin. Babam bu konuya da el atmıştı.

Sonuçta burası bir devlet hastanesi değildi. Onlar bile beş binden aşağı almıyorlardı poliklinikte ve ihtiyaç olursa da evden çağırılarak nöbete gidiyorlardı. Murat'ın yedi bin aldığını biliyordum. Sanki paraya mı ihtiyacım vardı. Bu konuya niye bu kadar kafayı taktım, bilmiyordum. Aslında nedeni açıktı. Emeliğimin karşılığını almak istiyordum. Aynen babam gibi, o da beni orada okutmak için bayağı bir para dökmüştü.

Abimlere çok daha erken bir saatte gittim. Sonuçta yengem ve Elçin evde olacaktı. Kapıyı çaldığımda yardımcı kadın açtı kapıyı.

"Hoş geldiniz Deniz Bey."

"Hoş bulduk, Zeynep yengem nerede?" diye sorduğunda, mutfağı işaret etti. Ben mutfağa doğru giderken, Elçin beni görüp coşkuyla üzerime atladı.

"Amcaaa..." dedi o tatlı çocuk sesiyle. Onun o güzel yanaklarından öptüm.

"Meleğim nasılsın?" Bu yaşına rağmen çok akıllıydı.

"İyiyim.... immm çikolata." Tabi çocuğun derdi buydu. Gülümseyerek, "Şimdi olmaz meleğim yemek yedikten sonra," dedim. O güzel gözleri solmuştu bir anda.

"Sana ne anlatmıştım? Eğer sen onu şimdi yersen öğlen yemek yemek istemeyeceksin. Sağlıklı bir şey yemeyince de kötü mikroplar seni hasta edecek. Sen hasta olunca annen ve baban çok üzülecek. Onları üzmemek ister misin?" Başını hayır anlamında salladı.

"O zaman anlaştık." Gülümsedi ben de onu tekrar öptüm. Abimin böyle tatlı bir kızı olacak deseler inanmazdım. Bana her zaman abilik görevini tam yapmıştı. Ondan bir şikâyetim yoktu; ama bazı zamanlar çok sert olabiliyordu. Özellikle şirkette herkes ondan çok korkuyordu.

Elçin'le birlikte mutfağa girdik. Yengem genelde çalıştığından yemekleri Zeynep yapardı. Bugün ben geleceğim için özenmişti. Beni görünce gülümsedi.

"Ooo kimler gelmiş." Onunla da sarıldık. Yengemin yeri ben de çok ayrıydı. Bu zor süreçte bana çok yardım etti. Kendini bana karşı borçlu hissediyordu; çünkü abimle yengem nişanlı oldukları zaman, abim yengemi bezdirmiş, yengem de nişanı atmıştı. Onları tekrar birleştirmek ise bana kalmıştı. Abimle öyle bir konuşma yapmıştım ki benim o sert abim, yengemi geri kazanmak için onun önünde diz çöküp yalvarmıştı. Şimdi ikisi de çok mutluydu. Bu mutlulukta en çok pay sahibi olarak beni görüyorlardı.

"Eee işe girdin mi?" 'Ah yenge bir bilsen' diyerek söyledim içimden.

"Evet girdim; ama babam adamı çok korkutmuş. Bir de bana çok ağır bir çalışma programı verdiler. Anlayacağın babam bunca zaman yatmamın acısını çok kötü çıkartacak."

"Hak ettin Deniz."

"Biliyorum; ama dün yaptığım şeyin yanlış olduğunu anladım."

"Bizim gibi işkolik olacaksın, yaşasın!" dedi yengem şakacı bir tavırla.

"Maalesef," dedim ve Elçin'i kucağıma alıp mutfak masasına oturdum. Ona bakınca uykusunun geldiğini anladım. Başını omzuma koymuş gözleri yavaşça kayıyordu. Onu yatırmak için kalktığımda yengem beni durdurdu. "Şimdi uyanırsa bir daha uyumaz bırak uyusun. Merak etme o rahat eder. Böyle uyumayı çok seviyor." Oturduğum yere geri döndüm. Şimdiden mutfak güzel kokmaya başlamıştı. Dün gece babamın dediklerini ona sormaya karar verdim.

"Yenge, babam damatlığımın bile hazır olduğunu söylüyor doğru mu?"

"Evet, senin şu sevdiğin mağazaya yaptırmış. Çok kararlı. Deniz dikkatli ol. Seni şu şirkete gelen temizlikçilerle bile evlendirmeyi düşünüyor."

"Yok artık."

"Evet, babanın ne kadar eski kafalı olduğunu bilmiyorsun herhâlde."

"Doğru söze ne denir?"

"Daha arıyor karar vermiş değil. Çok düzgün birini istiyor."

"Kurtuluş yok diyorsun."

"Belki olabilir, işine dört elle sarıl."

Abim geldiğinde sinirleri yine üzerindeydi. O kadar otelle tek başına ilgilenmek kolay değildi. Her zaman

bir pürüz çıkıyordu. Beni görünce yine aynı konuları açmak istedi; ama ben daha o açamadan konuşmak istemediğimi söyledim. Elçin de uyanmış, babasının üzerine atlamıştı. Abimi çok değiştiriyordu Elçin. Masaya geçtiğimizde abim gömleğinin kollarını kıvırdı. Bileğindeki ip bilekliği görünce gülmeye başladım. Renkli bileklikte pembe renk ağırılıktaydı.

Elçin neye güldüğümü görünce bana üzgün bir sesle, "Beğenmedin mi?" diye sordu. Onun bu üzgün tavrını gördüğümde bilekliği abime Elçin'in taktığını anladım.

"Hayır, çok beğendim meleşim." Bana heyecanla bakarak, "Sen de ister misin?" diye sordu.

Onun o güzel yüzüne bakıp, "Çok isterim," der demez sandalyesinden kalkarak koşup odasına gitti.

"Ben bu kıza hayranım. Seni muma çevirdi."

Abim biraz kızmış bir tavırla, "Seni de göreceğiz. Babam seni kurbanlık koyun gibi nikâh masasına oturttuğunda," deyince bir anda gülmeyi kestim. Düşüncesi bile korkunçtu.

"Ne oldu?" Şimdi abim bana sırtarak bakıyordu. Elçin koşturarak yanıma gelip pembe ip bilekliği gösterdi. Ben de kolumu uzatıp onun bağlamasına izin verdim.

"Bu sana uğur getirsin amca." Yerine tekrar oturdu meleşim. *'Bir gün belki benim de böyle bir kızım olur'* diye içimden geçirdim.. Neredeyse otuz olacaktım; ama ben bana ihanet eden kadın yüzünden kadınlara güvenemiyordum.

"Bugün başlıyorum gece nöbetiyle." Abime iş çizelgesini anlatıyordum. "Babam diyordu onun canını çıkartacağım diye." Abim bilirdi adamı ne ile tehdit ettiğini.

"Adamı ne ile tehdit etti? Adam el pençe önümde durdu." Bana gülerek baktı.

"Babam her sene yüklü miktarda düzenli bağış yapıyor. Bir de burslu çok öğrenci var. Gerçi onlara dokunmazdı." Abimle birlikte evden çıktık.

“Eninde sonunda seni evlendirecek, en azından kendin seç istediğin kişiyi.” Abim bana nasihat vermeye başlamıştı.

“Öyle biri yok. Olsa bile onu bulmak çok uzun sürer.” Abim bana ciddi ciddi baktı.

“Madem öyle düşünüyorsun, o zaman seni evlendirmesine gönüllü ol. Düzgün birini arıyor. Eminim o kız da seni beğenecektir. Görücü usulü evlilikler her zaman daha kalıcı olmuştur.” Abim de bazen babam gibi eski tarz düşünüyordu; ama haklı olduğu noktalar da vardı.

“Peki, Nazenin gelse senden af dilese yalvarsa onu affeder misin?” Cevabım kesinlikle netti.

“Hayır asla,” dedim. Anlayışlı bir şekilde yüzüme baktı.

“Deniz bir karar ver ve ona göre hayatını şekillendir.” Belki de sorun buydu; çünkü ben ne yapacağımı bilemiyordum.

“Bilmiyorum abi. Ne yapacağımı inan bilmiyorum.”

“Biraz düşün o zaman. Bence cevabı kolayca bulacaksın.” Saatini kontrol etti.

“Hadi ilk günden kolay gelsin. Maalesef gitmem gerek, işler beni bekler.”

“Sana da abi görüşürüz.”

Dışarıda ilk yapmam gereken iş üniforma almaktı. Murat’ı aradım. Ondan acil üniformasının rengini öğrendim. Klasik lacivertti. Bir de yaka kartı meselesi vardı ki Murat bana jest yapıp onu önceden yaptırmıştı. Eve telefon açıp bugün nöbetle çalışmaya başlayacağımı söyledim.

İki senedir bu kutsal görevi yapmıyordum. Müdür bana birçok evrak vermişti doldurmam için. Acilden içeriye girip, doktor odasına girince üzerimdeki ceketi çıkartıp bana gösterilen dolabın önüne gelerek ceketi astım. Cebimden kalemi çıkarıp evrakları da yanıma aldıktan sonra girişteki masanın önünde durup kâğıtları

doldurmaya başladım. Sıkıcı soruların ardı arkası kesilmiyordu. Bir de üstüne dikkatim dağılmıştı. Dikkatimi dağıtan şey ise başımda dikilen kişiydi.

Yanıma gelen kişi beni öyle izlediği sürece rahat iş yapamazdım. Sonunda, "Söyle!" dedim. Yanıt gelmedi. Bundan rahatsız olduğumu söylediğimde konuşmaya başladı. Acilde kalıp yardım etmek için izin istemişti. Böyle öğrencileri severdim. Bu iş için ne kadar da istekli olduklarını gösteriyorlardı. Kıza baktığımda bir yerden tanıdık geldi. 'Tabi ya,' dedim içimden. Dün Murat'a şikâyet edilen kızdı. Onu hatırladığımı görünce şaşır-mıştı.

Arkadaşı Nil'den hiç haz etmezdim. Ders notlarına baktığımda durumun hiçte iç açıcı olmadığını gördüm. Onun benden çekeceği vardı. Çalışmayan hiç kimseyi geçirmeye niyetim yoktu; çünkü bu iş ciddiydi. Hasta geldiğinde o muydu bu muydu diye düşünecek zaman yoktu. Bu yüzden sıfır hata olmalıydı. Ona Nil hakkında uyarılarda bulundum. Sonuçta söylediğine göre yakın arkadaşındı.

Genelde grip vakası geliyordu. Sinirleri bozulanlar, kas ağrısı çekenler, ev kazaları derken iyice kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bu kızın gelmesi iyi olmuştu. Kızın üst düzey bilgiye sahip olduğu uygulamalarından belli oluyordu. Üstüne üstelik hemşirelerin yetişemediği yerlerde bu kız onlara da yardım etmişti. Öğrenci olarak gözüme girmişti. Sonra Murat'ın onun hakkında söylediği sözler aklıma geldi. Arkadaşım haklıydı. Bu kız gelecekte iyi yerlerde olacaktı.

4. Bölüm

NİHAL'DEN

Eve geldiğimde Nil sorgu meleği gibi başımda dikilmeğe başlamıştı.

"Kızım daha dur eve girmedim." Ayakkabı bağcıklarını çözüyor bir yandan da ona laf yetiştiriyordum.

"Nasıldı? Çatlatmasana adamı." Bu kadar merak etmesi doğaldı. Aslında onu tanımıyor muydu? Adam onu nefret edecek derecede tanıyordu. Sonunda bağcıklarını çözüp eve kendimi zor attım. Üzerimdeki ceket çıkarıp koltuğa oturdum. Üşümüştüm. Hava iyice soğumaya başlamıştı. Bir bitki çayı içsem iyi olacaktı. Nil bana olanları anlatmam için yavru köpek sevimliliğiyle bakıyordu.

"Bu adam sana neden bu kadar takık? Nefret ediyor resmen senden." Nil bezgin bir suratla yanıt verdi.

"Boş konuştuğumu düşünüyor bana geveze derdi. Tabi çocukken, aramızda yedi yaş falan var; ama küçük kız kardeşi Nehir için yanımda dururdu." Yaşı ortaya çıkmıştı. 29 yaşından küçük gösteriyordu.

"Hem ne zaman yardımcı doçent oldu ki? Bunun için genç değil mi?" Nil de bilmiyordu sanırım; çünkü o da benim kadar afallamıştı.

"Bunu bilmiyordum. Onu bunu geç beni hatırladı demiştin."

"Evet, bana Nil Değirmenci'nin Murat'a şikâyet ettiği arkadaşşı dedi."

"Şuna bakın ne ara bizi gördü ki?"

"Sevim Hoca'nın yerine o girecek galiba. Doktorluğunu beğendim. Çok titiz, her detayın üzerinden geçiyor." Tam tamına kadınlar için ideal erkek modeliydi. Zengin, yakışıklı, işinde başarılı, akıllı belki daha bilmediğim başka iyi özellikleri de vardı. Benim açımdan tek kusuru zayıf olmasıydı. Zayıf erkeklerden nefret ederdim; ama zayıflık bu adama yakışıyordu.

"Beni kesin bırakacak." Yüzünü umutsuzca buruşturmuştu.

"Notlarına bile bakmış. Sende ona başarabileceğini göster." Benim arkadaşım çalışmıyordu, işte sorunu buydu. Bazen Nil'e Ömür'ün zıt karakterler olduğunu düşünürdüm. Aşk böyle zıt karakterleri bile birleştiriyordu işte.

"Bilmiyorum, bu sene çok zor." Büyük bir of çekmişti.

"Daha bir şey olmadı. Aslında şu an yardımına ihtiyacım var. Sen demiştin ki garsonluk falan yapmalısın. Belki de haklısın. Anket işi bu sene pek bana yarar sağlamayacak gibi görünüyor."

"İnternette ilanlara bakalım." Bilgisayarını odadan getirmek için ayağa kalktı. İnşallah bana göre bir iş bulurduk. Yoksa bu sene çok zorluk çekerdim. Bu sırada bitki çayı almak için mutfaka gittim. Bir bardağa sallama ada çayı koyup üzerine sıcak su ekledim. Bir kaşık da şeker ekleyince içimi ısıtacak ve beni rahatlatacak çayım hazırды.

Bilgisayarı getirip kucağına koydu. Arama motoruna iş ilanları yazıp ilk sıradaki sonuca basıp beklemeye başladık. Bir ilan dikkatini çekmişti. Yazıyı okuduğumda ben de meraklanmışım.

'Hazine Holding'de haftada üç gün saat 5'ten sonra çalışacak kişisel temizlikçi aranıyor.'

Kişisel temizlikçi mi? Bu zenginlere akıl sır ermiyor-
du. Neden her zaman bu soyad karşıma çıkıyordu. Nil
de bana bakarak, "Bak bu olur. Tam sana göre hem de
seninkinin ailesinin holdingi," deyip tekrar bilgisayar
ekranına döndü. Aslında olabilirdi. İlan bugün verilmiş-
ti; ama görüşme yarındı. Galiba fazla kişinin gelmesini
istemiyorlardı.

"Seninki demeyi keser misin? Aslında fena değil. Ki-
şisel temizlikçi almak saçma, o işi temizlik şirketine ver-
miyorlar mıydı?"

"Beğenmiyorlardır belki." Başımı salladım. Olabilir-
di.

"Yarın buraya gidiyorsun seni bizzat ben bırakaca-
ğım."

Heyecanla ayağa kalkıp, "Yarın sana giyecek bir şey-
ler bakalım," dedi ve kolumdan çekip odasına sürükle-
di.

"Aklımda bir şey var. Hem ciddi hem şık," diyerek
bana siyah etek ceket takımını verdi.

"Bu çok ciddi. Sekreter aramıyor sonuçta sadece te-
mizlikçi." Bana katılmayan bir bakış attı.

"İyi etki bırakır. Onlar çok disiplinlidir. Seni öyle gö-
rürlerse seni de kendileri gibi sanırlar ki öylesin zaten."

"İyi tamam öyle olsun."

Sabah derslerimi ekeceğim için üzgündüm. Bu işin
saatleri gerçekten uygundu. Nil'in takımı da üzerime
tam oturmuştu. İyi görünüyordum. Saçlarımı da topuz
yapmışım. Tam bir iş kadını gibi gibiydim. Nil beni
arabasıyla holdingin önüne bıraktı. Kapıda sadece koca-
man harflerle, "HAZİNEDAR" yazıyordu. Keşke Derya
Hazine'de'yi görseydim. Belki beni tanır ve bana yardım
ederdi. 'İşçilerle niye ilgilenirsin ki' diye aklımdan geçir-
dim. Zaten ona borçlanan ben değil miydim?

İçeriye girince beni bir güvenlik görevlisi karşıladı. "İş görüşmesi için," dediğimde önümden çekildi. Danışmadaki kadın onuncu kata çıkacağımı söyledikten sonra asansöre bindim. İçerisi gayet temiz, ferah ve modern. Kapının açılmasıyla kalabalık bir ortam görüş alanıma girdi.

"Yok artık!" dedim. Adamlar işini biliyordu. İlan bir hafta gazetede gösterilse kim bilir kaç kişi gelirdi. Orada bizimle ilgilenen esmer bir kadın bana bir numara verdi. İlk başta bayağı ayakta bekledik. İçeriye girenler pek umutlu değildi. Adamın çok takıntılı olduğunu söylüyorlardı. Ben de öyle sıkılmış bir biçimde boşalan bir koltukta oturuyordum. İçeriye aldıkları o gizemli odanın kapısı açıldı ve sarışın bir kadın dışarıya çıktı. Sözleri bende öfke patlamasına yol açtı.

"Hepinize geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Aradığımız kişiyi bulduk. Tekrar teşekkürler."

Defolun demenin kibarcasıydı sanırım ve ya zengincesi. Birden ben bile kendimden beklemediğim bir davranış sergiledim. Yaklaşan reglimin bunda büyük bir katkısı olduğuna emindim. Bir anda sinirle ayağa kalkıp bağırarak öfkemi püskürtmeye başladım.

"Ne demek o kişiyi bulduk. Biz kaç saattir bekliyoruz senin haberin var mı? Bunun yüzünden dersimi kaçırdım. Bu kadar insanın zamanını çaldınız. En azından kibar bir şekilde herkesi alıp biz sizi arayacağız diyebilirdiniz. Sözde adınız var değil mi? Koca harfle ilan vermek kolay; ama onun bile altından kalkamıyorsunuz." Bağırarak söylemekten genzim acımişti. Haklıydım kendimce. İnsanlar ne kadar acımasızlaşmıştı böyle.

Ben soluk almaya çalışırken asansörün önünde iki kişi vardı. Söylediklerimi duymuşlardı anlaşılan.

"Ne oluyor burada?" Bu ses tanıdık gelmişti. Arkaya döndüm ve Derya Hazinedar karşımda duruyordu. Yanında da ellilerini geçmiş bir adam vardı.

"Hanımefendi biraz fazla tepki verdi Derya Bey. Bir sorun yok," dedi sarışın kadın.

"Sorun yok mu? Lan ben sizin yüzünüzden dersimi harcadım, durmuş bana fazla tepki verdin diyorsun." Ben biraz önce lan mı demiştim? Hem de patronun önünde. Sonra kolumda bir el hissettim.

"Sen!" dedi bana bakarak Derya. Tanımişti beni. Güvenlik de gelmiş, beni götürmek üzere harekete geçmişlerdi. Derya onları durdurdu.

"Seninle bir konuşalım gel," dedi ve o yanındaki adamla asansöre doğru yürürken, onları takip ettim. Asansöre bindiğimizde tuşlara bastı ve yükselmeye başladık. "Babam," dedi yanındaki adamı gösterip. Lanet okudum içimden. Ne vardı öyle çıkıntılık yapacak sanki?

"Özür dilerim efendim." Adam bana gülümseyerek baktı. Uzun boy geni kesinlikle babadandı.

"Bu yaptığın çok cesurcaydı. Herkes yapamaz." Takdir etmesi beni şaşırtmıştı.

"Takım sana yakışmış," dedi beni süzerek Derya ve devam etti. "Ama eminim beyaz önlük daha fazla yakışıyordur." Babası beyaz önlük lafını duyunca ilgilenmişti.

"Tıp mı okuyorsun?" Başımı salladım.

"Evet efendim."

"Hangi üniversite?" 'Senin oğlunun yanında' demek geldi içimden muzipçe ama yuttum.

"Özel Sağlık Üniversitesi dördüncü sınıf." Adam memnun bir şekilde gülümsedi. Mahalle karısı gibi bak benim oğlumda orda diye atlamamıştı.

Asansörün kapıları açıldı ve çok güzel bir kata geldik. Onları takip ederken bana ne diyeceği aklımı kurcalıyordu. Bir kapının önünde durduğunda, sekreter kadın hemen yanımda bitti. Kapıda Haluk Hazinesdar yazıyordu. Babasının odasıydı anlaşılan. İçerisi çok güzel ve büyüktü. Bana gösterilen yere oturdum. Sekreter

kadına kahve getirmesi söylendi ve gitti. Sonra Derya söze başladı.

"Temizlenecek oda burası. Babam çok titizdir. Şirket elemanlarını beğenmiyor."

"Anlıyorum, ben de kendimden başkasının işini pek beğenmem." Ne oluyordu böyle bana pot üstüne pot kırıyordum.

"Aynen öyle." Haluk Bey'in bu söylemi beni şaşırtmıştı.

"Ben insanları çözmede iyiyimdir. Senin cesaretin ve duruşun beni etkiledi. Üstüne bir de ağır bir bölümde öğrenci olup çalışan, senin ne kadar çalışkan biri olduğunu gösterir. İstersen bu işi sana verelim." Haluk Bey'de böyle bir izlenim bırakmam benim yararımıydı; çünkü adamın tanımadığı kişinin olmadığını düşünüyordum. Nil böyle söylemişti. Belki ileride işe girmemde yardımcı olabilirdi.

"Ama başka kişiyi aldılar zaten."

"Ona da bir yer buluruz sorun değil. İstersen iş senin."

"Kabul ediyorum. Çok cömertsiniz." Hemen cevap vermiştim. Sonuçta buraya işe girmek için gelmiştim ve kaçırdığım ders için bir teselli olmalıydı bu.

"Önemli değil kızım, bu ülkenin senin gibi çalışkan kadınlara ihtiyacı var." Başımı salladım. Biraz da utanmıştım.

"Murat'ı tanıyor musun?" Derya söze girmişti.

"Evet, en sevdiğim hocalardan biridir. İşinde çok iyi."

"Benim de arkadaşım."

"Deniz Hoca ile de iyi arkadaşlar." Mahalle karısı olmuşum şimdi de. Bugün kesinlikle üzerimde bir şey vardı.

"Oğlumla tanıştın mı?" Haluk Bey meraklanmıştı.

"Evet efendim. Daha dün tanıştım. Çok iyi bir doktor. Çok titiz. Şimdiki doktorlar ilaç yazıp geçiyor sadece;

ama o öyle değil." Adamı öve öve bitiremememe moduna girmiştim şimdi de.

"Garip, genelde kızlar ona böyle yaklaşmaz." Derya içimden geçenleri bilmiyordu. Ben de ilk başta öyle yaklaşmamıştım aslında.

"Beni sadece bana öğreteceği ilgilendirir," dedim yavaşça.

"Doğru," dedi Derya Bey. Saatime bakma ihtiyacı duydum. Çok geç kalmıştım.

"Müsaadenizle ben kalkayım. Derse yetişmem lazım."

"Yarın beşten önce gel de girişini yaptıralım."

"Geleceğim. İyi günler. Sizinle tanışmak güzeldi," dedim ve çıktım. Nasıl bir sabahtı böyle. En azından aksiyonluydu benim gibi biri için. Bu hayatta bazen böyle işlere girişmek gerekiyordu.

DENİZ'DEN

Saat sabah dokuzu gösterdiğinde hastaneden çıktım. Bu kadar yorucu olduğunu unutmuştum. Eve nasıl gittiğimi bilmiyordum. Karnım açtı kahvaltı yapıp hemen yatmayı planlıyordum. Neyse ki daha toplamamışlardı masayı. Sanki beni beklemişlerdi. "Günaydın," dedim. Aykulu bir biçimde. Babam hâlinden oldukça memnun görünüyordu.

"Nasıldı ilk nöbetin?" Sanki eğlenirmiş gibi bakıyordu.

"Çok yoğundu. Unutmuşum böyle olduğunu." Fatma teyze bana kahve doldurmaya başlamadan onu durdurdum. Çok içmiştim zaten gece. Hızlıca yemek yedim ve kendimi odama attım. Bir duşa çok ihtiyacım vardı; ama uyuduktan sonra girmeye karar verdim. Yatağa yattığım gibi gözlerim kapanmıştı.

5. Bölüm

Vay be, işe alınmıştım. O kadar beklediğime değmiş-ti. Benim kadar bekleyen diğer insanlar için üzölmüş-tüm. Neden beni bu kadar takdir ettiklerini anlamamış-tım aslında. Sonuçta orada lan diye bağırın ben değöl miydim? Haluk Bey'in ağzından çıkan kelime cesaretti. Gerçekten cesaret bu kadar önemli miydi? Onun için önemli olmalıydı. Sonuçta çoğı kişı beni oradan yaka paça attırırdı. Onlar öyle yapmamış, aksine işi bana ver-mişlerdi. Ben bu düşöncelerle boğıulurken okulun mer-divenlerinde bulmuş-tum kendimi. Kardiyoloji dersi için amfi üce doğru yol aldım. Nil, bana yanında yer ayır-mıştı. Beni bu kılıkla görenler şaşır-mıştı; ama meraklı göz-lere aldırmadan yerime oturdum. "Ne oldu alındın mı işe?" Başparmağı-mı kaldırınca sevinçle bana sarıldı.

"Ah bir bilsen neler oldu? Sen bile bana inanamaz-dın." Meraklan-mıştı. Derste not almak için defterini çıkarırken, "Okul çıkışı anlatırsın," dedi. Ben genelde kâğıda not alırdım. Kitabımı çıkardım ve masanın üstü-ne koydum. Hoca anlatırken kitabın yanına not almak bayağı öğretici oluyordu.

Herkes Sevim Hoca'yı beklerken kapıdan içeriye gi-ren Deniz, sınıfta bir afallamaya yol aç-mıştı. 'O ders anla-tacak.' Kafamda bu cümle dolaşıp duruyordu. Onun bu kadar erken derse gireceğini tahmin etmiyordum. Her zamanki gibi iyi görünüyordu. Gri bir kot pantolon ve

çizgili bir gömlek vardı üzerinde. Saçları her zamanki gibi James Dean modeliydi.

"Seninki geldi." Nil beni utandırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Kapat çeneni. Burada tehlikede olan sensin."

Fısıldayarak, "Doğru," dedi.

Deniz, sınıfa şöyle bir baktıktan sonra ilk konuşmasını yapmaya başladı.

"Bundan sonra dersi ben anlatacağım. Sese karşı ciddi anlamda tahammülüm yoktur. En ufak bir seste atarım. İstedığınız yerde durdurup soru sorabilirsiniz. Öğrenmeye açık olanları severim. Çok zorlayıcıyım, acımam yoktur. Tam anlamıyla çalışan geçer. Hele klinik uygulamada çok daha titiz davranacağım. Anlayacağınız günü gününe konularınızı çalışın yoksa asla geçemezsiniz. Özellikle sen Değirmenci."

Nil soyadının söylenmesiyle irkilmişti. Bu adam onu ciddi ciddi geçirmemeye kararlıydı. Bu Nil'in kendi elindeydi biraz. Nil önüne bakıyordu. Bana eliyle ben bittim işareti yapıyordu. Ben de ona elimi *sakin ol* der gibi düz tuttum.

"Hadi başlayalım o zaman," dedi ve anlatmaya başladı. Anlattı anlattı anlattı... Bu adam gerçekten iyi eğitim aldığını bize en iyi şekilde gösteriyordu. Hatta kitapta bayağı bir not birikmişti. Yeni gelişen teknoloji ile ilgili tedavileri de atlamıyordu. Arada soru soranlara cevaplarını veriyordu. Bu adamı izlemek bile bir zevkti. Aslında saat dolmuştu; ama o daha anlatmaya devam ediyordu. Söylediği bir cümle kitap ile çelişince, düzeltmesi için elimi kaldırdım. Dikkati çabuk dağılıyordu. Beni görüp, "Söyle Nihal," dedi. Adımı hatırlaması beni çok mutlu etmişti. Bir anda ne diyeceğimi unuttum. Kitaba gözüm kayınca bir çırpıda söyledim.

"Kitapta yazan her şey doğru olmak zorunda değildir. Tıpta her türlü ihtimal vardır. Ona iyi gelen bir ilaç

diğeri ni hasta bile edebilir.” Düzeltmemesi üstüne bir de söylediği cümle nin arkasında durması, benim bunu daha da kurcalamama sebep olmuştu.

“Biz bir şey aklımıza takılınca kitaba başvuruyoruz. Peki o zaman bunu yapmayıp sizin dediğ inizi yaptığımızda tıp literatürü için yanlış yapmış olmayacak mıyız?” Onu sinirlendirdiğimi ciddi anlamda görmüş tım. Hele ki yanlış kelimesinden sonra. Kendisine karşı çıkılmasına tahammül edemiyordu.

“Dediğ im konuyu bizzat acı bir şekilde deneyimledim. Bir daha benim dediğ im cümlelere inanmayacak san dersime girme.” Bayağı ciddi bir tonda söylemesi beni de kızdırmış tı. Her şeyi sorabilirdim sonuçta. Kanıt göstermesi gerekiyordu. Ben kitaplara ondan daha çok güveniyordum.

“O zaman bunu kanıtlayın, bende kurcalamayayım.”

“Sen çeneni kapatacak mısın yoksa ben gelip çeneni kapatayım mı?” Sesi bütün amfi içinde inlemiş ti. Bütün sınıfın bana baktığını görebiliyordum. Sonra kendini alamadan, “Çık dışarı!” dedi ve ben de kitaplarımı, not kâğıtlarımı alarak başım dik bir biçimde şaşkın bakışlar eşliğinde amfiden çıktım.

Söylediğ im cümlelerin yanlış olmadığını düşünüyordum. Beni böyle azarlaması beni çok üzmüş tı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. ‘Ne bekliyordun ki? Adamım üstüne çok gittin’ diyordu aklım. Bir daha asla ona sınıfta soru falan sormayacaktım. Onunla sözlü iletişime bile girmemeyi düşünüyordum. Hassas bir kızdım. Kendime bazen iyi bir şekilde güç verirdim; ama bu, bugün geçerli değildi.

Eve gidip yalnız kalmak istiyordum. Duygularım çok karmaşıklaşmış beynime sürekli baskı yapıyordu. Telefonumun mesaj sesini duydum. Nil, “Neredesin?” diye soruyordu.

“Eve gidiyorum,” diyerek cevapladım. Sonra bir ses

daha geldi; ama bakmadım. Dışarıda yağmur yağıyor, insanlar koşuşturup duruyordu. Hızlı hızlı okuldan çıktım. Yağmur damlaları yüzüme doğru sert bir şekilde iniyordu. Neden bu kadar çökmüştüm. Beni sınıftan atması mıydı bana koyan? Galiba cevap buydu. En azından sınıfta kalmama izin vermeliydi. Bana çıkışması yetmeliydi ona.

Yağmur çoktan ceketimi ıslatmıştı. Hasta olmak en son isteyeceğim şeydi. Üstelik yarın çalışmaya başlayacaktım. Hem de onun babasının yanında. İçimden bir ses gitme diyordu. Neden gitmeyecektim ki sonuçta bana bağırın oğluydu. Ben çıkıntılık yaptığım hâlde babası beni korumuştur. Maaşı da iyiydi üç günlük çalışmaya göre.

Yürümek iyi gelmişti. Bunun kötü yanı üşümem olmuştu. Eve girer girmez üzerimi çıkarıp kendimi banyoya attım. Sıcak suyun üzerime akması bir anlık irkilme neden olsa da beni ısıtmaya başlaması rahatlamamı sağlamıştı. Nil'in karşısında böyle gözükmemeliydim. Yoksa daha çok üstüme gelirdi. Vücudumu köpükledikten sonra saçlarıma şampuanımdan döktüm. Saçlarım uzun olduğundan yıkaması biraz zordu. Neredeyse belime uzanacaktı. Kısa saç bana yakışmıyordu. Dahası onları kestirmek için ne zamanım ne de param vardı. Bu iş maddî açıdan bana kesinlikle iyi gelecekti.

Banyodan çıktığımda, kendimi çok daha iyi hissediyordum. O üzerimdeki melankolik durumu atmıştım. Saatiime baktığımda ise farmakoloji dersinin bitimine az kaldığını anlayarak mutfığa girip yemek hazırlamaya başladım. Zeytinyağlı sebze yemeği ve yanına bulgur pilavı yaptım. Bol limonlu salatamı da hazırladığımda, yemek tamamdı.

On beş dakika sonra Nil eve gelmişti. Yemek kokusunu alıp, "Kurt gibi acıkmıştım," diyerek yanağına bir

öpücük kondurdu. Yemek yerken, "Hayvan herif!" deyip Deniz'e saydırıyordu.

"Ben de suşuz değilim. Adamın üzerine gitmemeliydim." Kaşlarını çatmıştı.

"O kadar sert davranmaması gerekiyordu." Yapabilecek bir şey yoktu. Dersimi almıştım artık; bir daha üstüne gitmek yoktu, soru sormak da...

"Babam Haluk amca'yı aramış senin işe girmen için." Yoksa onun sayesinde mi girmiştim işe?

"Ama o seni çoktan almış," deyince rahatladım.

"Seni çok beğenmiş. Tabi babam da seni çok övmüş ona karşı." Övgü almam hoş bir şeydi; ama her zaman beni utandırırđı.

"Seninle ilgili babama birçok şey sormuş. Aileni sonra sosyal hayatını falan." Onun kendi odasını temizleyecektim sonuçta. Belli ki güven onun için önemliydi. Beni başkalarından da dinleyerek tasdiklemek istiyordu. Belki de odasında önemli evraklar falan vardı.

"Beni yakından tanımak istiyor. Belki odasında önemli dosyalar falan var." Nil bana katılmadığını başını sallayarak belirtti.

"Derya çok dikkatli. Bence önemli dosyalar onun odasındadır." Aslında haklı olabilirdi. Derya bağırınca sarışın kadının yüzünün sarardığını bizzat kendim görmüştüm.

Ertesi gün okul çıkışında direk holdinge gitmiştim. Bana bir sürü kâğıt vermişlerdi. Her soruyu tek tek doldurup kâğıdı onlara geri verdikten sonra temizlik malzemelerinin yerini gösterdiler. İşime yarayacak olan malzemeleri alıp odaya girdim. İlk önce camları açtım. Toz bezini hazırladığım deterjanlı karışıma bastırdım. Suyunu da sıktıktan sonra masayı silmeye başladım. Ardından çekmeceleri koltukları karşı taraftaki dolapları sildim. En son, içerisi çok daha güzel koksun diye

temizlik kovaşına yüzey temizleyiciyi biraz fazla dök-
tüm. Yerleri de sildiğimde, işim bitmişti. Gerçek şuydu
ki; ben de bitmiştim. Eve gidip bir de yemek hazırlaya-
caktım. Bu, şu an gözüme işkence gibi gözüküyordu.

Hayatım böyle monoton bir şekilde ilerlerken, bugün
işe erken gitmeye karar verdim. Dört buçuk gibi holdin-
gin önündeydim. İçeriye girdiğimde danışmadaki kadın
Hülya, Haluk Bey'in misafiri geldiği için daha çıkmadı-
ğını söyledi. Üst kata çıktığımda ise Haluk Bey'in sekre-
teri Serpil de ortalıkta gözüküyordu. Oradaki koltuk-
lardan birine oturdum. Tam çantamdan bugün aldığım
notları çıkaracakken, Haluk Bey kapıyı açtı ve dışarıya
çıktı.

Beni görünce, "Nihal koridorun sonunda çay ocağı
var. Bize iki Türk kahvesi getirmesini söyler misin?"
diye sordu. "Tabi ki söylerim Haluk Bey nasıl olsun kah-
veler?"

"Orta şekerli." Cevabı aldıktan sonra koridorun en
sonundaki çay ocağını buldum. İçerisi çok moderndi.
Son model kahve makineleri, porselen demlikler, fin-
canlar her şey çok güzeldi; ama içeride kimse yoktu. Bir
iki dakika beklesem de kimse gelmemişti. Belki biri bir
şey istemişti. Ben de dolapları karıştırarak kahveyi ken-
dim yapmaya karar verdim.

Bakır cezveyi bulduğumda, içine iki buçuk kaşık
kahve attım. İki kaşık da şeker attıktan sonra kahve fin-
canlarından birini alarak cezveye üç fincan su koyup
kaynatmaya başladım. Köpükler birikince kaşıkla alıp
fincanlara koydum. Kaynadıktan sonra kahveyi fin-
canlara doldurdum. Küçük bir tepsiye fincanları ve iki
bardak suyu koyup yürümeye başladım. İyi ki bugün
etek giymiştim. En azından pantolonlu hâlime nazaran

biraz daha resmi görünüyordum. Kapıyı tıkladıp içeriye girdim. Haluk Bey beni görünce şaşırmıştı. Kahveyi ilk önce misafire verdim. Daha sonra Haluk Bey'e de vererek dışarıya çıktım. Yirmi dakika sonra misafirle birlikte Haluk Bey dışarıya çıktı. Adam yanımdan geçerken kahve için teşekkür etti. Beğenmiş olması beni sevindirmişti. Haluk Bey yanıma gelip, "Kahveleri sen mi yaptın?" diye sordu.

"Galiba çay ocağındaki çalışan başka bir yere çay falan götürdü. Misafiriniz beklemesin diye ben yaptım." Haluk Bey bana minnetle baktı.

"Kahve çok güzeldi eline sağlık. Benim yirmi dakikalık bir işim var, ondan sonra başlayabilirsin. Geçenki temizlik güzel olmuş. Deterjan kokusu daha içeriye girmeden burnuma geldi. Bu çok hoşuma gitti."

"Beğendiğinize sevindim. Ben beklerim burada."

Haluk Bey odasına girdikten sonra ben de not kâğıtlarımı çıkartma işine geri dönmüştüm. Bugün çok düzensiz not almıştım. Biraz zordu seçmesi. Ben işime bu kadar dalmışken birden bir ses, "Senin burada ne işin var?" diye sordu. Kafamı kaldırdığımda Deniz tam karşımda durmuş, meraklı bakışlarla bana bakıyordu. Ben de ayağa kalktım ve ona cevap verdim.

"Ben burada çalışıyorum Deniz Bey." Resmi tavır takınmak onun karşısında biraz garip olmuştu.

"Babamın aldığı temizlikçi sen misin yoksa?"

"Evet ne var, burada çalışamaz mıyım?"

"Neden burada, benim babamın yanında?"

"Çünkü baban iyi para veriyor."

"O gün sana o kadar sert çıktığım için üzgünüm. Bir daha öyle üstüme gelme. Hele ki o konu hakkında."

"Merak etmeyin Deniz Bey, ben dersimi aldım. Bir daha soru sormak yok derste."

"Soru sorma demedim, sadece beni sorgulamaya çalışma."

Ona cevap verecekken, "Deniz!" diyen Haluk Bey'in sesini duydum. Deniz, adını duyunca babasına doğru dönmüştü. Babası yanıma gelerek bana işinin bittiğini söyledi. Deniz de bana ters ters bakarak babasıyla birlikte asansörlere doğru yürümeye başladı. Ben de temizlik odasından malzemelerimi alıp işe koyuldum.

DENİZ'DEN

O kız ciddi anlamda sinirlerimi bozmuştu. Bana karşı çıkılmasına tahammül edemiyordum. Benim bilgilerimi nasıl sorgulayabilirdi? Zaten çok yorulmaya başlamıştım. Temponun yoğunluğu giderek artıyordu. Poliklinikte bu kadar hastanın geleceğini ummuyordum. Tam rahatlamış, dinlenebileceğimi düşünürken derse girmem söylenmişti. Sevim Hanım bugünden itibaren doğum izni kullanmaya başlamıştı. Kadına bir şey diyemezdim. Söylediklerine göre hamilelik onun için zor geçiyordu.

Artık evde de sıkılmaya başlamıştım. Bu gece bir şeyler yapmalıydım. Meral'i çağırmadan sadece bir iki kadeh bir şeyler içip eve öyle gidebilirdim. Böylece babamın da sözünü tutmuş olurdu. Arabamla bizim mekâna giderken kendimi daha iyi hissediyordum. Uzaktaki manzarayı görünce hevesim kursağımda kaldı. Meral dışarıda arkadaşları ile konuşuyordu. Dışarıda fotoğraf çekmek için bekleyen gazeteciler vardı. Birden yaptığım şeyin yanlış olduğunu anladım. Babam en ufak bir hatamı kolluyordu. Ben de arabamı eve sürüp sıkıcı bir akşam geçirmeye karar verdim.

Dün aldığım karar ne kadar da doğru olsa evde sıkıcı bir şekilde zaman geçirmek beni iyice germişti. Bugün evde böyle sıkıcı bir şekilde zaman geçirmek istemiyordum. Hastaneden çıktıktan sonra ben, yirmi dokuz yaşındaki adam, belki babamdan izin koparabilirim baha-nesiyle holdinge gittim. Buraya sık gelmediğimin kanıtı,

beni görenlerin yüzündeki şaşkınlıktı. Yukarı çıktığımda gördüğüm kız bu sefer benim şaşırmama neden olmuştu. Nihal'in burada ne işi olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Onu dersten attıktan sonra hiç görmemiştim.

Ona neden burada olduğunu sorduğumda, bana kızgın olduğu sorularıma cevap veriş biçiminden belliydi. Ona özür dileklerimi iletirken bile ifadesi yumuşamamıştı. Babamın yanında çalışıyor oluşu ise garip bir tesadüftü sadece. Babam bana seslenince başımı çevirip babama baktım. Babamla birlikte yürürken, o can alıcı soruyu sordum.

"Baba biraz dışarıya çıksam kuralını çiğner miyim? Babam benim fazlaya kaçacağımdan emindi.

"Sen bilirsin Deniz, koskoca adamsın yaptıklarının sonuçlarına da katlanırsın. Şunu unutma önceki durumdan farklı bu. Önceden ortada bir kız yoktu ve onu buldum."

"Sadece bir iki saat. Çok bunaldım evde."

"Karar senin." O hâlimden memnundu; çünkü beni evlendireceğine çok emindi.

Ben babamla konuşurken telefonum çaldı. Acil bir vaka için hastaneye çağırıyorlardı. Ben onlara talimat verirken babam beni sessizce dinledi. Ona durumu anlatıp olabilecek en hızlı şekilde hastaneye gittim. Adam şanslıydı; hemşire kızı sayesinde hayatı kurtulmuştu, kalp krizini önlemiş, adamı hayatta tutmayı başarmış ve hemen tedaviye başlamıştık. Ben hastaneden çıkarken saat dokuzdu. Bizim otelin barına gitsem mi diye düşündüm. Hem oraya Meral de gelmezdi. Otelin önüne geldiğimde valeye anahtarımı verdim. Abim bu işte çok iyiydi. Her zaman gözde mekânlardan biriydi burası. Keşke böyle olmasaydı diye içimden lanet okudum. Dışarısı fotoğrafçı kaynıyordu. Beni görünce direk üzerime gelmeye başlamışlardı. "Deniz Bey," laflarını duymazdan geldim.

İçeriye girince kalabalık arasından geçip içki almak için bara doğru yöneldim. Barmen, "Hoş geldiniz Deniz Bey!" deyip en sevdiğim içkiyi önüme koydu. Bir dikişte içmeyi severdim; ama bugün dikkatli olmak zorundaydım. Ben daha ikinci yudumuma geçmeden, Meral karşıdan yanıma geliyordu. Onun burada ne işi vardı? "Deniz seni çok özledim," deyip boynuma sarıldı. "Meral," dedim kaçmaya çalışarak; ama yapışmış, bırakmıyordu.

"Senin burada ne işin var?"

"Buraya gelemey miyim Deniz?" Kırgın bakıyordu.

"Durumları biliyorsun işte. Yoksa beni bir daha göremezsin."

"Böyle de göremiyorum zaten. Arkadaşımın doğum günü için geldim. İyi ki gelmişim seni görmüş oldum. Kulağıma doğru eğildi ahlaksızca, "Başka şeyleri de özledim, hadi gidelim buradan," deyince kaç gündür bir kızla yatamamanın acısı daha da ortaya çıkmıştı.

"Yapamam evlenmeye hiç niyetim yok."

"Sen?" Tek kaşını kaldırmıştı. Geriye çekilip üzerine giydiklerini gösterdi. Bu gece gerçekten çok daha seksi görünmüştü gözüme. Her şeyden önce erkek olduğumu hatırlatıyordu. Yapamazdım, onunla gidemezdim.

"Olmaz," diyerek kestirip attım. İkinci içkiyi içtiğimde biraz kafamın buğulandığını hissettim. Asla böyle olmazdı. Meral bana bir tane daha verdiğinde içmemem gerektiğini biliyordum; ama elindeki içkiyi alıp içtim. Sonra gerisi gelmeye başlamıştı. Ne oluyordu, bilmiyordum. Bu kadar az içki beni asla sarhoş etmezdi. Artık mantıklı düşünemiyordum.

Gece ile ilgili hatırladıklarım; Meral'le sarmaş dolaş dışarı çıkmam ve flaşların patlamasıydı. Sonra başka bir otele gidip onun üzerinde, biriken cinsel isteğimi atmamdım. Sonrası ise sadece bir boşluktan ibaretti.

6. Bölüm

DENİZ'DEN

Kendimi hiç bu kadar gevşemiş hissetmemiştim. Kafamı çevirdiğimde, çıplak yatan Meral'i görmemle dün gece yaşananları hatırlamak için çabalamam bir olmuştu. Pek bir şey yoktu. Neden hatırlamıyordum? Hatırladığım bir şey vardı ki o da patlayan flaşlardı. "Lanet olsun!" dedim. Her şey apaçık ortadaydı. Bu sefer gerçekten bitmişti. Abimin sözleri aklıma geldi, "*Kurbanlık koyun gibi nikâh masasında otururken gülebilecek misin?*" Artık bunun olmaması için bir neden yoktu. O şansı dün kaybetmiştim. Aslında her şey kontrollü gidiyordu. Ne olmuştu da bu hâle gelmişim? Yataktan kalkıp yatağın yanında yere atılmış olan kıyafetlerimi tek tek bularak üzerime giydim.

Kendime bakmak için odanın lavabosuna girmemle gerçeği anladım. Gözlerimin altı kırmızıydı. Bu uyuşukluğun tek bir sebebi olabilirdi. Kesin dün içkime bir şey atmıştı Meral. Bunun başka açıklaması olamazdı. Pislik kadın beni kendi oyunları ile kullanmıştı. Ona hiçbir şey olmayacaktı. Yanan ben olacaktım. Keşke evde otursaydım da böyle bir şey yaşamasaydım. Olan olmuştu bir kere. Babam da bunu istiyordu zaten. Ona istediğini ellerimle vermiştim.

İçeriye tekrar dönüp telefonumu buldum. Saat dokuz geçmişti. Abimden bir sürü çağrı vardı. Bir de me-

sajlar. Mesajları açınca dün gece çekilmiş fotoğrafları gördüm. "Bunlar ne diyordu?" Ben bile bakarken utanmışım. Kendimi böyle bir duruma sokmayı hayal bile etmezdim. Korkarak abimi aradım. Daha ilk çalışta açmıştı.

"Demek uyandın, güzel miydi gecen? Eminim evlenmeye karar verdiğine göre buna geçecek kadar güzel geçirmişsindir." O bile bana güvenmiyordu.

"Abi bir dinle."

"Neyi dinleyeceğim Deniz, bir de bizim mekanda?"

"Doğru bizim mülkümüzde daha güvenli olur diye düşünmüştüm. Uyuşturucu sokacakları aklıma bile gelmemişti."

"Ne uyuşturucusu sen neden bahsediyorsun?"

"Sanki bilerek o hâle geldim. İçkime uyuşturucu atmış Meral."

"Bunu araştıracağım. Sen onu bunu bırak babam çok sinirlenmiş. Adamın istediğini ayağına getirdin. Artık kaçacak yerin kalmadı."

"Abi yardım et! Gerçekten bilerek olmadı."

"Oh iyi olmuş evlenirsin de aklın başına gelir. Bir de çocuğun oldu mu sorumluluk nedir tekrardan öğrenirsin. Ne olursa olsun babamın arkasındayım. Sakın bir şey söyleme," dedikten sonra telefonu kapattı. Eve nasıl gidecektim! Babamın suratına bakamazdım.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Aslında hastaneye gidip bir kan tahlili versem iyi olurdu. Ne içirmişti kim bilir bana. Kapıyı çarparak odadan çıktım. Yalnız cüzdanımda ehliyet yoktu. Odanın parasını öderken fark etmişim. Ben de bir taksiye binerek hastaneye gittim. Beni görenler garip bir şekilde bana bakmaya başlamışlardı. Allah'tan Murat'ı orada görmüştüm. Ona durumu anlattım ve bir hemşireden kan almasının rica ettim. Gelen hasta olmadığı için kan sonucu hızlı geldi.

"Ekstazi vermişler sana."

"Belliydi zaten şu hâlime bak." Sonra gülmeye başladı.

"Türk filmi gibi "

"Kapa çeneni! Ben Hangover olarak nitelendirirdim."

"Arkadaş kurbanı mı oldun sen? Yandın haberin yok. Ben biliyorum kızı, hadi yine kötü birine gitmeyeceksin."

"Kim ben tanıyor muyum?"

"Orasını bilmiyorum; ama seni dize getirecek inşallah." Murat da babamın arkasındaydı. Yapacak bir şey yoktu. Bir şekilde eve gidecektim.

NİHAL'DEN

Artık bu işe iyice alışmıştım. Haluk Bey bana sıcak davranıyordu. Diğer çalışanlar da iyiydi. Haluk Bey geçen gün bana erken gelmemi söylemişti. Bir konu hakkında konuşmak istediğini de eklemişti. Yoksa yaptığım işi beğenmiyor muydu? İlk aklıma gelen neden buydu; ama bir gerçek vardı ki, her yaptığım işi beğenmişti. Biraz korkuyla giriş kapısından içeriye girdim. Haluk Bey'in odasının önünde durduğumda, endişeli bir şekilde kapıyı çaldım. *Girin* sesini duyunca içeriye ürkek bir şekilde girdim.

Haluk Bey ciddiyetle bana bakıyordu. İlk başta cümleye, "Nasılsın?" ile başladı.

"İyiyim Haluk Bey siz nasılsınız?"

"İstediğimi yaparsan çok daha iyi olacağıma emin olabilirsin." Aklıma birden kötü kötü düşünceler geldi. Bunu hemen uzaklaştırdım aklımdan. Haluk Bey kötü bir adam değildi.

"Açık konuşacağım, belki bu sana hoş görünmeyebilir. Sana bir teklifim var. Oğlum Deniz'le evlenmeni istiyorum." İlk başta şaşırmıştım aslında. Sonuçta ona karşı bir şeyler hissediyordum. O bana bakmaz derken onunla evli olmak bambaşka bir şey olurdu. O beni sev-

meyecekti, nefret edecekti belki; ama yine de onunla bir şekilde yakın olacaktık. Onu kızdırmadan önce iyi biriydi aslında.

"Ben... Şaşırdım, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben çok düşündüm kızım. Aylardır ona düzgün bir kız bulmaya çalışıyordum. Sen ayağıma kadar geldin. Seninle ilgili her türlü bilgiye sahibim. Hakkında bir kötü söz bile duymadım. Onu tekrardan eskiye döndürecek bir kadın lazım." Beni büyük çapta araştırmıştı demek ki. Sözlerinden bunlar anlaşılıyordu. Kalbim *'hemen kabul et'* derken, aklım *'dur bir düşün'* diyordu.

"Kabul edersen şartlarım da var. İlk olarak evlilik sözleşmesi, en önemli maddesi on yıl boyunca boşanma davası açamazsın, eğer açarsan tazminatı olacak. Eğer on yıl sonunda sonuç vermezse o zaman boşanma olabilir. Bunun karşılığında bir Hazineदार olmanın bütün avantajlarını kullanacaksın. İlk başta çalışman gerek-meyecek. Lüks bir yaşam... Bu sadece senin için geçerli değil. Ailen de öyle yaşayacak ayrıca kardeşinin bütün okul masraflarını da karşılayacağım. Büyüyünce istediği üniversitede istediği bölüme gidebilecek."

'Bir Hazineदार olmanın avantajı...' cümlesi kafamda dönüp duruyordu. Bu avantajı herhâlde yaşayınca öğrenecektim. Kardeşim ve ailem için bile bu teklif kabul edilebilirdi; ama benim aklımda sadece oğlu vardı. Para, lüks, şöhret gibi ibareler benim umurumda bile değildi. Ona karşı ciddi duygular beslemeye başlamıştım. Bu bir hoşlanma ile başlasa da günden güne farklı bir duyguya dönüşmüştü. On sene çok büyük bir süreçti. Bir şekilde onunla anlaşabileceğimiz bir nokta bulabilirdik. Ben bunları düşünürken, Haluk Bey beni daldığım düşüncelerden uyandırdı.

"Bir de soyadı meselesi var. Sen buna pek sıcak bakmıyormuşsun; ama teklifi kabul edersen bir soyadın olacak. Bizim soyadımız. Bu konuda çok katıyım." Bunu

nereden biliyordu? Acaba Nil'i çağırıp onunla konuşmuş muydu?

"Bunu nereden öğrendiniz?"

"Arkadaşın Nil'in babası Kemal Bey söyledi." Tabi ya bir gün onlarda yemekten bu konu açılmış, ben de fikrimi söylemiştim. Kafam çok karışmıştı. Bunu kabul edersem bütün hayallerim yıkılacaktı. Kabul ettiğim takdirde hayallerimin ötesinde bir hayat yaşayacaktım.

"Ben biraz bu teklifi düşünmek istiyorum." Bu cümle ağzımdan öylece çıkmıştı.

"Tamam ama çok bekleyemem bana yarın cevabını söyle."

"Tamam, yarın size bildiririm."

Eve doğru giderken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Aramızdaki yaş farkı aklıma gelince gülümsemem donuklaşmıştı. Yedi yaş fark biraz fazlaydı; ama yaş farkı çok olup da mutlu olan çok fazla insan vardı. Neden ben de onlardan biri olmayaydım ki? Aklımdaki tek soru; Deniz'in bunu nasıl karşılayacağıydı. Abi dense yeriye aslında. Kafamda dönüp duran kaygı tohumlarını ekmeden uzaklaştırmaya çalıştım. Aklımda fırtınalı bir savaş olurken, çoktan giriş merdivenlerinden çıkmaya başlamıştım.

Anahtarı deliğe sokup açtıktan sonra evdeki sıcaklık yüzüme vurunca ne kadar üşümüş olduğumu anladım. Nil koltukta oturup notlarını temize çekiyordu. "Hoş geldin canım," dedi başını kaldırmadan.

"Nil sana söylemek istediğim bir şey var çok önemli." Çok önemli kelimesini duyunca kafasını kaldırdı.

"Senin falcının dedikleri galiba çıkıyor." Gözlerini kocaman açtı.

"Hemen söyle!" O benden daha çok heyecanlanmıştı.

"Haluk Bey bana bir teklifte bulundu ve..."

"Ve ne kızım çabuk söyle."

"Deniz'le evlenmemi istiyor." Nil benden daha çok

şok olmuştu. Bir anda koltuktan kalkıp bana doğru geldi ve kollarını açarak bana sıkıca sarıldı. Bu davranışı beni şaşırtmıştı.

"Babam da bundan şüphelenmiş. Ona seni bayağı sormuş sonradan. İnanmıyorum kızım durdun durdun turnayı gözünden vurdun." Kollarını çekmiş yüzüme bakıyordu.

"Daha tamam demedim. İlk önce biraz düşünmek istedin. Sonuçta onu tanımıyorum."

"Evet ama ondan hoşlanıyorsun. Senin deyimlerle erence. Bu aranızda bir şey olmayacak anlamına gelmez. Annem ve babam da görücü usulü evlenmişler ve çok mutlular. Bu da ona benzer bir şey."

"Şartları var. İlk önce sözleşme ve on sene boyunca boşanma davası açamam yoksa tazminat var. Bir de soyadı işi var. Bunu da babandan öğrenmiş."

"Bunlar çok da önemli değil. Eğer seni çok bezdirirse babasına söylersin sonuçta senin de bir sınırın var. Babasına karşı gelemes."

"Ne o öyle çocuk gibi. Böyle bir şey yapmam; ama ben de sert yüzümü ona gösteririm. Bir de şey dedi '*Hazinedar olmanın bütün avantajları*' bu ne demek?"

"Adın her yerde saygın demek. İlk önce senin işini görürler. Mağazada olsun bankada olsun. Galiba bunu kastetmek istemiş."

"Aslında annemler ne der bunu gerçekten merak ediyorum. Beni en çok bu korkutuyor."

"Sonuçta Deniz'in mesleği var. Hem de akademik anlamda bence bunu duyunca izin vereceklerdir. Hayatın hayal gibi olacak. Cemiyetin en gözdelelerinden biriyle evleneceksin."

Anneme bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Telefon numarasına titreyerek bastım. Normalde her gün konuşurduk. İçimi sıkıntı basmıştı. Annemden asla gizli

saklım olmamıştı bu zamana kadar. Üçüncü çalışta açtı. Sesini duymam gözlerimin dolmasına sebep olmuştu.

"Anne nasılsın, ne yapıyorsunuz?"

"Dizi izliyoruz ipek kızım, sen ne yapıyorsun anneciğim?"

"Ben de ders çalışmaya başlayacaktım; ama sana danışmam gereken bir şey var." Bir çırpıda söyledim ve kurtulmuş oldum. Kulağa çok tuhaf geliyordu.

"Şey anne... Bugün, çalıştığım yerin patronu beni oğluyla evlendirmek istediğini söyledi. Biliyorum bana kızacaksın; ama ben garip bir biçimde olumlu bakıyorum, çünkü oğlundan ciddi anlamda hoşlanıyorum. Aslında hoşlanmayı geçen bir duygu. İlk defa birine bu kadar çok ilgi duydum. Bu beni tuhaf bir şekilde mutlu ediyor."

"Gülnihal nasıl böyle bir şey istersin. Daha çok küçüksün. Okulun bitmedi. Üstelik tanımadığın bir insanla..."

"Anne biliyorum; ama ondan hoşlanıyorum. Bir de okulda hocam. Aslında kötü biri değil."

"Ne? Bir de hocan mı? Kızım bu adam kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz ama hiç göstermiyor. Bir de ailesi zengin, düzgün insanlar."

"Olmaz kızım. Eğer bizim için böyle bir şeyi kabul etmek istiyorsan asla olmaz."

"Hayır anne, dedim ya ondan hoşlanıyorum, bir görsen. Asla böyle biri bana bakmaz. O da doktor ve işinde çok iyi. Hayatımın şansı belki de. Lütfen bir düşün. İsterseniz buraya gelip onlarla görüşebilirsiniz. Bu hayatı ben yaşayacağım lütfen benim de seçim yapmama izin verin. Ben babama bunu söyleyemem. Lütfen ona da uygun bir dille anlat anne."

"Gülnihal..."

"Lütfen anne."

"Tamam, babana söyleyip bir karar vereceğiz."

"Kendinize iyi bakın Mert'i ve babamı benim yerime öp."

"Tamam kızım, sen de dikkat et."

Bu kadar karşı çıkacağını tahmin etmemiştim. Onlar daha karar vermeden ben o sözleşmeye imzama atacaktım. Kararımı vermiştim. Anneme bunu anlatırken aklımda güzel bir duygu şekillendi. Aslında bir resimdi bu. Deniz ve ben birbirimize gülümseyerek bakıyorduk. Bu bana o kadar güç verdi ki... Bu yaptığım yanlış gibi görünse de kabul etmeyi dehşetle istememe neden olmuştu. Biraz suçluluk duyacağım kesindi. Belki de beni zengin avcısı bir kız gibi görecektlerdi. Hayatımdaki bütün kararları ailem vermişti. Artık büyümüşüm. Hayatımın gerçek şeklini almasına da ben karar vermeliydim. Bu düşünceler aklımda sürekli çatışıp duracaktı. Aklım çoğu insanın aksine çok karmaşık bir yapıya sahipti. Çoğunlukla verdiğim kararları kötü tarafından inceler ve bu, yaptıklarımı defalarca sorgulatırdı. En iyisi aklıma dağıtmaktı. Ben de bu yolu bugün aldığım notları temize çekerek buldum. Yarın bana uyku yoktu. İlk gece nöbetim nasıl geçecekti bakalım. Uykusuzluğa dayanmak benim için zor olacaktı; ama belki de meslek sevgim bunun önüne geçip bana güç verecekti. Onu gördüğüm ilk gece aklıma geldi. O zaman '*Keşke benim olsan*' demiştim ve yarın o imzayı atmamla bu gerçekleşecekti.

Sabah kalktığımda kendimi daha iyi hissediyordum; ama bu rahatlatıcı duygu, holdingin kapısından geçtiğimde yerini büyük bir kaygıya bırakmıştı. Hele ki Haluk Bey'in odasının önüne geldiğimde. Haluk Bey'in sekreteri serpil geldiğimi haber verince derin bir nefes aldım ve içeriye girdim. Benim konuşmama fırsat vermeden sormuştu.

"Kararını verdin mi Nihal?"

"Evet ama şunu size söylemeliyim ki bu benim kararım. Ailem bu işe hiç sıcak bakmıyor." Adam da en az

benim kadar gergin olmalıydı; çünkü ağzımdan dökülen cümleyle birlikte o da rahatlamıştı.

"Kabul edeceksin o zaman."

"Evet edeceğim; ama ailemi ikna etme işi size kaldı. Önce size güvenmeleri gerek."

"Tabi ki kızım gelsinler ben onları en iyi şekilde ağır-
larım. Onların rızası olmadan zaten bu iş sağlıklı yürü-
mez."

"Doğru ve aileme çok bağlıyım. Onları asla üzmem."

"Biliyorum ve seni bu konuda takdir ediyorum." Sonra çekmecesinden bir dosya çıkardı. Dosyanın içinden de zımbalı bir kâğıt. İki üç sayfadan fazla sayfa vardı. Kâğıtla birlikte bana bir kalem uzattı. Kâğıdın üstünde evlilik sözleşmesi yazıyordu. Sayfaları tek tek okudum. Bana dün anlattığı şeylerin aynılarıydı. Olası bir boşanmada ise bir ev ile bir araba ve aylık nafaka gibi şeyler yazıyordu. Bunları şimdi düşünmek mantıksızdı. Yine de aklımı kurcalayıp duruyordu. Sonuçta daha yolun başındaydım. Okuduktan sonra kalemi alıp derin bir nefes alarak titreyen elimle ismimin olduğu yerin altına imzama attım.

"Ailemize hoş geldin." Bu cümle, attığım imzanın daha da farkına varmama neden olmuştu. Aile... Başka bir ailem daha olacaktı. Bu düşünce kaygı ile birlikte belki onu kendime âşık ederime dönüşmüştü.

"Detayları sonra konuşalım; çünkü bundan Deniz'in haberi yok." Bunu daha yeni öğreniyordum.

"Onun bunu kabul edeceğinden neden bu kadar eminsiniz?" İçime kaygı hâkim olurken sakın olmaya çalıştım.

"Beni iyi tanıyor ve gücümün de farkında kızım. Sen o işi bana bırak. Onu uyarmıştım; ama o kendi kafasına göre yaşamaya devam etti."

"Pekâlâ, görüşürüz Haluk Bey." Haluk Bey sonradan babaya dönüşecekti de haberim yoktu.

Odadan çıktıktan sonra bugün ofis çalışanlarının kendi aralarında bir şey fısıldadıkları dikkatimi çekmişti. Serpil'e gidip sormaya karar vermiştim.

"Neden bugün herkes bir şey konuşuyor. Genelde sessiz olurdu burası."

"Gazetedeki bir haber yüzünden," dedi ve masasındaki gazetenin bir sayfasını açarak bana uzattı. Deniz yanındaki bir kadınla sarmaş dolaştı. Bu kadını hatırlamıştım. Kafedeki, yanında oturan kadındı bu. Ayakta duracak hâli yoktu Deniz'in. İçimden '*Annemler inşallah görmez*' diye dua ettim. Yoksa hayatta izin vermezlerdi.

DENİZ'DEN

Eve gelmek sandığımın aksine çok daha zor olmuştu. Abimin dediğine göre babam ilk başta holdinge gitmiş sonrasında ise eve gelmişti. En iyisi onun karşısına böyle çıkmamaktı. Gerçi karşısına nasıl çıkacağım hakkında bir fikrim yoktu. Playboyluğu zirvede bitiriyordum. Bu yaptığım en büyük vukuattı. Evden içeriye girdiğim anda bütün hizmetçiler bana bakıyordu. Onlara aldırmadan kendimi odama attım. Ilık bir duş ve temiz kıyafetler bana iyi gelecekti. Sıcak suyun altına girdiğimde, Murat'ın sözleri aklıma geldi. O, kızı tanıyordu ve bana söylememiştir. Nasıl olsa babam ölüm kararımı birazdan yüzüme karşı okuyacaktı. Duştan çıktıktan sonra üzerime temiz kıyafetleri geçirmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Babamın çalışma odasının önünde dikiliyordum. Kاپıyı çalıp içeriye girmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Sonunda bir cesaretle kendimi içeride buldum. Babam sandığımın aksine sakın görünüyordu. Beni görünce, "Gel Deniz konuşalım," demişti sakince.

Aynen abimin dediği gibi kurbanlık koyun gibi sandalyeye oturmıştım. Bana öylece baktı ve ansızın konuya girdi.

"Demek uyuşturucu içirdiler sana." Abim yememiş içmemiş hemen yetiştirmişti anlaşılan.

"Evet baba, gerçekten öyle oldu. Benim bir suçum yok." Sanki küçük bir çocuktum da babama kendimi savunuyordum.

"Senin en büyük suçun oraya gitmen. Dün seni uyar-mıştım."

"Baba lütfen..." Beni susturmuştu.

"Sana bir şans verdim; ama sen bunu kullanmayıp benim istediğimi yaptın. Bana da çok güzel bir bahane oldu. Haftaya pazar günü evleneceksin. Her şey hazır davetiyesine kadar. Sus lafımı kesme. Ayrıca o kıza kötü davrandığın takdirde hayatını sokakta beş parasız ve işini icra edemeyen doktor olarak bulursun."

"Kim bu kız? Murat'ın tanıdığını biliyorum."

"Şu geçen gün konuştuğun kız var ya beni beklerken, öğrencin Nihal." Ne yani bana o kızı mı layık görmüştü. Asla ve katiyen olmazdı o kız! Daha bir çocuktuk gözümde!

"Baba herkes olur; ama o kız olmaz. Biz onunla asla anlaşılamayız. O daha bir çocuk görmüyor musun?"

"Seninkilere benzemiyor tabi ondan bozuldun sen. Merak etme alışırsın. Sana erkek eli bile değmemiş tertemiz bir kız buluyorum, daha ne istiyorsun? Her şeyiyle hanım hanımcık bir kız. Seni asla utandırmaz ve senin için çok önemli bir özelliğe sahip, sadakati olan bir kız."

Şimdi de benim zayıf noktamdan vurmaya çalışıyordu. Ne desem boştu. Kararını vermişti bir kere. O kız bunu nasıl kabul etmişti? Daha geçen gün bana hâlâ kızgındı. Cevap çok açıktı. Paradan başka bir sebep olmazdı.

"O bunu nasıl kabul etti?"

"Orasını merak etme onu zorlamadım." Bir şey daha söyleyecekken, "Daha ne duruyorsun haftaya ben mi evleneceğim git kızı bul ve onu biraz tanımaya çalış. De-diğim gibi ona zarar vermene izin vermem. Odanda da tadilat olacak. Malum Nihal kızım seninle bir sürü yere gidecek. Onun için yan odayı senin odanla birleştireceğim. O odayı Nehir'in ki gibi giyinme odası yapacağız."

Daha şimdiden aklında her şeyi oturtmuştu. Gerçek suydı ki şimdi hastaneye gidip onun canına okuyacaktım. Onu bu işten vazgeçirecektim.

Hastaneye girdiğimde Murat'a sorup onun yerini buldum. Acilde arkadaşlarıyla konuşuyordu. Hızlı hızlı yürüyüp bir anda onu kolundan tutup yandaki odaya çekti. Arkadaşları bize şaşkınlıkla bakıyordu. Oda nın kapısını kapattıktan sonra onun üzerine doğru yürüdüm.

NİHAL'DEN

"Neden kabul ettin? Para için mi?" Tabi böyle düşünecekti. Aklına başka ne gelecekti ki? Deniz yüzüme nefretle bakıyordu.

"Sen bu kadar ucuz musun?" Cümlelerini arka arkaya sıralamıştı. Sinirli olduğunu görebiliyordum. 'Asla' demişti kalbim.

'Sadece senin beni sevmeni istiyorum.'

"Senin sandığın gibi değil; ama seni buna inandıracağımı sanmıyorum."

"Aldığın bu kararlar hayatı sana zindan edeceğim. Gözümde parayla tutulmuş bir kadından farkın yok."

7. Bölüm

Gözümde parayla tutulmuş bir kadından farkın yok." Bu cümle ne kadar canımı acıtsa da duymazdan gelecektim. Ben kendimi biliyordum ve ona da asıl *benin* nasıl biri olduğunu gösterecektim.

"Babam sana ne kadar teklif etti?" Öyle bir şey yoktu. Öyle olsa bile sanki o kadar parayı vermesine babası izin verecekti sanki.

"Para teklif etmedi. Beni bu işten vazgeçirmeye geldin anlaşılan; ama bunu yapamazsın çoktan imzaladım bile. Bir milyon Euro paran varsa evlendikten sonra boşanma davası açabilirsin."

İşte böyle kalırsın *Deniz Bey*. Bir de bana hesap sormaya gelmişti. İlk önce kendisini sorgulamalıydı.

"Ne oldu? Bir şey diyemedin. Yaptıkların yüzünden benimle evleniyorsun. İlk önce kendine hesap sormalısın. Bana değil." Yüzü sert bir hâl alırken, ne kadar da nefes kesici bir görünüme sahip olduğunu tekrar anladım. Yüzünün kusursuz hatları için bile ona katlanabiliirdim.

Bana tekrar baktı ve odanın kapısını çarpıp çıktı. Bu gece nöbet için o kalacaktı. Diğer doktorun çocuğu hastalanınca, Deniz bugün boş olduğu için yerine hemen onu koymuşlardı. Ondan biraz çekeceğim var gibiydi; ama yine de onun için değerdı. Ben odadan çıkar çıkmaz kızlar etrafımı sardı. Şimdi onlara ne yalan uyduracaktım? En iyisi geçen derste yaşananlardan bir şeyler

bulmalıydım. Nil bilmiş bilmiş bana bakıyordu. Çaktır. madan kaşımla onu uyardım.

"Seni neden öyle çekti apar topar anlamadık ki?" Ezgi dedikoduculuğu çok seven ve başarıyla yerine getiren bir kızdı. Ben daha cevap veremedim Nil konuşmaya başladı.

"Ondan hoşlanıyor Deniz Hoca."

"Nil..."

"Yalan mı kızım kolundan nasıl çekti öyle. Belli ki sana kızmış. Diğer hocalar neden böyle yapmıyor? Bir şey var işte."

"Oha Nil haklı, bunu nasıl başardın?" Ezgi şaşkınlıkla beni sorgularken duygusunu sözlerine de eklemişti.

"Bir şey başardığım falan yok. Nil abartıyor." Ah Nil ah evde bunun hesabını soracaktım. Bu gece kurtulmuştu elimden. Sabah eve geldiğimde ben de onun kafasına su dökerek uyandırmazsam bana da Nihal demesinlerdi.

"Onu neden kızdırdın ki bu kadar?"

"Kimseyi kızdırdığım yok. Hem benim işim var yol açın bakalım."

"Sen anlatma biz nasıl olsa öğreniriz." Ezgi gerçekten arsızdı. Bir de bunu yüzüme karşı söylemişti. Eğer şimdiden böyle sıkıştırmaya başarlarsa evlendikten sonra çekeceğim vardı. Koridorda dümdüz yürüyordum. Kafeteryanın yanından geçerken Murat Hoca'yla Deniz'in içeride konuştuklarını gördüm. Deniz'in hararetli bir şekilde ona anlattıkları bana olan nefretidir diye tahmin ettim. Ben güçlü bir kızdım, bunun üstesinden gelecektim. Merdivenlerden çıktığımda dahiliye servisinin hiç olmadığı kadar dolu olduğunu gördüm. Kışın bastırması ile birlikte üst alt solunum yolları enfeksiyonları da artmıştı.

Murat Hoca'nın bana takip etmem için verdiği has-

tasının odasına girdim. Kadın beni görünce biraz toparlandı.

"Rahatınızı bozmayın. Nasıl hissediyorsunuz? Ağrılarınız biraz daha azalmış olmalı."

"Evet kızım daha iyiyim Allah'a şükür.

"Eğer yarın da böyle hissederseniz taburcu olabilirsiniz."

"Sıkılmaya başlamıştım gerçekten iyi olur." Kadına bakıp gülümsedim ve geçmiş olsun dedikten sonra odadan çıktım. Murat Hoca da karşıdan geliyordu. Bana bakıp beni bekle dedi. O da kadına bakmak için odaya girdi. Ben kapının önünde sıkıntıyla bekliyordum. Konunun ne olduğu gayet açıktı. Bu konuyu onunla konuşmak utanmama sebep olacaktı. Ben orada dikilirken, hemşirelerin işlerinin yoğunluklarından dert yandığını duydum. Kolay değildi işleri. Aldıkları maaş emeklerini karşılamıyordu. Ben sıkıntıyla etrafa bakarken, Murat Hoca da dışarıya çıktı. "Hadi kafeteryaya gidelim," dedikten sonra başımı salladım ve onu takip ettim.

Boş bir masaya oturunca yüzüme baktı; ancak benim yüzüm masaya bakıyordu.

"Neden bu kadar utanıyorsun Nihal?"

"Belki siz de onun gibi düşünüyorsunuzdur hocam."

"Merak etme ben seni çok iyi tanıyorum. Hem sen utanılacak bir şey yapmadın. Bırak Deniz utansın yaptıklarından. Senin para için böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Başka bir şey var değil mi?"

Başımı salladım. "Bunu itiraf etmek zor... Ona karşı bir şeyler hissettiğim doğru. Belki bir aşk değil hislerim; ama ona karşı sevginin kalbimde olduğunu biliyorum."

"Bak Nihal. Kendini suçlu hissedecek bir şey yok. Haluk amca çok iyi bir adamdır. Zamanında bana da çok yarar dokundu. Seni bana da sordu ve ben de onay verdim."

"Deniz kolay şeyler yaşamadı. İnan bana eskiden böyle bir adam da değildi. Onun hayatında aşktan daha değerli bir kavram var; o da sadakat. Bunu ona hissettirdin mi onun da sana karşı çok daha iyi davranacağını göreceksin. Taze bir nefese ihtiyacı var. Kadınlara güvenmiyor artık. Haluk amca oğlunu iyi tanıdığı için bu yönleme başvurdu."

"Evet aslında başından geçenleri Nil anlatmıştı bana. Ona da hak vermek lazım."

"Bak şimdiden onu koruyorsun. Bence bu evlilik ikinize de yarayacak. Haluk amca verdiği karardan dolayı mutlu olacak."

"Neden bu kadar eminsiniz?"

"Çünkü ikinizi de iyi tanıyorum."

Murat Hoca'nın cümleleri aklımda dolanıp dururken, dalgınlıkla karşıya bakıyordum. Keşke nöbet bu geceye denk gelmeseydi. Şuan kafam o kadar doluydu ki başka şeylerle ilgilenmek istemiyordum. Bu iş sandığımdan daha da zor olacaktı. Bir de onunla bütün gece yüz yüze olacaktık. Elimdeki kalemi dalgın dalgın çeviriyordum. Tekrar tekrar masanın üzerine düşürsem de vazgeçmiyordum.

"Nihal abla?"

"Efendim Nevin?" Bu kız başımdan ayrılmayan ikinci sınıftan meraklı bir öğrenciydi.

"Acilde kullanılan ilaçlar ağır olmayan."

"Tamam sor bakalım."

"Buscopan?"

"Etken madde hiyosin N, butil bromür parasetamol. Kullanım alanı gastrointestinal fonksiyonel hastalıklar, antispazmatik analjezik kombinasyonlar." Ben söylerken o da bir kâğıda not alıyordu.

"Dikloron?"

"Etken madde diklofenak sodyum. Kullanım alanı kas iskelet sistemi. Antiflamatuar ve antiromatitler."

"Muscoril?"

"Etken madde tiyokolşikosid. Kullanım alanı kas iskelet sistemi, kas gevşetici." O söylemeyince, "Başka?" diye sordum. "Teşekkür ederim," deyip yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti. Bu kızın neşesi bulaşıcıydı. Yüzümde küçük bir gülümseme belirmişti. Kalemı tekrar elime aldığım gibi çevirmeye başlamıştım ki düşürdüğüm kalemı bulamamıştım. Kalemı bulmak için masaya bakarken, kalemı, yanımda ne zamandır durduğunu bilmediğim Deniz'in aldığını gördüm.

"En azından babam bana aptal birini bulmamış." Az önce Nevin'e verdiğim bilgileri duymuştu anlaşılan.

"Bilmiyor muydun benim aptal olmadığımı?" Yüzüne cesurca baktım. Kaşlarından birini kaldırarak baktı.

"Sandığımdan daha da uğraştırıcısın." Öyleyim dercesine omzumu silkdim.

"Ailen biliyor mu?" Ah tabi şimdi de ailemden vuracaktı akli sıra.

"Evet ve beni desteklediler." Yalan söylüyordum; ama galiba ilk defa inandırıcı olmuştu.

"Herhâlde böyle bir gelin olmayı hayal etmezdin. Bir hafta içinde istediklerini ne kadar yapabilirsin ki?"

"Ne bir haftası, sen neden söz ediyorsun?" Bana daha da yaklaştı. Başını hafifçe eğmiş üzgün bir şekilde bakıyordu.

"Ah yazık sen bilmiyor musun haftaya pazar günü düğünümüz var müstakbel karım."

"Ama bana söylenmedi."

"Davetiyeleri bile bastırmış. Sen ne diyorsun? Yazık, seni uyarmıştım." Sonra daha da yaklaştı ve kulağıma doğru eğildi.

"Senin benim için başka önemli görevin var. Bunun

ne olduğunu gayet iyi biliyorsun.” Şu anda tek yapmak istediğim yüzüne tokadı basmaktır; ama etraftaki çoğu kişi bu yakınlığımızı görmüştü. Bu bana rezaletten başka bir şey çıkarmazdı. Gerçek şu ki; beni üzmeyi sonunda başarmıştı. Ona bunu göstermemeliydim. Ona meydan okumalıydim. Bir şey demeliydim aynı onun söylediği gibi. Böyle bir şeyi hayatta söyleyeceğim aklıma gelmemişti. Kararımı vermiştim. Parmak ucumda yükselip ben de onun kulağına fısıldadım.

“Merak etme senin bu huyunun üzerinde de konuşacağız. Ben istemeden asla böyle bir şey yapamazsın. Yapacağını da zannetmiyorum. Zira senin de bir kız kardeşin var sonuçta değil mi? Geri çekildiğimde, onun afallamış olması kazandığımın resmiydi. Kendimden bu kadar emin olmam onu yenmişti. Elinden kalemimi aldım ve cebime koydum. Ben oradan uzaklaşırken, arkamdan baktığına emindim.

Hayatımda bu kadar dolu olduğumu hatırlamıyordum. Hasta üstüne hasta geldi. Çoğu grip vakasıydı. Dahası hastanede hasta yatıracak yatak kalmamıştı. Bir yandan da şükrediyordum. Onun yanında verdiği talimatları dinlerken ve uygulamaya çalışırken hiç konuşmamıştık. O kadar yorulmuştum ki tam beş dakika oturacağım diye sevinirken başka bir hasta gelmişti. Saat dört gibi rahatlamıştı servis. En azından biraz oturabilmişim. Bu uzun sürmemişti.

“On birdeki hastaya bak.” Deniz emir veren cümlesine biraz da kızgınlık eklemişti.

“Tamam bakıyorum,” dedim; ama başımda bekleme-ye devam ediyordu.

“Hadi kalk dedim.” Ses tonunu yükseltmişti. Zorla da olsa ayağa kalkıp hastaya bakmaya gittim. Sonunda ateşi düşürmüştük. Ayağımı kaldıramıyordum neredeyse. Benim bu hâlimi görünce, “Bu ilk mi?” diye sordu. Başımı salladım.

“İyi madem git hadi. Sen de biraz uyu, hiç iyi görünmüyorsun.” Diğer hemşireleri kastediyordu.

“Sen?” Onu düşünmem onu şaşırtmıştı.

“Ben alışkınım, artık hasta gelmez.” Reddedemeyeceğim bir teklifti. İyi ki bu odada fazladan koltuk vardı. Ben de bir boşluk bulup bir köşeye kıvrıldım. Ben daha gözüme kapan emrini vermeden o çoktan kapanmıştı.

KAKTİUS TEAM

8. Bölüm

Gözümü zorla da olsa açmayı başarmıştım. Bir an nerede olduğum kavramı aklımdan silinmişti. Etrafa bakınca hatırlamamla saate bakmam bir olmuştu. Saat daha altıydı. Dokuza kadar daha buradaydım. Ayağa kalkarak terliklerimi bulup giydim. Ayakkabı nöbet için kesinlikle uygun değildi. Odadan çıkıp giriş koridoruna gittim. Pencereden günün doğduğunu görebiliyordum. Sabah bir şekilde olmuştu; ama ben de bitmişim. Bir tane çocuk gelmişti. Neyi var diye merak etmişim doğrusu. Deniz, çocuğun koluna bakıyordu.

"Kırık olduğunu sanmıyorum; ama yine de bir röntgen çektirelim." Sekreter kıza baktı. O da yorgunluktan dolayı mayışmıştı.

"Röntgen istiyorum," dedi Deniz sertçe.

"Tabi Deniz Hoca'm." Sekreter Deniz'in sert söylemiyle kendine gelmişti. İstem formunu çocuğun ailesine vermiş, röntgen odasını tarif ediyordu. Biraz çekinerek de olsa yanına yaklaştım. Beni görünce yüzüme şöyle bir baktı. Sonra çocuğun giriş kâğıdına tanıyı yazdı.

"Ne olmuş çocuğa?" Bana bakmadan konuşmuştu.

"Yataktan, kolunun üstüne düşmüş." Ah yavrum, uyurken düşmek kötü bir şeydi.

"Tanıyı röntgene baktıktan sonra yazsaydın?" Bana, 'Şaka mı yapıyorsun?' der gibi bakmıştı.

"Sana mı soracağım?" Kafasını kaldırmadan kâğıdı imzalayıp sekretere uzattı. Sekreter izin isteyip kahve

almaya gitti. Onun gidişiyile rahat konuşma imkânı bulmuştum.

"Çok tedbirli davrandığımı bildiğim için öyle söyledim." Yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda heyecanlandığını hissettim. Ben bu adamla ne yapacaktım? Tek bir bakışı kalp ritmimi arttırmaya yetiyordu.

"Merak etme çocuk, bunu anlayacak kadar çok okudum. Hem sen kimsin ki?" Küçümseyen yüz ifadesini de takınmayı ihmal etmemişti.

"Beni çocuk olarak mı görüyorsun yani?"

"Küçük gelin..." Minyon olmak hem iyi hem de kötüydü. Kötü yanını daha çok görmüştüm şimdiye kadar.

"Yaşımı göstermiyor olabilirim; ama akıl yaşımın daha büyük ve olgun olduğunu kanıtlayabilirim."

"Kanıtı ihtiyacım yok, nasıl olsa neredeyse bir hafta sonra karım olacaksın. O hakkı kaybettim."

"Korkuyor musun?" Bir anda bu söz ağzımdan çıkmıştı. Bunu merak etmem neye mal olacaktı bilmiyordum.

"Neden korkacakmışım, senden mi?"

"Hayır, tekrar aynı şeyleri yaşamaktan." Sonunda gerçek yüzünü biraz olsun göstermişti. Yüzünden tarifsiz duygular geçtiğini görmüştüm. Onu hâlâ unutamamış olması kendimi kötü hissettirmişti. Sonuçta kazanılacak bir kalp vardı. İlk önce oradan diğer kızı çıkarmalıyım. O kızıdan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

"En kötüsünü yaşamışım zaten bir daha hiçbir şey beni yıkamayacak." Dürüstçe cevap vermesi bende kısa süreli şaşkınlığa yol açsa da bu özelliği hoşuma gitmişti.

"Yani bizim evlenmemiz çok kötü değil?"

"Sen neyin peşindesin?"

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum, bir de bu konu hakkında düşüncelerini."

"Benim tipim değilsin bir kere; ama ben bunu kendim yaptım katlanacağım artık."

"Doğru, şu hâlimle normal güzellikte birini bile etkileyememişken seni nasıl etkileyeyim değil mi?" Yüzüme sorgularcasına baktı. Üzgün olduğumu görünce kendisini kötü hissetmişti sanırım. Belki bana öyle gelmişti. Bir şey demeyince oturmak için yanından ayrılırken, öğlen yaptığı gibi kolumdan çekti. Elinde kahveyle gelen sekreter bizi böyle yakın görünce tipik bir şekilde bakmıştı. Ona aldırmadan kolumdan tekrar çekti ve beni doktor odasına soktu. İçeride kimse yoktu.

"Seni üzmem istemedim; ama düşüncelerim bu." Yüzüme baktı dikkatlice.

"Senin istediğin bu mu yani? Seni sevmeyen biriyle evlenmek..." Onun yüzüne bakamazdım. Söylediklerinde haklıydı çünkü. Yere bakarak konuşmaya başladım.

"Hayır, böyle bir şey istemedim ben; ama şartlar beni buna zorluyor."

"Ne şartı? Sadece iki senen kaldı. Zaten stajdan da para alacaksın." Kendimi savunacak bir şey bulmalıydım. Nil'den de dem vursam belki inanabilirdi.

"Sen ne bilirsin ki parasızlığı? Arkadaşının evinde sığıntı bir hizmetçi gibi yaşamak, o her gece hayatını yaşarken, sen evde oturursun. Kitaplar senin tek sırdaşın olur. Sevgilisiyle onu mutlu görünce kıskanırsın '*Keşke ben de böyle mutlu olsam*' dersin; ama olmaz. Pahalı kıyafetlerle yanınızdan geçer, zengin arkadaşlarıyla gittiği alışverişe seni davet etmez. Artık sıkıldım anlıyor musun?" Yalnız dem vuruyum dedim ancak dediklerimde doğruluk payı da vardı. Sesim de biraz yüksek ve kızgın çıkmıştı.

"Sana böyle mi davranıyor gerçekten?"

"Evet, düşünmem gereken bir ailem var. Babam çok çalışmayı sevmez. Annem benim tek gerçek dostum; o beni her zaman destekledi, benim için bir çok fedakârlığa katlandı. Sırf onun için bile kabul ederim... Sen an-

lamazsın belki; ama onun için her şeyi yaparım." Onu inandırmıştım galiba.

"Hem kendine baksana yakışıklısın, akademik bir kariyerin var, saygın bir ailen var neden kabul etmeye-yim?"

"Ne dersem diyeyim seni ikna edemeyeceğim."

"Evet edemeyeceksin." Ona kararlı olduğumu kanıtlarcasına baktım. O ise başını kaldırıp dua eder gibi konuşmaya başlamıştı.

"Allah'ım bunu yapmak istemiyorum. Bana sabır ver. Onunla uğraşmak zor olacak." Bana baktı sonra, "Hadi çıkalım merak edecekler, bir de dedikoduyla uğraşmayalım diyecektim; ama bu durum da bizim işimize gelir. Hayatın daha karışık olacak haberin yok. Bu evliliğin peşini bırakmayacaktır basın. Bir şekilde gözleri hep bizim üzerimizde olacak. O zaman baş edebilecek misin, göreceğiz bakalım."

"Güçlü duracağımdan emin olabilirsin. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok." Bana cevap vermeden kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açıp çıktı. Bende arkasından çıkarken, Şirin hemşire beni gördü. Kesin bir söylenti olacaktı. Ezgi belki de onlara söylemişti çoktan.

Onu takip ettim. O, giriş masasına otururken ben de karşıda bulunan masaya oturdum. Koridordan sesler geliyordu. Küçük çocuğun carı acıyor olmalıydı. Bizim yanımıza geldiklerinde annesi, "Film ne zaman çıkar?" diye sordu. "Sisteme yüklenmiştir," dedim. Bizi duyan Deniz, monitörden çocuğun ismini bulup filmi açtı. Gerçekten dediği gibiydi. Ufak bir zedelenmeydi; ama çocuk iyi görünmüyordu. Bunu gören Deniz çocuğa baktı. Çocuk ondan çekiniyordu.

"Sadece küçük bir incinme. Bir iki güne kadar geçer. Kolunu çok hareket ettirmesin." Annesine talimatları veriyordu.

"Bir de merhem verelim, onu sürünce biraz daha

rahatlayacaktır." Sekretere bakıp ilacın ismini söyledi. Sekreter reçeteyi çıkartıp Deniz'e uzattı. O da imzalayıp babasına reçeteyi verdi; ama çocuk mızırmızlanıp duruyordu. Deniz oturduğu yerden kalktı ve beni yaşıştırarak çocuğa elini uzattı.

"Gel bakalım küçük adam." Çocuk çekinince Deniz tekrar elini uzattı. Çocuğa sıcak bir şekilde baktı. Çekinerek de olsa çocuk onun elini tutmasına izin vermişti. Birlikte benim oturduğum yerin az ilerisinde olan triaj alanındaki -son boş yatak- yatağa oturttu. Bana bakıp çocuklar için uygun olan merhemi getirmemi istedi. Dolaptan merhemi bulmaya çalışırken çocukla konuşuyordu.

"Söyle bakalım büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"Futbolcu." Bunu duyan Deniz hafifçe gülmüştü.

"Sana bir sır vereyim. Futbolcular çok güçlüdür ve onlar bacaklarına darbe alsalar bile acıyı hissetmezler. Sen de güçlü olmak istiyor musun?" Çocuk kafasını sallamıştı.

"O zaman birazdan kolunu kıpırdattığımda güçlü olmayı birlikte deneyelim olur mu?" Sonunda merhemi bulup Deniz'e uzattım.

"Büyük boy eldiven ve sargı bezi de verir misin?"

"Tamam getiriyorum." Malzemeleri dolaptan bulup ona uzattım. İlk başta çocuğun kolunu nazikçe sıvadı. Çocuk itiraz sesi çıkarırken, "Şiiiiiiışttt," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Eline eldiveni giyip merhemden biraz alarak yavaşça çocuğun koluna yaydı. Çocuk kolunu çekmek istese de, "Güçlü davranıyoruz birlikte," deyip onu cesaretlendirdi. Merhemle hafif bir şekilde masaj yaptı ve sargı beziyle çocuğun kolunu sardı. Onun, çocuğa bu şekilde hassas davranması çocukları sevdiğinin işaretiydi. Hiçbir yardımcı doçent onun yaptığını yapmazdı.

"Gördün mü başardık." Çocuk da ona baktı ve gü-

lüksedi. Çocuğu yataktan indirdi ve ailesinin yanına kadar onunla yürüdü. Ailesi Deniz'e teşekkür etti.

"Çocukları seviyorsun," dedim usulca. Eldiveni çıkarıp çöpe atıyordu. Bana bakmadan konuştu.

"Onlar bu dünyadaki en masum varlıklar. Sorunun cevabına gelirsek evet seviyorum."

Eldiveni attıktan sonra pudra rahatsız etmiş olacak ki ellerini köşede duran lavaboda yıkamaya başladı. Kollarını sıvayınca, bileğinde aynı Derya'da gördüğüm bilekliğe benzer bir bileklik vardı.

"Yeğenini de seviyor musun?" Bu soru onda merak duygusu uyandırmıştı.

"Sen nereden biliyorsun?" Yanına yaklaştım ve bileğini göstererek konuşmaya başladım.

"Bu bilekliği sana o verdi; çünkü bu sana uğur getirecek." Sözlerimi duyunca şaşkınlığını gizlememişti. Cevap isteyen gözlerle bana baktı.

"Ben babanın şirketine girmeden önce anket yapıyordum. Günüm çok kötüydü; çünkü insanları durdurmayı başaramamıştım. Abin Derya durup hiç tereddüt etmeden anketi doldurdu. Onunla biraz konuştuk. Bileğindeki bilekliği gördüğümü görüp bana açıklamıştı."

"Bu nasıl bir tesadüf?"

"Bilmiyorum, ben de çok inanmam; ama oldu işte."

"İş görüşmesi için gittiğimde olay çıkardım şirkette. Abin de beni gördü ve tanıdı. Yanında baban da vardı. Bu davranışımı beğendiğini söyledi."

"Babamın olay çıkaranlara sıcak baktığını hiç görmedim."

"Aslında yüz kişi falan vardık. Bekleyen daha elli kişi aldıktan sonra aradıkları elemanı bulduğunu söylediler. Ben de sinir oldum. İç hastalıkları dersi gitmişti. Gözüm döndü ben de bağırdım, *"Bu haksızlık hepimiz bekledik en azından herkesi alıp, biz sizi sonra arayacağız diyebilirdiniz,"* dedim."

"Aferin, babam böyle cesur davrananları sever. O dakika babamın gözüne girdiğine eminim. Tıp okuduğunu sonra Rahibe Teresa olduğunu da öğrendi tabi. Senden iyi bir gelin adayı oluştu zihninde." Sitem eder öfkeli bir biçimde söylemişti. Ruh hâli çok çabuk değişiyordu.

"Ben bunları nereden bilebilirim ki bana böyle kızırıyorsun?"

"Kızıyorum; çünkü o teklifi kabul ettin. Bir kadına verebileceğim bütün sevgiyi ve aşkı tükettim. Artık yok, bitti. Anlıyor musun? Hayatımda kadın istemiyorum. Ne zamanım var ne de uğraşacak gücüm." Umutsuzluk bütün yüzüne yansımıştı. O kadını bu kadar sevmesi, bu denli emek vermesinin karşılığı, onun kadınlar hakkındaki düşüncesini anlaşılan yerle bir etmişti. Ne diyeceğimi bilemedim. O da bir şey dememi beklemeden yanımdan uzaklaşmıştı.

9. Bölüm

Eve nasıl geldiğimi ben bile bilmiyordum. Üzerimden yorgunluk akıyordu. Eve bir sessizlik hâkimdi. Karnım acıkmıştı; ama canım yemek yemek istemiyordu. Şu an tek istediğim uykuydu. Yine de aklımda hâlâ Nil'in dün yaptıkları vardı ve Nil'e bunu ödetecektim. Mutfağa gidip bir bardağın içine su doldurdum. Odasının önüne geldiğimde kapıyı yavaşça açtım. Mışıl mışıl uyuyordu hanımefendi. Elimi bardağa batırıp yüzüne su sıçrattım. Bu kez daha fazla su alarak daha fazla su sıçrattım.

"Ne oluyor ya?" *Böyle olur işte Nil hanımefendi.* Avucuma suyu döküp üzerine serpiştirince bu sefer suyun fazla gelmesiyle çılgık attı. Üzerindeki örtüyü çektim. Sınırlense de umurumda da değildi; çünkü bunu hak etmişti.

"Nihal ne yapıyorsun?" O kaçmaya çalışırken, elime tekrar su alıp elimi yüzüne doğru salladım.

"Günaydın uykucu. Hadi kalk klinik uygulaman yok mu senin?"

"Var. Bana kızdın, biliyorum; ama sana bir iyilik yaptım, farkında değilsin."

"Basın işi mi?"

"Aynen öyle."

"Tekrar sana bir şey dedi mi?"

"Bütün gece birlikteydik. Doktorun çocuğu hastalanmış onun yerine Deniz kaldı."

"Hadi ya ne oldu peki?"

"Aslında çok yoğundu; ama sabaha karşı biraz konuştuk."

"Eeee?"

"O kızı hâlâ unutamamış bunu anladım." Yorgunluğun etkisiyle omuzlarım daha bir düşmüştü.

"Sen ona kapılıyorsun günden güne bunu görebiliyorum."

"Ben bilmiyorum. Yanlış mı yapıyorum diye kendimi sorguluyorum."

"Sen de böyle hayal etmedin. Böylesi hayallerinin ötesi, güven bana."

"Hadi git yat. Gözlerinden uyku akıyor." Üzerine eğilip yanaklarından öptüm.

"Hadi iyi dersler."

"Sana da iyi uykular."

Odadan çıkıp kendi odama doğru yürüyerek içeriye girdim. Üzerimdeki üniformayı çıkarıp geceliklerimi giydim ve kendimi yatağa atıp örtüyü üzerime çektim. Kötü düşünceler tekrar kafama üşüşmüştü; ama o kadar yorgundum ki beynime kulak verecek enerjim yoktu.

Saat on ikiyi geçmişti. Sadece üç saat uyuyabilmiş-tim. Uyuyamayacağımı bildiğimden, kendime zaman ayırmaya karar verdim. Tüy temizliği ile başlayabilirdim. Epilatör hızlı ve kolaydı; ama batık problemi yapması can sıkıcıydı. Yine de benim vazgeçilmezimdi. İşimi bitirip duşa girdim. Sıcak su biraz daha rahatlatmıştı beni. Banyodan çıktığımda üzerimi kurulayıp rahat bir şeyler giydim. Saçlarımdaki havluyu çekip saçlarımı da kuruttuktan sonra telefonu elime aldığımda, annemden ve babamdan birçok çağrı olduğunu gördüm. Annemi aramaya karar verdim. Laf işiteceğim aşikârdı; ama onları buraya çağırmak zorundaydım.

Telefon çalarken içimi bir heyecan kapladı. Korkunun getirdiği bir heyecandı bu. Annemin sesi çok geçmeden kulağıma geldi.

"Neredesin sen?"

"Anne söylemiştim, nöbetim var diye unuttun mu?"

"Sen böyle değildin Gülnihal."

"Anne gerçekten çok meşguldüm, eve geldiğimde direk yattım zaten. Anne buraya gelmeniz gerekiyor. Ben, lekli kabul ettim." Bir çırpıda söylemiştim. Yüz kaslarım gerilirken cevabı bekledim.

"Kızım biz daha sana izin vermedik."

"Bu hayatı ben yaşayacağım. Lütfen... Hatta yarından sonra gelseniz iyi olur. Sizinle tanışmak istiyorlar."

"Bu ne acele? "

"Anne sence bu normal bir evlilik mi?"

"Gülnihal kızım sen ne yapıyorsun?"

"Anne onu seviyorum işte anla artık! Lütfen buraya gelin, eminim ailesini seveceksin."

"Tamam kızım sana ne dersem diyeyim seni kararından döndüremeyeceğim."

"Anne lütfen."

"Tamam Gülnihal madem seviyorsun..."

Telefonum ısrarla çalıyordu; ama gözlerimi açamıyordum. Dün gecenin uykusuzluğu, bu geceye alınmayan uyku olarak dönmüştü. Sonunda elime telefonu aldım. Gözlerimi ovuşturdum ve numaraya baktım. Bilmediğim bir numaraydı.

"Efendim," dedim biraz uykulu bir sesle.

"Sen hâlâ uyuyor musun?" Yoksa bu ses...

"Sen misin gerçekten?"

"Evet canım, müstakbel kocan." Deniz benim numarayı nereden bulmuştu ve beni neden aramıştı?

"Hadi çabuk kalk! Birazdan seni almaya gelecek bizim şoför."

"Neden?" Şaşırmıştım; ama bir gerçek vardı ki anne- siyle hiç karşılaşmamıştık. Eminim oğluyla evlenecek kızı her anne büyük bir incelemeden geçirirdi.

"Kahvaltı vesilesiyle tanışma. Sana detayları anlatacılar. Hadi çabuk ol araba yarım saate gelecek."

"Tamam," dediğimde telefonu çoktan kapatmış. Ben şimdi ne giyecektim? İlk izlenim önemliydi. En iyisi kendim olmaktı. Okula giderken ne giyiyorsam onu giymeliydim. Yataktan jet hızıyla kalkıp lavaboya gittim. Yüz yıkama jelimle yüzümü yıkadım. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra yüzüme nemlendirici sürdüm. Lavabodan çıkıp dolabıma yöneldim. Dar paça bir pantolon ve beyaz bir kazak... Üzerime kıyafetlerimi de geçirdikten sonra saçlarıma her zamanki atkuyruğu şeklini verdim. Hızlıca not kâğıdına büyük harflerle not yazıp buzdolabının kapağına astım. Nil nereye gittiğimi anlayacaktı bu şekilde. Kabanımı da giyip, son olarak ayağıma botlarımı geçirdim ve dışarıya çıktım. Asansörü çağırırken heyecanlıydim.

Aşağıya indiğimde kaldırımın kenarında biri duruyordu. Beni görünce "Nihal Hanım?" dedi. "Evet," diye karşılık verdim. "Buyurun lütfen!" diyerek arabanın kapısını açtı. Böyle karşılanmak garipti. Araba lüks görünüyordu. Araba yol aldıkça gerginliğim yükseliyordu. Dakikalar sonra araba lüks evlerin bulunduğu bölgeye girdi. Ben dışarıya bakarken şoför benim gerginliğimi hissetmiş olacak ki konuşmaya başladı.

"Huzursuz görünüyorsunuz, iyi misiniz?"

"Aslında onları bir arada görmedim. Her anne oğlu için en iyisini ister." Adamın sıcak konuşma tavrı benim de samimi bir tavır takınmamı sağlamıştı.

"Nur Hanım, Haluk Bey kadar iyidir. Hiç merak etmeyin o konuda."

"İnşallah benimle de iyi olur."

Beş dakika sessizliğin ardından araba lüks bir evin kapısında durdu. Şoför otomatik kapı kumandasını kullanarak kapıyı açtı. Ev çok büyüktü ve harika deniz manzarası vardı. Arabadan inerken serin deniz havası

yüzüme vurup beni biraz da olsa düşüncelerden alıkoydu. Şoför "Buyurun," diyerek eliyle önden gitmem için işaret etti. Kapının önüne geldiğimizde, kapı çoktan açılmıştı ve kapıda bana gülümseyen yardımcı kadın vardı.

"Hoş geldiniz Nihal Hanım!" Adımı onlara söylemiş olmalıydı. Ben de yüzüme heyecanlı bir gülümseme yerleştirdim.

"Hoş bulduk." İçeriye girmem için bana yol vermişti. İçerinin sıcak havası az önceki sükûnetin yerine kocaman bir kaygı yumağına dolamıştı. Yardımcı kadın üzerimdeki kabanı aldıktan sonra bana salona kadar eşlik etti. Her adımda gerginliğimin daha da arttığını hissediyordum. Sakin olmak için beynime emirler yağdırırken, benim geldiğimi fark etmişlerdi. Dikkatimi ilk çeken Haluk Bey'in kucağındaki sevimli kız çocuğuydu. Haluk Bey'in yanında kahverengi saçlı, yüz hatları belirgin bir kadın vardı. Nur Hanım olmalıydı. Güzel bir kadındı. Deniz'in yüz hatlarını annesinden almış olduğunu görebiliyordum. Kadının keskin mavi gözlerini üzerimde hissederken, kadın bana güven verircesine gülümse-di ve ayağa kalktı. Ben de kendimi onunla tanışmak için yanında bulmuştum.

"Merhaba!" dedim gülümseyerek. Beni baştan ayağa süzmüştü.

"Hoş geldin Nihal!" dedi sıcak bir tavırla.

"Hoş bulduk Nur Hanım." Biraz resmi olmuştu; ama sonuçta ilk defa görüyordum. Haluk Bey'e de selam verdikten sonra Nur Hanım, "Seninle biraz konuşalım," deyip beni evin köşesinde bulunan bence -kahve içmek için harika- olan deniz manzaralı yere götürdü. Biz yürürken orada iki kişinin daha olduğunu gördüm. Birini tanımıştım. Nil'in Derya'yı gösterdiği fotoğrafta yanında duran kadındı. Gerçek şuydu ki kadın fotoğraftan daha güzeldi; doğal sarı saçları ve mavi gözleriyle duru bir güzelliği vardı.

Önyargım çoktan konuşmaya başlamıştı. İçimden bu kız pek de benim arkadaşım olacağı bir tipe benzemiyordu; ama bizi fark ettiklerinde kız ayağa kalkıp yanımıza kadar gelerek bana samimi bir şekilde sarılıp tanışmıştı. Yanındaki kız ise kahverengi saç ve mavi gözleriyle annesine çekmiş olan, Deniz'in küçük kız kardeşi Nehir'di. Onunla da tanıştıktan sonra yuvarlak biçimdeki köşe koltuğuna oturduk. Ardından Nur Hanım söze başladı.

"Hayalinde böyle bir şeyi düşünmediğinden eminim; ama bu evliliği en yakın zamanda yapmamız bizim için farz oldu. Oğlumu bu şekilde görmek bana artık acı vermeye başladı. Sana soğuk davrandığından eminim. Alıştıktan sonra hayatınızın çok daha iyi olacağını biliyorum. Bizden saklamaya çalışma; çünkü bunu biliyoruz." Hakkımda öyle saklayabileceğim bir şey yoktu. Bunu duyduğumda endişeyle karışık bir merak duygusu belirmişti yüzümde.

"Oğluma ilginin olduğunu biliyorum. Yoksa Haluk hemen sana böyle bir teklifle gelmezdi." Bu kadar duygularımı gösterdiğim için kendime kızmıştım. Bunu kendime bile zor itiraf ederken, etraftan fark edilmek beni biraz utandırmıştı. Yüzümü yere eğip konuşmuşum.

"Ben bunun fark edildiğini düşünmemiştim."

"Bu kadar utanmana gerek yok. Senle Deniz'i holdingde konuşurken görmüş. O zaman anlamış Haluk. Bu hoşuna gitmeyecek; ama bu pazar düğünü yapmayı planlıyoruz." Sadece bir hafta sonra onunla evli mi olmuş olacaktım? Bu çok erkendi.

"Deniz bunu söylediğinde şaka falan yaptığını düşünmüştüm. Bu çok erken," dedim bakışlarım Nur Hanım'ın yüzünde cevap ararken.

"Merak etme çoğu detay hazır. Burada bizimle yaşayacaksınız ki en uğraştırıcı sorun bu olurdu herhâlde.

Sen de fark etmişsindir ki ev büyük. Haluk biraz eski kafalı biridir. Böyle olmasını tercih etti."

"Benim için sorun değil; ama şu anki en büyük problemim ailemin buna ne diyecek olması. Onları buraya çağırdım pazartesi gelmeye çalışacaklar. "

"Onlar gelsin biz uygun bir dille onlara açıklama yaparız." Sonra Açelya konuşmaya başladı.

"Nihalcim sen merak etme, benim ailem de tereddütlerle yaklaşmıştı ilk başta; ama sonra kabul ettiler."

"Sen de mi bu şekilde evlendin?"

"Yok hayır; ama benim düğünüm de biraz acele olmuştu."

"Anladım."

"Aslında iş yok dedi annem; ama en büyük iş duruyor. Sana çok güzel bir gelinlik almamız gerek." Gelinlik kelimesi bu işin gerçekten ciddi oluşunu yüzüme çarpmıştı. Şaka gibiydi haftaya evleniyor oluşum.

"Ben çok kararsızımdır. Hiç böyle bir şey düşünmemiştim."

"Merak etme buluruz. Zayıfsın ve her modelin içine girebilirsin." Ben cevap verecektim ki yardımcı kadın masanın hazır olduğunu söyledi. Birlikte kalktıktan sonra içeriye doğru yürümeye başladık. Açelya yanıma gelip beni durdurdu. "Anne biz birazdan geliriz," dedi sonra.

"Bak Nihal, onu kazanmak istiyorsan dik duracaksın böyle utanmak eğilip bükülmek yok. Daima kendine güvenin olacak. O güçsüz kadınlardan nefret eder. Bu birinci kural."

"Ben..."

"Ben ne? Onu kazanmak istiyorsan sana dediklerimi yapman lazım. Sende kendimi gördüm. İlk başta Der-ya'yla tanıştığımda ben de böyleydim. Bu ailenin erkekleri cesaretli kadın seviyor. Burada olmanın en büyük nedeni de bu."

“Tamam, yapmaya çalışacağım.” Yüz hatları yumuşadı Açıyla’nın.

“Anlaştık. Bunu başaracağını biliyorum.”

Birlikte salona doğru yürürken herkes masadaki yerini almıştı. Açıyla, Derya’nın yanındaki sandalyeye oturunca ben de masadaki tek boş sandalyeye oturdum. Yanımda Deniz’in oturuyor oluşu manidardı. Yüzünü çevirip bana baktı sonra, bakışlarını yeniden önüne çevirdi. Onu ilk defa farklı görmüştüm. Saçları her zamanki gibi değil alınının üstünde dalgalı bir şekildeydi. Üzerindeki yeşil tişört ona çok yakışmıştı. Bu masadaki herkes, Deniz’e olan ilgimi biliyordu. Bunu fark edemeyen sadece oydu.

10. Bölüm

Hiç böyle bir şeyin olacağını hayal etmemiştim. O yanımdaydı ve birlikte yemek yiyorduk. Yardımcı kadın sırayla herkese içecek servisi yapıyordu. Deniz'in fincanına koyu bir kahve koydu ve Deniz, şeker bile katmadan ilk yudumunu çoktan almıştı. Acı gelmiyor muydu ona? Böyle sevdiği her hâlimden belliydi. Yardımcı kadın Deniz'den sonra benim yanıma geldiğinde, ben de ondan çay rica ettim. En çok nefret ettiğim özelliklerimden biri de yabancı bir yerde yemek yerken her hareketime dikkat etmem ve çekingen olmamdı. Şimdi bir de sınılandığım apaçık ortadayken durum çok daha vahim bir hâle gelmişti.

Masada bir tek kuş sütü eksikti sanırım. Benim en çok sevdiğim yemeklerden biri börekti ve o da vardı masada. Ben her hareketime dikkat ederek yemeye çalışırken, Haluk Bey konuşmaya başlamıştı.

"Düğüne istediğin herkesi davet edebilirsin. Davetli sayısı sorun değil."

"Aslında sadece ailemin olmasını istiyorum. Akrabalarımı çok sevmem." Gerçek buydu.

"Neden?" Haluk Bey sorduktan sonra Deniz konuşmaya başlamıştı.

"Ortak noktamız varmış demek ki. Ben de akrabalarından hiç haz etmem."

"Onlar kötü günümüzde bizim yanımızda değildi. Kötü günümde yanımda olmayanın, iyi günümde yanımda olmasına gerek yok."

"Anlıyorum kızım, seçim senin. Ailen ne zaman gelecek?"

"Pazartesi gelmeye çalışacaklar."

"Onları burada misafir ederiz, sen merak etme kızım."

"Annemi ikna ettim gibi inşallah bir sorun çıkmaz."

"Merak etme sen, biz halledeceğiz."

Yemek bittikten sonra Açelya birlikte dışarıya çıkmayı önerdi ve ben de kabul ettim. Şimdiden ona ısınmıştım. Derya arabayı park ettikten sonra dördümüz yürümeye başladık. Onların her zaman gittikleri bir kafeye gidiyorduk. Semtin lüks olduğu, mağazaların vitrinlerinden anlaşıyordu.

"Siz ne kadar oyuncu oldunuz böyle?" Deniz sitem eder bir şekilde konuşmuştu.

"Sen ne zamandan beri geri zekalı olarak takılıyorsun Deniz?" Derya abi küçük kardeşine kızgın bir şekilde bakmıştı.

"Sırf fotoğraf çeksinler diye buraya geldik."

"Aynen öyle Denizcim en azından bir kere birlikte görülmüş olun ki daha inandırıcı olsun. Bu arada Nihal'in elini de tut ki gerçekçi olsun." Açelya'nın önerisini Deniz hiç beğenmemişti. Zorla da olsa koluma girdi. Onunla bu şekilde yürümek bile heyecan vericiydi. Hayatımda ilk defa bir erkekle bu kadar yakınlaşmıştım. Hep böyle yürüyen çiftleri tatlı bulurdum. Şimdi ben de onlardan biriydim, zoraki olsa da...

"Hadi bakalım küçük gelin, ilk sınavını veriyorsun. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Konu sınavlarsa başarısız olduğum çok nadir görülmüştür." Ona meydan okumamı keyifsiz bir yüzle izlemişti. Köşeyi döndükten sonra ne demek istediğini anladım. Bu semt ünlülerin mekânlarından biriydi. Hatta ileride ünlü bir dizi oyuncusu ile röportaj yapmaya çalışıyorlardı. Gerçek şuydu ki; bu hâlimden mutluy-

dum. O beni sevmese de yanımda bu şekilde durması bana mutluluk vermişti. Sahte bir yüz takınacak hâlim yoktu. Sonuçta onu seviyordum. Bizi fark ettiklerinde fotoğrafçıların bir kaç kare çektiklerinden emin olmuştum. Hemen bir muhabir yanıma yaklaştı ve soru sormaya başladı.

"Deniz Bey, Meral Hanım ile ayrıldınız mı?" Deniz'in yüzü memnuniyetsiz bir şekle döndü ve konuşmasında da bu tavrını yeterince belli etti.

"Bu nasıl soru böyle kız arkadaşımın yanında!" 'Kız arkadaşımın' kelimesinin bu kadar hoşuma gideceğini bilmiyordum.

"Özür dileriz efendim, bilmiyorduk; ama siz ilişkinizi kendiniz itiraf ettiniz ve biz şaşkınsız şu anda." Şaşkın oldukları yüzlerindeki inanmaz ifadeden gayet anlaşılıyordu.

"Lütfen artık rahat bırakın bizi, öğrenmek istediğinizi öğrendiniz." Deniz umursamaz ve keyifsiz bir ruhla söylemişti. Derya abi araya girip öyle bir cümle kurdu ki kameraman, fotoğrafçı ve muhabir donup kaldı.

"Deniz çok yakında evleniyor. Merak etmeyin siz de konuklarımızdan olacaksınız." Deniz'in kızdığını kolumun gerginleşmesiyle hissetmiştim.

"Başka soru yok," dedi ve beni de beraberinde, deyim yerindeyse sürükleyerek hızlı adımlarla büyük alışveriş merkezinin kapısından geçirdi. Onlar da yanıma yetiştiğinde, Açelya konuşmaya başladı.

"Yarınki magazin manşeti sizden."

"Çok iyi yaptınız gerçekten."

"Deniz olması gereken buydu. Bazıların kışkırtmasını istiyorum." Bazıları kelimesinde büyük bir anlam yatıyordu. Acaba eski nişanlısını mı kastediyordu, anlamamıştım. Kafeden içeriye girdiğimizde burnuma gelen vanilya ve meyve kokuları ben de tatlı yeme isteği

uyandırmıştı. Boş bir masa bulup oturduğumuzda garson hemen yanımıza geldi.

"İloş geldiniz efendim, her zamankinden mi istersiniz?"

"Bize her zamankinden olsun. Sonra Derya abi bize baktı."

"Yengemin zevkine güveniyorum," dedi Deniz ve bana baktı.

"Benimki de o olsun," dedikten sonra garson gitti.

"Deniz damatlığını gördüm ve çok beğendim."

"Hadi ya yengem benden önce görüyor biraz garip oldu." Alaycı bir tavır takınmıştı.

"Asıl garip olan genelde kadınlar bu konuda telaş yapar; ama Nihal sende o telaşı görmüyorum," dedi Derya abi.

"Bilmem, aslında kararsız biriyimdir zaten bu evlilik de normal değil."

"Siz öyle sanın, annem çok güzel araştırma yaptı. Birçok moda evi model göndermiş." Açelya'nın benden daha heyecanlı olduğu kesindi.

"Evlenecek olan biziz; ama biz hariç herkes bir şeyler yapıyor ve bizim bundan haberimiz yok." Deniz haklıydı aslında. Bunlara ayıracak zaman yoktu ki.

Tatlılar anlattıkları kadar vardı. Ben de çok beğenmiştim. Açelya bir kaç kıyafet alacağını söyledi ve yanında beni de götürdü.

"Geç kalmayın Açelya."

"Tamam Derya, kalmayız."

"Ben seni biliyorum ya. Kendinizi kaybetmeyin."

"Kaybedeceğimizden emin ol Derya." Açelya gülümserken birbirlerine olan bakışları sevgilerini açıkça belli ediyordu.

Yürümeye başladığımızda koluma girdi ve açıklama ya başladı.

"Derya beklemeyi hiç sevmez. Ben de uzun uzun

alışveriş yapmayı severim. Bundan sonra ikimiz çıkabiliriz."

"Herkesse hemen böyle güvenir misin?"

"Hayır, Haluk babam eğer birine iyi demişse onun kötü çıkma ihtimali yoktur." Yüzünde bilmiş bir tavır belirmişti.

"Anlıyorum; ama sana şunu söyleyeyim, alışveriş konusunda iyi değilim çünkü gerektiğinde çıkarım." Bu doğrudu ve şimdiden garip gelmeye başlamıştı.

"Merak etme alışırsın. Deniz bir şey söyledi. Ev arkadaşın gerçekte öyle biri mi?"

"Hayır, aslında ben onu ikna etmek için öyle söylemiştim; ama doğru olan yerler de var. O benim için bu zaman kadar çok iyilik yaptı. Yaptıklarını göz ardı edemem." Ben daha ağzımı kapatamadan heyecanlı bir sesle konuşmaya başlamıştı.

"İnanmıyorum yeni ürünler gelmiş," dedi ve hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Çok tatlı biriydi. Çocuk gibi heyecanlanması, onun iyi birini olduğunu gösteriyordu. Çocuk ruhlu olan bir kimsenin kötü olduğunu görmemişim. Heyecanla mağazaya girerken görevli kadın samimi bir biçimde bizi karşıladı.

"Hoş geldiniz Açelya Hanım."

"Yeni ürünler gelmiş neden haber vermediniz?"

"Aslında bütün müşterilerimize mail atılmıştı size gelmedi mi?" Açelya biraz düşündükten sonra mahcup bir şekilde cevap verdi.

"Özür dilerim, bu aralar çok yoğunum maile bakmamış olabilirim." Görevli kadının yüzünde anlayışlı bir tavır belirdi.

"Önemli değil, biz bununla hep karşılaşıyoruz."

Açelya heyecanla askıdaki kıyafetlere bakarken bir elbise gözüme çarptı. Siyah kadifeden kısa bir elbiseydi. Elbiseyi yakından incelemek için askıdan aldım. Fiyatını görünce ise şok oldum. Tam tamına beş bin liraydı.

Bu kadar da olamaz derken markanın Chanel olduğunu gördüm. Böyle markalar çok yüksek fiyata satılıyordu. Askıyı yerine asarken Açelyanın yanıma gelmiş olduğunu fark ettim.

"Beğendin mi?" dedi ve elbiseyi askıdan aldı.

"Çok güzelmiş, çok asil ve seksi." İncelerken onun da hoşuna gittiğini gördüm.

"Aşırı pahalı ayrıca," dedim.

"Çok değil, hadi gel elbiseyi dene," dedi ve kabine doğru yürüdük.

"O elbise tek kaldı çok beğenildi." Satış görevlisi açıklama yapıyordu. Kabine girip kapıyı kapattım. Üzerimdekileri çıkarırken elbisenin üzerimde iyi durmayacağını düşünmüştüm. Küçüklüğümden beri göğüs ölçümün küçük olmasını bir kusur olarak görürdüm. Bu kusur, elbiselerde daha çok anlaşılıyordu. Elbisenin yandaki gizli fermuarını açtım ve elbiseyi giydim. Oldukça dar ve kısaydı. Fermuarı çektikten sonra adamlar gerçekten işi biliyor diye düşündüm. Vücuda öyle oturuyordu ki. Göğüslerimin kusuru bile çok fark edilmemişti. Kapıyı açıp dışarıya çıktım. Böyle kısa elbise giymediğim için biraz utanmıştım.

"Çok güzel olmuş. Bir de arkayı dön bakalım." Dediğini yerine getirdim ve arkamı döndüm. Bana bakarken yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Çok güzel sana bunu almalıyız."

"Açelya lütfen," dedim; çünkü elbise gerçekten çok pahalıydı.

"Elbiseyi sana almak istiyorum, hediye olarak. Çok yakıştı. İçimden geldi lütfen beni kırma." Yüzümü buruşturdum. Çok pahalıydı. Çalışıyor olsam bir aylık maaşımdı.

"Hem ben eltime hediye alamaz mıyım?" Elti lafını duyan satış görevlisi meraklı bir şekilde sordu.

"Deniz Bey evleniyor mu?"

"Evet, karşında duran tatlı kızla. Aynı benim gibi buranın müdavimi olacağı şimdiden belli."

"Adınız?" diye sordu satış görevlisi.

"Nihal," dedim sakince.

"Tanıştığımıza memnun oldum Nihal Hanım. Sizi burada görmek bizi mutlu eder." Gerçekten Haluk Bey'in ne demek istediğini şimdi tam manasıyla anlamıştım. Bir Hazinedar olmanın ayrıcalıkları kafede, mağazada, sokakta dahi kendini gösteriyordu. Tekrar kabine girip üzerimi değiştirdim. Açelya bir kaç bluz ve eteği beğenmiş, kabinin içinde giyiniyordu. İş için alacaktı galiba. Kabinden çıktıktan sonra onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha görmüş oldum. Uzun boyu, sarı saçları, mavi gözleri ve içten gülümsemesiyle tüm erkeklerin başını döndürebilecek bir seviyedeydi; ama o tek bir kişiye aitti. Bunu, onların birbirine aşkla bakan gözlerinde görmüştüm. Derya ve Açelya birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Beğendiklerini ve benim elbisenin de parasını ödedikten sonra elbiselerin eve gönderilmesini rica etti. Ben de ev adresimi yazdım ve görevliye verdim.

Birlikte tatlı yediğimiz kafeden içeriye girdiğimizde, Derya ve Deniz oldukça sıkılmış görünüyorlardı.

"Nihayet gelebildiniz."

"Aşkım biliyorsun beni... Yeni kıyafetler gelmiş dayanamadım. Bu arada yirmi bin liracık harcadım." O kadar tutacağını asla düşünmemiştim; ama gerçekten o fiyatı kredi kartıyla gözünü kırpmadan ödemişti.

"Önemli değil bebeğim ben kimin için çalışıyorum?" Derya eşine sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından Açelya'dan aldığı içten cevapla daha da mutlu oldu.

"Seni seviyorum." Bu güzel anı bozan Deniz'di.

"Yirmi bin liracık ha?"

"Kusura bakma yenge; ama benim beş aylık maaşım.

Canım çıkıyor çalışırken.” Açelya kızgınlıkla Deniz’e bakıp cevabı yapıştırmıştı.

“Sen onu hovardalık yaparken düşünecektin. Harcadığın paranın haddi hesabı yok.”

“O yüzden demedim. Para kazanmanın çok zor olduğunu tekrar anladım.”

“Dersini almışsın.” Derya abi, Deniz’in bu hâlimden memnun görünüyordu.

Sessizlik, Deniz’in telefonunun çalmasıyla bozulmuştu. Telefonu cevaplarken ciddi bir şey olduğunu anladım.

Telefondan gelen ses tanıdık gelmişti.

“Tamam, tedbirli olun,” dedi ve bilmediğim bir ilaç ismi ve dozajını söyledi.

“Ben gelene kadar sürekli kontrol edin,” diyerek telefonu kapatıp ayağa kalktı. Abi bizi hastaneye bırakırmısın?

“Tabi, acil bir şey mi var?”

“Evet,” dedikten sonra meraklı bakışlarla hızla kafeden çıktık.

Hastaneye geldiğimizde, Deniz koşar adımlarla acil kapısından girdi. Tanıdık sesin kaynağı ortaya çıkmıştı.

Ezgi, onunla birlikte hastaneye geldiğimi görmüştü. Deniz hemen hastanın yanına gitti. Hastanın kalbinde ciddi bir ritim bozukluğu oluşmuştu. Deniz, Ezgi’ye emirler yağdırdı. Hastanın geçmiş muayeneleri eko-kardiyografisi ve verilen ilaçların listesini istedi. Ezgi sonuçları getirdiğinde düşünceli bir şekilde kağıda bakıyordu.

“Ekokardiyografide görülen hastalık bu şekilde ciddi bir sonuca yol açmaz,” dedi ve sonra ilaç listesine bakınca, sorunun kaynağını bulduğunu anladım. Hastanın yanına gidip konuşmaya başladı.

“Amcacım bu ilacı kaç saat önce aldınız?”

“Üç saat falan oldu evladım.”

“Ben ilacınızı değiştireceğim. Bu ilaç size fayda sağlamamış aksine zarar vermiş. Bugün kontrol amaçlı burada kalın ve verdiğim ilacı on iki saatte bir kullanın. Bir daha size rahatsızlık vereceğini sanmıyorum. İçiniz rahat etmezse pazartesi sabah detaylı muayeneye gelebilirsiniz. Geçmiş olsun,” dedi ve hastanın yanından ayrıldı.

Yüzünde anlamadığım bir kızgınlık vardı. “Şu doktoru arayın çabuk,” dedi kızgınca.

“Semih Hoca’yı aradık; ama cevap vermedi.” diyerek araya girdi Ezgi.

“Hoca falan değil. Geri zekâlı herif! Bunu nasıl mezun etmişler aklım almıyor.”

“Yorumla bakalım bu tabloda hangi ilaç kullanılır?” Ezgi sorulan soruda biraz paniklese de cevabı vermişti.

“Hocam ben de bu ilacı düşünürdüm ilk başta. Sayfayı çevirdikten sonra vermezdim çünkü bu tabloda o ilaç zarar getirir.”

“Aferin sen daha mezun olmadığın uzmanlığı yapmadığın hâlde biliyorsun.” Hemşireyi yanına çağırdı ve ilaç adlarını söyleyip seruma karıştırılmasını istedi Deniz. Ardından bana bakıp, “Hadi gidelim,” dedi. Birlikte çıkarken Ezgi’nin imalı imalı baktığını görmüştüm. Nasılsa yarın bütün Türkiye gazetedeki haberi görünce öğrenecekti zaten.

11. Bölüm

Eve geldiğimde, Açelya'nın bana almış olduğu aşırı pahalı elbise benden önce eve gelmişti. Ben anahtarı deliğe soktuğumda Nil, ben daha anahtarı çevirmeden kapıyı açmıştı.

"Sana bir paket geldi," demişti heyecanla.

"Evet, Açelya'nın hediyesi."

"Nasıl geçti?" Ayakkabılarımı çıkarmış ve kapıyı kapatmıştım.

"Fena değil, güzel bile denilebilir." Ona basın tarafından keşfedildiğimizi söylemeyecektim. Haberi gördüğünde ne tepki vereceğini kendim görmek istiyordum.

"Bana gösterir misin hediye?"

"Tamam," deyip koltuğun üstünde duran torbayı aldım. İçinden elbiseyi çıkardığımda şok oldu ve elbiseyi elimden alıp incelemeye başladı.

"İnanmıyorum! Bu, dergideki elbise. Nasıl buldun?" Torbayı gösterdim.

"Bu mağazadan aldık."

"Bu elbise kadının ilk tasarımlarından biri oldukça değerli ve bu gerçek." Etiketini gösterdi.

"Benim gözüme çarptı ve sonra Açelya ısrar etti. Ben de denedim. Satış görevlisi tek kaldığını söylemişti."

"Olamaz ben de istiyorum!" Aklına bir fikir gelmiş gibi yüzü aydınlandı.

"Elbiseyi bana sat."

"Nil ne dediğinin farkında mısın? Bu elbise bana he-

diye edildi. Dünyayı versen sana onu satmam. Kadın bu kadar pahalı bir elbiseyi ben istemememe rağmen gözünü kırpmadan aldı. Yapma lütfen. İstedğin zaman giymen için sana ödünç veririm; ama satmam.”

“İyi,” dese de bozulmuştu. Kıyafet konusunda tam bir canavardı. Telefonumun çalmasıyla aramızdaki gergin hava biraz dağıldı. Bilmediğim bir numaraydı.

“Efendim,” dedim cevaplarken.

“Merhaba canım, benim Açelya. Numaralarımızı almayı unuttuk.” O tatlı sesini hemen hatırlamıştım.

“Merhaba, haklısın unuttuk.”

“Elbisen gelmiş mi?”

“Evet, tekrar çok teşekkür ederim.”

“Önemli değil canım. Aslında bir konu daha var. Yarın pazar ve benim nadir boş olduğum günlerden biri bu yüzden yarın annemin şu konuştuğu moda evlerinden birkaçına gidelim diyorum. Ne dersin?”

“Tamam, olur ben de boşum. Hafta içi benim de boş zamanım yok biliyorsun.”

“O zaman arlaştık. Öğlen bir gibi buluşuruz. Adresi mesaj at ben seni alırım.”

“Yarın görüşürüz. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar canım.” Tatlılık bu kadının doğasında vardı. Onun gibi bir eltim olacağı için aslında şanslıydım. Şu an moralimi bozan şey ise Nil’in hâlâ bana surat asıyor oluşuydu. Bir anda yarın onu da yanımda götürmeye karar verdim.

“Nil yarın sen de benimle gelir misin gelinlik bakmaya?”

“Bunun için çok erken değil mi?”

“Pazar günü evleniyorum Nil, bunu sana söylemeyi unuttum.” Çok şaşırmıştı. Hatta tahmin edemeyeceğim kadar.

“Ne? Çok az kalmış, nasıl yetişecek onca şey?”

"Onlar çoktandır hazırlık yapıyorlarmış zaten." Yüzünde üzgün bir tavır belirdi.

"Yannı gelemem. Ömür'le plan yaptık."

"Sen bilirsin." Zorlamanın anlamı yoktu sonuçta. Bir elbiseyi bu kadar kıskanmış olmasına inanamıyordum. Torbayı ve elbiseyi alarak odama doğru yürüdüm. Bugün yeni hayatımın ön gösterimi gibiydi ve bu hoşuma gitmişti. En çok da dışarıdayken Deniz'le sevgili gibiymiş gibi davranmamız... Düğün konusu belki her kız gibi benim için koşuşturma ve telaş içinde geçmeyecekti. Belki her detaya ben karar vermeyecektim; ama yine de gerçekten sevdiğim ve beni etkileyen biri ile olacaktım. Kalbi yaralıydı ve o yaraları sarmak için orada ben olacaktım.

Sabah erkenden kalktım ve kahvaltı hazırlamak için mutfığa gittim. Çayı koyarak başladım kahvaltı hazırlamaya. Masayı sarı bezle sildim. Kahvaltılıkaları masaya dizdim. Bardaklar da yerini alınca, masa tamamıdı. Mutfak tezgâhına yaslanmış, bugün ne yaşayacağımı düşünürken Nil'in sesini duydum.

"Nihal!"

"Efendim." Yanına gidecekken ayak seslerini duydum ve yerimde kaldım. Yanıma coşkuyla gelip telefonunu göstererek konuşmaya başladı.

"Güzel çıkmışsın, Deniz gerçekten böyle mi dedi?"

"Evet, hepsi numara işte. Basın işkillenmesin diye önceden görülmemiz gerektiğini düşünmüş abisi. O yüzden oradaydık."

"Amacınıza ulaşmışsınız bence. Hayret çift gibi görünüyorsunuz." Telefonu bana verdi ve birlikte çektiğimiz fotoğrafa baktım. Kötü çıkmamıştım. O ise her zamanki gibi yakışıklıydı. Onun yanında çocuksu kalıyordum.

"O haklı gerçekten... Onun yanında çocuk gibi görünüyorum."

"Kim haklı?" Yüzümün düştüğünü o da fark etmişti. Ne demek istediğimi anladı. Destek verircesine konuşmaya başladı.

"Çünkü sen doğalsın, yüzünde bir gram makyaj yok. Hem küçük görünmek her zaman iyidir. Seni genç ve güzel olarak tanıtacaklar bundan emin olabilirsin."

"Bilmiyorum yaşayıp göreceğim artık." Endişeyle konuşmuştum.

"Nişanlısının adı neydi. Onu merak ediyorum." Birden onu merak etmem tuhaf gelse de anlamı açıktı. Biraz tereddüt içindeydi Nil.

"Onu gösteririm; ama kendini onunla kıyaslamayacaksın." Başımı salladım. Arama motoruna girdi ve Nazenin Şimşek yazdı. Çıkan resimler karşısında afalamıştım. Ben hep sarışın ve renkli gözlü bir kız hayal etmişim. Oysaki gerçek bambaşkaydı. Kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, tatlı ve aynı zamanda *ben çok seksiğim* der gibi bakıyordu. Onu neden unutamadığını anlamıştım. Ayrıca uzun boyluydu da. Fotoğraflar arasında Deniz'le çekilmiş fotoğrafları da vardı. Ben o kadının yanında gözükmezdim bile. Şimdiden günüm mahvolmuştu. İçindeki kıskançlık ve umutsuzluk, ruhumun kalbine nüfuz ederken ağlamamak için kendimi zor tutmuştum.

"Artık onunla birlikte değil. Hem o burada bile değil." Nil içimi rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bu gerçekten zor olacak. Sanırım ne demek istediğini şimdi anlıyorum."

Açelya gelmeden Nil çoktan evden çıkmıştı. Onun mesajını beklerken sabahki umutsuzluğum üzerindeydi. Düşüncelerimi telefonumun zil sesi bozdu. Açar açmaz Açelya'nın enerjik sesini duydum.

"Tatlım ben aşağıdayım."

"Geliyorum," dedim ve telefonu kapatarak üzerime kabanımı geçirip çıktım. Aşağıya indiğimde, yüzümdeki üzüntüyü o da fark etmişti. Arabanın ön kapısını açıp araba koltuğuna oturdum.

"Merhaba, iyi görünüyorsun Nihal." Yüzümü detaylıca incelemeyen geçirmişti.

"Sabah o kızı gördüm."

"Kimi?"

"Deniz'in eski nişanlısını." Adını bile ağzıma almak istememiştim.

"Seni böyle üzen Nazenin demek."

"Deniz'in onu unuttuğunu düşünmüyorum. Bence hâlâ onu seviyor ve benim ona kendimi sevdirebilme ihtimalim neredeyse yok gibi."

"Onu kafanda çok abartmışsın. Görüldüğü gibi değildir, yani bana göre. Onunla ilk tanışmamızda ona bir türlü ısınamamıştım. Hem Deniz için bu kolay bir şey değil; ama onunla yaşayacak bir şeyi de kalmadı. Babam seni bulmadan önce Derya belki onları tekrar birleştirebilirim umuduyla bir plan yapmıştı. Gerçeği senden saklamayacağım. Nazenin çok pişman ve hatasını telafi etmek istediğini söylemişti; ama Deniz tam tersiydi. Derya onun ağzını aramış; ama Deniz kesin ve net bir dille onu istemediğini söylemiş. Deniz açısından endişelenme."

"Onun yanında çocuk gibiyim. Minyon olmaktan nefret ediyorum."

"Her şeyin çaresi olduğu gibi bunun da var. Makyaj her insanı biraz daha olgun gösterir. Merak etme artık sen de bu hâlini unutacaksın. Bambaşka bir kız çıkacak içinden emin ol. Hayatında rahatlık kavramı sadece spor yaparken olacak."

"Modadan hiç anlamam."

"Merak etme o iş bende. Sorunu az da olsa hallettiği-

mize göre gidebiliriz,” dedi ve arabanın anahtarını çevirdi. Araba hareket ederken konuşmaya devam ettik.

“Ehliyetin var mı Nihal?”

“Evet, aldım.”

“Bu iyi oldu.”

“Ben çok kararsızım bakalım ne yapacağız.” Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ben de senin gibi düşünüyordum; ama o gelinliği buldum,” dedi Açelya içimi rahatlatan bir biçimde.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından araba pahalı bir dükkanın önünde durdu. İçeriye girdik. Etrafı incelemeye başladım. İçeriye hakim olan renk beyazdı. Modellerin üzerinde birbirinden farklı gelinlik modelleri vardı. Bir kadın geldiğimizi görünce yanımıza doğru yürümeye başladı. Yanımıza vardığında Açelya kadına kendini tanıttı.

“Merhaba ben Açelya Hazinesar, gelinlik için gelmiştik.

“Ah evet hatırladım. Nur Hanım’la konuşmuştuk. Buyurun size modelleri göstereyim.” Kadının arkasından yürürken, heyecanlı bir gelin adayı görmüştüm. İstedığı modeli anlatıyor, gelinliği konusunda kararlı görünüyordu. Keşke ben de böyle kararlı ve ne istediğimi biliyor olsaydım; ama öyle değildi. Kadın, bizi diğer bölümlerden ayıran bir odaya götürdü.

“Abla, bu bayan Açelya Hazinesar şu senin seçtiğin gelinliklere bakmaya gelmişler.

“Hoş geldiniz,” dedi sıcak bir biçimde orta yaşlı kadın.

“Gelin sen olmalısın. Çok da gençmişsin.” Kadın bana bakıp beni baştan aşağı süzmüştü.

“Yaşımı göstermiyorum.”

“Ne güzel yaşının belli olmaması.” Sadece gülümse dim. ‘*Bir de bana sorun demiştin*’ içimden.

“Sizin için çok güzel modeller seçtim. Hepsi de bu

mağazadaki en iyi gelinlikler. Umarım aradığınız gelinliği buluruz.”

“İnşallah, ben çok kararsızımdır.”

“Merak etmeyin, ben yirmi senedir bu işi yapıyorum ve genelde gelinler böyle endişeli olur.” Askıyı gösterdi ve beni yanına çağırdı. Gelinliklere bakmam için yol açtı. Ben askıdaki gelinliklere bakarken, Açelya da yanıma gelmiş benimle bakıyordu. Şu an gözüme çarpan bir model olmamıştı. Çoğu straplezdi ve ben bu göğüs ölçüsüyle onları taşıyamazdım. En sonlara doğru bir gelinlik vardı. Çok zarifti ve dantelliydi. Gerçekten hoşuma gitmişti. Elime aldım; ama oldukça ağırdı.

“Çok güzelmiş, üzerinde nasıl duracak merak ettim.” Açelya yüzüme gülümseyerek baktı.

“Kabin bu tarafta.”

Kabine doğru ilerlerken heyecanlanmıştım. İçeriye girip üzerime geçirdikten sonra dışarıya çıktım. Kadın sırtımda duran inciden düğmeleri iliklerken, gelinlik üzerime daha da bir oturmuştu. Duvardaki büyük aynada kendime baktığımda ise farklı birini görmüştüm orda.

“Bu çok yakıştı tatlım,” dedi Açelya.

“Ben de beğendim.”

“Bence diğer yerlere de bakalım aklında kalmasın.” Telefonunu çantasından çıkardı.

“Poz ver bakalım.” Klasik elim belimde poz verdim.

“Tamamdır. Bir de arkanı dön.” Dediğini yaptım. İki açıdan da fotoğrafımı çekti.

“Bu gelinliği biz size haber verene kadar satmıyorsunuz.”

“Tamam, bunu satıldı olarak ayıracağım.” Kadın gelinliği alıp başka bir tarafa götürdü. Biz de Açelya ile çıkışa doğru yürümeye başladık.

Moda evinden çıktıktan sonra Açelya konuşmaya devam etti.

"Üzerine dikilmiş gibi oldu. Bence çok yakıştı sana; ama yine de farklı modellere de bakalım."

"Sence bugün bu işi bitirebilir miyiz?"

"Üç yere daha gideceğiz. Galiba biter."

Gerçek şuydu ki; o üç yerde çok güzel modeller vardı, ben giyip çıkardıkça daha da yorulmuştum. Başka mağazada bir gelinliği daha beğenmiştim; ama diğeri kadar hiçbirini yakışmadı. Sonunda onu almaya karar verdik. Ne kadar olduğunu duyunca şok geçirdim. Kadın tasarımcısının özel olduğundan ve dantel işlemelerinden, arkasındaki gerçek inci düğmelerin fiyatı bu kadar arttırdığını söylemişti. Açelya gelinliğin Hazinedar otellerinden birine gitmesi için adres verdi.

"Neden sizin otele gidecek?"

"Çünkü düğün orada yapılacak o artık senin de otele canım. Araştırabilirsin düğün konusunda ünlüyüzdür." Düğün işlerinin çabuk bitmesinin nedeni buydu anlaşılan.

"Sen daha iyi bilirsin." Öyle der gibi bakıp konuşmaya başladı.

"Şimdi ayakkabı almaya gidelim."

Beni eve bıraktığında yorgunluğumu daha da çok hissetmiştim. Nil bu gece eve gelmeyeceğini haber verdi. Evde ayaklarımı uzatmış otururken, annemin araması ile üzerime bir gerginlik çökmüştü.

"Gülnihal biz yarın geliyoruz." Bu benim için hem rahatlatıcı hem de gerginlik verici bir haberdirdi.

"Tamam anne ben sizi alırım. Bu iyi oldu gerçekten. Sizi evlerinde misafir edecekler."

"Sesin iyi geliyor... Mutlusun."

"Evet anne mutluyum ve siz onayladığınızda daha da mutlu olacağım."

"Yarın on bir gibi orada oluruz."

"Bekliyorum annem. Şimdiden iyi yolculuklar, gö-

rüşmek üzere," dedim ve telefonu memnun bir şekilde kapattım.

Annemin beni destekleyeceğini hissetmiştim. Bugün benim için mutsuz başlasa da mutlu bitmişti. Yalnız Haluk amcaya haber vermeliydim. Dün evden çıkarken böyle demişti. Ben de sadece iş yerindeki numarası vardı. Özel numarasını almamıştım kendisinden. Tek çare Deniz'i arayıp söylemekti. Telefon numarasının üzerine gelince ekrana titreyerek bastım. Telefon çalarken heyecanım kat be kat artmıştı.

"Ne oldu küçük gelin?" Bana küçük gelin diye hitap etmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Yarın ailem gelecek."

"Eee ne olmuş?" Umursamaz tavrı hoşuma gitmemişti.

"Babana haber vermem gerek numarasını verir misin?"

"Mesaj olarak atarım. Bekle biraz." Bir otuz saniye bekledim.

"Efendim," diyen Haluk amcanın sesini duydum sonra.

"İyi akşamlar efendim, yarın ailem on bir gibi burada olacak."

"Bu güzel bir haber. Yarın Deniz'le onları karşılamaya gidersiniz ve sonra buraya gelirsiniz."

"Bu güzel olur," dedim ve diğer ayrıntıları konuştuktan sonra telefonu kapattım. Bir saat sonra Deniz numarayı mesaj olarak attı. Numaradan başka bir şey yazmıyordu. Deniz'in babasının dedikleri karşısındaki tepkisini bilmiyordum. Yarın nasıl olsa bunu öğrenmiş olacaktım.

12. Bölüm

Gözlerimi tavana dikmiş, bugün ne olacağını düşünüyordum. İlk olay, Deniz'le ailemi karşılamamdı. İkincisi, belki de beni en çok zorlayacak olan okula gitmekti. Herkes öğrenmiş olacaktı ve bana ne gözle bakacaklarını bilmiyordum. Zengin koca avcısı mı yoksa? Belki daha da kötüsü, beni o kötü kızlardan biri olarak mı göreceklerini bilmiyordum.

Saat dokuzda klinik uygulamam vardı. Okula gitmek zorundaydım. Devamsızlık kabul etmeyen bir bölümde okuyordum sonuçta. Saat şu an sekize geliyordu; ama benim yataktan çıkmak gibi bir isteğim yoktu.

Telefonum çalarken annemdir diye düşünerek telefona baktım; ama arayan Deniz'di.

"Günaydın," dedim o cevap vermeden.

"Çok da aydın değil; ama neyse ben bugün poliklinikte çalışıyor olacağım. On buçuk gibi poliklinik kapının önünde ol."

"Tamam, bugün çok yoğun olmaz mı?"

"İzin alma gibi bir lüksüm yok. Sadece öğleye kadar zamanım var. Tüm gün izin vermediler. Senin de dersin varmış."

"Evet, gideceğim zaten. Tamam dediğin gibi orada olacağım."

"Geç kalma," dedi ve kapattı. Soğuk davranıyordu. İnşallah ailemin yanında böyle davranmazdı yoksa annem hayatta izin vermez ve buna engel olurdu.

İstemeyerek yataktan kalkarak dolaba gidip kalın kazağını ve kot pantolonumu çıkardım. Üzerime geçirdim. Saçlarımı topladıktan sonra lavaboya gidip yüzümü yıkadım. Tek başıma yemek yemeyi sevmezdim. Bir şeyler atıştırıp evden çıktım. Okula giderken havanın daha da soğumuş olduğunu hissedince, adımlarımı daha hızlı atmaya çaba göstermiştim.

Okul karşıdan görülmüştü. Hastane de okulun karşındaydı. Klinik uygulama ile başlayacağımız için kestirme olarak acilden girmeye karar vermiştim. Otomatik kapının açılmasıyla yüzüme sıcaklığın vurması bir olmuştu. Kimseye bakmadan yukarıya, dahiliye servisine çıktım.

Bizim kızlar köşede toplamış konuşuyorlardı. Nil de aralarındaydı. Onların beni sıkıştıracaklarını biliyordum; ama ondan önce başka bir problemim vardı. Diğer gruptaki erkekler bana farklı bakıyorlardı. Sanki alıcı gözüyle bakarmış gibi. Bundan rahatsız olmuştum. Kızların yanına yaklaşırken içim tedirgin olmuştu.

"Ooo kimler gelmiş?" Ezgi daha şimdiden başlamıştı.

"Sana da günaydın Ezgi."

"Kızım sen var ya ne yere bakan yürek yakanmışsın. Bütün bakımsız kızlar için umut oldun."

"Umut olmak güzel bir şey; ama ilk cümle doğru değil." Tabi canım der gibi bakmıştı. Nil araya girip konuşmaya başladı.

"Gelinliğini buldun mu?"

"Bunun için erken değil mi?" Ezgi yüzüme bakıp sorguluyordu şimdi.

"Pazar evleniyor, sence geç değil mi?" Nil soruya karşılık soruyla cevap vermişti.

"Adamı kendine nasıl bağladıysan bir de evlenme teklifi kopardın ha?"

"Aslında öyle olmadı. Sadece beklemek istemediğini söyledi." Yalan söylemek bundan sonra benim için normal bir şey olacaktı anlaşılan.

"Okulun en büyük olayına imza attın. Doktor ve öğrenci aşkı."

"Sen bunu böyle mi nitelendiriyorsun?" Bu sesi duyan herkes dondu kaldı. Deniz tam arkamdaydı. Yanımdan yürüdü ve kızlara sert bir bakış attı.

"Bir daha bizim hakkımızda konuşmayacaksınız. Yoksa sizi mezun olana kadar süründürürüm anlaşıldı mı?" Herkes sessizce başını salladı. Bu sefer sert yüz ifadesi beni buldu.

"Beni bekletme," dedi yavaşça.

"Tamam." Tekrar yüzüme baktı sonra önüne döndü ve karşıdan gelen Murat Hoca ile selamlaşmak üzere yanımdan ayrıldı.

O gider gitmez Ezgi onun tehdidini duymamış gibi konuşmaya başladı.

"Bu adamın bakışları yok mu? Kızım sen çok şanslısın."

"Öyleyim," dedim ve gülümsedim. Gerçekten de öyleydim.

Saat on buçuğa gelirken onun poliklinik odasının önünde beklemeye başladım. Çok hastası vardı. Daha bir haftadan bu hayranlığı nasıl elde ettiğini merak ettim. İşini iyi yapıyordu; ama bu kadar hasta için başka bir şey daha gerekliydi. Saat on buçuğu geçmişti ve içeriye bir çocuk hasta aldı. Bir de bana geç kalma diye bir ton uyarıda bulunmuştu. Dayanamadım ve kapıyı çalıp açtım.

"Deniz Hoca'm," dedim kapı arasından kafamı uzatıp.

"Nihal içeri gel," dedi ve içeriye girdim.

"Biraz bekle." Sesimi çıkarmadım ve boş olan yere oturdum. Onun poliklinik performansını izlemeye başladım sonra.

"Biz kontrol için gelmiştik. Önceden Sevim Hanım bakıyordu." Çocuğun annesi açıklama yapıyordu.

"Tabi biliyorsunuzdur o hamile ve bu dönem onun için zor geçiyor." Bilgisayar ekranından çocuğun geçmiş test sonuçlarını gözden geçiriyordu Deniz.

Konjenital derken çocuğun doğuştan kalp hastası olduğunu anlamıştı.

"Hamilelik döneminizde bir hastalık mı geçirdiniz?" Kadına bakıp sormuştu.

"Enfeksiyon geçirdim."

"Anlıyorum. Bu küçük adam şanslı; çünkü kalbindeki delikte küçülme görülmüş. Eğer böyle bir şey gelişmişse kapanabilir." Sonra kadının elinde duran EKG'yi istedi. Gözleriyle zikzaklara bakarken uzunca inceledikten sonra cevabı verdi.

"Gayet iyi."

"Çok dikkat ediyorum Deniz Bey," dedi çocuğun annesi.

"Bu işe yaramış. Dikkat etmeye devam edin. Gel bakalım küçük adam. Şu kalbine bakalım ne kadar büyük-müş?" dedi takılarak.

Çocuk sedyeye yattı. Alışkın olduğu için üzerindeki uzun kolluyu sıyırdı ve sol omzunun üzerine doğru döndü.

"Kalbimin ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum," dedi çocuk.

"Nasıl bilmezsin? Sen birilerine ne kadar çok sevgi gösterirsen o kadar büyür. Bu da seni çok daha güçlü yapar."

"Ben güçlü değilim ki koşmama bile izin yok." Çocuğun bu sözü beni üzmüştü.

"Güç demek sadece eylemle olmaz küçük adam. Senin bu hastalıkla savaşman bile seni çok güçlü yapar."

"Bu konuyu çok kafasına takıyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Annesini de bu konuda üzüyordu anlaşılan.

"Ekokardiyografide olumsuz bir şey çıkmazsa tavsi-

ye verebilirim." Deniz eline eldivenlerini geçirdi. Aleti eline alıp çocuğun göğüs arasına doğru jeli sıkı ve aleti bastırarak ekranda beliren şekle baktı. Buradan çocuğun kalp atışı rahatlıkla görülebiliyordu. Ekranda beliren rakamları sekretere söyledi.

"Harika, delik kapanmış. Diğer delikte de gelişme var. O da zaten küçük ve sadece takip edebiliriz." Elindeki naylon eldiveni çıkardı ve çocuğa havlu peçete uzattı. Çocuk sedyeden inip ayakkabılarını giydi.

"Küçük adam seninle konuşalım bakalım. Şuraya oturur musun?" Karşısındaki koltuğu işaret etti. Çocuk oturunca konuşmaya başladı.

"Koşabilirsin artık. İyisin; ama çok yorulmamak şartıyla hafif tempoda. Ayrıca yüzmeyi de önerebilirim."

"Artık koşabilecek miyim?"

"Evet ama kendini yormamak kaydıyla. Bana bir söz ver bakalım, kendini zorlamak yok. Yoksa tekrar yasaklar hayatına girer."

"Tamam söz," dedi çocuk ve Deniz elini çocuğa doğru uzattı. El sıkışmalarını izlerken gülümsemiştim.

"O zaman anlaştık." Annesine dönerek çocuğa söylediklerini yineledi.

"Görüyoruz küçük adam," deyip annesiyle çocuk çıkarken o da ayağa kalkarak askıdan ceketini aldı.

"Beklettim."

"Biraz öyle oldu; ama çocuğun gönlünü alışın hoşuma gitti." Kapıya doğru yürüdük ve dışarıya çıktık. Hastalarına bakıp konuşmaya başladı.

"Lütfen beklemeyin. Öğleden sonra hepinize bakacağım," dedi. Gruptan bu durumdan hoşnut olmadıklarına dahil bir ses çıksa da aldırış etmeden yürümeye başladı. Birlikte dışarıya çıktığımızda, geçen sefer beni evden alan araba karşımızda duruyordu.

"Senin araban yok mu?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Var; ama ehliyeti kaptırmışım ve bunun nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Altı ay cezasısın yani."

"Aynen öyle."

Arabaya bindik ve şoför bizi terminale bıraktı. Tam zamanında gelmiştik. Annemleri beklerken hoşnutsuzluğu yine üstündeydi.

"Ailem geldiğinde lütfen böyle bakma," dedim; ancak dinlemiyor gibiydi. Sonunda otobüs geldi. Annem, babam ve kardeşimi gördüğümde onları ne kadar da özlediğimi fark ettim. Annemin yanına koşarak ona özlem dolu bir şekilde sarıldım. Kokusunu, o güven veren kollarını çok özlemiştim.

"Pamuk kızım benim," derken bu sefer de babama sarıldım. Onunla çok kavga ederdik. Yine de barışmayı bilirdik. Babam her zaman benim güven kaynağımdı. Küçük erkek kardeşimle de sarıldıktan sonra belki de benim için en zor aşamaya gelmiştik.

"Tanıştırayım, Deniz," dedim ve Deniz beni çok şaşırtarak önce babamın sonra da annemin elini öptü.

"Nasılsınız efendim?" demesiyle de oyunculuğunu taçlandırdı. Ailem onu baştan ayağa süzerken, o da onlara sıcak bir şekilde bakıyordu.

"İyiyiz oğlum," diye karşılık verdi annem.

"Müsaadenizle gidelim. Ailem sizi bekliyor ve sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorlar." Annem onu onayladı ve hep birlikte arabaya doğru yürüdük. Yolculuk boyunca kimseden ses çıkmamıştı. Gerilim dolu yolculuk sona erdiğinde, temiz havadan derin bir nefes aldım. Annem ve babam evi incelerken Deniz zili çaldı ve kapı beklemeden açıldı. Kapıda yardımcı kadının yanı sıra Haluk Bey ve Nur Hanım da vardı. Ailemi sıcak bir şekilde karşılamışlardı. Beraber eve girdik. Onlar tanışırken Haluk amca bizi yukarıya göndermişti. Yüz yüze

konuşacakları için bizim olmamamızın daha iyi olacağını tercih etmişlerdi.

Deniz’le birlikte yukarıya çıktık. Burası da aşağısı gibi görkemliydi. İki tarafa açılan koridorlar vardı. Deniz, karşımızdaki odaya doğru yürürken ben de onu takip ettim. Kapıdan içeriye girince köşedeki masanın hazırlanmış olduğunu gördüm. Çok güzel çorba kokusu geliyordu. Yayla çorbası kokusu. Bu annemin en sevdiği çorbaydı. Deniz sandalyeyi çekip oturdu. Ben de bunu nereden öğrenmiş olduklarını düşünüyordum. Tesadüf de olabilirdi. Ben dahi gitmişken Deniz’in bana bakan bakışını yakaladım.

“Hadi ne bekliyorsun gelsene. Acıkmadın mı?” Acıkmıştım. Sabah da zaten pek bir şey yememiştim. Yanına gittim, kepçeyi çorbaya daldırdım ve kâsesine döktüm. Biraz hızlı yapmıştım; çünkü gerçekten çok güzel kokuyordu. Özellikle üstündeki nane sosu... Kendime de koyduktan sonra onun karşısına oturdum. Onunla baş başa yemek yiyordum. Garip bir mutluluktan aslında. Kaşığı kâseye daldırdım ve tadına baktım. Tam kıvamındaydı. Ona baktığımda o çoktan kâseyi bitirmişti. Yemek seçmiyordu galiba; çünkü diğer yemeği de iştahla yemişti.

“İnsanlar, hep zengin insanların başka yemekler yediğini düşünür.”

“Babam da küçükken yoksul bir çocuktuk ve bu ev onun, burada sadece onun kuralları geçer.”

“Ona daha da saygı duydum.”

“Onun gibi bir babaya sahip olduğum için şanslıyım.” Bunu ondan duymak şaşırtıcıydı. Çünkü babası ondan istemediği bir şey istiyordu.

“Bunu duyduğuma şaşırdım aslında.” Cümlemi duyunca neyi kast ettiğimi anladı ve cevabını çabucak verdi.

“Ona bunun için kızamam. Onun kararları her zaman benim yararına oldu. Onunla evlenmemi baştan istememişti ve yine bildi. Sezgileri çok güçlüdür.”

"Bu konuda ona güveniyorsun."

"Eğer güvenmesem seninle evlenmeye beni kimse zorlayamazdı. Yine de belki seni vazgeçirebilirim diye düşünmüştüm."

"Bu fikre alışıyorsun," dedim yüzüne bakarak.

"Hayır, hâlâ şaka gibi geliyor ve sen de karşımda oturan yabancı bir misafirsin."

"En azından küçük gelinden iyidir." Bunu kafamdan geçirmiştim; ama cümle ağzımdan çıkmıştı bir kere.

"Ne?"

"Bana öyle hitap etmen hoşuma gitmiyor. Yabancı misafir kulağa ondan daha hoş geliyor."

"Seni anlamak zor gerçekten."

"Aslında beni anlamak bir bilinmeyenli denklem kadar basit."

"Üç bilinmeyenli çözdüm; ama seni çözemedim hâlâ. Başka bir nedeni var biliyorum. Yine de onu bir türlü bulamadım. Sen o gün serviste söylediklerinden farklı bir nedenle benimle evleniyorsun." Bir insan hem bu kadar akıllı ve bir o kadar da salak olabilirdi herhâlde.

"Neden biz onların yanında değiliz?"

"Babam yeteneklerini sergiliyor olmalı?"

"Ne yeteneği?"

"İyi ikna eder. Aslında yarışsalar Derya onu geçer."

"Abine Derya mı diyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"Ne var, o da bana Ada der gıcık etmek için."

"Sahi neden sana bu ismi vermişler? Ada genellikle kızlar için kullanılıyor. Derya da öyle."

"Annem benim kız olmamı istemiş; ama ben erkek olunca işler değişmiş tabi. O da ikinci bir isim olarak koymuş. Derya'ya gelirse babam annemin gözlerini çok sever. Annem Derya'yı doğururken çok zorlanmış. Hatta anneme yaşamaz bile demişler. Derya doğmuş, babam da annem kendine gelmeyince umudunu kesmiş. Annemi hatırlatacak bir isim vermek istemiş. O da

gözlerine ithafen Derya ismini koymuş. Babam anneme hep 'Gözlerinin deryasında kayboldum' der."

"Ne kadar da romantik. Annen kendine nasıl gelmiş?"

"Biraz fazla kan kaybetmiş sanırım. Babam Derya'yı onun kucağına vermiş ve babamın anlattığına göre ona güç veren Derya'nın anneme dokunuşuymuş. Doğumun mucizeleri, hormonlar, annelik içgüdüğü bence en büyük etken."

"Film gibi."

"Evet, biraz öyle. Hadi kalkalım yoksa geç kalırız." Tabağımyı incelemiş ve bittiğini gördüğü için bu kadar emin konuşmuştu.

"Tamam kalkalım."

Aşağıya inerken o önümden inmişti. Ailelerimiz hâlâ konuşuyorlardı ve ortam iyi görünüyordu.

"Biz gitsek iyi olacak. Aksi hâlde geç kalacağız." Deniz telefonu çalınca durmuştu.

"Efendim," dedi; ama duydukları hoşuna gitmemiştii anlaşılan.

"Yarına versen olmaz mı? Bu gidişle yedide ancak çıkarım. Sabahtan yirmi hastam var zaten mesaiyi geçmesine göz yumdum." Telefondaki ses başka bir şeyler daha söyledi.

"Hayır, o adama sakın vermeyin. Tamam, ben bakarm."

"Ne demek bozulmuş. Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben yaşlı hastalar için rutin istiyorum. Ben anlamam, koskoca hastanede bir tane mi alet var? Kiminle konuşacaksan konuş testleri masamda bugün istiyorum." dedi ve sinirli bir şekilde telefonu kapattı.

"Ne oldu Deniz bu kadar sinirlenecek?" Annesinden gelmişti bu soru.

"Kan testi aleti bozulmuş. Anlamıyorum koskoca hastanede bir tane mi var?"

“Yarın alırlar oğlum bu kadar önemli mi?”

“Önemli anne. Ben hastalarımı ona göre bir yol çiziyorum. Baba sen de şu müdürü ararsan iyi olur. Hastanedeki diğer kalp doktoru çok yanlış bir şey yaptı. Böyle bir doktor bu hastaneye yakışmaz. Ben ulaşamadım müdüre; ama sen ulaşırsın.”

“Ne yaptı da bu sonuca vardın?”

“Hastaya yanlış ilaç vermiş ve hasta ritm bozukluğu yüzünden kriz geçirebilirdi. Bu hatayı öğrencilerim bile yapmaz.”

“Bir hata onun kötü olduğunu göstermez Deniz. Belki dalgınlığına geldi.”

“Dalgınlık bizim mesleğe uygun değil. Ben en ağır çalışanlardanım, ben dalgınlığa geliyor muyum? Eğer bir sorunu varsa izin alır çözer. O adamın bakmasındansa ben bakarım geç saate kadar.” Bu tutumu etkileyiciydi. Annemlerin yanında böyle bir şey olması ekstra olumluydu.

“Dediğim gibi baba unutmazsan sevinirim.”

O, çıkışa doğru yürürken annemin yanına gittim ve dersimin olduğunu söyledim. Annem de çaktırmadan iyiyiz işareti yapınca içim rahatlamıştı. Deniz babası konusunda haklıydı galiba.

13. Bölüm

Yeniden okula dönmek biraz garip olmuştu. Ailemi hiç tanımadıkları insanlarla bırakıp gitmeyi istememiştim çünkü. Ben derse girmek için okul binasına gitmiştim, o da hastaneye geçmişti. Öğlenki yemek çok keyifliydi ve onlar hakkında biraz bilgi de öğrenmiştim. Babasına güveniyor oluşu ve aynı zamanda benimle evlenmek istemeyişi arasında çelişki vardı. Ben bunu kalbi ve beyni arasında kalmış olarak yorumlamıştım. Beyni babasının kararlarının doğru olduğunu, kalbi ise sevmekten evlenmenin yanlış olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Nil'le sınıfta oturuyorduk. Biraz garip davranırsa da elbise meselesini aştığımızı düşünmüştüm. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için en iyi yol ona sormamdı.

"Nil neden bana soğuk davranıyorsun?"

"Bunu nereden çıkardın ki?" Bunu sorarken bile soğuktu.

"Şimdi bile öylesin." Kafasını eğdi. Kaldırıp bana baktı sonra. Yüz ifadesi bu sefer hüzünlendi.

"Çünkü sen gidiyorsun. Ben ne yapacağım?" Bunu hiç düşünmemiştim. Bu Pazar gününden itibaren artık orada yaşamayacaktım.

"Ben senin her zaman arkadaşınım. Hem okulda görüşeceğiz zaten."

"Sen yeni bir hayata başlayacağın için heyecanlısın. Sen gideceksin ve Ömür de bu ara yoğun, onu da doğru düzgün göremiyorum." Konu aslında ben değildim; bu-

radaki konu yalnızlıktı, benim için üzülmüyordu. Yalnız kalacağı için üzülmüyordu. Bu, kendimi değersiz hissettirmişti. Kullanılıp atılan bir eşya gibi. Bu konudan ona bahsetmeyecektim. Onunla kavga etmek istemiyordum. Belki ben olmadığım zaman değerimi anlardı.

"Ailenin yanına taşınabilirsin."

"Ben de onu düşünmüştüm."

Hoca sınıfa girince konuşmayı bıraktık. Moralim bozulmuştu. Ne yani ben sadece ona yardım eden ve işini gören bir arkadaş mıydım? Deniz'e söylerken bunların yalan olduğunu düşünmüştüm; ama gerçek ortadaydı.

Yorucu ders maratonu bitince soluğu hastanede aldım. Deniz haklıydı; saat beş buçuğu geçmiş, hastane boşalmıştı. Son hasta da içeriye girdi. Beş dakika daha burada oturacaktım. Kapının karşısında otururken aklım boş olduğu için oyalanma işini Nil'le tamamlamıştım. Bu kadar salak olduğuma inanamıyordum. Uzun saçlarımın ucunu parmağıma dolayıp tekrar bıraktım. Dalmış bir biçimde karşıya bakarken son hasta da çıktı. Ondan beş dakika sonra da Deniz'le sekreteri kapıda göründü. Sekreter kapıyı kilitledi. Bana bir bakış attıktan sonra iyi akşamlar diyerek uzaklaştı. Bense oturduğum yerden kalkmak istemezcesine oturmaya devam ettim.

Bana doğru yaklaştığında, ne kadar yorulmuş olduğunu görebiliyordum.

"Ne oldu? İyi görünmüyorsun."

"Değirmenci," dedim onu taklit ederek.

"Seni üzen o mu yani? Boş ver."

"Senin için söylemesi kolay."

"O kızı senden daha iyi tanıyorum Nihal. Biz evlendikten sonra aranızın daha da kötü olacağına eminim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"O çok kıskanç biri de ondan. Hadi kalk bakalım ye-meğe geç kalmayalım. Yoksa abimin çenesinden kurtulamam."

Aslında benim de annemle konuşacak çok şeyim vardı. Böyle bir günü mahvetmeyecektim. Zorla da olsa yerimden kalktım ve birlikte çıkışa doğru yürüdük.

Bu yemek tam bir aile yemeğine dönüşmüştü. Derya, Açelya ve Açelya'nın ailesi de bu yemeğe davetliydi. İçeriye girince herkesin gelmiş olduğunu fark ettim. Deniz'in korktuğu başına gelmişti. Abisi ondan önce eve gelmişti. Bunun nedenini yolda sormuştum. Derya çok çalıştığından genellikle yemeklere geç katılıyormuş. Deniz de ona işkolik diye lakap takmış. Şimdi de abisinin ona böyle bir şey yapacağını düşünüyordu.

Annem yüz ifademden moralimin bozuk olduğunu hemen anlamıştı. Ona sonra anlatacağımı ve önemli olmadığını söyledim. Ellerimi yıkadıktan sonra hep birlikte masaya oturduk. Kalabalık aile olmak gerçekten güzeldi. Masadaki enerji ve neşe bir an olsun düşmemişti. Annem ve babam da bu ortamı sevmiş görünüyorlardı. Haluk amcanın bu değerleri yitirmemek için harcadığı çaba onu daha da sevmemi sağlamıştı. Bu neşeli sohbete Deniz de ortak olmuştu. Şu anda iyi ki o kâğıda imza attım diye düşündüm. Asla böyle bir aileye sahip olamayacağımı biliyordum.

Yemek yendikten sonra önceki gelişimde oturduğum köşeye geçtik ve ben de Nil'e ilgili olan düşüncelerimi onlara anlattım. Nehir çok kızınca onunla aralarında bir şey geçmiş olduğunu anlamıştım. Açelya ise yorgun görünüyordu. Sanki karşımdaki, dışarıya çıktığım Açelya değildi. Yine de bana moral vermeyi ihmal etmemişti.

Burada kalmam için ısrar ettiklerinde, annemle baş başa konuşamadığım için kabul ettim. Bana Nehir'in odasının yanında bir oda verdiler. Ben de annemle içeriye girip her şeyi ona bir çırpıda anlattım.

"Nihal bu çocuğu çok abarttığını düşünüyorum."

"Hangi açıdan anne?"

"Anlattığın kadar yakışıklı değil; ama iyi bir çocuk olduğu belli."

"Anne sen emin misin? Ben onu çok beğeniyorum." Gerçekten böyle düşündüğüne inanamıyordum. O, benim gözümde çok güzeldi. Ayrıca bir tek benim gözümde değil okuldaki kızların gözünde de yakışıklıydı.

"Sen beğenmişsin, bana bir şey demek düşmez. Ailesi gerçekten iyi insanlar. Ben iyi bir aileye düşemedim; ama sen düşeceksin Gülnihal."

"Ne konuştunuz merak ettim." Meraklı bir yüzle aneme baktım.

"Oğluyla ilgili ne varsa anlattı. Bu yüzden acele ettiklerini söyledi. Seni de çok beğenmişler, bize teşekkür ettiler. Diğer dünürleriyle de konuştum ve olumsuz bir şey duymadım. Bizim gibi maddi sıkıntısı çekmeyeceksin sen. En çok da buna seviniyorum."

"Mesleğimde iyi para kazanıyor anne. Böyle bir şey olmasaydı da aynısı olurdu."

"Öyle kızım, inşallah mutlu bir yuvan olur."

Gülümseyip sıkıca sarıldım ona. Annem benim her şeyimdi ve öyle olmaya devam edecekti. Vakit ilerleyince annem kendi odasına gittikten sonra ben de odayı yakından inceleme fırsatı bulmuştum. Oda sade, beyaz renkti. Manzararın görüntüsü pencereden olağanüstü gözüküyordu. Yerdeki halı krem rengindeydi. Yatak ise oldukça rahattı. Nehir altı gün sonra benim de olacak odanın sol taraftaki köşede olduğunu söylemişti. Deniz bu odayı sessizliğin hakim olması ve manzarasının güzelliğinden dolayı seçmiş. Şu anda onunla aynı çatı altında olmak mutluluk vericiydi.

Nil beni aramış, ben de burada kalacağımı söylemiştim. O evde tek başıma çok gece geçirmiştım. Ömür'ün evinde kalmayı severdi ve bu yönden beni hiç düşünmezdi. Bunun farkına yeni varıyor oluşum, sinirlenme neden oluyordu.

Bana verdikleri hiç açılmamış olan geceliği giydim. Yatağa yattığımda ne kadar yorulmuş olduğumu hissettim. Biraz kendi yatağımı arasam da sonunda uykuya girmeyi başarabilmiştim.

Saat yedi buçuktu ve tam bir buçuk saat sonra derdim vardı. Odanın dışından sesler geliyordu. Yataktan kalkınca üzerime ne giyeceğim sorunu ortaya çıktı. Eve gitmem gerekiyordu. Akşamki kıyafetlerimi giyip odadan çıkınca Nehir'i gördüm. Elinde kıyafetlerle kapının yanında bekliyordu.

"Günaydın," dedi enerjik bir sesle.

"Günaydın canım." Bu kız çok tatlıydı. Onunla iyi anlaşacağımı düşünüyordum.

"Bunlar senin, daha doğrusu Açelya yengem sana almış."

"Bu çok iyi oldu gerçekten. Eve gitmem gerekiyordu. Gitseydim okula geç kalmış olacaktım."

"Sana bir çok kıyafet almış; ama ilk bunlar geldi. Odaya girmeni yasakladı bu arada o yüzden ben de gelenler arasından bunları seçtim."

"Teşekkür ederim," dedim memnuniyetle.

Açelya o dar zamanında bir de benim için alışveriş yapmıştı. Bu kız gerçekten çok fedakârdı. Onu şimdiden bir abla olarak görüyordum. Odaya tekrar dönüp Açelyanın bana aldığı siyah pantolonu ve kırmızı, ne yazık ki ince bluzu giydim. Pantolon o kadar güzel oturmuştu ki üstüme, çok beğenmiştim. Markasını görünce anladım. Allah bilir ne kadar para vermişti. Bir Gucci pantolonun ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cumartesi günü benim için hep tatili ve rahatlığı ifade ederdi. Bugünse tam tersi bir durumdaydım. Şaka gibiydi. Yarın onunla evleniyordum. Büyük gün gelip

çatmıştı. Şu anda Açelya'yla bir güzellik salonuna gidiyorduk. Cilt ve saç bakımı için harika bir yer olduğunu söylemişti. Aslında bahanesi buydu; ama ben ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Artık bakımsız bir Nihal olmayacaktı. Her şeyine dikkat eden bir Nihal olacaktı. Giyimine, saçına, makyajına...

Birlikte içeriye girdiğimizde, her zamanki gibi ilgiyle karşılandık. Yavaş yavaş bu duruma alışıyordum. İlk başta beni bir sandalyeye oturtular. Kadın önce kaşıma güzel bir şekil verdi sonra cilt bakımına başladı. Cilt bakımı bittiğinde yüzümün ferahladığını hissettim. Saçlarıma da bir sürü serum ve krem sürdü. Manikür ve pedikür de yapıldıktan sonra işimiz bitmiş, otele doğru yol alıyorduk.

"Yüzün parladı cidden güzel oldun." Parmaklarımı gösterdim.

"En çok ellerim hoşuma gitti."

"Merak etme bundan sonra birlikte gideriz. Heyecan var mı bakalım?"

"Bilmiyorum; ama sanki var gibi."

"Ben seni yarın göreceğim. Korkacak bir şey yok."

"Biliyor musun dizilerdeki gibi hayır demesinden korkuyorum."

"Ah canım!" dedi ve güldü.

"Böyle bir şey yapmaz merak etme. Kimseye göstermemeye çalışıyor ama; bence seni biraz kabullendi."

"İnşallah dediğin gibi olur."

"Merak etme ben onu iyi tanıyorum."

Otele geldiğimizde beni odama bırakıp gitmişti Açelya. Elbisesinde bir aksilik olmuştu ve hızlıca onu düzeltmek için hemen çıkması gerekiyordu.

Oda çok lüksü. Kendimi yumuşacık yatağa bıraktım. Ellerimi tekrar incelerken yüzümde bir gülümseme belirdi. Akşam olduğunda ise kapı çalındı. Gelen annemdi. Benimle son defa uyumak istediğini söylediğinde,

nasımen birlikte oturup ağladık. O ağlayınca dayanamamıştım.

Anne kokusu ve huzuru bambaşkaydı. Onun göğsünde yatarken onun gibi bir anneye sahip olduğum için şanslı hissettim kendimi. Onun huzur veren kollarında yannın önemi uçup gitmişti.

KAKTİUS TEAM

14. Bölüm

DENİZ'DEN

Bugün belki de hayatımın dönüm noktalarından biriydi. Hani filmlerde olur ya, arkadaşları o kişiyi zorla bir yere götürür ve adam orada hayatının aşkıyla karşılaşır sonra da arkadaşlarına bunun için teşekkür eder. İyi ki buraya gelmişim diye. Acaba aynı şey bana da olacak mıydı merak ediyordum. Sonuçta benim durumum da buna benzerdi. Bazı açılardan olsa da, bunun gerçekleşmesini isterdim.

Sadece o kızla olup olamayacağını kestiremiyorum denilebilirdi. Diğer kızla bunun olmasına kesin gözüyle bakmıştım ve başıma ne mi gelmişti? Kocaman bir hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı aslında daha çok küçük olaylar için kullanılan bir terim olsa da benim durumumda olan biri için bu terim yeterince beni karşılıyordu.

Tam sekiz yıl bunun hayalini kurmuştum değil mi? Onu bütün eksikleri ve kusurları ile kabul etmiş, sevmiştim. Çoğu kişi onun dış görünüşüne aldanıp, gerçekte içinde nasıl bir kadın olduğunu bilmiyordu. Açıkçası biz onunla aynı dili hiç konuşamamıştık. Bunu bana o söylemişti. O günden bu yana bunu hep düşündüm ve onun bu konuda haklı olduğuna karar verdim. Doğruydum, biz aynı dili konuşamamıştık. O günü iliklerime kadar işlercesine hatırlamak ve bunu unutmak için beynimle kalbime karşı çok çaba vermiştim. Olmuyordu işte, sadece duruma alışıyordun ve hepsi o kadardı.

O gün onunla her zaman buluştuğumuz ve deyim yendeyseniz aşkımızın başladığı yerde bir araya gelmiştik. Tabi ben o zamanlar bunun artık bittiğini bilmiyordum.

"Bebeğim sen iyi misin?" Yüzü solgun görünmüştü gözüme.

"Deniz benim sana bir şey söylemem lazım, çok önemli." Yüzü acı çeker bir hâldeydi. Ne söyleyeceğini tahmin etmek imkânsızdı.

"Dinliyorum," demiştim ellerini tutarak; ama o ellerini çekmişti. Buna bir anlam verememiştim.

"Ben çok kötü bir şey yaptım." Yüzüme bakamıyordu. İstirap içindeki çehresine bakıp bir şeyler tahmin etmeye çalışsam da bulamamıştım.

"Ben seni hak etmiyorum. Seninle evlenemem." Bu sözleri duyduğumda şaşırmıştım; çünkü sekiz sene onunla aynı hayatı yaşamak istemiştim.

"Neden? Buna sebep olacak ne yaptın?" Endişe bütün vücuduma yayılmıştı.

"Ben seni... Ben seni başka biriyle aldattım. İki yıldır onunla görüşüyorum ve ikinizi de çok sevdiğimi düşünüyordum; ama artık kararımı verdim. O kazandı Deniz, sen değil; çünkü biz aynı dili konuşmuyoruz, sen ve ben çok farklıyız."

Onun gözyaşları ne gariptir ki bana acıma duygusu vermişti. Duyduklarımı idrak etmem çok uzun sürmüştü. İlk başta beni kandırdığını düşünmüştüm; ama gerçek ortadaydı. Parmağındaki yüzüğü çıkarıp bana verdi sonra. Ona ağzımı açıp bir kelime edememiştim. Şoka girmiş gibiydim.

"Lütfen bir şey söyle," demişti beni sarsarak; ama söyleyememiştim.

"Sen çok iyi birisin. Seni gerçekten sevdim ben; ama bu gerçek aşk değildi." Vücudum bunu duyunca o girdiği şoktan çıkmıştı.

"Sus lütfen!" diye bağırmıştım ve ona başka bir şey

söylemeden arkama bile bakmadan çekip gitmiştim. Beynim bu olanları sindirmeye çalışmıştı. Ona olan sevgimi ve aşkımı asla hak etmemişti. En azından bu acı verse bile onunla bir şeye başlamak için benimle ayrılması gerekmez miydi? Neden diyordum? Ben bunu hak edecek ne yaptım? Ona olan aşkımı hiç mi düşünmemişti? Üzüleceğimi ve hayattan soğuyacağım hiç mi aklına gelmemişti?

Şu an kalbimin atışları bile farklıydı. O da isyan ediyordu. Onun ne demek istediğini kalp uzmanı ben bile anlamamıştım. Belki de damarlarımdaki kan, ruh hâlimi yansıtırçasına bir delik bulmuş ve oradan kanamaya başlamıştı. Bütün hevesim ve gelecek umutlarımın yansımaları olarak hızlı atan kalbim, sinoatrial düğümün, yavaşlayın diyerek emir vermesiyle durmuştu belki de. Kalbim işlevini durdururken, beynim ise ters yönlü olarak çok çalışmaya başlamıştı.

Beyindeki nörotransmitter madde salgılanması ve vücudumda daha hızlı emilmesi beni tıp açısından mutsuz yapıyordu. Vücudum serotoninini hızlıca emerken, mutluluğun ellerimden kayıp gittiğini biliyordum. Bir yandan da acıyla başa çıkmam için endorfini de devreye sokmuştu beynim. Ya savaş diyordu ya da kaçıp saklan. Asla pes eden biri olmamıştım bu hayatta. Birinci seçenek bana daha uygundu.

Sokakta ruh gibi dolaşıyordum. Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. Avucumda canımı acıtan bir şey vardı. Elimi o kadar sıkımsıttım ki yüzük artık canımı yakmaya başlamıştı. Bunlardan kurtulmalıydım. Onu bana hatırlatacak her şey de buna dâhildi. Gözümü kırpmadan kendi parmağımdaki yüzüğü çıkardım. Yüzüğün içinde '*Tek aşkım Naz*' yazıyordu. Ona bu şekilde hitap etmekten hoşlanırdım. Önüme gelen ilk kuyumcuya girdim. Bir çift, yüzük almak için modellere bakıyordu. Ben de bu anı yaşamıştım; ama ne olmuştu?

Elimdeki yüzükleri cam tezgâha koyup, "Satmak istiyorum," demiştim. Adam, yüzükler özel yapım olunca benimle ilgilenmeye başlamıştı. Modeller arasında kalan kadın, camın üzerinde duran Nazenin'in yüzüğüne yakından bakmak için eline almıştı. Beğendiğini yüz ifadesinden anlamıştım.

Sarraf yüzüğe değer biçerken, kadın sanki eli ateşe değmiş gibi yüzüğü elinden bırakmıştı. Pahalı oluşu onu vazgeçirmişti. Kadının bu hâli beni üzmüştü ve aslında paraya da ihtiyacım yoktu. Yüzükleri tekrar elime aldım ve "Vazgeçtim," dedim. Sarraf şaşırmıştı. Kadına döndüm ve konuşmaya başladım.

"Benim bunlara ihtiyacım yok. Lütfen bunu hediye olarak kabul edin," dedim ve kadının avucuna yüzüğü koydum.

"Mutluluklar dilerim," demeyi de ihmal etmeyip arkama bakmadan çıktım. Kadın "Arkamdan kabul edemem," diyordu; ama onu dinleyecek hâlim yoktu.

Bütün bunları âdeta yeniden yaşarmışçasına hissetmiştim. Aynadaki yansıma baktım. Neden artık onu aklımdan çıkarıp yeni hayatıma ayak uydurmuyordum. Yeni bir işim ve hayatımda yeni bir kadın olacaktı. Kadın terimi onun için büyük beden elbise gibiydi. Sanırım genç kız, ona çok daha uygundu. Saat çoktan beşe gelmişti ve ben üç saat sonra onunla evlenmiş olacaktım.

Otelin penceresinden aşağıya baktım. Basın çoktan yerini almıştı. Onlara da iyi malzeme çıkmıştı. Abim de yanıma gelmiş ve birlikte aşağıya bakıyorduk.

"Şu yarattığın heyecana bak. Kendinle gurur duymalısın." Zor da olsa beni gülümsetmeyi başarmıştı. Omuzlarımdan tutarak beni kendine doğru çevirdi.

"Yapma böyle, hayatına baksana her şey yolunda. Sağlıklıydın daha ne istiyorsun?"

"Haklısın; ama gerçekten ben de bilmiyorum."

"Onu unutamadın mı?"

"Unutmak pek mümkün değil. Sadece... Artık ona karşı bir sevgim yok. Hatırlayınca acı veriyor, o kadar."

"Sen de kendine hatırlatma o zaman. Bugünden itibaren senden sadece bir şey istiyorum. Onunla sanki gerçekten evliymişsin gibi çaba harcamanı istiyorum. Sözümü bitirmedim dinle. Olur veya olmaz; ama en azından denemiş olursun. Ben bu kızın sana iyi geleceğini biliyorum."

"Bilmiyorum, o daha çocuk benim gözümde."

"Onu bir de şimdi gör bakalım çocuk diyebilecek misin! Ayrıca dikkatli olmanı öneririm. Onunla bir yere gittiğinde ona bakacak çok erkek var. Şimdiden hazırlıklı ol."

"Bunları nereden çıkardın ki şimdi?"

"Çocuk dedin ya onun manası da genç oluyor. Genç ve masum. O farklı gelecek insanlara. Farklı olan her zaman göze batar. Bu senin için de geçerli. Sen de ona bu açıdan yaklaş."

"Biliyorsun ben masum ve kendine güveni olmayan kadın sevmem. Tecrübesiz hiç ama hiç sevmem."

"Bunu onunla birlikte olduktan sonra senden duymayı çok isterim."

"Neden kendinden bu kadar eminsin?"

"Çünkü asla bir kadının ilk erkeği olmadın da ondan. Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorsun. Aşkım dediğin, yanıp kül olduğun kadının bile ilk erkeği sen değildin Deriz."

"Bunu sana asla söylememeliydim. Böyle yapacağın belliydi zaten." Sinirlenmiştim, hem de çok.

"Ne düşünürsen düşün; ama gerçek bu ve bu gece bunu telafi edebilirsin."

"Ona dokunamam. Onun da istemesi gerek."

"Bunu çok kolay bir şekilde sağlayabileceğini biliyorum."

"Ben bilmiyorum."

"Seçim senin. Er ya da geç bu olacak. On sene kadınsız yaşayabilir misin?" Bu sorunun cevabı kesinlikle hayırdı.

"Bunu düşüneceğim," dedim.

"Hadi üzerini giyin. Bakalım nasıl duracak."

Damatlığın ceketi ve yeleği açık kremdi. Neden böyle bir renk seçmişlerdi, anlamamıştım. Pantolon ise tam zıttı bir şekilde siyahtı. Hızlıca giyindim. Normal kıyafet giyimimden farksızdı. Heyecanlı olmam gerekmez miydi? Tam tersi şu anda heyecandan daha baskın duygular vardı ruhumda. Papyonun uçları yakamda sallanırken bu işin uzmanı olan abime yapması için rica ettim. Davetler, açılışlar derken bu işte ustalaşmıştı. Bittikten sonra aynada kendime baktım. İyi görünüyordum. Hatta fazla iyiydi. Bu renk bana yakışmıştı.

"Deniz harika görünüyorsun." Bu ses odaya giren yengemden gelmişti.

"Bütün erkekler seni kıskanacak," dedi ve elini papyonuma koyup düzeltti.

"O kadar da abartma yenge. Sadece yakıştı diyelim."

"Sen öyle san. Nihal'i görünce tepkinin ne olacağını merak ediyorum."

"Ne diyeyim izleyin ve görün o zaman."

Zaman gelmişti. Onu odasından almak için giderken bunun gerçekliğini kavramak zor olmuştu. Davetliler aşağıdaki büyük salonda bizim gelmemizi bekliyordu. Onun kapısının önüne geldiğimde, durdum. Derin bir nefes aldım sonra. Bunu gerçekten yapıyordum. Elimi kapıya götürüp bir kaç kere vurduktan sonra kapıyı açtım. Arkası dönüktü ve sonra yavaşça bana döndü. Onu görürken abimin ne demek istediğini anlamıştım.

15. Bölüm

NİHAL'DEN

Saat öğleden sonra ikiydi. Bir sandalyede oturmuş-
tum. Arkamda saçlarımı yapmak için bir kuaför beklı-
yordu. Model olarak seçimi kuaföre bırakmışım. Bana
neyin yakışabileceğini bilmiyordum çünkü. Açelya ben-
den daha heyecanlı bir şekilde yanımda oturuyordu.
Annemi odadan dışarıya çıkarmıştı. Sürpriz olmasını
istiyordu. Kuaför saçımı dağınık topuz tarzında örgülü
bir model yaptı. Sıra makyaja geldiğinde en önemli kıs-
mın bu olduğunu düşündüm. Kadın yüzümde çalışır-
ken, Açelya da gözleriyle onu takip ediyordu. Ardından
bana gülümseyerek baktı.

"Heyecan var mı?"

"Biraz var; ama çok değil. Bir şey soracağım, biz bu-
rada mı kalacağız bu gece." Utanmışım bunu sorarken.
Merakıma yenik düşmüştüm.

"Biz böyle planlamıştık; ama Deniz kabul etmedi.
Eve gideceksiniz ve evde sadece siz olacaksınız. Yarın
pazartesi olduğu için çok hastam olacak dedi. Ayrıca o,
alıştığı yataktan ayrılamıyor. Burada dinlenemeyeceği-
ni söyledi." Rahatına çok düşkün olduğunu anladım bu
sözlerle.

"Tamam, benim için fark etmez."

"Yaz olunca balayı için istediğiniz yere gidebilirsiniz.
Balayı olmaz; ama harika bir tatil olabilir." Biraz düşün-
dükten sonra cümlesini değiştirmişti.

Kadın makyajı bitirdiğinde, Açelya'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Vay canına sandığımdan çok daha güzel oldun." Elinden tutup kaldırdı ve beni boy aynasının önüne getirdi. Yaklaşıp yüzümü inceledim. Fazla makyaj yoktu; ama gerçekten güzel olmuştum. Bu ben bambaşkaydı ve ben bu beni çok beğenmişim.

"Ben de beğendim. Çok farklı görünüyorum."

Açelya, kuaför kadına teşekkür etti ve onu yolladı. Cam kenarında karşılıklı koltuklara oturduk.

"Bak Nihal bugünden itibaren hayatın tamamıyla değişecek. Ona uyum sağlamak biraz zor olabilir. Ruh hâli çabuk değişir."

"Bunu fark ettim."

"Güzel, o zaman şimdi sana onun nelerden hoşlandığını anlatacağım. Eğer sen de uygularsan farkı göreceksin. Bunları yaparken kendinden ödün verme. İlk kural; Deniz her zaman kendine güveni olan kadınları sever. Öyle kırılgan narin kadınlarla işi olmadı bu zamana kadar. Ona göre kadın dediğin her zaman güçlü duracak ve onun yanında kendini rahat hissedecek."

"Bu biraz zor; çünkü sulu gözlü olduğumu biliyorum."

"Bu çok da önemli değil. İkincisi cesur olman. Her şeyde... Kıyafet de buna dahil."

"Ne yani açık giyinmem onun hoşuna mı gidecek?" Şaşırmışım.

"Yerine göre evet. Genelde kıskanç olurlar, Derya mesela. Deniz başka bu konuda, belki de Amerika'da okuduğu için bilemiyorum. Dediğim gibi yerinde ve zamanında... Çok aşırı da değil tam ayarında olacak. Diğer erkeklerin onu kıskanması hoşuna gidiyor galiba. Bilemiyorum."

"Sanırım ne demek istediğini anladım."

Ünlüler gelmişti aklıma. Bir kere Angelina Jolie, Os-

car töreninde siyah bir elbise giymişti. Bacak yırtınacı vardı ve bunu göstermek için çaba sarf etmişti. Brad bu durumdan hiç şikâyetçi görünmüyordu. Bu da ona benzer bir şeydi.

"Giyimine dikkat et ve bakımlı ol. Bakımlı kadınları sever. Bir de kırmızı ruj, ona bayılıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bütün sevgililerine kırmızı ruj hediye etmiş." Sandığımdan çok farklı biriydi.

"Farklı biri. Hiç dışarıdan görüldüğü gibi değil."

"Ben sana eski Deniz'i anlattım. Onu yeniden ortaya çıkarmak için sevdiği şeyleri ona yeniden gösterebilirsin. Aşırı makyaj sevmez. hafif ve doğal olmalı. Tek fazlalık ona göre ruj olmalı."

"Bak bu olur zaten makyaj yapmayı çok iyi bilmiyorum." Bunu duyunca gülümsedi.

"Bir de her erkeğin hayali olan bir şeyi söyleyeyim. Kadınsı vücut hatları. Bütün erkekler için geçerli. Bunun için spor salonuna gidebilirsin. İnan çok işe yarıyor."

"Denerim."

"Bu gece sana dokunmayacağını biliyorum, o yüzden rahat ol."

"Çok eminsin." Utanıyordum ve bu yüzden kısa cümleler kurmuştum.

"Senin de istekli olmanı isteyecektir. Ona bunu hissettirmen zor; çünkü şu anda karşımda utanan bir kız var."

Zaman hızla akarken sıra gelinliği giymeye gelmişti. Ben giyindikten sonra sırtımdaki düğmeleri ilikleme için Açelya'ya dönmüştüm. Bu gerçekten farklı bir duyguydu. Yerlere kadar uzanan gelinliğimle bir bütün olmuşum.

"Çok güzel oldun canım. Anneni çağıralım," dedi ve uzaklaştı.

Geldiğinde yanında sadece annem yoktu. Nur Hanım ve Nehir de vardı. Annem beni görür görmez gözleri dolmuştu. Bir kaç damla yaş yanağından süzülürken ben de duygulanmışım.

"Anne yapma lütfen."

"Bir tane kızım var."

"Bu normal Nihal. Eminim ben de böyle olacağım." Nur Hanım anneme destek vermişti. Nikâh zamanı yaklaşırken babam ve Haluk amca da gelmişlerdi. Babamla sımsıkı sarıldık.

"Bu yüzün inşallah hep böyle güler güzel kızım," demişti. Ben de ona sarılarak karşılık vermişim.

Yarım saat içinde odada kimse kalmadı. Herkes nikâhın yapılacağı salona indi. Ben de onun gelmesini beklemeye başladım. Kapının çalınması bir heyecan dalgası yarattı kalbimde. Toparlanmak için arkamı döndüm. Kapı açılınca bunun daha da arttığını hissettim. Açelya'nın sözleri geldi kulağıma '*Kendine güvenen*'. Kendime güvenmeliydim. Gelinliğin arkasının uzun olmasından ve ayağımdaki topukluların azizliğine uğramamak adına -ki Allah'tan çok yüksek değildi- yavaşça önüme döndüm. Beni beğenmesini istiyordum. Yüzündeki ifadeye baktım. Pek bir şey anlamamıştım. Her zamanki gibi soğuktu. Gözlerim tüm vücudunu tararken, onun ne kadar da yakışıklı olduğunu gördüm tekrar. Bu renk ona çok yakışmıştı. Yanık teniyle zıt renk oluşu onu çok daha çekici göstermişti. Bana yaklaştırmaya başladı. Adımları sanki kalbimin ritmini tutuyordu. O da beni süzdü ilk önce ve sonra konuşmaya başladı.

"Nihal aşağıda bizim bir açığımızı yakalamak için bekleyen bir sürü insan var. Bugün bütün oyunculuk yeteneğini sergilemelisin. Bazıları bu konuyu sezmişler gibi. Onları yalancı çıkarmalıyız ki kafamız rahat etsin.

Ben ne yaparsam yapayım bana karşılık ver. Ancak bu şekilde onları inandırabiliriz."

"Tamam," demiştim ama benim oyunculuğa ihtiyacım yoktu. Onu zaten seviyordum. Sadece bunu açıkça belli edecektim.

"Hazır mısın?"

"Evet."

Birlikte odadan çıktık. Salon bir kat aşağıda olduğu için oraya varmak çok uzun sürmeyecekti. Yaklaşınca koluma girdi. Çok garipti aslında. Gerçek olmasa da burada bulunduğumuz sürece bana aşkıymış gibi davranacaktı. Bu beni daha da hevesli bir hâle getirmişti.

Salonun kapısından girerken alkış sesleri çalındı kulağıma; ama ben salonun ihtişamında kaybolmuştum. Her yerde büyük vazolarda çiçek vardı. Elimdeki gelin çiçeğine bakarken aynı çiçek olduğunu fark ettim. Yüzümü duvak örttüğü için insanları seçemedim; ama hâkim olan renkleri ayırt etmiştim. Altın ve beyaz renk çok güzel bir ikili olmuştu. Tavandan sarkan devasa kristal avize göz kamaştırıcıydı. Ne kadar para biriktirsem biriktireyim böyle bir düğün yapamazdım.

Kolumu bıraktığında masaya gelmiş olduğumuzu anladım. Masa da en az salon kadar gösterişliydi. Yerlerimize oturduğumuzda nikâh memuru da törene başladı. O soruyu ilk bana sorarken, hem heyecanlı hem de gür bir sesle, "Kabul ediyorum," dedim heyecanla. Herkes nikâhında 'Evet' diyordu ve bu bana çok basit geliyordu. Sıra ona geldiğinde, benliğimi korku dalgası kuşattı. Hayır demesinden gerçekten korkuyordum. İlk başta bana baktı. Bu bakış çok farklıydı. Yalandan bile olsa kendimi bir şekilde özel hissettirmişti.

"Bence bunu sormanız bile anlamsız," dedi ilk başta. Kalbim tekledi...

"Adet yerini bulsun o zaman. Kabul ediyorum," deyince rahatlamıştım.

Şahitler Murat Hoca ve Nil'di. Nil'in isteğini bana yaptığı iyilikler karşısında kabul etmiştim. Ona hâlâ kırgındım. Onlar da şahitlik ettikten sonra imzaları attık. O meşhur söz de söylenince, gerçekten evlenmiştik. Karı ve koca deyimi bana hep kaba gelirdi; ama bir gerçek vardı ki, eş kelimesi bu kelimelerin ağırlığını tutmuyordu.

Elimden tutup ayağa kaldırdı ve masadan uzaklaştırdı. İlk başta duvağı açtı sonra geleneksel Türk âdeti hâline gelmiş olanı yapıp alnuma bir öpücük kondurdu. Dudakları değer değmez vücudum tepki vermişti. Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Gayet iyi bir oyuncuydu. Neredeyse ben bile gerçek olduğuna ikna olacaktım. Aniden elini belime doğru getirerek beni hızlıca kendine çekti. Dudakları dudaklarımı buldu. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Ne yapacağımı bilememiştim. Karşılık vermeyi denedim. Bu konuda ne kadar becerikli olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Nil ve Ömür-ü çoğu kez öpüşürken görmüştüm. Şimdi de ben bunu yaşıyordum. İlk başta garip gelmişti. Dudaklarımı kavrayan dudaklar, öpmek için izin isteyen, ısrarcı ve bir o kadar da yumuşaktı. Ona karşılık vermeyi denerken, nefessiz kaldığımı hissetmiştim. Nefes almak sanki ona bağlı gibi bir şeydi. Dudaklarımı son bir kez kavradı ve bıraktı. Basit bir öpücüktü aslında. Öpüşmek, geniş anlamda emmek manasını daha çok çağırıyordu gözümde. Okuduğum kitaplarda öyle değil miydi? Bunu yapması bile bizim kurallarımıza aykırıydı aslında.

Benden ayrıldıktan sonra içimi eriten seksi bir gülümseme ile baktı bana. Onu ilk defa bu şekilde gülümserken görüyordum. Dudaklarına odaklandığımda ise kırmızı rujun dudaklarının kenarlarına bulaşmış olduğunu fark ettim. Refleks olarak elimi dudaklarına götürürken, dokunmamla titremem bir oldu. Başparmağım-

la gelişi güzel sildiğimde, bu davranışından eğleniyor gibi görünüyordu.

Davetlilerden ne tepki aldığımızı görmek için salon-da şöyle bir gözlerimi gezdirdim. Annemden tarafa bakamazdım. Elimi tutmasıyla dikkatimi tekrardan ona verdim. Bu yüzük annesine aitti. Aslında aile yadigârı gibi bir şeydi. Bu yüzüğün farklı bir şekli Açelya'da da vardı. Parmağıma yüzüğü geçirdi. Önceden aldığım alyansı da odada takmıştım. Onun parmağında da olduğunu görünce gülümsemiştim.

Hep düğünümün geleneksel bir biçimde olmasını reddederdim. Bilmiyordum; ama bana oynamak diye tabir edilen davranış itici geliyordu. Canın çıkana kadar oyna bir de düğün stresi çek... Bunlar bana anlamsız geliyordu. Dans için salonun ortasına doğru yürürken aklımdan geçenlerle gülümsedim. Keman ve piyanonun eşliğinde klasik bir müzik çalıyordu. Normal şekilde olsaydı klişe şarkı 'Kalbimin tek sahibine' çalınırdı. Benim gibi klasik şeylere bayılan biri için oldukça değişik bir seçim olurdu.

Elimi belime doladı, ben de kollarımı omzuna koyunca dans etmeye başladık. Sadece erkek kardeşimle deneyimleme fırsatım olmuştu bu dansı. O benden çok daha uzundu. Bu kadar yakın olmamız, belimde hissettiğim ellerinin sıcaklığı, yüzüme vuran nefesi çok farklı hissettiriyordu. Onun anlamasına hâlâ inanamıyordum. Yüzüne hayran hayran bakışım bile kendimi ele veriyordu.

"Ne oldu? Beni çok mu beğendin?" Alaycı bir tavırla söylemişti.

"Beğenilmeyecek adam değilsin doğrusu, ben şanslıyım."

"Buna mı gülümseyip duruyordun az önce."

"Hayır, buna değil. Annem hep beni geleneksel bir şekilde evlendirmek istiyordu. Bilirsin işte kına gecesi, ortalıkta oynamalar falan bir de çeyiz işi var. Ben bun-

ların hep gereksiz olduğunu düşünürdüm. Onu sinir etmek için Barselona'ya kaçıp orada evleneceğim dedim."

"Bunu babama söyleseydin bu hayalini gerçekleştirebilirdi."

"Sadece o zamanlar ünlüler hep orada evleniyordu. Hem öyle bir hayalim yok. Ben klasik şeylerden hoşlanırım. Hayalimde tarihi aşk romanlarındaki düğünlerden istemişimdir hep. Hatta bir dilek hakkım olsaydı hayatımdan bir geceyi o dönemdeki bir baloda geçirmek için dileyebilirdim."

"Böyle şeyler sevdiğini bilmiyordum. Tarih seviyorsun."

"Evet, çok severim."

"Sana kızmayı unuttum. Bana bunu söylemeliydin?" Kaşlarını çatı bana bakarken.

"Neyi söylemeliydim?"

"Hiç öpüşmediğini. İnşallah fark edilmemiştir. Elimden geleni yaptım."

"Söylesem ne yapacaktın?"

"Sana o odada bunu öğretere kadar bekletecektim." Gözlerinde farklı bir ışıltı vardı.

"Bu kadar önemli mi?"

"Tabi ki önemli. Hatta..."

Ne mi oldu? Tekrar dudaklarımı kavradı; ama bu sefer öncekinden farklıydı. Biraz daha kendimi kaptırmıştım. Ben bu duruma alışırken, kendini çekti.

"Bu fena değildi," dedi yüzüme bakarak. Ben sırayla kardeşim, babam ve Derya abi ile dans ederken, o da annesi, kız kardeşi ve yengesiyle dans etti.

Flaşların ardı arkası kesilmemişti gece boyu. Saat ilerlerken, "Hadi gidelim," demesiyle içim titremişti. Açelya bana dokunmayacağını söylese de içimde bir korku vardı. Birlikte salondan çıkarken herkes bizi alkışlamıştı. Dışarı, içeriye alınmayan basın mensupları

ile doluydu. Derya abinin o günkü açıklaması ile biraz ters dmt sanki. Korumalar, soru soran gazetecilerin bize yaklaşmasını engellerken, hazır olan arabaya çabucak binmitik.

Eve giderken aramızdaki sessizlik uzadıkça gerginletiğimi hissetmitim. Bu gerginlik eve gelmemizle yerini korkuya ve meraka bırakmıştı. Kapıyı açarken etrafa şöyle bir baktı. Neden böyle baktığına anlam verememitim. Büyük bir of çektikten sonra beni belimden kavrayarak kucağına aldı ve içeriye girdikten sonra tekrar yere indirdi. Bunu yapması hoşuma gitmişti. Etrafa bakmasının nedeni sonradan aklıma gelmişti. Kesin fotoğraf çekmek için dışarıda pusuda yatan bir fotoğrafçı olmalıydı.

O, merdivenlere doğru yönelirken ben de onu takip ettim. Yukarıya çıktıktan sonra keyi döndü ve koridor boyunca sessizce yürüdük. Kapı göründüğünde yaklaşarak kapıyı açtı. Onun arkasından odaya girdim. Burası çok büyüktü. Ben etrafa bakarken, o düşünceli görünüyordu. zerindeki ceketini ve yeleği çıkardı sonra papyonunu çıkartıp gömleğinin üstten iki düğmesini çözdü. Yatağa oturup beni seyretmeye başladı. Ne yapacağımı ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben de etrafı incelemeye devam ettim. Onun gözlerinin üzerimde olması, korkmama ve heyecanlanmama neden olmuştu.

Bir anda kollarını belimde hissettim. Beni kendine doğru huzlıca çevirip öpmeye başladı. akınlık, korku ve heyecan duyguları içimde karıırken, Açelya'nın yanıldığını düşündüm. Bu pck çok farklıydı. Dudaklarımı durmadan hapsedip emiyordu. Çok heyecanlanmıtım, bir yandan da titriyordum. Ona karşılık veriyordum; ama vücudum titremekten geri kalmıyordu.

Dudaklarıma tekrar tekrar değen dudakları bir şey arıyor gibiydi. Beni kendine daha çok bastırdıka bu

öpücüğün derinleştiğini anladım. Dudaklarını çekti, duvağını sert bir biçimde çekti ve toka yerinden kurtulan duvağı yere attı. Dudakları bu sefer boynumu bulmuştu. Küçük küçük öpücükler sıralarken, nefesimin kesildiğini hissettim. Bunu o da fark etmişti. Arkama geçip gelinliğimin inci kaplı düğmelerini çözdü. Sutyenimin kopçasını da açtıktan sonra baş parmağıyla hafifçe boydan boya sırtımı okşadı. Artık bundan etkilendiğimi saklayamıyordum. Dudakları aç bir şekilde ağzımı istila ederken bu sabaha kadın olarak uyanacağımdan emindim.

KAKTİUS TEAM

16. Bölüm

Gözlerimin içinde sanki bir şey arıyormuş gibi baktı. Parmaklarıyla yüzümü avuçlarının arasına alırken, bu bakışın nedenini merak etmiştim. Tekrar tekrar dudaklarım yapışıp öpücüğünü yavaşlattı. Benim de daha çok katılmamı ister gibi öpücüğü yavaş ve telaşsız bir hâl aldı. Ben de ona ellerimi saçlarına daldırarak yanıt verdim. Saçlarının normalden uzun olması avuçlarımın saçlarıyla dolmasını sağlamıştı. Yumuşak saçlarına dokunmam onun da hoşuna gitmiş olacaktı ki belimdeki kolların beni daha sıkı sardığını hissetmiştim.

Başım hafifçe dönüyordu. Nefesim kesilmişti ve bütün bunların daha bir başlangıç oluşu, beni daha nelelerin beklediğinin merakıyla birleşince titremem daha da hissedilir bir hâle gelmişti. Başını çekti ve dudaklarımız ayrıldı. Sıcak ve hızlı nefesi yüzümü okşarcasına bana çarpıyordu. Ben ona odaklanmışken nasıl görüldüğüm hakkında bir fikrim yoktu.

Beni sıcacık saran kollar çekildiğinde, kendimi üşümüş hissettim. Yüzü kızgın bir hâl almıştı. Bana değil sanki kendisine kızıyor gibiydi. Arkasını dönüp cama doğru yürüdü ve karşıya bakmaya başladı. Onu neyin durdurduğunu bilmiyordum. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Sonunda sessizliği bozdu ve açıklamaya başladı.

“Sen daha bunun için hazır değilsin. Bunun için biraz daha zaman lazım. ” Bir şey demedim. Belki de haklıy-

dı. Onu doğru dürüst tanıımıyordum. İçimdeki ilgi ve sevgi buna yeter miydi emin değildim.

“Hadi yatalım artık. Kendimi yorgun hissediyorum.”

“Olur; ama bir şey soracağım. Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Bunu da nerden çıkardın? Hayır, yanlış bir şey yapmadın. Hatta iyiydi bile denilebilir.” İçimde kuşku tohumları filizleniyordu. Aklımdaki, beni endişelendiren düşünceler şelale misali hızlıca bedenime akmıştı.

“O zaman neden durdun? Aklında hâlâ o var değil mi?”

“Benim geçmişim seni ilgilendirmez anladın mı? Geçmiş artık benim için bir şey ifade etmiyor.” İlk başta kızgınlığı sesine yansımıştı sonra kendini kontrol altına aldı ve sakince bunu reddetti. Hep aklımda o kızla ilgili bir kuşku olacaktı. Tekrar yanıma doğru yürüdü.

“Bak Nihal, seni buna zorlamak istemiyorum. Sen gerçekten beni isteseydin böyle davranmazdın. Sadece yeni yaşadığın bir duygunun merakına yenildin.”

İçimden cevap vermek gelmemişti. Orada öylece dikildiğimi fark ettim ve bacaklarımın yorgun oluşundan dolayı yatağın üstüne oturdum. O ise odanın köşesinde duran bir yere gitti. Su sesini duyunca oranın lavabo olduğunu anladım. Galiba elini yıkıyordu. İçeriye tekrar geldi ve yatağın yanında duran komodinin çekmecesini açtı. Bir kutu ve küçük plastik bir şişe çıkardı. Ben onu merakla izlerken kutunun iki tane kapağı olduğunu fark ettim. Kapakları çevirdi ve yerinden çıkardı.

Aynanın önüne geldi sonra. Ben ne yapmaya çalıştığını merak ederken, gördüğüm manzara karşısında şaşkınlığa uğramıştım. Gözleri yukarıya doğru bakarken işaret parmağıyla gözündeki lensi aşağıya indirerek parmağına aldı. Küçük şişedeki solüsyon olduğunu tahmin ettiğim maddeyi o küçük bölmeye döktü. Ardından

lensi oraya koydu. Aynı işlemi diğer gözüne de uyguladı ve diğer lensi de yerleştirdikten sonra kapakları tekrar kapattı.

Aklıma ilk başta lensin renkli olabileceği geldi. Gözlerini incelemek için bakarken lensin şeffaf olduğunu anladım. Ellerini saçlarına götürdü ve suratını buruşturdu. Bense aklımdaki soruları ona sormaya başlamıştım.

“Kaç numara gözlerin ve hastalığın ne?”

“Miyop var. Sağ dört buçuk sol ise dört.”

“Fazlaymış numaraları. Lens hakkında iyi şeyler duymadım.”

“Kullanmak zorundayım; çünkü numaram çok hızlı arttı. Beş senedir kullanıyorum ve o zamandan beri numaram artmadı. Kuruluk yaptığını duymuşsundur muhtemelen. Öyle bir şey olduğunu hissedersen suni gözyaşı damlası kullanırım.”

“Lazerle çizdirmeyi düşünmedin mi?”

“Ona cesaretim yok. Çok ince bir iş. Koridorun sonundaki oda giyinme odan. Orada bütün ihtiyaçlarını karşılayacak şeyler varmış. Sehpanın üzerinde duran nüfus cüzdanın ve yanındaki de bir kart. Limit sınırı yok. İhtiyaçlarını ondan karşılayabilirsin. Ben duşa gireceğim. Sen de istediğini yapabilirsin,” dedi ve dolabından kıyafetlerini ve bir havlu alarak lavabo diye tahmin ettiğim yere gitti.

Kapıyı kapattıktan sonra ben de gelinlikten kurtulmak için onun dediği kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda yeni mobilya kokusu burnuma dolmuştu. Burası dolaplarla kaplıydı. Köşede bir çalışma masası ve onun biraz ilerisinde makyaj için kullanabileceğim başka bir masa vardı.

Boydan boya dolaplardan hangisinde gecelik olduğunu bulmak biraz zor olacaktı. İlk dolabın kapağını açtığımda ayakkabılarla karşılaştım. Genellikle topuklu ayakkabılar vardı. Diğer dolabın kapağını açtığımda

karşıma gündelik kıyafetler çıktı. Birbirinden farklı kotlar, kazaklar bluzlar, etekler vardı. Hiçbiri benim tarzım değildi; ama artık böyle giyinecektim.

Diğer kapağı açtığımda aradığımı bulmuştum sanırım. Dolap bölmeli ve çekmece şeklindeydi. Gerçek şuydu ki bu gecelikler çok açıktı. Dantelli, saten ve nasıl giyinildiğini merak ettiğim iç çamaşırları vardı. Bölme-lerdeki iç çamaşırlarına bakarken bana daha uygun bir parça bulmuştum. Deterjan kokuyordu. İç çamaşırları yıkamadan asla giyme- zdim ve bu beni çok sevindirmişti. Satenden alt üst bir gecelik de bulduktan sonra dolabın kapağını kapattım.

Ben de yıkansam iyi olacaktı; çünkü saçlarım sıkıtkları spreylerden dolayı yapış yapıştı. Az önce açtığım dolaptan bir sabahlık buldum ve geceliği yıkandıktan sonra giymeye karar verdim. Gelinliğin düğmelerini açtığı için çıkarmak kolay olmuştu. İçinden çıktıktan sonra sabahlığı giydim ve kuşağını sımsıkı bağladım. Gelinliği nereye asacağım konusunda fikrim yoktu. Dolaplar ağzına kadar doluydu. En iyisi düzgün bir şekilde koltuğun üzerine koymaktı. Bunu da yaptıktan sonra çalışma masasının üzerinde kutular olduğunu fark ettim.

Masaya yaklaştığımda mutlu olmuştum. Çünkü son model bir cep telefonu ve bilgisayar vardı. Cep telefonunu kutusundan çıkardım. Sabah onunla ilgilenebilirdim. Havlu almak için yandaki dolaba baktım ve buldum. Burada da çantalar ve bir kaç tane cüzdan vardı.

Havluyu ve geceliği alıp tekrar yatak odasına döndüm. Elimdeki kıyafetleri yatağın üzerine koydum ve yeni kimliğime bakmak için sehpaye doğru yürüdüm. İlk gözüme çarpan soyadımdı. Senelerce kullandığım soyadın yerinde başka bir soyadı yazıyordu. Arka tarafı çevirdiğimde medeni hâli kısmı da değişmişti. Evli yazısını biraz garipsemiştim. Bir de kızlık soyadı bölümü vardı. Artık "Öz" soyadı burada yazıyordu.

Duyduğum saç kurutma makinesi sesi ile banyodan çıktığını anladım. İşini bitirince odaya geri döndü. Bana şöyle bir baktı ilk önce.

"Ben de banyoya girsem iyi olacak," dedim biraz utanarak; çünkü bakışları tüm vücudumu tarıyordu.

"Tamam, gel sana göstereyim," dedi ve önden yürümeye başladı. Kapıyı açınca resmen başka bir dünyaya adım attım.

"Burası oda değil sanki küçük bir daire." dedim şaşkınlıkla.

"Ev yapılırken buranın bu kadar geniş olmasını ben istedim. Rahatıma düşkünümdür."

"Onu anladım." Kocaman banyonun ortasında gözüme bir şey çarptı.

"Bu jakuzi mi?" dedim inanamayarak.

"Evet. İnsanı o kadar rahatlatıyor ki anlatamam." Ben gözümlü tekrar gezdirirken köşede bir duşa kabin vardı. Biraz önce kullanıldığı için camlar buharla kaplıydı. İki karşı tarafta da dolap vardı. Bakışlarımı takip etti ve eliyle işaret ettiği yere baktım.

"Orası senin. Eminim makyajını çıkarmak isteyeceksindir." Ben bunu tamamen unutmuştum. Bir anda elim yüzüme gitmişti.

"Evet, kesinlikle," dedim.

"Etrafa bakman bittiyse nasıl kullanacağını göstereyim."

Duşa kabinde tam dört tane daha duş başlığı vardı. Bunların da dinlenme amaçlı olduğunu ve suyun basınçının fazla vererek rahatlatıldığını söyledi. Bir başka deyişle su hızlı akıyordu. Bir de başlıklar ayarlanıyordu. Sabun kokusu dikkatimi çekmişti. Bildiğimiz eski banyo sabunu kokuyordu.

"Sen eski sabunlardan mı kullanıyorsun?"

"Evet, ne olmuş?" Yüzünde merakla karışık kibirli bir ifadeyle bakmıştı.

"Ben ne bileyim bu kadar lüks bir banyonun içinde böyle bir sabunu beklemezdim."

"Duş jelinin iyi temizlediğini düşünmüyorum ayrıca eski sabunlar çok sağlıklı." Kendini savunurcasına konuşmuştu.

"Ben de senin gibi düşünüyorum. Ne varsa eskilerde var değil mi? "

"Aynen öyle."

"Şampuan dedim şişeyi göstererek."

"Saçı çok sertleştirdiği için sabunu kullanamam. Şampuan kullanmaya mecburum."

Beni yalnız bıraktıktan sonra senin dolabın dediği lavabolu dolabın önüne geldim. Burada cilt temizlemek için bir çok malzeme vardı. Makyaj temizleyicisiyle yüzümü iyice yıkadıktan sonra kendimi duşa attım. Çıktığımda, kendimi rahatlamış ve temiz hissetmişim. Üzerime geceliği geçirdikten sonra saçlarımı kuruttum. Odaya girdiğimde ışığı sönmüştü. Onunla birlikte aynı yatakta yatacağıma inanamıyordum. Acaba uyumuş muydu?

Ürkekçe ve heyecanla yatağa yaklaştım ve örtüyü açtım. Yüzü bana dönünce uyumadığını anlamıştım. Yatağa uzandığımda kendimi garip hissetmişim. Aynı yatakta iki yabancı gibiydik.

17. Bölüm

Güneş ışıkları yüzüme vuruyordu. Gözlerimi kısarak da olsa açtım. Saat daha erken olmalıydı. Yumuşak yastığa tekrar gömülürken, her zaman yaptığımı yaparak ters tarafa döndüm ve bir bacağımı kendime doğru çektim. Tüm bunları gözlerim kapalıyken yapmıştım. Tekrar açtığımda karşımda başka biri vardı. Deniz, gözleri kapalı kirpikleri yanağına değerken tam bir küçük çocuğa benziyordu. Saçları o her zamanki özeninden yoksun ve darmadağınktı. Elimi uzatsam dokunabilecek kadar yakınımıdaydı aslında. Keşke ona sevgimi gösterebilseydim.

Saçından yayılan şampuan kokusunu içime çekerken, bir güne ancak bu kadar iyi başlanabilir diye düşündüm. Hayatıma hiç erkek girmemişti. Gerçek şuydu ki ilk etkilendiğim erkekle evlenmiştim. Onu kafede gördüğüm ilk anı hatırladım. Sadece iki hafta önceydi. İki haftada o benim olmuştu. Onu kazanmak için her türlü yolu deneyecektim. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Tekrar tuhaf bir mutlulukla gözlerimi kapadım.

Ben uyandığımda o çoktan üzerini giyinmiş ve işe gitmek için hazırdı. Uyuyakalmış olduğumu düşünerek saate baktım. Saat her zamanki uyandığım saatti. Yavaşça yataktan ayaklarımı aşağıya uzattım. Saçlarım akşam yıkandığı için kabarmıştı. Neredeyse belime kadar uzanıyordu. Onları kestirmeye kıyabilir miydim bilmiyor-

dum; ama modern bir şekil vermem gerektiğinden şüphem yoktu.

"Günaydın," dedim ayağa kalkarken. Bana şöyle bir baktı sonra hoşuma gitmeyen bir gerçeği yüzüme söyledi.

"Onları büyük göstermek için verdiğiniz çabayı merak ettim doğrusu." Gözlerini takip ettim ve çok utan-dım. Küçük göğüslü olmaktan nefret ediyordum.

"Bunu ben tercih etmedim. Hem sen kendine baksana ne kadar da sıskasın."

"Sıska mı?" dedi ve güldü.

"Bir erkeğe göre zayıfsın bence."

"Kilo almak bana yakışmıyor, ben böyle iyiyim."

"İkimiz de kendimizle barışsak sorun yok."

"Çabuk ol."

"O biraz zor işte içeride dünya kadar kıyafet var ve ben ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Bir saat vaktin var. O zaman burada benimle konuşup durma."

"Siz nasıl isterseniz Deniz Hoca'm," dedim ukala bir tavırla.

Ben odaya doğru yürürken güldüğüne emindim. İlk önce banyoya girdim. Elimi ve yüzümü yıkadıktan sonra zorlu kıyafet seçimi için odaya girdim.

Dolabın kapağını açtım. Eskisi gibi kot ve kazak giyip çıksam mı diye düşünürken, bunu kafamda reddettim. Yeni hayatımın ilk günü de yeni olmalıydı. Açelya'nın bana aldığı kıyafetlere bakarken, gözüme bir elbise çarptı. Kadifedendi ve üzerinde kırmızı çiçek deseni vardı. Bunun altına mutlaka çorap giymeliydim yoksa donacağımı biliyordum. Çekmeceleri karıştırırken aradığımı buldum. Siyah opak çorap bu elbisenin altına olurdu. Uygun iç çamaşırları da bulduktan sonra giyerken aynada kendime baktım. Elbiseyi de giyince gerçek-

"Bu arada babam Açelya yengeme de almıştı. İtiraz falan etme sakın çok kızar." Yüzüm çekingen bir tavır almıştı.

"Ehliyetim var; ama şimdi kullanabilir miyim bilmiyorum."

"Kullanırsın hadi al bir dene."

"Çok heyecanlandım ama."

"Bazen çocuk gibi davrandığının farkında mısın?"

"Tamam, kızma."

Arabayı almak için beni garaja götürdü. Araba siyah bir Audi'ydi. Arabanın kapısını açtığı anda tereddütlü bir şekilde binmiştim. Ellerim biraz titrese de başarabileceğimi biliyordum. Direksiyon dersinde anlatılanlar ve pratikte öğrendiğim bilgileri uygulamaya başladım. O da yanımda oturuyordu. Bana baktığından emindim.

"O kadar sıkı kavramana gerek yok."

Gerçekten de direksiyonu sıkıştırmıştım. Kendimi rahatlatmaya çalışarak rahat bir nefes aldım. Araba hareket ederken kendimi çok kasmıştım. Bir anda Deniz gülmeğe başladı.

"Şu hâlin o kadar komik ki anlatamam."

Ona kulak vermedim ve yola odaklandım. Sokağa çıktıktan sonra direksiyonu sağa çevirdim. Artık biraz daha rahatlamıştım. Sonuçta bu ehliyeti almak için bir dizi sınavdan geçmiştim.

"İstediğin zaman oto kontrolünü ele alıyorsun. Bu özelliğini sevdim."

"Bunu yaşayarak öğrendim," dedim bilmiş bir tavırla.

Okula gelip arabayı park ettiğimde, herkesin gözü bizim üzerimizdeydi. Hele ki Deniz kolunu omzuma attığında.

"Kimseye bildirmek yok. Dışarıda oyuna devam."

"Bugün zor geçecek."

"Bir yolunu bulursun kaçmak için. Uydur bir şeyler. Hayalindeki evliliği falan anlat sanki bizimmiş gibi."

"Zaten öyle yapıyorum."

"Hadi iyi dersler!" dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Yüzümün normal görünmesi için dua ediyordum içimden. Yanımdan ayrıлып hastaneye girene kadar onu seyrettim. Fakülteye girdikten sonra sınıfa doğru yürüdüm. Herkes arkamdan bir şey söylüyordu sanki. Ne derse desinler ben kötü bir şey yapmamıştım.

Sınıfa girip her zamanki yerime oturdum. Annemler bugün geri dönüyordu. Öğlen onları uğurlamaya gidecektim. Bunları düşündüğüm sırada Nil ve diğer kızlar buraya doğru geliyordu. Nil çantasını yanıma koydu ve konuşmaya başladı.

"Bu ne güzellik böyle?"

"Birinin gecesi anlaşılan iyi geçmiş." Bu yorum Ezgi'den gelmişti.

"Kızlar lütfen!" dedim karşı çıkarcasına; ama beni dinleyen yoktu.

"Anlatsana ne kadar iyiydi." Ezgi ağzını yayararak sormuştu bu soruyu.

"Bunu nasıl anlatabilirim, bu benim özelim."

"Biraz kıyıdan köşeden işte bilirsin."

"Güzeldi işte."

"Aç şunu kızım biraz." Ondan kurtuluş yoktu ve dersin başlamasına daha vardı.

"Bu işi tam manasıyla biliyor. Aşk dolu gözleri beni esir etti diyebilirim." Bu benim hayalimde canlandırdığım Deniz'di ve bunu başkalarına anlatmak beni utandırıyordu.

"Vay canına demek o bakışları sana karşı da kullanıyor. Başka, anlat hadi!"

"Sanki bana kıyamıyormuşçasına dokundu. Bu beni gerçekten çok özel hissettirdi."

"Asıl olaya gel!"

"Oha, artık bu kadarına da pes!"

"İyi tamam anlatma. Adamı muma çevirmişsin haberin yok. Görünüşe göre de bu yatak işi bayağı hoşuna gitmiş."

"Ezgi sen benden daha deneyimlisin bu konuda."

"Evet, canım işini bilen birine denk gelirsen hoşuna gider. Seni utangaç..."

"Tamam, öğrendiğimize göre artık beni boğmayın."

Ders başladığında konsantre olmak için kendimi biraz zorlamıştım. Notları hızla alırken hocanın dediği bir yeri anlamadım ve sordum. Yanıtı dinlerken kaçırdığım noktalar ortaya çıkmıştı. Bir haftadır adam gibi ders çalışmamıştım. Bugün eve gidince ilk işim ders çalışmak olacaktı.

Öğle arasına girdikten sonra Açelya'dan bir mesaj geldi. Öğle yemeği için buluşmak istiyordu. Annemleri uğurladıktan sonra gidebilirdim. Deniz benimle uğurlamaya gelemeyecekti; çünkü çok hastası vardı.

Annemi görünce hızlı hızlı onların yanına yürümeye başladım. Bu sefer uçakla gideceklerdi. Onlarla vedalaşırken duygulanmıştım. Annem bir şey sormak istiyor ve soramıyor gibi görünüyordu.

"Anne sakın! Her şey yolunda merak etme," dedim. Anlaşılan o da dün geceyi sormak istemişti; ama o benim annemdi ve bu çok normaldi. Onları yolcu ettikten sonra Açelya'nın tarif ettiği buluşma yerine gittim. O çoktan gelmişti. Gözü baştan ayağa üzerimden geçmişti. Yerlerimize oturduktan sonra sipariş verdik ve konuşmaya başladık.

"Bu elbisenin sana yakışacağını biliyordum. "

"Ben de çok beğendim."

"Dün gece nasıldı?"

"Aslında bir an onunla birlikte olacakmışız gibi hissettim; çünkü o istekli görünüyordu ve elimden geldiğince ona karşılık vermeye çalıştım ama..."

"Ama...."

"Sonra beni bıraktı ve hazır olmadığımı söyledi."

"Ne kadar ileri gittiniz?"

"Sadece öpüşme ve bir kaç küçük öpücük."

"Aslında Deniz'in buna niyeti yokmuş. Derya ikini-
zin gerçek bir evliliği olmasını istiyor. Bu yüzden biraz
Deniz'e tavsiye vermiş. Aslında bayağı bir kızdırmış
onu. Abisini dinlemesi onun da evliliği denemek istedi-
ğini gösterir."

"Babasına güvendiğini söyledi. Onun kararları hep
benim yararına oldu demişti."

"Kararını vermiş o zaman onu artık kalbinden çıkar-
mak istiyor. Şimdi saldırmak için tam zamanı."

"Ben başka ne yapmalıyım?"

"Ona yakın ol ve ilgi göster. Sanki küçük bir çocuk
gibi."

"Bana bazen çok soğuk davranıyor."

"O eskidendi artık berabersiniz, birbirinize alıştıkça
onun açıldığını göreceksin."

Yemeğimizi yerken dün geceyi ayrıntısına kadar an-
lattım.

"Lens kullandığını bilmiyordum."

"Yoksa gözlerinin renkli olmadığını mı düşündün?"

"Aklımdan geçmedi değil."

"Sen onu görsen, o kadar çok çalıştı ki zamanında ve
miyop ilerledi."

"Bana hep açık gecelikler almışsın ben onları kulla-
namam."

"Şimdi değil belki; ama ileride kullanacağına emi-
nim." Benim yüzüm kızarıırken o gayet normal görünü-
yordu.

Yemek bittikten sonra okula geri döndüm. Uygulama
öğleden sonraydı. Murat Hoca'nın hastalarını tek tek
gezdim ve gelişimlerini not aldım. Bizim kızların yanına
döndüğümde bir şey öğrendim. Program komple değiş-

mişti. Kliniklerde özellikle bir konu göze çarpıyordu. O da Deniz'i daha çok görecekle oluşumdu. Önümüzdeki ay Kardiyoloji ağırlıklı olacaktı. Onunla uygulamada ne yapacaktım, bilmiyordum.

Nöbet listesinde ise iki hafta sonra birlikte olacağımızı gördüm. Onun dışında göze çarpan bir şey yoktu.

KAKTİUS TEAM

18. Bölüm

Evleneli tam bir ay olmuştu; ama değişen bir şey yok gibiydi. Bu benim ve onun için bir alışma süreci olmuştu. Sadece birbirimizle yaşamayı öğrenmiştik. Her zamanki gibi okuldan eve evden okula gidiyorduk. Benim için hayat gerçekten farklılaşmıştı. Açelya'nın dediği gibi spor salonuna yazılmışım. Oradaki fizyoterapist sıkı ve şekilli bir vücut isteğimi biraz utanarak söylemiştim; ama o bunun son dönemde çok moda olduğunu söylemişti.

Uzun zamandır spor yapmadığım için ilk gün çok zor olacağını biliyordum. Fizyoterapist de çok zorlamamıştı; ama bütün kaslarım sanki parçalanmıştı. Ertesi gün ayağa bile çok zor kalkmışım. Bu süre boyunca Deniz bana ne mi yapmıştı? Bu hâlimle bir güzel dalga geçmiş ve karşıma geçip gülmüştü. En azından önceki gibi kayıtsız değildi. Yalnız o da çok sık olmamakla beraber düzenli olarak oraya gidiyordu. Yüzme ve tenis dersleri de almaya başlamışım. Hayatım dolu dolu ve eğlenceli hâle gelmişti şimdiden.

Haftaya Açelya'nın dediğine göre davet sezonu başlıyordu. Bu benim için hem heyecanlı hem de bir o kadar ürkütücüydü. Sonuçta bütün gözler üzerimde olacaktı. Bu yüzden kıyafeti bile iki hafta önceden belirleyip almıştk.

Onunla uyumaya alışmışım. Bugün nöbeti vardı ve koskoca yatak bana kalmıştı. Gerçek şuydu ki uyuyamamış, onun yokluğunu hissetmişim.

Ben yatakta dönüp dururken saat çoktan bire geliyordu. Tavana bakıp düşüncelere daldığımda telefonum titremeye başladı. Komodinden telefonu aldım ve açtım.

"Nihal sabah eve kadar gelemeyebilirim. Şimdiden çok yoruldum ve galiba ben de hastalık kaptım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ben seni alırım Deniz."

"Hayır sen sabah benim okula yakın bir evim var oraya gel. Semih amcaya söyle o sana tarif eder. Yedek anahtar da var."

"Sesin iyi gelmiyor. Gelmemi ister misin?"

"Hayır şimdilik idare ederim; ama sabaha doğru yatağa düşeceğimi biliyorum. "

"Tamam kendine dikkat et. Kötü olursan ara tamam mı?"

"Hadi kapat artık saat geç oldu." Ben bir şey demeye kalmadan telefonu kapattı. Aklım ondayken nasıl uyumamı bekliyordu? Sesi gerçekten de iyi gelmemiştir. Bir cesaret kalkıp gitsem ne derdi acaba. Büyük ihtimal kızardı. Ben de umutsuzca tavana tekrar bakmaya başladım. Saatler geçtiğinde hâlâ uyuyamamıştım. En sonunda gözlerim daha fazla dayanamadı ve kapandı.

Uyandığımda hemen telefonu alıp onu aradım. Uzun uzun çalmanın ardından açtı. Dediği gibi daha da kötüydü.

"Hemen geliyorum," dedim ve üzerime kıyafetleri geçirip aşağıya indim. Semih amcayı bulup ondan anahtarı alarak evin yerini de öğrendim. Arabama atlayıp tarif ettiği yere gittim. Burası bir apartman dairesiydi. Beşinci kata çıkıp anahtarı deliğe soktuğumda uymuştu ve derin bir nefes alıp anahtarı çevirerek kapıyı açtım. Onu bulmak için odalara bakarken, yatak odasında yatağa yatmış olduğunu gördüm. Gözleri kapalıydı. Elimi alnına değdirdiğimde ateş gibi yanıyordu.

Üzerindeki kalın ceket bile çıkarmamıştı. Gözleri

bir an açılıp, "Nihal," dedi ve tekrar kapandı. Gerçekten gücü tükenmişti. Ateşin düşmesi için onu kıyafetlerinden kurtarmalıyım. Üzerindekileri zor da olsa çıkardım. Sadece iç çamaşırı kalmıştı. Onu duşa sokmak ona daha çabuk etki ederdi; ama bunun için onun da yardımına ihtiyacım vardı ve bu mümkün görünmüyordu. Evden öyle hızlı çıkmıştım ki yanıma hiçbir şey almamıştım. En iyi çözüm onu oda sıcaklığındaki su ile silmektir. Bu bana hastaneye gidip gelmek için zaman kazandırır. Mutfağa gittim, burası yerli yerindeydi. Ne ararsam vardı. Ben de derin bir plastik kaba su doldurdum. Dolapları karıştırırken kullanılmamış temizlik bezi bulmuştum.

Üzerindeki örtüyü çektiğimde üşüdüğü için itiraz etti. Bezi kaba batırıp sıktım. Bez ile ilk önce yüzünü sildim. Elimini üzerinden çekmeye çalıştı ama gerçekten gücü yoktu. Tek dediği şey "Çok üşüyorum." olmuştu. Özellikle eklem yerlerini daha fazla ıslatmıştım. Bunu yaparken çok zorluk çıkarmıştı ama şimdiden etki etmişti. Anahtarı kaptığım gibi evden çıktım. Hızlı olmam gerekiyordu.

Hastaneye uçarak girerken onun kan tahlili de yaptırmış olduğunu gördüm. Sonuçları berbattı. Murat Hoca'yı buldum ve ona sonuçları gösterdim. Ona evdeki uygulamayı anlattım.

"Nihal en iyisi sen ona serum götür anlattığın kadar güçsüzse ve bir de ağrı kesici yazayım. Seruma karıştırırsın," dedi ve sonra acile telefon açıp onlara bana serum vermeleri için emir verdi. Aşağıya inip serum setini ve ağrı kesici ampulü aldım. Aslında ikişer tane aldım. Ne olur ne olmaz diye. Bant pamuk derken bana lazım olan bütün gereçleri alarak hızlıca arabaya binip tekrar eve döndüm.

Anahtarı çevirdim ve içeriye girdim. Hemen odaya gidip ateşine baktım. Önceki kadar değildi; ama normal

seviyede de değildi. Elimi yıkayıp tekrar odaya geldim. Çantamdan malzemeleri çıkardım. İlk başta kolunu tuttuğum için gözlerini açmıştı. Şimdi daha iyi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Merak etme ben doktorum."

"Adayısın daha doktor değilsin." Bana cevap verecek kadar kendine gelmişti.

Kolunu kendime çektim ve kolunun üst kısmına turnikeyi bağladım. İğne bunun kadar acıtmazdı. Damarları belliydi zaten. Bu kolay olacaktı. Kolunun iç kısmını alkollü pamukla sildim. Kanülü açıp koruyucu aparatı çıkardım. Kanatlarını da yatay konuma getirdim. Gözüme kestirdiğim damarın üzerinden derisine batırdım ve yatay bir şekilde iğneyi ittim. Arka tarafını hafifçe çekince kanın gelmesi damara girdiğimin işaretiydi. Yapışkan bantla üstünden ve altından sabitledim. Serum için yüksek bir yer arıyordum; ama yoktu. Sonra girişteki askılık aklıma geldi. Onu getirdim ve serumu ona taktıktan sonra iğneyi çekip serumu damar yoluna bağladım. Akım şiddetini ayarlayıp elimdeki atıkları bir poşete topladım. Bunları okula gidince tıbbi atık kutusuna atacaktım. Bir müddet sonra iğne giriş yerinden ağrı kesiciyi verdim.

Üzerini ince pike ile örttükten sonra onu izlemeye başladım. Şimdi gerçekten küçük bir çocuk olmuştu gözümde. Birden karnının aç olduğu ve besleyici bir şeyler yemesi gerektiği aklıma geldi. Mutfakta yiyecek bir şey yoktu; ama araç gereçler tamdı. Odaya gidip serum akımını en düşük seviyeye ayarladım. Daha şimdiden etki etmişti. Rahatlamış olduğu yüzünden belli oluyordu. Anahtarları tekrar aldım ve yolda gördüğüm alışveriş merkezine gittim. Malzemeleri hızlıca alıp tekrar eve döndüm.

Genelde tavuk çorbasını pirinçle yaparlardı ama ben

mercimekle yapmayı daha çok severdim. Kendi tarifimi yapmaya karar vermiştim. Eve girdiğimde serumu biraz daha huzlandırdım. Mutfığa gidip aldıklarımı yıkadım önce. Acaba burayı önceden kullanmış mıydı? Çünkü bütün tava tencere takımları tamdı. İlk başta düdüklü tencereye tavuğu koyup haşlamaya bıraktım. Mercimeği derin bir kaba aldım ve suyla yıkadım. Havuç ve patatesi küçük parçalara ayırdım. Ben bir de bunun içine mor lahana atardım. Bana daha besleyici oluyormuş gibi geliyordu. Soğanı da doğrayıp diğer malzemelerin içine attım. Şu an beklediğim tavuğun pişmesiydi. Etiyle pilav yapabiliirdim.

Piştğinde tavuğu ve bir miktar suyu başka bir kaba aldım. Mercimeği ve sebzeleri düdüklü tencerenin içine attım. Tuz ve baharatları da attıktan sonra tencerenin ağzını kapattım. Düdüklü tencereyle yemekler daha çabuk pişiyordu. Onlar pişerken tavada un ve yağı kavurdum. Renk versin diye biraz da salça ekledim. Tuttuğum zaman dolunca düdüklü tencereyi ocaktan indirdim ve unlu karışımı tencerenin içine döktüm. Dolaptan bulduğum blender ile de bir güzel kıvama getirdim. Son olarak soğuması için bir kaseye aldım.

Odaya gittiğimde gözlerini açmıştı. Serum da az kalmıştı zaten.

"Daha iyi misin şimdi?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Saçmalama ben senin eşinim. Kâğıt üzerinde de olsa."

"Güzel bir şey kokuyor."

"Evet sana çorba yaptım. Umarım beğenirsin."

"Güzel kokuyor."

"Soğusun birazdan getireceğim."

"Üzerimi sen mi çıkardın?"

"Evet," dedim ve sonra gözleri havlulara ve plastik kaba baktı. Bunları toplamayı unutmuşum. Komodinin

üzerine koyduğum havluyu ve kabı aldım. Onları hallettikten sonra çorbanın soğuduğunu görerek bir tepsiye kâseyi, kaşığı ve aldığım limonu koydum. Anne tavsiyesi her zaman hasta olan kişiye bol limonlu bir şeyler yedirmek olduğunu söylüyordu.

Serum da bitmişti zaten. Kolundaki serumu ve kanülü çıkardım. Doğruldu ve tepsiyi ona verdim. Tepkisini merak ediyordum. İlk yudumu alırken yüz ifadesini izledim. "Bu gerçekten güzel," dedi.

"Beğendin mi?"

"Evet ne oldu ki?"

"Bir kusur bulursun diye düşündüm."

"Bu gerçekten çok iyi," dedi diğer yudumları alırken.

"Sen bir şeyler yedin mi?"

"Hayır." Gerçekten bir şeyler yememiştim. Açlığımı hiç hissetmemiştim şimdiye kadar.

"Tavsiye ederim çorba gerçekten güzel."

"Sahi mi? Bende bir tadına baksam iyi olur," diyerek ben de ona takıldım. Mutfığa gidip kendime de bir kâse doldurdum. Her zamanki gibi tadı yerindeydi. Ben içmeye başlarken o çoktan bitirmişti.

"Eline sağlık ve teşekkür ederim. Bana bir anne gibi baktın."

"Afiyet olsun, biz artık seninle bir aileyiz."

"Evet ve senden iyi anne olur. "

"Yemek yapıyorum diye mi yani?"

"Hayır aslında birkaç neden daha var."

Yüzüme gerçekten ciddi bakmıştı. Başka bir şey daha vardı. Sanki hayran olmuş gibi ve hâlinden memnun bir tavır vardı. Yüzümde bir gülümseme belirdi istemsizce. O da bunu görmüştü.

"Ne oldu beni hasta görmek seni mutlu etti galiba."

"Hayır sadece bakışların hoşuma gitti. İlk defa bu kadar samimi ve sıcak davranıyorsun."

"Nihal ben..." dedi ve gerisini getiremedi.

"Ben duygusal bir yaklaşımlı istemiyorum. Belki birbirimize değeri verebiliriz; ama ilerisi yok."

"Neden?" Kalbime sanki bir şey saplanmıştı. Nedeni kesinlikle o kadındı. Bundan emin olmaya başlamıştım artık.

"Bunu kendime bir daha yapmayacağıma söz verdim. Bir kadına bağlanamam. Senin anladığın şekilde değil. Beni âşıkken görmedin sen. Artık içimde, o eski ben yok. Tutkulu ve romantik birine tekrardan dönüşmem; çünkü bütün inancımı yitirdim."

"Ben..."

"Ben senin hayalindeki adam olamam."

19. Bölüm

“Ben senin hayalindeki adam olamam.”

Bu söz çok açıktı. Hayatımda gerçek anlamda birini sevmiştim ve o, bana bunun olamayacağını söylüyordu. İlk başta ne diyeceğimi bilemedim sonra ani bir hareketle kalkıp, çantamı aldığım gibi evden çıktım. Arkamdan bağırmıştı; ama umurumda bile değildi. Ben ona yaklaştıkça o benden daha çok kaçıyordu. Gözyaşlarım gözlerimden yavaş yavaş akarken, kalbimdeki buz kırıkları da sanki onlara inat hızla büyüyordu.

Arabanın koltuğuna oturmuş sakinleşmeyi bekliyordum. Biliyordum birazdan kendimi daha da iyi hissedecektim; ama bir türlü ağlamamı durduramamıştım. Bunun zor olacağını bilmiyor muydum sanki? Biliyordum... Yine de gerçek hiçbir zaman yüzüme böyle vurulmamıştı. Bu, *seni istemiyorum* demenin bir çeşidiydi kendince. Değer vermek, sevmek anlamına gelmez miydi? Birine bunu anlatmam lazımdı. Başka biriyle paylaşınca sanki acı daha da hafifliyordu. Tek gidebileceğim ve bunu anlatıp rahatlayabileceğim biri vardı: Açelya...

Gözlerimi mendille sildikten sonra Açelya'nın ofisine doğru yol almaya başladım. Ofis bir daireydi. Aslında bunu Açelya daha rahat olmak için istemişti. Kapıyı çaldığımda yardımcı asistanı kapıyı açtı. Beni Açelya'nın odasına götürdü. Kapıyı çalıp içeriye girdiğimde, beni gördüğüne şaşırmıştı. Belki de bunun sebebi gözlerimin şiş ve kızarık oluşuydu.

"Nihal ne oldu sana böyle?" Yerinden kalkıp yanıma geldi ve bana güven veren bir şekilde sarıldı. Karşılıklı koltuklara oturduk ve ona her şeyi ağlayarak anlattım.

"Bu senin için üzücü olabilir; ama şimdilik. Bu onun için bir takıntı ve direniyor. Bu direnci kırabilirsin."

"Dediklerini yapmaya çalışıyorum; ama..."

"Bu işe yaramış işte, bunu seninle paylaşması bile işe yaradığını gösterir. En azından seni düşünmüş ve sana önceki gibi bakmıyor."

"Söylediklerinde çok ciddiymi. Bir an her şeyin böyle kalacağını düşündüm ve bir çıkış kapısı bulamadım."

"Anlıyorum. Sabır senin en yakın dostun olmalı. Şimdi kendini topla ve onun yanına git. Seni böyle görünce kendini suçlu hissedecek zaten. Ona ilgili olmaya devam et. Bunu daha çok göster ona. Onu sevdiğini hissettir."

"Ama ben..."

"Bunu yapamaz mısın? Gururun elvermez mi? Ah bebeğim! İnsanlar gururunu aşkın önüne koysalardı büyük aşklar göremezdik."

Ona baktım. Bana su getirmek için ayağa kalktı. Bardağı bana uzatırken onun dediklerini düşündüm. Hakkıydı bir açıdan.

"Hadi dediğim gibi. Git ve ona kalbin nasıl değer veriyorsa öyle davran. İşe yarayacak, göreceksin. Bu arada yarın seninle alış verişe çıkıyoruz. Planını buna göre yap."

"Çok teşekkür ederim," dedim ve kollarımı boynuna doladım.

"Ne demek... Senin gelmeni çok bekledim ve kolay kolay bırakmam." Zoraki de olsa gülümsemiştim.

"Dediklerimi unutma. Ona geçmiş olsun dileklerimi iletirsin."

"Söylerim. Elçin'i benim için öp," dedikten sonra aşağıya inip arabama doğru yürüdüm.

Yolda giderken ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

dum. Aslında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bakalım ruh hâlim ona ne diyecekti. Eve geldiğimde anahtarı içeride unuttuğum için zile bastım. Kapıyı açması biraz uzun sürmüştü. Ben içeri girerken geri çekildi ve kapıyı kapattıktan sonra beni takip etti. Aniden önüme döndüm. Yüzümü inceleyerek, "Ağladın mı sen?" diye sordu.

"Evet ve öylece bırakıp gittiğim için üzgünüm. Kaçıp gitmemeliydim. "

"Ben sadece umutlanmaman için söyledim."

"Sence, değer vermek sevmeyi de kapsamaz mı?"

"Sevgi ve aşk başka şeyler bence."

"Evet, haklısın aşk biter; ama sevgi her zaman daimdir. Sen belki de bir kız tarafından verilecek en büyük hasara maruz kaldın ve sen bunu daha atlatamadın. Yönünü bulmadan pes ettin. Tekrar aşık olmamayı tercih ettin. Sen korkuyorsun ve bunu kendine bile itiraf edemiyorsun."

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

Bana yaklaşıp, kızdığında attığı sert seksi bakışı attı. Konuyu değiştirmeliydim. Gerçek şuydu ki; dayanılmaz görüyordu.

"Dudakların çok güzel. Sanki kalemle çizilmiş gibi."

Başparmağımla üst dudağını okşadım. Bana inanamıyormuş gibi bir bakış attı. Cesur olmam gerekiyordu ve sevdiğimi ona hissettirmem. Bunu yapabilir miydim? Yapmak zorundaydım. Parmaklarımın ucunda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Boyum gerçekten zor yetişiyordu; ama bir şekilde başardım. Kollarımı boynuna dolamamın da yardımı olmuştu.

Bu hareketim onu şaşırtmıştı. Nefes almak için geri çekildim daha sonra. Bu kadar heyecanlanacağımı düşünmemiştim. Gerçek çok açıktı. İlk defa birini öpmeye kalkışıyordum ve vücudum bana karşılık olarak bu tep-

kiyi veriyordu. Onu etkilemiş miydim? Bunun cevabını gerçekten bilmiyordum.

"Bu neydi şimdi?" Ona gerçeği söylemek yerine, bunun onu düşündürmesini istedim.

"Bir kişi birine değer veriyorsa onun yanında huzuru da buluyor demektir."

"Ne yani benim yanımda huzur bulmanın öpmele ne alakası var."

"Bilmem, sen nasıl düşünmek istersen öyle düşün. Zekâ seviyen, cevabını bulabilecek kadar yüksek."

Arkamı döndüm ve mutfığa giderken konuşmaya devam ettim.

"Ben şunları yıkadıktan sonra eve gidelim."

"Benden çabuk kurtulamazsın."

"Diyeceklerim bu kadar bence artık deneme." Kızmıştı; ama sözümü dinledi ve bu konuyla ilgili bir şey sormadı.

"Dersine girmeyecek misin?"

"Artık bugün geçti."

"Benim yüzümden okula gidemedim."

"Artık buna cevap vermek istemiyorum. Sadece artık benimle birlikte olduğunu unutma."

Kâseleri ve kaşıkları yıkadım. Yaptığım çorbayı bir tencereye boşalttım. Çorbayı ve tavuğu eve götürecektim. Ben işimi bitirince o da ceketini giymişti. Birlikte evden çıktık. Arabaya bindiğimde, aklıma Murat Hoca'nın yazdığı ilaçlar geldi. Arabayı çalıştırdım ve yola koyulduk. Ben bir yandan eczane var mı diye sağa sola bakıyordum. Eczane görür görmez arabayı müsait bir yere çektim.

"Nereye gidiyorsun."

"Bekle birazdan geleceğim."

Eczaneden içeri girip reçeteyi eczacıya uzatırken acil olduğunu söyledim. En kısa sürede ilaçları hazırladı ve ücreti ödeyerek dışarı çıktım. Hava çok soğumuştur.

Daha fazla soğuğa maruz kalmamak için koşar adımlarla arabaya geri döndüm. Kapıyı kapattım ve arabayı tekrar çalıştırırken ilaçları ona uzattım.

"Murat Hoca yazdı. Kan sonucun iyi değildi."

"Akşam anlamıştım. O kadar çok hasta kişi geldi ki."

"Şimdi iyisin ama."

"Evet iyiyim."

"Bir şey soracağım bir insan bu kadar zayıfken nasıl kas yapar?" Onu silerken fark etmiştim. Karnunda ve kollarında belirgin kaslar vardı. Bir de sol göğsünde dövme ama silik duruyordu. Bunu duyduğunda alaycı bir şekilde güldü.

"Bilmem herkes nasıl yapıyorsa öyle yaptım; ancak ben diğerleri gibi protein tozuyla şişmedim. Doğal yani, kendim çalışarak yaptım."

"Genelde bunun için beslenme programı falan çıkarıyorlar. Kilo artıyor gördüğüm kadarıyla."

"Ben de dikkat ettim diyetime."

"En azından hayal ettiğim gibi değilsin."

"Ne hayal ettin?"

"Dümdüz tahta gibi bir vücut. Genelde zayıflar böyle oluyor."

"İyi, seni memnun ettiğime sevindim." Alaycı bir şekilde söylemişti. Ben bütün dikkatimi yola verdim ve eve gidene kadar konuşmadım. Eve geldiğimizde herkes bize kızmıştı. Haklılardı; çünkü o telaşla onlara haber vermek aklıma gelmemişti. Bunu onlara anlatırken telaşlı olduğumu da ekledim.

"Neden bize de söylemedin?" demişti annesi.

"Telaşlandım sadece. Ben bile evden nasıl çıktığımı bilmiyorum. Özür dilerim."

"Merak etme anne, bana senin kadar iyi baktı. Bana çorba bile yaptı." Bunu duyan annesi biraz rahatlamıştı. Onu anlayabiliyordum. Sonuçta çocuğu için endişelenmesi normaldi.

“Şimdi iyiyim ve dinlenmek istiyorum,” dedi ve merdivenlere yöneldi Deniz. Ben de elimdeki poşette duran tencereleri Fatma teyzeye uzattım. Onları dökmek için düzgün bir şekilde elimde tutmuştum. Daha sonra ise Nur Hanım’a her şeyi anlattım. Bana kızsada karışık bir sıcaklıkla bakmıştı.

“Müsaadenizle ben de odaya gideyim. Kendimi yorgun hissediyorum.”

“Tamam kızım. Sana teşekkür ederim.”

“Lütfen, o benim eşim,” dediğimde, o da bana gülümsemeyle karşılık verdi.

Merdivenlerden ağır ağır çıktım. İçeriye girdiğimde su sesi geliyordu. Banyoya girmişti demek ki. Âdeta bir anne edasıyla bağırdım.

“Üşümeden giyin!”

Sonra camın yanındaki tekli koltuğa oturarak dışarıyı seyretmeye başladım. On dakika sonra giyinmiş olarak banyodan çıktı.

“Saçlarını güzelce kuruttun mu?”

“Merak etme anne, her şeyi senin istediğin gibi yaptım,” dedi alayla ve kendini yatağa attı.

“Hayır yeniden acımaya başladı,” dedi.

“Boğazın mı ağrıyor?”

“Evet ve ben o spreylerden nefret ediyorum.”

“O zaman o ağrıyı çekersin Deniz,” dedim bilmiş bir tavırla. Sonra tekrar konuşmaya başladım.

“Bence mucizevî bir buluş. Ben sinüzit yüzünden bir yaz üst üste enfeksiyon geçirdim. Boğaz pastilini bile çiğneyememiş ve konuşmak benim için çekilmez bir hâl almıştı. Dilim hareket ettikçe boğazım dehşet acıyordu. Doktor normal gargara yerine bunu verdi. Ağzımda tam dört noktaya sıktım ve o gelen rahatlama inanılmaz güzeldi. Anlayacağın benim için çok değerli bir ilaç.”

“Ben sadece kusmayı tetiklemesini sevmiyorum.”

"Azıcık dayanacaksın, bunu ben de yaşadım ve bu ilacı kullanan herkes bunu yaşıyor."

"Anlamıyorum. Yutmayın yazıyor; ama yutmamak imkânsız." Güldüm.

"Evet haklısın."

"Biliyor musun, dün gece uyuyamadım. Sana alışmışım."

"Belliydi zaten sen o saatte uyuyor oluyorsun."

"Sen iyi değilim deyince direnmek için bir sebep daha ortaya çıktı." Gözlerini kapatmıştı. Ben de soru sormadım. Birden onun soru sormasıyla sessizlik bozuldu.

"Sen hasta olursan ne olacak?"

"Ben kolay kolay hasta olmam merak etme. Olsam bile öyle yatağa düşmem. Bir günde geçer."

"Beni öpmemeliydin."

"Hiç pişman değilim. O an onu yapmak istedim ve mutluyum. Anlarsın ya carpe diem."

"Bana hiç öyle gelmedi. Sen anı yaşayan biri değilsin."

"En azından denemeye çalışıyorum. Senin gibi kaçmıyorum."

"Yine laf çarpıyorsun. Bu hep böyle mi devam edecek?"

"Sen kabul edene kadar evet. Bana dürüstçe söyle lütfen... O kıza karşı bir şey hissediyor musun şimdi?"

"Herkes bana bunu soruyor. Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Bu hayır demek mi oluyor?"

"Evet kaç dilde istersin. Ben onu sevmiyorum artık. Buraya dinlenmek için geldim. Kafamı yormak için değil."

"Tamam kızma. Merak ettim sadece."

"Bunu bir daha sorma. Ondan bahsetmek bile zamanımın boşa gitmesi anlamına geliyor ve benim için zaman çok değerli."

Bu sözleri içimi rahatlatmıştı. Bunu bana da söylemişti. Kendi kulaklarımla duymuştum; ancak bu rahatlama Açelya ile dışarı çıkana kadar sürmüştü. Ondan sonra ise uçup gitmişti.

"Nihal baksana bu çok güzelmiş."

"Ben de beğendim. Bence üzerinde çok güzel duracak.

"Bunu bana hep söylüyorsun, nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sırrı ne?"

"Çünkü çok güzel bir vücudun var."

Bana gülümsedi ve kabine girdi. Ben de onu beklerken karşıdaki aynada kendime baktım. Saçlarım biraz sönmüştü. Kendime çeki düzen verdikten sonra kabine geri dönecekken bir kadın bana çarptı. Tatlı ve çocuksu bir sesle konuşmuştu.

"Özür dilerim."

"Önemli değil," derken yüzümü kaldırdım ve kadına baktım. O an orada öylece kalakaldım. Sanki zaman durmuştu. Kadının güzel yüzüne bakarken onun da sanki beni tanımış olduğu izlenimine kapıldım; çünkü onun da sesine vuran o nazik yüz ifadesinden eser kalmamıştı. Arkamdan Açelya beni çağırıyordu; ama onu görünce o da sustu.

20. Bölüm

Karşımda duran kadın, beynimdeki kimyayı altüst etmişti. Kaygı seviyem giderek artarken, serotonin seviyem de aynı hızla düşüyordu. Öylece birbirimize bakıp kalmıştık. Sanki iki düşman gibiydik. Bunun böyle olmaması gerekirdi. Güçlü ve kendine güvenen bir kız imajı çizmeliydim. Bu gücü nereden alacaktım peki? En büyük korkum karşımda dururken, beynim bunun için nasıl bir çözüm üretecekti? Kendime gelmeliydim. Beynim beni değil ben beynimi yönetiyordum. Ona emir veren bendim. Şimdi de ona güçlü ol emri veriyordum. Bunu defalarca beynimde tekrarladım. Yüz ifademi değiştirdim ve daha hoşgörülü ve sıcakkanlı bir tavır takındım. Ben tüm bunları yaparken, Açelya da yanımıza gelmişti.

"Merhaba Açelya!" O da tıpkı benim yaptığım gibi dostça sormuştu bunu. Açelya ondan hiç hoşlanmadığını bana söylemişti.

"Merhaba, sen ne zaman geldin? Açelya ses tonuna memnuniyetsiz ve kayıtsız bir hava verdi.

"Geçen hafta."

"Aileni ziyaret için mi?" Onun ağzını arayan tavrını belli etmemeye çalışmıştı Açelya.

"Hayır, buraya yerleşmeye karar verdim."

İçimden bin bir türlü kötü söz geçiyordu; ama bunun için haksızdım. Sonuçta burası onun doğduğu şehirdi.

Zamanlaması manidar olsa bile. Açelya yüzüne garip bir tavır takındı ve konuşmaya devam etti.

"Tanıştırayım Nihal, Deniz'in eşi." Bütün sözcükleri bastıra bastıra söylemişti. Özellikle de eşi kelimesini.

"Gördüm ve bundan mutlu olmadığımı çekinmeden söyleyebilirim."

Deniz'i bırakan sanki o değil de bir başkasıydı. Bunu söylemesini aptallık olarak yorumladım. Sert oynamak istiyordu, ben de ona aynen onun gibi sert davranacaktım hem de daha sert.

"Ben de seni tanıyorum biliyor musun, aslında seninle konuşmayı boşa geçen zaman olarak tanımlamıştı. Görüyorum ki Deniz bu konuda bir hayli haklıymış."

"Senin gibi bir çocukla nasıl evlenir aklım almıyor."

"Doğru aslında... Hiç düşündün mü, ben senin dediğin gibi gencim ve sende olmayan bir şey var ben de. O da beyin."

"Sen benimle böyle konuşamazsın."

"Gerçekten mi? O kozu elime sen verdin ve ben seninle istediğim gibi konuşurum."

Açelya olaya müdahale etmek ister gibi, "Hadi gidelim Nihal!" dedi ve kolumdan tuttu. Kabine doğru ilerledik. Açelya içeriye girip üzerindeki kıyafeti çıkardıktan sonra oradan öylece çıkıp gittik.

"Nihal biraz ağır olmak zorundasın. O niyetini belli etti ve seninle uğraşacak. Böyle düşmanca bir tavır sergileme."

"Aynen senin dediğin gibi yapacaktım; ama bir de durmuş ben memnun değilim diyor. Ona soran oldu mu acaba?"

"Gayet açık bir şekilde cevabını verdin. Buraya gelmesinin tek amacı var, o da Deniz'i geri kazanmak. Artık çok dikkatli olmalısın. Her zaman kötüyü düşünen biri olarak küçük de olsa kötü bir ihtimal var. Bunu sen engelleyebilirsin."

"Nasıl, ne yapmam gerekiyor?"

"Onu tek başına dışarıya çıkarma. Yani öyle gece kulüplerine falan. Onunla yalnız kalmak için her şeyi yapacaktır o kadın."

"Hiç öyle dışarı çıkmadı; ama dediğin gibi onu göndermeyeceğim."

"Ona yakınlaşmaya devam et, onu şaşırt. Anlasın artık hayatının farklılaşmaya başladığını."

Açelya ile ayrıldıktan sonra evin yolunu tuttum. Aklim karmakarışık. Korkuyordum... Hem de çok korkuyordum. O kız, Deniz'e kendini affettirip tekrar birlikte olmaya başlarlar düşüncesi; en korktuğum şeydi. Kendime Deniz'in dediklerini hatırlattım. Sevmediğini bana söylemişti. Yine de bu şüphe her zaman benimle beraber olacaktı.

Kapıyı açan Fatma teyzeye zoraki bir gülümseme gönderip doğruca merdivenlere yöneldim. Hızlıca merdivenlerden çıktım ve odanın önüne geldiğimde kapıyı yavaşça açtım. Camın önündeki tekli koltuklardan birinde oturuyordu. Elinde geçen gün gördüğüm tıp dergisi vardı. Beni görünce şöyle bir baktıktan sonra dikkatini tekrar dergiye yönlendirdi. Gözlerini dergiden ayırmadan sormaya başladı.

"Senin bu kadar erken geleceğini tahmin etmiyordum. Gördüğüm kadarıyla bir şey de almamışsın." Aklında dönüp doluşan bir kelime vardı. 'Söyle' diyordu. Sürekli 'Söyle' Bunu şimdi ona söyleyemezdim. Ne tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Pek bir şey bulamadık ve benim ders çalışmam gerekiyor. O yüzden kısa tuttuk." Ders çalışmam gerekiyordu gerçekten. Bu aralar çok ihmal etmişim.

"Ciddi olamazsın. Yengem her zaman alacak bir şey bulur." Açelya'yı gerçekten iyi tanıyordu. Eğer o kadını görmesek elim torbalarla dolu olarak eve geleceğimi ben de biliyordum.

"Ders çalışmam lazım," dedim ve onu geçiştirdim.

Üzerime rahat bir şeyler giymek için giyinme odama gittim. Rahat bir eşofman altı ve uzun kollu bir badi giydim. Saçlarımı topladım; çünkü çalışırken beni rahatsız ediyordu. Kitaplarımı, notlarımı ve renkli kalemlemlerimi de aldıktan sonra tekrar onun yanına dönüp onun karşısına oturdum. Bana garip bir şekilde baktı.

"Burada mı çalışacaksın?" Yüzü inanamaz bir ifadeye bürünmüştü.

"Aslında ben genelde yatağın üzerinde çalışmayı severim. Hiçbir zaman masa başında bir türlü çalışmadım. Bana çok rahatsız edici geliyor." Gerçekten de öyleydi. Dizlerimi kendime doğru çektim ve kitabı dizlerimin üzerine koydum.

"Bazı garip davranışların var. Bu şekilde çalışıp nasıl başarılı oldun gerçekten çok merak ediyorum."

"Fakir stili çalışma, zenginler anlamaz. Küçükken bir çalışma masam yoktu ve ben böyle çalışmaya alıştım. Büyüyünce bir masam oldu; ama kendimi bir türlü onun başında tutamadım ve tekrar bu şekilde çalışmaya devam ettim. Sonuç ortada."

"Sence babam bizi şımarık bir şekilde yetiştirmiş gibi mi görünüyor?"

"Derya abin değil; ama sen tam anlattığın tiptesin."

"Demek ben ha! Hakkımda bilmediğın o kadar çok şey var ki."

"Merak etme onları da öğreneceğım. Belki o zaman fikrim değışir."

Ben çalışmaya devam ettikçe o da dergiyi okumaya devam etti. Bu kadar konuyu biriktirdiğime inanamıyordum. Geceleri fazla mesai yapacakmışım gibi görünüyordu ve ben geceleri ders çalışmaktan nefret ederdim.

Çalışırken bir şey dikkatimi çekti. Telefonu elindeydi ve birine mesaj gönderiyordu. Cevap gelince yüzünde

küçük bir gülümseme belirdi ve tekrar mesajı cevapladı. Kötü düşünceler aklıma son hızla gelmeye başlamıştı. "Ya onunla mesajlaşıyorsa?" Aklım sürekli bu cümleyi düşünüyordu. Öğrenmem için bir tek yol vardı. O da telefonunu elinden alıp bakmak. Buna nasıl cesaret edeceğimi bilemiyordum. Bildiğim bir şey varsa, o da kaygı durumunda her şeyi yapabilecek kapasitede çalışan bir beynimin olduğuydu. Hızlı düşünen, hızlı hareket eden... Bir anda ayağa kalktım. Kendini o kadar kaptırmıştı ki benim ayağa kalktığımı görmedi.

"Ver şu telefonu!" dedim yüksek bir sesle ve onun bir anlık bana şaşkın bakışından istifade elindeki telefonu kaptım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Çok korkuyordum; ama gördüğüm isimle rahatlamıştım. Murat Hoca ile mesajlaşıyordu. Ona iyi olup olmadığını sormuş o da verdiği ilaçtan dolayı tepkisini yazmıştı. Elimi ekrandan aşağı doğru kaydardım. Gülümsediği şeyin ne olduğunu anladığımda utandığımı hissettim. Murat Hoca artık baba olmak istediğini yazmıştı ve bunun için çabalamaya başladıklarını da eklemişti.

Deniz de, "İyi haberlerini bekliyorum," yazmıştı. Bu, iki arkadaş arasında özeldi ve yaptığım yanılttı. Merak öyle bir duyguydu ki insanı yanıltışa doğru sürüklüyordu. Biraz daha aşağıya indim. Murat Hoca, "Aynen ben de senden bekliyorum," yazmıştı. Deniz ise, "Daha çok bekleyeceksin," diye cevap vermişti. Bundan sonrasını okumadım.

Deniz'in yüzü gayet sakin görünüyordu. Ondan bir tepki beklemiştim; ama vermemişti. Yavaşça telefonunu ona uzattım. Elimden telefonunu yavaşça aldı. Ben ona bakmaya devam ediyordum.

"Bir tepki mi bekliyordun?"

"Açıkçası evet."

"İşte seninle farkımız buradan anlaşılıyor. Ben senden yaşça daha büyüğüm ve ergence tepkiler vermem;

      telefonumda a ıklayamayacağım hiçbir Şey yok. Anlamadığım, nasıl bir meraka kapılıp telefonumu bu Şekilde aldığın?"

"Cevabı açık değil mi sence?"

"Açık olsa sana neden sorayım?"

"Başka bir kız var diye korktum." En mantıklı açıklama buydu. Gerçeği söyleyemezdim. Hafifçe güldü ve bana eğlenen bir ifade ile baktı.

"Bir kız olsa ne olurdu ki? Sonuçta bu bir a k evliliği değil."

"Senin bu Şekilde görmenin, beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin. Şu geçirdiğimiz zaman boyunca sana bağlandiğımı görmüyor musun? Artık başka birine bakmamam. Senin de böyle d   ne eğini d   nm   t m; ama yanılm  ım."

"Başka birine baktığım falan yok. Ben sadece... Sana  zel değil bu davran  ım. Artık bütün kadınlar benim gözümde böyle. Bana bağlanmanı durdur o zaman yoksa çok acı çekersin."

Koltuktan kalktı. Dergisi ve telefonuyla birlikte aşağıya indi. Bana kızm  tı. Açelya'nın dediğini yapm  t m; ama hiç i e yaramam   hatta aramızı daha kötü yapm  tı. Kafam artık bu kadar düşünceye dayanamam   ve ağrımaya ba lam  tı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ruh h limin k t le tiğini ani gelen ağlama isteğiyle anlam  t m. Ak am yemeğinde sessizce yemek yerken aniden bu istek tekrar gün yüzüne  ıkm  tı.

Kendimi sakinle tirmeliydim; ama ba aramadım. İzin isteyip masadan kalktım. Daha odaya giremenden ağlamaya ba lam  t m. Hayatım daha güzel olacağına son sürat k t le liyordu.  zerimdekileri titreyen ellerimle çıkarıp kendimi banyoya attım. Sessizce gözyaşları yanağımdan s z l p sıcak suyla buluşuyordu. Bunun anlamını biliyordum. Depresyonun ilk belirtisi buydu. Ya amam gereken hayat, farklı ve stresli bir havaya b -

rünmüştü. Bu beni duygusal olarak yıpratırsa da kazandığım takdirde bana olan geri dönüşümü bu günlere degeceğini düşündürüyordu. Bu yüzden çabalamalı ve bunları kafama takmamaya çalışmalıyım. Kendime defalarca bunu hatırlattım. Üzerime havluyu geçirdim ve üzerimi kuruladıktan sonra geceliklerimi giydim. Bu kafa yorgunluğunu ancak uyku dindirebilirdi. Saat daha erkendi; ama umurumda değildi.

"Kendinden çok emin konuşuyordun ne oldu?"

Bu ses arkamdan gelmişti. Hastanedeydim ve herkes bana ve ona bakıyordu. Arkamı döndüm. Nazenin bana küçümseyici gözlerle bakıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen küçük bir doktorsun sadece. Kendini ne sanıyordun? Deniz'in sana bakacağını mı?" Yüksek sesle bir kahkaha attı. Ellerim titremeye başlamıştı. Başım dönüyordu. Ne dediğini anlamıştım; ama inanmak istemiyordum.

"Hayır," dedim güçsüz bir sesle, "O senden nefret ediyor bunu bana o söyledi."

"Sen de buna inandın öyle mi?" Bir şey diyememişim.

"Herkes duysun! Onlar anlaşmalı bir şekilde evlendi. Aralarında duygusal bir bağ yok. Hepinizi kandırdılar; ama ben Deniz'in doğru yolu bulmasını sağladım."

"Seni adi sürtüğ," diye bağırdım; ama sesim hiç çıkmıyordu. Ses tellerimi yırtarcasına bağırsam da kimse beni duymuyordu.

Murat Hoca geldi sonra. Ona yalvaran bir şekilde baktım; ama o da bana cevap vermeden geçip gitti. Nil bana baktı ve konuşmaya başladı.

"Tekrar evimde hizmetçilik yapmaya başlayabilirsin.

Sana çok acıdım, ortada öylece kalıverdin.” Hayır dercesine başımı salladım.

“Sen buna mahkûmsun Gülnihal,” dedi küçümseyici bir sesle Nil. Sonra kalabalığın arasında bana üzgün bakan Açelya’yı gördüm.

“Üzgünüm,” dedi kısaca.

Onun sesini duyunca bir umut arkama döndüm. Yanımdan geçip Nazenin’in yanına gitti.

“Ne oluyor burada aşkım?” Deniz ona aşkım diye hitap ediyordu. Şu anda tek istediğim şey; ölmekti, bu kadar olayı kaldıramazdım.

“Senin küçük gelin durumu bir türlü anlamıyor aşkım. Bence sen de ona söylemelisin.” Bilmiş bir tavırla ona doğru bakıyordu.

“Gülnihal senin burada ne işin var? Artık bu okulda okumuyorsun.” Bir şeyler demek için çabaladım; ama sesim bir türlü çıkmıyordu.

“Çık artık hayatımdan. Seni hiç istemedim ve istemiyorum. Gözümde basit bir çocuksun. Bunu sana kaç defa söylemem gerek.”

Bu sözleri gerçekten o mu söylüyordu? Benim değer verdiğim adam. Gözyaşlarımdan aktığını elime damlayınca fark ettim. Buradan bir an önce gitmeliydim. Bir çıkış yolu yoktu. Bütün kapılar duvar olmuştu. Önceden kapı olan yere gittim ve duvarı umutsuzca itirmeye çalıştım; ama bir şey olmamıştı.

“Şimdi de delirdi!” dedi Nazenin ve tekrar gülmeye başladı. Gözlerimi kapattım. Artık vücudum beni taşımıyordu. Birden yer sarsıldı ve açılan aralıktan düşmeye başladım. Sanki nefesi bir anda kesilmiş ve tekrar nefes almak için çırpınan bir insanı andırıyordum. Hızlı hızlı nefes alırken biri beni tuttu ve adımı söylemeye başladı.

21. Bölüm

Gözlerimi açamıyordum. Yanağımda hissettiğim gözyaşları, kirpiklerimin birbirine yapıştıran etkinin nedenini anlamamı sağlamıştı. Bir müddet sonra gözlerimi açtım. İç çekişlerim ve hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu. Bana endişeyle bakan yeşil gözlerle karşılaştım. Gerçeğin böyle olması beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Sadece rüyaydı; ama beni derinden sarsan bir rüya olmuştu. Beni tutan eller Deniz'e ait olmalıydı. Kollarını kollarımda hissediyordum.

"İyi misin?"

Bu soru beni daha da kötü etmiş, rüyadaki sözler aklıma gelmişti. Bu soruya gözyaşlarım yanıt vermişti. Avutulmak istiyordum. Ona daha da yanaştım ve boynuna sarıldım. O da bana karşılık verdi. Sırtımı yavaşça okşayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Geçti Nihal!"

Onun geçti demesiyle geçmiyordu. O kadın burada olduğu sürece bu kuşku içimde hep var olacaktı. O kadınla yarışabilir miydim? Önceden olsa cevabım hayırdı; ama şimdi elimde her imkân vardı. Açelya'nın da yanımda olması, en azından bir şeyler yapabileceğime inanması bana bu gücü veriyordu.

Onunla bu kadar yakın olmak bir nebze olsun beni sakinleştirmişti. Sıcaklığı ve beni tutuşundaki incelik, beni az da olsa önemsediyini hissettirmişti. Karar vermiştim. Bunu ona anlatacaktım. Ne tepki vereceği be-

nim için önemliydi. Geri çekilip duvarda duran saate baktım. Biri biraz geçmişti. Yanımdan kalktı ve sehpanın üzerinde duran cam şişeden bardağa su doldurup bana getirdi. Bardağı elinden alarak suyu içmeye başladım. Mucizevî bir maddeydi su. Rahatlatıcı etkisini şimdiden hissediyordum.

"Seni bu kadar korkutan rüyanı anlatmak ister misin?" İlgilenen tavrı bile şu anda rüyanın etkisinin geçmesine yetmiyordu.

"Hayır, rüyamı değil; ama başka bir şey anlatacağım." Konuşmasına fırsat vermeden hızlıca anlatmaya başladım.

"Bugün gittiğimiz mağazada onu gördük. Geri döndüğünü söyledi. Açelya beni ona tanıttı. O da bildiğini, bundan mutlu olmadığını söyledi."

"Ne yani seni bu kadar korkutup bilinçaltına yerleşen olay bu muydu?"

"Sen neden benim açımdan bakmıyorsun? Korkuyorum ve sana bunu açıkça söylüyorum. Bunu görebiliyorum, hâlâ o kadına karşı bir şeyler hissediyorsun." Sözlerimi duyunca suratı bezgin bir hâl aldı.

"Ben de sana açıkça söylüyorum. Onunla aramızda başka bir şey olamaz artık. Bana neden güvenmiyorsun?"

"Çünkü seni yeteri kadar tanımıyorum. Güvenmem için zaman gerekli."

"Tamam, zaten zamanın olacak. Ayrıca gelecek hafta olan davete muhtemelen o da gelecektir. Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa gitmeyebiliriz." Bu cümle aklıma, "Acaba beni bahane edip onu görmemek için mi böyle söyledi?" sorusunu getirdi.

"Hayır!" dedim çabucak. Ne olursa olsun gitmeliydim ve onu gördükten sonra vereceği tepkiyi kendim gözlemlemeliydim. Dediği gibi bir tavır takınırsa, ona güvenebilirdim.

"Benim için bir sorun yok. Sen nasıl istersen. Yarın dışarıya çıkalım mı?" Benimle dışarıya çıkmak istemesi biraz içimi rahatlatmıştı.

"Tamam olur," dedim biraz rahatlamış bir tavırla.

"Evde çok sıkıldım. Belki ben de bir kaç parça kıyafet alabilirim. Bir daha uyuyunca güzel bir rüya görürsün belki belli mi olur? Hadi yatalım."

Başımı salladım ve yatakta kayıp başımı tekrar yastığa koydum. Bu rüyada düşünüyordum ve uyku ile uyanıklık arasında onun beni tuttuğunu hissetmiştim. Belki bu bir işaretti. Aslında yarın dışarıya çıkmamız birlikte bir şeyler yapmak için iyi bir fırsattı. Falcı kadına da gidebilirdik. Kadın onu bilmişti ve belki başka şeyler de söyleyebilir, psikolojik olarak beni rahatlatabilirdi.

Bu düşünce ile gözlerimi tekrar kapattım; ama rüyadan kesitler gözlerimin önüne tekrar gelince gözlerimi açtım. Ona doğru döndüm. Bakışlarımı hissetmiş olacak ki o da bakışlarını bana çevirdi.

"Uyuyamayacağım galiba, gözlerimi kapatmak bile istemiyorum." Değişik bakıyordu sanki, üzgün gibiydi.

"Özür dilerim," dedi, kendini suçlu hissediyordu sanırım.

"Neden? Senin bir suçun yok ki."

"Dolaylı olsa da var. Keşke onunla aramda hiçbir şey geçmeseydi. O kadar pişmanım ki. Ona harcadığım zaman, emeğim, hatta param bile. Her şey boşunaydı ve ben bunu fark edemedim. Belki olaylar böyle olmasaydı hayatım başka bir çizgide ilerleyebilirdi. Doçent olabilirdim. İki senemi boşa götürmesem... Çünkü işimi gerçekten çok önemsiyordum ve bu işi yapmaktan büyük keyif alıyordum." Benimle dertleşiyordu. Bu benim açımdan önemliydi. İnsan sadece kendini rahat hissettiren kişiye kendini açabilirdi.

"Yaşadığımız hiçbir şey boşa değil. Hep bir anlamı var. Bize yol gösteriyor, bir ders çıkarmamızı sağlıyor.

Daha kaç yaşındasın ki? Benim tanıdığım doçentler hep kırkını geçmiş kişiler." Yüzünde küçük bir gülümseme oldu.

"Ben kırkımda profesör olmayı planlıyordum."

"O kadar çalışmayı seviyor musun gerçekten?"

"Evet, sence bu gözler boşuna mı bozuldu? İnsan sevdiği iş olunca çalışmak ona bir sevdiği spor kadar eğlenceli gelebilir."

"Haklısın. Böyle hedefin var. Şimdi de bunun için çalışabilirsin."

"Şimdi değil; ama ileride bunu planlıyorum."

Uyumak istiyordum; ama bunu başaramıyordum. O da benim gibiydi. Bir şeyler onun da beynini düşüncelere boğmuştu. Bunu düşünceleri kafasına sokan belki bendim. Annem, ben psikolojik sorunlar yaşarken ve uyuyamadığım zaman yarımda yatmış ve beni uyutmayı başarmıştı; çünkü onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Bir de küçüklükten gelen bir alışkanlığım vardı. Saçlarla oynamaya bayılırdım. Küçükken annemin saçlarını elime dolayarak uyuyordum.

Aklıma gelen düşünce beni biraz heyecanlandırmıştı. Bu davranışı ondan isteyebilir miydim? Buna nasıl bakardı bilmiyordum. Yine de bunu denemeliydim. Bu, aramızda bir anlamda yakınlık da sağlamış olacaktı.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" Bana yüzünü çevirdi ve merakla baktı.

"Saçlarınla oynayabilir miyim?" Bana anlamamış bir şekilde bakıyordu. Açıklama gereği duydum.

"Bu uyumamı kolaylaştırıyor." Gülmeye başladı sonra.

"Sen ciddi misin?"

"Evet, ne var ki bunda?"

"Çok çocukça."

"Evet, belki öyle olabilir. Ben zaten çocuk ruhlu bir kızım. Bunu hiç inkar etmedim."

"Bu kadar eminsin kendinden."

"Evet eminim. Saçların çok güzel ayrıca."

"İyi tamam. Dene bakalım."

Kendimi ona doğru yakınlaştırdım. Sırtüstü yatıyordu. Aslında ona sarılıp yatmam işimi belki daha çok kolaylaştırırdı. Bana ne kadar kızardı bilmiyordum; ama bunu deneyecektim. Sol omzunun üstüne başımı koydum. Yan şekilde yattığımda kolu sırtımda kalmıştı. İlk başta itiraz edecek gibi oldu; ama sesini de çıkartmadı.

Bütün kadınların hayali buydu belki de; sevdiği adamın kolları arasında yatmak. Bu sene bu hayali gerçekleştirebileceğim asla aklıma gelmezdi; ama olmuştu bir şekilde. Saçalarımın vuran sıcak nefesi rahatlatıcıydı. Duş jellerine inat, kullandığı basit sabun kokusu onun kokusunu maskeleyememiş aksine kendi kokusunu ortaya çıkarmıştı.

Bu koku benimkinden çok daha farklıydı. Erkek kokusu kadın kokusuna nazaran daha sert ve keskindi. Tekrar tekrar nefes alırken bu kokunun bana güzel geldiğini düşündüm. Sol elimi kaldırdım ve saçlarına götürdüm. Uzun oluşu parmağıma biraz da olsa dolamama yardım etmişti. Saçları yumuşaktı. Gözlerimi kapattım ve ellerimi saçlarının içinde dolaştırmaya devam ettim. Bana rahatlatıcı geliyordu. Bir müddet sonra gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Ona daha da sokuldum. Sanki o da sarılmıştı bana bunu tam olarak bilmiyordum; çünkü uyku beni çağırıyordu.

Sabah her zamanki gibi başladı. O, ilk önce lenslerini taktı. Ben de banyoya girdim. Dün gecedен hiç bahsetmedik. Banyodan çıktıktan sonra saçımı hiç beğenmedim. Önceden olsa hiç takmazdım; ama şimdi onunla evlenmeden önce gittiğimiz ve gazetecilerin bizi yakaladığı semte gidecektik. Keşke kendim fön çekmeyi becerebilseydim. Odaya girince stresli olduğumu o da fark etti ve bana nedenini sordu.

"Ne oldu yine?"

"Saçımı hiç beğenmedim. Şu düzleştiriciler de saçları pırasa gibi yapıyor ve ben bunu hiç sevmiyorum. Keşke fön çekebilseydim; ama beceremiyorum."

"Önceden olsa takar mıydın bu kadar?" Oturduğu yerden ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başladı.

"Hayır takmazdım. Artık seninle birlikteyim. Eşin olmak kolay değil." Elindekileri görünce şaşırdım. Elinde fön makinesi ve bir de fırça vardı.

"Yok artık! Bunu yapabildiğini söyleme."

"Daha birçok şey yapabilirim. Babam bizi şımarık büyütmedi derken ciddiydim. Üç sene kuaförde çalıştım ben. Sadece yaz tatilinde değil."

"Ciddi olamazsın değil mi? Saç kesmeyi de biliyor musun?"

"Evet ne oldu, beğenemedin mi?"

"Sadece şaşırdım. Uçlarından kessen fena olmazdı ama..."

"Güvenmiyor musun?"

"Aslında evet."

"Tamam, böyle gitmek istersen benim için bir sakınca yok."

"Hemen geri çekilme. Yap hadi."

Dolabındaki çekmecenin içinden bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp makası aldı. Beni köşede duran sandalyeye oturttu. Garip bir duyguydu. Saçlarım tam kurumamıştı zaten. İlk başta saçlarımı güzelce taradı.

"Kıpırdama yoksa yamuk olur. Biraz daha keserim." Uyarıcı ses tonunu ihmal etmemişti.

"Tamam. Hâlâ inanamıyorum biliyor musun?" Makas saçlarıma değip keserken konuşmaya devam etti.

"Yazık biliyor musun, saçların çok güzel. Hiç yıpranmamış; ama bundan sonra, belki bir altı ay sonra bu hâlden eser kalmayacak."

"Okula zaten önceki gibi normal gidiyorum. O kadar

sık yıpratmayacağım merak etme." Kesmeyi bitirdi ve saçımı tekrar tarayıp düzeltme yaptı.

"Kaç yaşında çalışmaya başladın?" Bu kadar çabuk kaptığına göre küçük olmalıydı.

"On iki falan... O zamanlar yerdeki ve taraklardaki saçları topluyordum."

"Seni öyle hayal etmek çok komik."

"O zamanlar beyin cerrahı olmak istiyordum. El becerim gelişsin diye gitmiştim. Annem çok karşı çıkmıştı; ama babamın sözünden çıkamazdı." Fön makinesini fişe taktı sonra.

"Toka lazım," dedi etrafta toka ararken.

"Çantamda olacaktı, dur getireyim," dedim ve ayağa kalkarak odamın yolunu tuttum. Tokaları alıp odadan çıkacakken aynadaki yansıma gördüm. Saçlarımı incelediğimde, gerçekten de bir kuaför kadar düzgün kestiğini fark ettim. İçeriye tekrar girip sandalyeye oturdum. Elimdeki tokaları aldı ve saçlarımı bölümlere ayırdı. Bu işte iyiydi. Bittiğinde ayağa kalkıp aynada saçlarımı inceledim. Kesim şimdi daha da ortaya çıkmıştı.

Bu kadar şanslı olduğumu hiçbir zaman düşünmemiştim. O, yakışıklıydı, zengindi ve akademik kariyeri vardı. Saç kesebiliyor, fön çekiyor... Ben bunları düşünürken o da elindekileri yerlerine koyuyordu. Elindekileri bırakıp bana doğru gelirken, bir anda üstüne doğru atlayıp boynuna sarıldım.

"Ben sana boşuna çocuk demiyorum. Bana bunu bir kez daha kanıtladın." Bu hâlim çok da hoşuna gitmiş görünmüyordu.

"Olsun bu hâlimi seviyorum."

"Beni de kendin gibi yapmandan korkuyorum." Geri çekildim ve yüzüne baktım.

"Aslında dün gece bana izin verdin ve işe yaradı. Çocuk ruhumu üzerinde uyguladım." Yüzüme tuhaf bir gülümsemeyle baktı.

"Kötü değildi biliyor musun, hoşuma bile gitti." Bu

itirafı beni çok mutlu etmişti. Bunu her zaman yapmalıydım.

"O zaman elimden çekeceğin var Deniz Hazinedar," dedim takılarak.

"Geç olmadan gidelim, saçını da hallettiğimize göre."

"Yerdeki saçlar ne olacak onları toplamalıyım."

"Fatma teyzeye söyleriz," dedi.

Ben buna bir türlü alışamamıştım. Sonuçta her işimi kendim hallediyordum. Birlikte aşağıya indik. Bu hâlimiz anne ve babasını da mutlu etmişti.

Beni kahvaltı için çok sevdiği bir yere götürdü. Aslında ben onu götürmüştüm; çünkü arabayı kullanan bendim. Şık restorana el ele girdik. Dışarıda oyun oynamaya devam ediyorduk. Her zamanki gibi garson Deniz'i tanıdı. Masayı seçtik ve oturduk. Garson elime menüyü verdikten sonra kahvaltı menüsüne bakmaya başladım. Aslında klasik bir şey istiyordum. Ona da uyabilirdim. Sonunda ona uymaya karar verdim.

"Seninkinden istiyorum," dedim. Garsona döndü, istediği menüyü söyledi ve farklı çeşitlerde peynir getirmelerini rica etti.

"Neden böyle bir istekte bulundun?" diye sorup nedenini öğrenmek istedim.

"Sen peynir çok seviyorsun da ondan. Bak bakalım buradakiler bayağı güzeldir." Beni düşünmesi farklı gelmişti.

"Süt ürünleri hastasıyım ne yapayım. Şu köyde keseğe dökülen yoğurtlar var ya, onu da çok severim."

Garson isteklerimizi masaya koyarken, ondan bir de süzme yoğurt istedi. Burada onun bulunması şaşırtıcıydı. Mutlu olmuştum; çünkü masada yemek yerken bana dikkat etmesi ve ne sevdiğimi öğrenmiş olması bir şekilde benimle denemeye çalıştığının göstergesiydi.

"Hadi başla bakalım. Hangisini seveceksin merak ediyorum. Belki de hepsini seveceksin, aslında bu daha muhtemel."

"Olabilir," dedim ve yemeye başladım. Gerçekten güzeldi. Hepsinden bir lokma aldıktan sonra hepsini beğendiğime karar verdim.

"Hepsini sevdim." Hafifçe güldü.

"Annem her zaman, eve inek bağlasak bile senin süt ihtiyacını karşılayamaz derdi." Bu konuda annemin haklı olduğunu düşünüyordum.

"Çok haklı. Gerçekten öylesin."

"Dişlerim çok geç çıkmıştı. Küçükken de çok süt içermişim."

"Bu iyi bir şey bir bakımdan. Bu huyunu keşke Elçin'e de geçirsen. O pek peynir sevmiyor. Garip... Süt içiyor; ama peynir yemiyor."

"Belki ileride yer. Ben de küçükken ıspanak sevmezdim; ama şimdi çok seviyorum. Peki, sen ne seversin?" Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum.

"Buranın keklerini çok severim mesela. Bilmiyorum, ne evdeki ne de diğer yerlerdeki kekler buranınkinin yerini tutmuyor."

"Ben de güzel kek yapardım; ama ne demek istediğini galiba anladım."

"Şunları bir yiyelim senin yorumun ne olacak merak ediyorum."

Beklediğimden çok daha eğlenceli geçmişti. Muhabbeti iyiydi aslında. Bana bir kaç anısını bile anlattı. Bunu daha sık yapmalıydık. Açelya'nın ne demek istediğini anlamıştım. Gerçek Deniz, neşeli ve gülmeyi seven biriydi. Aynı şu anda karşımda duran, evdekinden bambaşka bir adama dönüşen biri olduğu gibi.

Tabağımda azıcık bir peynir kalmıştı ve çatalı batırarak ona uzattım. Yaklaştı ve çatalı elimden alıp peyniri ağzına attı.

"Bu gerçekten iyiymiş," dedi sonra.

Birlikte kalktık. O hesabı öderken ben de yavaşta yürümeye başlamıştım. Aklımda falcı kadının yanına

gitmek vardı. Onu ikna edebilir miydim bilmiyordum; ama bir şekilde onu oraya götürmeliydim.

Arabada bir ton dil döktükten sonra onu ikna ettim ve şimdi kahvecinin önündeydik. Kadın her zamanki yerinde oturuyordu. Kahvemi son sürat içip fincanı kapattım. O ise yavaş yavaş içerek beni gıcık etmişti. Kadının karşısına oturduktan sonra keskin gözleri beni biraz korkutmuştu.

"Onu bulmuşsun," diyerek söze başladı.

"Aslında o beni buldu," dedim. Deniz'e gözlerini dikmiş bakıyordu. O ise çok sıkılgan bir şekilde duruyordu. İlk başta benim fincanımı açtı ve şöyle bir baktıktan sonra kapattı.

"Bugün ruhun çok kapalı ve kendini göstermiyor," dedi. Şaşırmıştım, böyle bir açıklama beklemiyordum.

"Neden?" diye sordum; ama o çoktan Deniz'in kahvesine bakmaya başlamıştı. Bir ona bir fincana bakarken konuşmaya başladı.

"Bir ay sonra yeni bir yaşa gireceksin ve bundan sonra hayatın çok daha iyi bir hâl alacak. Bir karar vermişsin. Bunu uygulamakta zorluk çekeceksin. Tavsiyem kararına uymaya devam et; çünkü bir süre sonra rahatlayacaksın. Hayatında kötü bir şey olacak, kendinle ilgili bir hesaplaşmaya gideceksin."

Kadına düşünceli bir şekilde bakmıştı. Kadın bir şeyler bilmiş olmalıydı. Buraya ilk geldiğimizdeki hâlimden eser kalmamıştı. Birlikte kahveciden çıktık. Düşüncelerini merak ettim.

"Doğru, bir ay sonra doğum günüm var. Gerçekten de bir karar verdim. Asıl merak ettiğim şey; bu kötü bir olayın ne olacağı. Keşke gelmeseydik buraya."

"İnanmamıştın bana. Şu hâlin ortada, bu kararın ne bana söyler misin?"

"Seninle bu evliliği gerçekmiş gibi sürdürmeye çalışmak istiyorum. Buna dün gece karar verdim."

22. Bölüm

"Sen ciddi misin?"

Buna gerçekten inanamıyordum. Bu adam bana her zaman mesafeli ve aramızda bir şey olamayacağını söylemişti; ama şimdi birden bire durum değişmişti. Neden buna dün gece karar vermişti? Acaba ona yakın oluşum işe yaramış mıydı?

"Ciddiyim. Sana hep uzak dur dedim. Demek istediğim seninle evlilik işini denemek. Aramızda bir şey olabilir mi, bilmiyorum. Bu zor bir ihtimal." Cümleler ağzından dökülürken yüzüme bakmamıştı. Çok düşünceli görünüyordu.

"Neden zor bir ihtimal?" Sadece evliliğe sıcak bakıyordu. Birbirimiz tanıyıp bir şeyler hissetmemize izin vermeyecek gibi bir görüntü çizmişti.

"Ben korkuyorum."

Bunu artık kendine ve bana sözlü bir şekilde itiraf etmesi, aramızda dürüstlüğü hâkim olacağının küçük bir göstergesiydi. Yüzünü kaldırdı ve dümdüz bir şekilde dışarıya baktı. Onun ne kadar zorlandığını görebiliyordum. Bana güvenmemesi normaldi. Beni sadece bir buçuk aydır tanıyordu. Ona güven verircesine baktım ve cesaret edip elini tuttum. Benim soğuk ellerime karşın elleri sıcacıktı. Elini geri çekmemesi beni geleceğe karşı büyük bir oranda umutlandırmıştı. Güven veren bir ses tonunu sesime katarak konuşmaya başladım.

"Herkesin korkuları var. Seni anlıyorum. Bunun için

zaman gerekli; ama ben bunu sana kanıtlayabilirim. Bana güvenebilirsin. Asla ama asla böyle bir davranışı benden bekleyemezsin. Artık bunu aşman lazım. Bu bir tür fobi gibi. Eğer sen buna takılıp kalırsan, yaşamak anlamlı olmaz. Kendinde suç arıyorsun; ama senin bir suçun yok. Sen sadece çok sevdin. Bunu aşman için elimden ne geliyorsa yapacağım. "

Yüzüne hüüzün hâkimdi. Bu görev benim açımdan zor olacaktı. Hâlâ acı çekiyordu. Dün o kadının, oracıkta saçını başını yolmadığım için kendime lanet okudum. Bir gün yapacaktım bunu. Onu bu denli kırmış olması beni de çok üzmüştü. Onu neşelendirmeliydim. Aklıma çok çocukça bir şey geldi. Çocuksu davranışlarım onun hoşuna gidiyor gibi görünüyordu.

Bana cevap vermemişti; ama birazdan kızacağına emindim. Elimi kaldırdım ve özenle yapmış olduğu saçlarını huzlı bir şekilde karıştırdım. Elimi yakalamış ve beni durdurmuştu. Bana birazcık kızmıştı; ama dikkatini verdiği kötü düşüncelerden bir an olsun uzaklaştırmıştım onu.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Hani sen ergen gibi tepkiler vermezdin. Bunu seni ilk gördüğüm günden beri yapmak istiyordum."

"Çok komik," dedi ve elleriyle saçlarını düzeltmeye başladı. Telefonunu kaldırarak ekrana bakıp, bozulan yerlere elleriyle tekrar şekil verdi.

"Seni küçük yaramaz sabah öyle demiyordun ama. Şimdi ben de senin saçını bozayım mı? İster misin?" Sorusuna cevap vermedim ve arabayı tekrardan harekete geçirdim. Araba kullandığım için bir şey yapmamıştı.

"Söyle bakalım ne alacaksın?" diye sordum.

"Bir kaç pantolon ve gözüme ne iyi gelirse."

Arabayı düzgün bir yere park ettikten sonra dışarıya adım attık. Günün pazar olması dolayısıyla kalabalıktı. İşlerini yapmaya çalışan gazeteciler, mağazinciler etraf-

ta toplanmıştı. El ele tutuşarak yürümeye başladık. Bizi gördüklerinde yanımıza geldiler.

"Merhaba efendim nasılsınız?" Deniz'e sormuştu bu soruyu.

"Gördüğünüz gibi çok iyiyiz." Gülümsemeyi ihmal etmemişti Deniz.

"Sizi pek göremiyoruz artık."

"Çünkü ikimiz de çok yoğunuz." O, soruları cevaplarırken ona gülümseyerek bakıyordum. Duygularımı yansıtanın tam zamanıydı. Sıradaki soru bana yöneltilmişti.

"Evlilik nasıl gidiyor?"

"Farklı ve heyecanlı," diyerek cevap verdim.

"Hakkınızda bazı iddialar ortaya atıldı, ne diyeceksiniz?"

"Yazmak artık çok kolaylaştı. Sadece gülüp geçiyoruz. İyi günler!" dedi Deniz ve hızla yürümeye başladık.

"Görüyor musun, demek ki onlara kanıtlayamadık. Dikkatli olmamız gerek. Eğer bir öğrenirlerse peşimizi hiç bırakmazlar."

Kafamı sallamakla yetindim. Bunu çok da takmıyordum. Mağazaya doğru ilerlerken, etrafı daha iyi izleme imkânı bulmuştum. Buraların bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim. Kapıdan içeri girdiğimizde, mağazanın büyük olduğunu gördüm. Her zamanki karşıla-ma gerçekleşmişti. O, kazaklara ve uzun kollu tişörtlerle bakmaya başlamış hatta bir tanesini beğenip koluna atmıştı bile. Ne istediğini biliyordu. Benim açımdan bu özelliği güzeldi; çünkü ben çok kararsız biriydim. Ben de onun için kıyafet bakarken yüzü gülen bir adam geldi. Orta boylu ve gençti.

"Hoş geldiniz Deniz Bey!" deyince Deniz ona doğru döndü.

"Seni pislik. İnsan arkadaşına söyler değil mi?"

"Emir büyük yerden geldi. Elimi kolumu bağladılar."

Aralarındaki meseleyi anlamaya çalışıyordum. Ben onlara merakla bakarken, Deniz beni adamla tanıştırdı.

"Eşim Nihal." Adam elini uzattı, elini sıkarken adının Ahmet olduğunu söyledi. Buranın bir çalışanı olduğunu da ekledi.

"Benim damatlığı Ahmet diktirmiş. Benim ölçülerimi sadece o bilir. Kıyafet konusunda danışmanım gibidir."

"Beğendin mi peki?" Deniz cevap vermeden ben konuştum.

"Ben çok beğendim. Bence ona çok yakıştı."

"Sen beğendiysen benim cevap vermeme gerek yok." Adam bu hâlimizden eğleniyor gibi görünmüştü gözümde.

"Kot pantolon ve bir de smokin istiyorum," dedi Ahmet'e. Deniz'in neleri sevdiğini biliyordu Ahmet. Onun verdiği pantolonları itiraz etmeden eline alıp deneme kabineine gitmişti. Onu beklerken karşıda bulunan elbiseler dikkatimi çekti. Hepsi de gece için uygun kıyafetlerdi. O kabinden çıkınca onun yanına gittim. Zayıflığın avantajı burada çıkmıştı. Kot üzerine çok güzel oturmuştu.

"Nasıl?" dedi bana bakarak.

"Sıska olman işe yaradı. Güzel oldu," dedim ona takılarak.

"Gördün mü avantajı varmış."

Diğer kıyafetleri denemeden kasa görevlisine verdi. Ben de az önce baktığım kıyafetlere geri döndüm. Davet için kıyafeti almıştık Açelya ile; ama bilmiyordum. Göz alıcı ve akılda kalıcı olmalıydım. O kadın da orada olacaktı. Bu yüzden tekrar bir bakma ihtiyacı duydum. Ben bakarken Deniz yanıma yaklaştı.

"Beğendiysen alabilirsin," dedi siyah bir elbiseye bakarken. Bir ses duydum arkamdan.

"O elbise size yakışmaz." Arkamı döndüm ve sesin sahibine baktım. Minyon çıtı pıtı bir kızdı.

"Neden?" diye sordum.

"Aldığım eğitim şu elbisenin size daha çok yakışacağını söylüyor," dedi ve arkada duran bordo bir elbiseyi işaret etti.

"Ne okuyorsun?"

"Moda tasarımı ayrıca stilistik ile ilgili eğitim de aldım." Aklıma bir fikir gelmişti. Eğer kızın dediği gibi olursa, bu fikri ona da açabilirdim.

"Tamam deneyeyim birlikte görelim." Kabine girip beğendiğim siyah elbiseyi giydim. Fena olmamıştı. Kızın dediği elbiseyi giydiğimde ise iki elbise arasındaki fark ortaya çıkmıştı. Kızın, işinde iyi olduğunu düşündüm.

"Kesinlikle bu," dedi Deniz beni görünce.

"Ben üzerimi giyinirken sen de istersen kıyafetlerin tutarını öde," dedim ve onu yanımdan uzaklaştırdım. Deniz gidince kızı yanıma çağırdım. Biraz şaşırmıştı.

"Sana bir teklifim var. Bu işlerden anlıyor gibisin. Bu konuda yardıma ihtiyacım var."

"Ne teklifi?"

"İş teklifi olarak düşünebilirsin. Benim giysilere ayıracak vaktim yok. Benim stilistliğimi yapmanı istiyorum. Ne kadar istersen veririm."

"Ben daha bir öğrenciyim ve burada sadece stajdayım."

"Olabilir. Ben de öğrenciyim. Gerçekten buna çok ihtiyacım var. Haftaya bir davet var. Ben çok değişik ve güzel görünmeliyim."

"Ben aranızda ne olduğunu biliyorum. Seni anladım galiba."

"Ne biliyorsun?"

"Aslında bu mağazadaki herkes biliyor; ama gizli tutuyorlar. Magazin de takip ediyorum. Geçen gün eski nişanlısı geldi. Buradaki herkes ona bir garip davrandı. Ben de öğrendim."

"Aslında temel mesele o."

"Tamam, peki yardım edeceğim; ama dediklerime karşı çıkmayacaksın."

"Tabi ki bu işi bilen sensin." Telefon numaralarımızı birbirimize verdik. Deniz yanımıza geliyordu.

"Hadi daha üzerini değişmemişsin."

"Tamam, geliyorum biz kızlar işte muhabbete daldık," dedim ve kabine tekrar girip üzerimi değiştirdim. Eve dönerken sessizdik. Benim aklım, okul dersleri, davet, onun verdiği karar derken bayağı bir karmaşa içerisindeydi.

Karar vermiştim. Bütün gün ders çalışacaktım. Her dersin bir yazılı sınavı bir de sözlü ve uygulama sınavı vardı. Yıl sonunda ise komite sınavı. Bir şans daha isteyenlere güzel bir uygulamaydı. Eğer o sınavı geçemezsen, o seneyi tekrar okumak zorunda kalıyordun.

Gece uyayamayacakmış gibi görünüyordum. Eve girdiğimizde, o aşağıda babasıyla otururken ben de izin isteyerek odaya çıkıp ders çalışmaya başladım. Akşam yemeğinde yorgunluk daha da bir üzerime çökmüştü; ama kararlıyım. Bu konular bugün bitecekti. Ben de ileride rahat edecektim. Saat geç olmuştu ve uyku iyice kendini hissettirmeye başlamıştı. Direnebileceğim kadar direndim. Gece geç saatlere kadar çalışmak bana göre değildi. Ben hep gündüz çalışmayı severdim ve ya sabahın erken saatlerinde. Gözlerim kaymaya başlamıştı; ama direnecektim.

Birden kolların beni sardığını hissettim sonra da yerimden kaldırıldığımı. Gözlerimi açtığımda, Deniz'in kucağındaydım. Gözlerimi açtığımı fark ettiğinde, "Gözlerini kapat," diyerek emir verdi. Onun dediğini yaptım; çünkü beynim çoktan sürmenaj olmuştu. Yumuşak yatağa sırtım deyince, yeniden kendimi uykunun dayanılmaz çekiciliğine bıraktım.

Sabahın ilk ışıkları yüzüme vurduğunda tekrar kalktım. Dün geceyi düşünmem yüzümde bir gülümseme

oluşturdu. Beni yatağa yatırması çok hoşuma gitmişti. Kendimi camın önündeki tekli koltuğa atarak dün gece kaldığım yerden devam ettim ve bitirmeyi başardım. Artık içim rahat edebilirdi. Bir daha asla bu kadar çok konu biriktirmeyecektim. Bugün okulda hafif bir program vardı ve ders arasında iki saatlik boş zamanımın olması biraz kafamı dinleyebileceğim anlamına geliyordu.

Deniz uyanmadan üzerime giyeceğim kıyafeti seçtim ve hazırlanmaya başladım. Onun ağır programı da değişmiş, haftada bir nöbete düşmüştü. Bu nöbetlerin yerini öğretim üyeliği almıştı. Ben çantamı düzenlerken o da uyandı.

"Günaydın!" dedim enerjik bir şekilde.

"Günaydın."

"Teşekkür ederim beni yatırdığın için." Lavaboya doğru giderken cevap verdi.

"Senin cümlelerini sana aynen iletiyorum. Hasta olduğumda söylediğin cümleleri."

Kendisi söyleseydi daha iyi olurdu; ama bu bile bir gelişmeydi.

İki saatlik ders arasına girmiştim. Fakültenin koridorlarında dolaşırken, Nevin ve arkadaşlarını köşede konuşurken gördüm. Selam vermek için yanlarına yaklaşıırken tedirgin ve endişeli olmaları dikkatimi çekmişti.

"Merhaba kızlar, hiç iyi görünmüyorsunuz."

"Nihal abla seni Allah gönderdi inan ki." Minnet dolu bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Ne oldu böyle?" Yanındaki arkadaşı Melis cevap vermişti.

"Anatomi dersimiz var. İlk defa kadavra göreceğiz." Bunu söylerken bile korkusunu hissetmiştim. Bu normaldi. Bende çok korkmuştum; ama insan zamanla alışıyordu.

"Sakin olun. Herkes eminim biraz korkacaktır. Ben bizim sınıfta ne atıp tutanları gördüm; ama hepsi kadavrayı görünce süt dökmüş kedi gibi oldular. Anlayacağınız herkes korkuyor. Ayrıca bunu dönemin başında yapmanız gerekiyordu."

"Bir bağış olmuş," diye cevap verdi hemen Nevin.

"Şanslısınız. Biz kaç senelik bir kadavra ile inceleme yapmıştık."

"Başka bir şey daha var," dedi yandaki kız Zerrin.

"Bütün sorularınızı sorabilirsiniz."

"Nihal abla senin eşin girecekmiş derse. Onun hakkında pek iyi bir şey duymadık. Çok sert dediler. Seni bile dersten atmış." Bunu duyunca hafifçe güldüm.

"O gün biraz haklıydı. Siz normal durduğunuz sürece sıkıntı yok. Biraz disiplinli, hem sizi anlayacaktır. Ben dersten önce konuşurum onunla. Siz de yanımda gelebilirsiniz."

"Ders on dakika sonra." Bunu duyunca telefonu elime aldım ve onu aramaya başladım. Üçüncü çalışta açmıştı.

"Deniz neredesin?"

"Dersim var birazdan ona gireceğim."

"Seninle konuşmak istiyorum ders hakkında."

"Tamam, ben laboratuvarın önündeyim."

"Hemen geliyorum."

"Laboratuvarın önündeymiş hadi gidelim." Bana çekingen bakmışlardı.

"Hadi!" dedim ve birlikte yürümeye başladık. Laboratuvarın önüne geldiğimizde onu gördük. Duvara dayanmıştı. Bizi görünce şaşırdı.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. "Onlar benim arkadaşlarım ve senden çekiniyorlar." Pat diye konuya girmem kızları biraz endişelendirmişti.

"Neden?" dedi kızlara bakarak.

"Çünkü senin sert olduğunu düşünüyorlar. İlk ka-

davra dersi ve korkuyorlar. Bu yüzden çekiniyorlar." Bunu duyunca çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Korkuyorsunuz demek. Ben de öğrenci oldum. Bu konuda asla kızmam. İlk ders biraz zor olur; ama sonra alışsınız. Bu yüzden çekinmenize gerek yok."

"Gördünüz mü?" dedim kızlara bakarak. Laboratuvarın kapısı açıldı ve hizmetli dışarıya çıktı. Deniz, giden hizmetliye teşekkür etti.

"İstersen sen de gir," dedi Deniz bir kızlara bir bana bakarak.

"Dersim yok aslında bir buçuk saatte bitirir misin?"

"Biter çok tutmayacağım."

"İyi o zaman," dedim ve kızlarla laboratuvar kapısına yürümeye başladık. İçeriye girmeden Deniz beni durdurdu.

"Formalin sana zarar vermiş miydi?"

"Pek bir şey olmamıştı."

"Dokunursa hemen dışarıya çıkıyorsun," deyip bana emir verdi.

"Tamam," dedim ve birlikte içeriye girdik.

İçerideki koku öğrencilerin hoşuna gitmemişti. Keskin ve ağır kokan formaldehit bütün laboratuvarı doldurmuştu. Hizmetlinin neden burada olduğunu anlamıştım. Kadavrayı formaldehit havuzundan çıkarmış olmalıydı. Herkes yerine yerleşince, Deniz metal sedyede duran kadavranın önüne geçti. Bizim kızların korku seviyesi üst sınıra dayanmıştı. "Sakin olun dedim," sesizce.

Deniz eline eldivenleri geçirdi ve konuşmaya başladı.

"Öncelikle bu sınıfta cıvıklık ve iğrenç şakalar istemiyorum. Eğer böyle bir davranış görürsem sizi geçirmem." Ciddi ciddi tehdit etti.

"Burada bilimle ilgili bir çalışma yapıyoruz. İlk yapmamız gereken ona saygı göstermek." Eliyle sedyede duran kadavrayı gösterdi.

“Kendini bilim adına buraya bağışladı. Bunun için çok şanslısınız. En ufak bir saygısızlık istemiyorum. Bu konu hakkında çok hassasım. Üst sınıflardan duyduğunuz tıp efsanelerini de unutun.” Elini kadavranın gövdesinde duran örtüye götürdü ve açtı. Kızların iç çektiğine emindim.

“Yaşam ve ölüm çok ince bir çizgi,” dedi ve kadavranın kafasını örten örtüyü kaldırdı. Sınıftaki gerilim hat safhaya çıkmıştı.

“Bu ölüm daha yeni ve sanki ayağa kalkacak kadar canlı görünüyor. Yaşam ve ölüm birbirine çok yakın. Bunu kendi gözlerinizle görün istedim.” Bu etik olmasa da anlatmak istediği bir anlam vardı. Kadavra bir erkekti. Adam daha çok gençti. Otuzlarında olmalıydı.

“Tıpta hız çok önemlidir. Yaşam ve ölüm arasındaki gibi. Bazen bizim yapabileceğimiz bir şey kalmaz. Çoğu zaman ise hız ve doğru kararlar vaka ne kadar kötü görünüyor olsa bile kurtarılabilir. Bu yüzden öğrendiğimiz bilgiyi sorgulamalı ve onun üzerinden yorumlamalıyız,” dedi ve kadavranın kafasını tekrar örttü.

“Yaklaşın!” diye emir verince herkes sedyenin etrafına toplandı. Kızların korkusu tekrar artmıştı. Herkes yerini aldığı anda eline neşteri alarak adamın göğsüne ykesiği atmaya başladı. Herkes nefesini tutmuş görünüyordu. Köprücük kemiğinin oraya yenin kollarını, göğüs arasına ise alt çubuğu denk getirecek şekilde kesti. Kıskaç deriye batırdı ve çekerek içyapının görülmesini sağladı. Kalbin etrafındaki kemikleri büyük kemik kırma makası ile kırınca sınıftan bir korku nidaları çıktı. Kalbi ortaya çıkarırken etrafındaki dokuları tek tek eliyle gösteriyordu. Becerikli olduğunu hızından ve tekniğinden anlamıştım.

Kalp yapısını anlatırken biri soru sordu.

“Hocam şimdi damarlarda kan bulunuyor mu?”

"Şu kesici gördün mü?" diye sordu ve çocuk onaylayınca anlatmaya başladı.

"Köprücük kemiğinin alt kısmına 15 cm uzunluğunda bir kesik atılıyor ve şah damarın bir kısmıyla vücudun herhangi bir yerinden başka bir toplardamar çıkarılıyor. 5-6 litre suya karıştırılmış formaldehit sıvısı basınçla pompalanarak yavaş yavaş vücuda veriliyor. Diğer ucu açık damardan da basınçla itilen kan boşaltılıyor. Sadece bu kadar da değil; ama şimdilik bunu öğrensen yeter."

Tek tek gösterip her bir doku ve damarın Latince ismini defalarca tekrar etti. Sınıfa bir soru sordu; ama kimse anatomi kitabıyla gerçek insan vücudunu birleştiremeyince ben cevap verdim.

"Hanginiz daha çok korkuyor hâlâ?" diye sorup kızlara baktı. Onlardan ses çıkmayınca hepsine eldiven almalarını söyledi. Korkularını yenmeleri için dokunmalarını istiyordu. Biraz zor olmuştu; ama kızlar başarmıştı.

Dersten çıkarken onu bekledim ve birlikte çıktık.

"Bu konuda bayağı iyisin. Daha önce anatomi dersini anlattın mı?"

"Asistanken anlatmıştım. Gözde öğrenciydim diyebiliriz. Hatta hoca bir kez by pass ameliyatını büyük ölçüde bana yaptırmıştı."

"Sana o kadar güveniyor muydu?" Gözlerini kırıştırdı.

"O da yanımdaydı ve bazı yerlerde o da yardım etti."

"Formaldehit sana dokunuyor," dedim çünkü gözleri kızarmıştı.

"Evet, biraz. Başımı da ağrıtır. İnşallah olmaz."

Formaldehit insan için zararlı bir maddeydi. Kanse-rojen oluşu en büyük zararıydı. Bir özelliği vardı ki bu onu önemli bir madde hâline getirmişti. İyi bir dezen-

fektan maddeydi. Ayrıca bozulmayı önüyor, ürünlerin raf ömrünü uzattığı için çok kullanılıyordu. İnsanda protein duvarını sertleştirerek çürümeyi önüyordu.

“Uzun zaman oldu bu kokuyu duymayalı.”

“Kabul ettin yani bunu bile bile.” Ona dokunduğu hâlde ders vermek için kabul etmişti.

“Ne yapmamı bekliyorsun. Bu öğrenciler boş mu kalsın. Bu öğrencilerdeki potansiyel sizin sınıftan fazla.”

“Bunu ben de fark ettim. Bu arada kızlara yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Benim görevim,” dedi ve etrafta insanlar olduğu için birbirimize sarıldık. Vedalaşıp dersin olduğu amfiye doğru gittim.

Akşam korktuğu başına gelmişti. Eve gelmiş ve yemeği yiyip odamıza çekilmiştik. Baş ağrıyordu. Benim gibi ağrı kesici almak istememişti. Ben de direnirdim; çünkü karaciğere zararını kendim deneyimlemiştim.

“İstersen başına masaj yapayım belki geçer.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Denemekten zarar gelmez,” dedim ve koltuğun arkasına geçtim. Başını arkaya doğru dayadığında alnına masaj yapmaya başladım.

“Biliyor musun öğrenciyken de böyleydi. Genzimde sanki o kokuyu hissediyorum. Oraya kadar işlemiş. Beni tıptan ne soğutur diye sorarsan hemen formalin diyebilirim.”

“Hocalar formalin diyor genellikle. Siz neden hep bunu kullanıyorsunuz.”

“Bir sürü ismi var. Metanal da diyebiliriz formaldehit de. Atladığın bir nokta var; sulu çözeltideki formaldehite formalin denir.”

“Doğru ben bunu neden unuttum, bilmiyorum.”

“Aşırı yüklenmeden olabilir mi? Dün geceki gibi.”

“Çünkü çok ihmal ettim. Konuları bitirdim; ama şimdi rahatım. Artık günü gününe çalışacağım, eski dü-

zenime döndüm.” Kapalı gözlerini birden açtı. Çimen yeşili gözler bana bir an tersten baktı; ama sonra tekrar kapandı.

“İyi geliyor mu?”

“Pek değil. Uyusam iyi olacak,” dedi ve ayağa kalktı.

Saat on biri geçmişti. Ben de yatabilirdim. Kitaplarımı toplamaya başladım. O da lenslerini çıkarıyordu. Ayağa kalkıp tam döneceğim sırada ayağım sehpanın ayağına takıldı. Ben daha nefes alamadan beni tutmuştu. O an gözlerimiz birbirini buldu ve öylece bakmaya başladık. Beni daha da kavradı ve elleri belimi bularak doğrulmama yardım etti; ama gözlerimiz ayrılmamıştı. Dudaklarıma kayan gözleri, bu büyüyü farklı bir noktaya taşımıştı. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken gözlerimi kapattım ve ben de ona yaklaştım.

23. Bütün

DENİZ'DEN

Hayat, ne kadar da içinde farklılar bulunduran bir kelime. Anlamı ve içindeki gizem dolu yaşanacaklar onun için ümit etmemizi sağlasa da bu tam tersi de olabilirdi. Ümit ve hayal kırıklığı birbirine zıt duygular olsalar da birbiriyle bağlantılı oluşları onları kardeş kılıyordu.

Bugün benden birkaç yaş büyük bir adamı ölü olarak görmem, hayata karşı farklı bakmamı sağlamıştı. Boş geçirdiğim zamanlar aklıma bir bir geldiğinde kendimi kötü hissetmiştim. Hayat bu kadar kusaydı işte. Bu adamın da yapmak istediği farklı şeyler vardı belki. Belki de sevdiği bir kadın ve bir çocuğu vardı. Bu, bana hayatın ne kadar acımasız ve bir o kadar da güzel olduğunu tekrar hatırlatmıştı.

Yıllar önce yaşadığım kötü bir anıyı da anımsatmıştı. Gözü yaşlı adamın sözleri tekrar aklımda dolaymıştı. Bütün bu duygu yoğunluğu, konsantrasyon düzeyimi de etkileyerek beni ele geçirmişti. Derin bir nefes almak istemişim; ama odadaki ağır formaldehit kokusu buna engel olmuştu.

Öğrenciliğimden beri en nefret ettiğim maddelerden biriydi. Zor da olsa dersi bir şekilde iyi götürmeyi başarmıştım. Belki de Nihal'in burada oluşu bunu sağlamıştı.

Yalnız olmadığımı ve benim de bu hayattan istediklerim olduğunu hatırlatmıştı bana. Karşında görünüş

olarak farklı; ama davranış olarak aynı gözüken bir Nihal vardı. Alt sınıflarla etkileşim içinde olması, onlara yardım etmesi benim açımdan güzel bir olaydı. Bu kız sandığımdan daha farklı bir kişiliğe sahipti.

İlk başta benimle sadece para için evlendiğini düşünmüştüm; ama öyle olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Parayı sırf zevk için değil de kendini geliştirmek için kullanıyordu. Spora gidiyor oluşu parasını daha çok kitaplara verişini onu gözümde farklı kılmıştı. Sırf o gün bana anlattığı nedenlerden evlenmiş olsaydı, bu şekilde davranmayacağını biliyordum.

Günden güne bana da kapıldığının farkındaydım. Bu konu hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Evet, bir karar vermiştim. Onunla bunu sürdürmeye çalışacaktım. Birbirimize saygı duyarak da bunu sağlayabilirdik; ama bu tuzsuz bir yemekten farksız olmazdı. O yüzden az da olsa ona ilgi göstermeliydim. Duygusal olarak ona karşı bir şey hissetmiyordum. Tek hissettiğim şey, ona karşı sahiplenme duygusuydu.

Onunla iyi anlaşıyorduk. Belki evlenmesek iyi bir arkadaş olabilirdik. Kafa yapımız uyuşuyordu. Beni güzel buluyordu, bunu görebiliyordum. Kadınlar arasında ilgi görmeye alıştım aslında. Beni etkilemesi için bu ilginin farklı bir biçimde olması gerekiyordu. Bunu başarabilir miydi, bilmiyordum. Peki ben ona izin verir ve buna cesaret edebilir miydim? Bunun cevabını da bilmiyordum. Ben ne biliyordum peki?

Kafam filozoflar gibi her şeyi sorguluyordu. Zamana bırakmıştım artık. Ne olursa olsun deneyecek ve bana bahsedilen bu hayatı boşa geçirmeyecektim.

Poliklinik her zamanki gibi yine dolmuştu. Daha şimdiden başıma bir ağrı girmişti. Yine de saatimi doldurana kadar çalıştım. Akşam olduğunda ise ağrı daha da artmıştı. Bu durumu Nihal de fark etmişti. Masaj yapmanın iyi geleceğini düşünmüştü; ama ben bir etki etmeye-

ceğini biliyordum. Yine de ona izin verdim. Yumuşak elleri alnıma değerken, onun dediği gibi etki etmesini diledim. Aslında ağrının geçeceği yoktu. En iyi yöntem uyumak gibi görünüyordu. Ona bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp lensimi çıkarmak için aynanın karşına geçtim. Çıkarıp yatağa doğru gidecekken ayağa takıldı ve tam düşecekken onu tuttum.

Onu tutmaktan fazlasını yapmıştım. Belini kavrayıp onu kendime çekerken bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kadınsı kokusu burnuma dolduğunda tek baktığım kahverengi gözleriydi. İlk panik duygusundan sonra gevşeyen vücudu onu kendime çekmemle birlikte tekrar kasılmaya başlamıştı. Göz bebeklerinin büyümesi, onun bu davranışından etkilendiğini kanıtlıyordu.

Anı yaşayacaktım ve bu an tek yapmak istediğim şey onu öpmekti. Yüzümü ona yaklaştıırken, o da bana karşılık verdi. Bu isteği, içimde var olan kadın özlemine körüklemişti. Dudaklarımı yumuşak dudaklarına bastırırken tek isteğim onu sakince öpmekti. Bunu başaramamıştım. Bedenim daha fazla ve daha tahrik edici bir öpücük almak istiyordu. Dudaklarım dudaklarını hırpalarcasına öpüyordu. Alt dudağını kavradım ve sertçe emdim. Onun da bana karşılık veriyor oluşu daha da vahşileşmemi sağlamıştı. Hızlanarak dilimi ağzına kaydardım. Dilim ağzını yavaşça okşarken, küçük bir inleme döküldü dudaklarından. Ellerimi biraz daha aşağıya kaydırıp kalçasını yavaşça okşamaya başladım.

Sıkıca omzuma tutunmuş ve eli çoktan saçlarımı bulmuştu. Saçlarımla oynaması hoşuma gidiyordu. Bu vahşi isteğime dayanamadı. Bir an geri çekildi. Nefeslerimizi hızlıca verirken yüzünü kaldırdım ve ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Yüzü kızarmış ve az önce nazik olmaktan yoksun öpücükle dudakları bir miktar şişmişti. Göz bebekleri daha da büyümüştü. Bana bakarken yüz ifadesi çok daha istekliydi.

Onu tekrar öpmeye başladım; ama bu sefer yavaştan alıp kontrolü ona verdim. Yavaşça beni öperken, ellerimi zapt etmekten yorulmuştum. En sonunda dayanamadım ve elimi göğüslerine götürdüm. Bu onu heyecanlandırmıştı. Giysisinin üzerinden ellerim yavaşça gezinirken üzerindeki sutyenin destekli olmasından dolayı içimden küfürler yağırdırıyordum. Tenine dokunmalı ve o yumuşaklığı parmaklarımda hissetmeliydim. Giysisinin altından elimi kaydardım ve sutyenin üzerinden tenini buldum.

Başparmağımla yavaşça okşarken onun istekli inlemesini duydum. Bu ses çok hoşuma gitmişti. Elimi aşağıya indirdim ve karnına dokundum. Spor yaramıştı ona. Karnı gayet sıkıydı; ama yumuşaklığından bir şey kaybetmemişti. Öpüşmenin kontrolünü tekrar ondan aldım ve bunu, onu istediğimi gösterircesine öpmeye başladım. Artık biraz da olsa o da utangaçlığından kurtulmuş, eli sırtımı boydan boya gezmeye başlamıştı. Onu şaşırtarak kollarımla belinden tutup kaldırdım ve kucağıma onu alırken bacaklarını belime dolamasını sağladım. Sıkıca tutup yavaşça yatağa yatırırken öpüşmeyi devam ettirdim.

Nefes almasını ve sakinleşmesini istediğim için dudaklarımı boynuna yönelterek küçük öpücükler bıraktım. Sakinleşmemiş aksine daha da heyecanlanmıştı. Vücudum devam etmemi istiyordu. Sonuna kadar gitmeyi. Buna ihtiyacım vardı. Kendimi durduramadım ve üzerindeki gömleğin düğmelerini çözdüm. Dudaklarım göğsünün açık olan yerlerini bulunca, altımda istekle kıvranmaya başladı. Deneyimsiz oluşu bu kadar basit bir öpücüğün onu bu kadar tahrik etmesinden anlaşılıyordu. Yavaş yavaş tekrar öptüm. Elim sutyenin kopçasını çözmek için sırtına doğru ilerledi; ama bir an durdum.

Şu an yeterince istekli görünüyordu. Duyuları çok

güçlüydü ve onu orgazma kolayca ulaştırabilirdim. Kahretsin ki aklıma o geldi. Hem de böyle bir anda. Onunla delice yaşadığımız sevişmeler... Aklıma gelince kendimden tiksindim ve kendimi yatağın diğer tarafına attım. Bu nasıl olurdu da şimdi aklıma gelirdi. Birden bütün isteğim gitmişti. Damarlarımda hızlıca akmasını sağlayan vasopressin kendini tekrar geri çekmiş gibi görünüyordu. Uyarılmanın yavaşça gittiğini hissediyordum.

Ona bir açıklama yapmak zorunda hissettim kendimi.

“Üzgünüm bunu devam ettiremem. Gerçekten yapmak istedim. Olmadı.” Bana bakan gözlerinde bir şeyler aradım; ama bulamadım.

“Vay canına bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadarı bile yetti. Kendini suçlu hissetmene gerek yok sadece zamana ihtiyacımız var.”

Beni biraz rahatlatmıştı. O hiçbir zaman benim yanımda olan duruşunu bozmayacak gibi görünüyordu. Geçen gece yaptığı gibi kafasını omzuma koydu ve ellerini belime sardı. Sahiplenmesi hoşuma gitmişti. Ben de elimi elinin üstüne koydum. Uzandı bir anda ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ne yapacağı belli olmuyordu. O an sadece yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

NİHAL'DEN

Onun kolları arasında yatarken kendimi huzurlu hissediyordum. Sıcacıktı, ben kışın genelde çok üşürdüm; ama bu durum yatakta onun olmasıyla değişmişti. Birbirimize sarılarak uyumak, dünyanın en güzel duygularından biriydi. Bana yakın olmaya çalışıyordu; ama gerçek duygularını çözememişim. Göğsüne doğru daha da yayıldım ve güçlü vuran kalp atışlarını dinlemeye başladım.

Dün gece biraz garipti. Her şey bir anda olmuş ve

bitmişti. Bu sefer tam anlamıyla sonuna kadar gideceğini düşünmüştüm. Bunu o da söylemişti; ama onu yine bir şey durdurmuştu. Ona moral vermeye çalışmışım. Desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Sonuçta bunu o başlatmıştı. Gerçekten de denemeye çalışıyordu. Dokunuşları ve beni o şekilde istekle öpmesi beni çok heyecanlandırmış ve bir çeşit korkuyu da beraberinde getirmişti.

Bir an bunu ona sormayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kendine çok kızdığını yüz ifadesinden anlamışım. Beni çok istediğini de vücudunun tepkisinden hissetmişim. Sabırlı olmaya devam edecektim; çünkü bu işe yarıyordu. Elimi saçlarına götürerek yavaşça okşamaya başladım. Kalkmama daha yarım saat vardı. Bugün yorucu bir gün olacaktı. Haftanın en yoğun günüydü. Bu hiç hoşuma gitmese de ondan ayrılarak kolunu yavaşça üzerimden çektim ve yumuşak yorganın içinden çıktım.

Telefonu elime aldığımda mesaj geldiğini gördüm. Mesajın sahibi iş teklif ettiğim Ece'ydi. Bana göre çok modern bir elbise bulduğunu yazmıştı. Bugün dışarıya çıkmam imkânsızdı; ama onu eve çağırabilirdim. Bu düşüncemi mesaj yazıp gönderdim. Acaba Açelya uyanmış mıydı? Dün geceyi ona anlatıp tavsiye almalıydım. Anlamanın kolay yolunu ona mesaj atarak bulmuştum. Elimde telefonla birlikte banyoya doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde mesaj gelmişti. "*Müsaidim.*" diyordu. Ben de zaman kaybetmeden onu aradım.

"Günaydın bebeğim, nasılsın?" diye cevapladı hemen.

"Aslında iyiyim carum; ama sana bir şey sormam gerek."

"Tabi sor bakalım."

"Şey dün gece biraz..." utanıyordum bunu anlattırken. Bu yüzden öylece kalakalmışım.

"Hadi anlat merak ettim."

"Biraz ileriye gitti; ama durdu yine. Bilmiyorum acaba sorun bende mi anlamadım. Bunu ona da soramadım."

"Ne kadar ileri?"

"Fransız öpücüğü yapacak kadar ve bir ara göğüslerime dokundu. Aslında sutyeni çıkaracaktı; ama durdu."

"Sen buna ileri mi diyorsun?" dedi ve gülmeye başladı.

"Lütfen gülme Açelya şu an ne durumdayım biliyor musun?"

"Özür dilerim canım; ama yine de komikti. Bak şimdi burada iş biraz sana düşüyor. Demek ki bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyor. Bence sana rehber olabilecek bir şey lazım. Belki de bir kitap. Senin çalışma yöntemine de uygun. Bunu sanki bir iş gibi görmeye çalış."

"Böyle şeyler için kitap da mı çıkarıyorlar?"

"Evet neden şaşırdın. Ben avukatlık stajı yaparken boşanmalardaki yüksek oranlardan biri buydu. Bazı erkekler kadınların da bu işte o kadar aktif olmasını istiyor ve çoğu da bu yüzden aldatıyor. Eğer bir evlilikte yatak işi kötü giderse temeli sağlam değildir demektir."

"Hiç bu yönden düşünmemiştim."

"Bence internete bir bak. Oradan da sipariş edebilirsin. Şimdi ben ne desem boş. Seninle bu konuları doğru düzgün konuşamıyoruz; çünkü çok utangaçsın."

"Sence bu işe yarar mı?"

"Denemekte yarar var. Sadece okumayla kalma. Uygulamaya da çalış onu şaşırt ve baştan çıkar."

"Tamam deneyeceğim. Sana söylemek istediğim bir şey daha var. Ben kendime öğrenci bir kızdan bana stilistik yapmasını istedim."

"Bak sen. Gelecek vadeliyorsun. Bu iyi olmuş."

"Yanlış anlamadın değil mi? Sonuçta kıyafetleri sen aldın ve lütfen aklına başka bir şey gelmesin. Hepsini

çok beğendim ve senin de vaktinden çaldığını düşündüm."

"Saçmalama Nihal ne yanlış anlaması. Bu kadar ince düşünen bir insan asla böyle bir şey düşünmez."

"Çok teşekkür ederim canım iyi ki varsın. Elçin'i benim için öp. Derya abiye de selam söyle."

"Tamam canım görüşürüz," dedi ve kapattım.

Saate baktığımda tam tamına on beş dakikam vardı. Giyinme odama gidip masanın üzerinde duran bilgisayar açtım. Arama motoruna ne yazacaktım ki. Cinsellik hakkında kitaplar mı? Gerçekten bunu yazacak mıydım? Şu düştüğüm hâle inanamıyordum. Onun için değer miydi peki? Kesinlikle değerdı.

Cinsellik hakkında kitaplar yazdım ve arattım. Sonuç dehşetti. Türk yazar da vardı yabancı da. Bir kaç tanesi gözüme çarptı. Profesörlerin yazdığı kitaplardı bunlar. Bir de resimli bir kitap vardı. İnternette almak için kredi kartı bilgilerimi girdim ve adresi de yazdıktan sonra işlemi bitirdim. Güvenli bir siteydi; çünkü buradan birçok kitap alış verışı yapmıştım. İnşallah gelen kargoyu açmazlardı. Herhâlde açacak hâlleri yoktu.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. O iğrenç şeyleri izlemektense okumak daha iyi olacaktı. Daha şimdiden çok utanmıştım. Elime geçip okuduğumda ne hissedecektim kim bilir. Bir duş alsam iyi olacaktı. Birden aklıma dün gece yaşadıklarımız geldi. Boynuma ve göğsüme kondurduğu öpücükleri tekrar hatırlayınca bir ürperme hissettim. Bu çok hoşuma gitmişti. Vücudum bunu istemiş ve tahrik olmuştu. Bunun kanıtını dün gece değiştirdiğim iç çamaşırı veriyordu. Çamaşırdaki ıslaklık beni rahatsız etmiş ve onu değiştirmiştım.

Üzerime kıyafet seçmek için dolabın kapağını açtım. Boğazlı krem rengi bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon seçtim. Hava çok soğumuştı. Dudağıma ruj sürdükten sonra tekrar odaya döndüm. Kalkma zamanı

geçmesine rağmen hâlâ derin bir uykudaydı. Onu uandırmak için başucuna gittim. Yanına oturdum ve seslenmeye başladım.

"Deniz kalk artık geç kalacağız," dedim; ama pek bir fark olmadı.

"Deniz," diye tekrarladım. Hafifçe gözünü araladı.

"Hadi on beş dakika geridesin kalk artık." İstemeyerek kalktı. İnsan uykudan kalkınca bu kadar güzel olabilir miydi? Çok tatlıydı ve küçük bir çocuğu andırıyordu.

"Baş ağrın geçmiş mi?" Yüzüme şöyle bir baktı; ama hâlâ uyanamamıştı.

"Evet, geçmiş."

Yerinden kalkıp banyonun yolunu tuttu. Hazırlanması on dakikayı bulurdu. Ben de bu vakti ders kitabıma göz atarak değerlendirmeyi seçtim. On dakika geçmiş hâlâ çıkmamıştı. Merak ettim ve kapıyı çalarak içeriye girdim. Saçını yapıyordu. Sürdüğü şeyin jöle olduğunu düşünmüştüm; ama farklı bir şeydi. Aslında bu bildiğimiz saç kremiydi. Eliyle ve fırça ile şekil veriyordu saçına. Beğendiğinde bıraktı ve bana döndü.

"Olmuş mu?" dedi gülümseyerek.

"Olduğunu biliyorsun, neden soruyorsun?"

"Kadın görüşü önemlidir."

"Başka kadına mı ihtiyacın var sanki. Kime beğendireceksin kendini?" Sinirlenmişim bir anda. Kadın görüşümü...

"Neden kızdın bu kadar? Lafın gelişi dedim." Elimini muslukta ıslattım ve o güzelce yaptığı saçlarını bir güzel ellerimle bozdum.

"Sen iyice çığırından çıktın."

"Ne yapacaksın?" deyip ona meydan okudum. İlk defa bu yüzümü görmüştü. Şaşkınlığı yüzüne vuruyordu. Cevap vermeden yanımdan gitti. Niye bu kadar sinirlenmişim. Cevap açık değil miydi? Kıskanmışım çünkü. Kendini sadece bana beğendirmeliydi.

Ona bakmadan çantamı aldım ve aşağıya indim. Onlara kahvaltıyı bir arkadaşım ile edeceğim yalanını uydu-
rup evden çıktım. Garip bir tesadüf oldu. Nil beni aradı.

"Nihal seni çok özledim. Birlikte kahvaltı yapalım mı?" Onunla sadece okulda konuşuyordum. Eskisi kadar yakın değildik. Ona da kırgındım; ama kabul ettim. Ne de olsa iyi ve ya kötü bir şekilde dört senemi onunla geçirmiştim.

Onunla bir kafede buluştuk. Eskisi gibi bana dostça sarılmıştı. Uzun geçen bakışmamızdan sonra konuşan taraf o oldu.

"Nihal niye eskisi gibi değiliz? Bana çok soğuk davranıyorsun." Sonunda anlamıştı demek.

"Nil sana açık konuşacağım. Sen beni dört sene boyunca kullandın. Ben ne yazık ki bunu yeni öğrendim." Yüzü bir anda atmıştı.

"İnanmıyorum sana bunu da nereden çıkardın?"

"Benim gideceğim zamanki telaşından. Ben senin işlerini gören yeri geldiğinde ders çalıştıran biriyim gözünde."

"Saçmalama asla ama asla böyle bir şey geçmedi aklından."

"Emin misin?" Ona çok da inanmamıştım.

"Yemin ederim gerçekten böyle bir şey düşünmedim. Lütfen, arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum," dedi ve gözünden bir damla yaş düştü. Bir anda kalbim ona karşı yumuşadı. Ağlayan birine dayanamazdım. Hiç sahte gibi durmuyordu.

"Seni çok özledim ve sana o kadar ihtiyacım var ki. Biz seninle kardeş gibiydik. Beni sadece sen anlıyorsun. Sen diğerleri gibi değilsin. Lütfen bunu bozma. Gerçekten çok samimiyim. Sen beni zaten tanırsın."

"Tamam, ağlama lütfen," dedim ve gerçekten ben de onu özlemiştim. Ona çok kızmıştım; ama dedikleri doğruydı. Kalbim ona inanmamı söylüyordu. Yanına otur-

dum ve ona sarıldım. İçini çekerek ağlamaya devam etti. Bu ağlamanın altında başka bir şey olduğunu da sezmiştim. Yüzü çok solgundu.

"Anlat bana başka ne oldu?" Yüzünü kaldırdı. Gerçekten iyi görünmüyordu.

"Ömür'le ayrıldık."

Hıçkırıkları tekrar tekrar birbirini takip ederken, ben de şaşkınlığımla öylece kalmış, ona tekrar sarılmıştım. Onlar Ömür'le birbirine yakışan bir çiftti. Bu nasıl olabilirdi? Üzülmüştüm onun adına.

"Bu nasıl oldu, inanamıyorum Nil!"

Hıçkırıkları arasında konuşmaya devam etti. "Benimle artık ilgilenmiyor. Akli sürekli işinde. Onunla görüşemiyorduk bile. Artık bunaldım ve ona patladım. O da işini seçti."

"Nasıl işini seçti?"

"Beni istiyorsan benimle de ilgilenmen lazım. Yüzünü bile göremiyorum dedim. O da işlerinin çok yoğun olduğunu söyledi; ama bir başka gece sözde iş yemeği bir gece kulübünde son bulmuştu."

"Ömür böyle bir şey yapacak adam değil. Nasıl olur da böyle yapar aklım almıyor. O seni çok sever."

Onu bir görsem yapacağımı biliyordum. Ona nasıl böyle yalan söyleyebilirdi? Aldattığını düşünmüyordum; ama ona yalan söylediği açıktı. Ben de çok üzül-müştüm. Onun yanında olmalıydım; çünkü kötü zamanımda o benim hep yanımdaydı.

"Hadi kendini topla biraz. Yüzünü yıkayalım mı hadi kalk," dedim ve lavaboya gittik. Biraz daha sakinleşmişti; ama yine de iyi değildi. Dersi kaçırmıştık. İlk ders Deniz'in dersi olmasına rağmen umursamadım. Tekrar masaya oturduk. Ben de Deniz'le aramda olan biteni anlattım. Ona göre aramız gayet iyi gidiyordu. Kahvaltı bittiğinde okula gitmek üzere dışarı çıktık. O sırada Deniz aramıştı. Bayağı sinirlenmişti onu bıraktığım için.

"Neredesin sen?"

"Sana hesap vermek zorunda değilim."

"Ciddi misin, her türlü sana hesap sorarım," dedikten sonra ben de telefonu yüzüne kapattım.

Bakalım ne tepki verecekti. Ben hep onun arkasından koşmuştum, belki bu sefer de o benim arkamdan koşardı. Birkaç kez daha aradı; ama açmadım. Tek istediğim az da olsa benim de asi olabileceğimi göstermiş olmaıktı.

Okula geldiğimizde, Nil'in staj grubu değiştiği için ayrıldık. Tam girişe doğru yönelmişim ki onu gördüm. Murat Hoca ile birlikte bir şey konuşuyorlardı. Gözlerime inanamamıştım. Hayır bunu yapamazdı. Benim hayatta en nefret ettiğim şeylerden birini yapıyordu. Bir de Murat Hoca ile. Hızlı hızlı yürüyüp yanlarına gittim.

"Ooo Gülnihal Hanım sonunda teşrif etti," dedi elindeki sigaradan bir nefes çekerken.

"Sen ne yapıyorsun? Buna inanamıyorum. Sen sigara içiyorsun. Bu görmek isteyebileceğim son şey. Hatta görmek istemediğim."

"Sen de ister misin?" dedi ve beyaz önlüğün cebindeki paketi açarak bana doğru uzattı.

"Dalga mı geçiyorsun sen ya?" Elindeki paketi aldığım gibi parçalayarak yanımdaki çöpe attım.

"Ne oldu beğenmiyor musun artık beni?" dedi ve ağzındaki dumanı kasten yüzüme doğru üfledi. Pislik en nefret ettiğim şeyi yaparken o kadar seksiydi ki. Bu adama sigara içmek bile yakışıyordu. Sorduğu soruyu duymazdan geldim ve Murat Hoca'ya döndüm.

"Hocam hadi onu anlıyorum serseri kılıklı; ama siz nasıl olur da içersiniz?" O cevap vermeden Deniz konuştu.

"İnsanı sakinleştiriyor." Onu strese mi sokmuştum yani?

"Haklı Nihal ayrıca arada sırada içmek, sayılmaz," dedi Murat Hoca da.

"Hocam eşiniz arada sırada stres oluyorum diye gelen bir hastaya hemen antidepresan yazıyor mu?" Bunu duyduklarında gülmeye başladılar.

"Sakın böyle kokarken odaya gireyim deme. Seni pişman ederim," dedim ve sinirli, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sınıfa doğru gittim.

Aklım hâlâ Nil'deydi. Onları barıştırmalıyım yoksa Nil kolay kolay toparlanamazdı. Ömür'ü arasam açmayacağını biliyordum. Onunla yüz yüze konuşmalıyım; ama bunu nasıl başaracaktım. Aklıma bir fikir geldi. Dersin başlamasına daha vardı. İnşallah telefonu açardı ve duam kabul olmuştu; çünkü telefonu açmıştı.

"Merhaba Derya abi nasılsın?" dedim. Cevabını dinlerken hemen konuya girmek istedim.

"İyiym abi senden bir şey rica edebilir miyim? Bunu sadece sen yapabilirsin."

"Tamam söyle bakalım. "

"Benim Ömür Gürman'la konuşmam gerek. Yüz yüze ben kendim randevu alamam ondan; ama sen alabilirsin. Bu çok önemli lütfen bana yardım et."

"Tamam, boşsa alabilirim. Bu kadar önemli olan ne?"

"Gönül meselesi," dedim.

"Hımm anladım. Kardeşime iyi bakıyor musun?"

"Merak etme az kaldı kırıkları toplamaya," dedim ve iyi günler dileyip kapattım.

Derse girdiğimizde mesaj atmıştı ve iş tamamı. Büyük bir teşekkür mesajı yazıp gönderdim. Ders çıkışı koşa koşa arabaya doğru gittim. Zamanında oraya varmayı başarmıştım. Büyük kapıdan girerken biraz tedirgindim. Tabi randevu benim adıma olmayışı sekreter tarafından içeriye alınmamamla sonuçlanmıştı. Zor kullanarak Ömür'ün odasında girdim. Beni görünce şaşırmıştı.

"Nihal senin burada ne işin var?"

"Konuşmaya geldim Ömür, biz arkadaş değil miyiz?"

"Tabi, tamam buyur o zaman," dedi ve sekreteri gönderip bana koltuğa oturmamı işaret etti.

"Ne için geldiğimi biliyorsun. Sana çok kızgıyım."

"Aranızın iyi olmadığını söylemişti."

"Biz arkadaşız kavga da ederiz barışırız da. Ona bunu nasıl yapabildin? İşlerin ondan daha mı önemli? Beş dakika da mı zaman bulamadın?"

"Nihal bak ben, onu hâlâ çok seviyorum; ama son zamanlarda beni çok boğmaya başladı. Her hareketime karşı oldu. Ben de ona bir ders vermek istedim."

"Bu şekilde mi? Onu çok üzümüşsün, onu hiç böyle görmedim ben. O zaman bu derse bir son ver. Git gönlünü al. Ne hâlde bir görsen. Yaptığına pişman olacağına eminim. Söz ver Ömür bugün gidip gönlünü alacaksın. Yoksa tekrar gelip burada olay çıkartırım."

"Tamam, merak etme," dediğinde içim biraz rahatladı. Odadan çıkarken tehditkar bakışlar atmayı ihmal etmedim..

Eve geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum. Ece'nin mesaj atması onu hatırlamamı sağlamıştı. Onun geleceğini tamamen unutmuştum. Ayrıca sabah aldığı kitaplar da gelmişti. Kimse dokunmamıştı kargoya. Onları dolapta bir yere sakladıktan sonra onu beklemeye başladım. Deniz daha eve gelmemişti. Ece geldiğini mesaj attı ve aşağıya inip kapıyı açtım. Evdekilere onu arkadaşım olarak tanıttım. Elinde kocaman kartondan bir torba vardı. Yatak odasına gidip onu giyinme odama aldım.

"Vay canına burası çok güzel," dedi.

Benim için beğendiği elbiseyi karton poşetten çıkınca âdeta nutkum tutuldu. İki parçadan oluşan kırmızı bir elbiseydi. Üst tarafı straplez ve taşlarla süslüydü. Altı ise derin bacak yırtmacı olan bir etekti.

"Çok beğendim... Gerçekten çok güzel," dedim hayranlıkla. O ise elbiseyi denememi rica etti. Elbiseyi giy-

diğimde etek boyu uzun gelmişti. Ece yanında getirdiği toplu iğnelerle ölçüyü almış ve yapmak için eteği yanında götürceğini söylemişti.

Gardırobumu açtım ve o, elbiseleri birbirleriyle kombin ederken onu izledim. Yaklaşık bir saat sonra işimiz bitmişti.

“Bunlar çok güzel parçalar.”

“Evet eltim çok zevklidir.”

Eltim kelimesi bir tuhaf geliyordu kulağa. Sonra kapının açılma sesi duyuldu. Deniz gelmiş olmalıydı. Nihal diyerek seslenişiyle Ece’yle birlikte tekrar yatak odasına gittik. Kızı görünce biraz şaşırmıştı. Ece’yi uğurladıktan sonra tekrar odaya çıktım. Üzeri hâlâ sigara kokuyordu. Birbirimize kızgın kızgın bakarken ilk o konuşmaya başladı.

“Sabah nereye gittin?” dedi sert bir ses tonuyla.

“Arkadaşım ile buluştuk bir kafede.”

“Kim bu arkadaş*?”

“Değirmenci,” dedim sakince

“Onunla ne zaman barıştın ki?”

“Aslında bu sabah. Konuştuk ve aramızdakileri hallettik.”

“Bir daha bana haber vermeden bir yere çıkma.”

“Neden?”

“Merak ettim de ondan.” Yüzünden garip bir ifade geçmişti. Yoksa onu aldatacağımı falan mı düşünmüştü? Yüzündeki ifadede korku görmüştüm çünkü.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun. Beni onunla karıştırma.”

“Onunla karıştırdığım falan yok. Sana bunu soracak kadar hakkım yok mu?”

“Var ve ben de zaten cevap verdim,” dedikten sonra bizi yemeğe çağırdılar. Yemek her zamanki gibi sessiz sakın geçmişti.

Ders çalışmak için tekli koltuğa geçtim. Kitaplarımı açtım ve bugün kaçırdığım dersi çalışmaya başladım.

Komik olan şey şuydu; hocam buradaydı ve ben konuyu kendim çalışarak öğrenmeye çalışıyordum.

"Deniz bakar mısın? Kafasını okuduğu kitaptan kaldırdı ve bana baktı.

"Ne oldu?

"Bana bugünkü dersi anlatsana."

"Kaçırmıydın sen de."

"Doğru, haklısın kitabını okumaya devam et."

Kızgın bir tonda söylemişim. Sonunda bitirip yatmak için üzerime aldığım pijamaları geçirdim. Bu gece farklı olacaktı; çünkü ikimiz de birbirimize kızgındık ve birbirimize sırtımızı dönerek yatmıştık.

Sabah kalktığımızda hiç de öyle olmadı. Dün sabahki gibi sarmaş dolaştık...

24. Bölüm

Kavga ediyorduk; ama yine de birbirimize sarılıp uyuyabiliyorduk. Bu bizim için bir işaret miydi? Asıl konu biz diye bir kavram var mıydı? Belki benim açımdan vardı; ama onun bakış açısı duygu içermeyen, sadece anlaşılmaya dayalı bir evlilikti. Ona hâlâ kızgındım. Sigara içmesini istemiyordum. Arada sırada olsa bile bu benim için kesin bir sıırdı.

Bir an yataktan çıktım; ama o kadar üşümüştüm ki tekrar yatağa geri döndüm. Ev sıcaktı aslında. Yine de üşüyordum. Titrememi bastırmak için âdeta büzüşsem de işe yaramamıştı.

"Sen iyi misin?" cümlesini duyunca onu da uyandırdığımı anladım.

"Bilmiyorum; ama çok üşüyorum."

"Gel hadi!" diyerek bana yaklaştı. Ben de ona yaklaştım ve beni kollarıyla sıkı sıkı sardı.

"Bu hiç normal durmuyor," deyip, elleriyle ellerimi avucunun içine aldı.

"Başka değişik olan bir olay var mı?"

"Bilmiyorum; ama ben hep üşürüm."

"Bahse girerim sende anemi var."

Biraz geri çekildi ve başparmağıyla gözümün alt kısmını yavaşça aşağıya kaydırarak gözümün içine baktı.

"Geçen de koltukta uyuyakaldın. Kılcal damarlar renksiz. Bugün bir hemogramına ve ferritine baktırlım."

"Uzun zamandır kan vermiyorum."

"Ne yani iğneden korkuyor musun? Bir de doktor olacaksın."

"Doğru, kalp sağlığına sigara çok iyi gelir değil mi hocam?"

"Sigaradan nefret ediyorsun."

"Hem de nasıl. Bir daha sakın içme. Lütfen" diye ekledim.

"Çok nadir içerim. Dün beni çok bunalttın. Bir de ondan önceki gece var tabi."

"Seni o gece ne durdurdu bunu çok merak ettim; ama sormadım. Üstüne gitmek istemedim. İyi görünmüyordun."

"Senden bir şey saklamıyorum. O yüzden bu beni ne kadar utandırsa da bunu sana söylemem gerek." Utanılacak ne vardı ki. Bir de onun gibi biri için.

"Her şey güzel gidiyordu. Bana istediğinin sinyalini net bir şekilde verdin ama..." Yüzüne bakmıyor oluşum işini kolaylaştırmalıydı. Hiç de öyle olmamış, kendine bile bunu zor itiraf ediyordu anlaşılan.

"O geldi aklıma. Gerçekten onu falan düşünmüyordum. İyice obsesif oldum. O sanki aklımda bir takıntı gibi."

Bu bana izlediğim bir filmi hatırlatmıştı. İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. En zor şeylerden biri o takıntıyı geride bırakmaktı; çünkü zamanında ben de çok takıntılı biriydim. Belki de bu mesleği seçmemin birinci etkenlerinden biriydi.

"Bak Deniz bu senin elinde. Takıntıyı yenmenin ilk yolu üzerine gitmektir. Sen ondan ne kadar uzaklaşmaya çalışırsan, o da sana kompulsif olarak geri döner. Biliyorum; çünkü bunu yaşadım."

"Haklısın," dedi sadece.

"O zaman bir karar ver," dedim ve bir anda kollarından kurtulup yatağın üzerine oturarak yüzüne baktım. Üşümem büyük bir oranda geçmişti.

"Hâlâ bir ikilemdesin. Bu beni deli ediyor. Bana çok yakınsın; ama bir o kadar da uzaksın. Aklının bir köşesinde hep o var. Bir de inkâr ediyorsun."

İçimdekiler tam olarak buydu. Artık sıkılmaya başlamıştım çünkü. Buna bir ad koymamız gerekiyordu. Ya hepti benim için ya da hiç. Kuşku benim en büyük korkularımdan biriydi. Sabırlı olmuştum evet; ama bana böyle bir cevap veren adama ne diyebilirdim ki.

"Onu gerçekten sevmiyorum. Artık onunla ilgili bir gelecek yok kafamda. Sadece acı veren bir geçmiş var."

"O zaman kanıtla," dedim bir anda. Bu nasıl kanıtlanabilirdi ki? Vereceği cevabı merakla bekledim.

"Tamam. Düşüncene göre onu oradan çıkarmalıyım ve yerine seni koymalıyım. İstedğin bu; çünkü beni seviyorsun, bunu görebiliyorum. Senin istediğini yapacağım o hâlde. Bunun üstüne gideceğim." Sonra eğilip telefondaki saate baktı. Altıyı iki geçiyordu. Hava daha tam olarak aydınlanmamıştı.

Kolumdan tutup çekti ve beni tekrar kollarının arasına aldı. Yorganı üzerimize çekti ve sonra saçlarını yavaş yavaş okşadı.

"Biliyor musun böyle uyumak çok rahatlatıcı."

"Hâlâ sigara kokuyorsun."

"Sırf bu tavrın yüzünden bir daha içmeyeceğim."

"İyi edersin."

"Bak sen kızınca çok tatlı olduğunun farkında mısın?"

"Hayır ben bir klişe değilim."

"Bunun klişe mi olduğunu düşünüyorsun?" dedi ve güldü.

"Evet, çok klişe herkes eminim sevgilisine bir kere demiştir."

"Gözlerinden alev püskürtmüyor ama diğer kızlar. Ayrıca bu benim için geçerli değil."

"O zaman dikkatli ol da yanma."

"Geçen gece beni yakmayı başarmıştın." Buna cevap veremedim. Bir yandan sevinmişim. Bunu bana kendisi itiraf etmişti. Ona daha da yaklaştım.

"Uykum var," dedim sessizce.

"Benim de."

Okula girmeden beni hastaneye soktu ve Murat Hoca'ya muayene sırası aldı. Kan alma istemini sisteme girince birlikte kan alma odasına doğru yürüdük. Stresliydim; çünkü uzun zamandır koluma iğne girmemişti. İçeriye girince çoğu hemşirenin stajyer olduğunu gördüğümde ise korkum daha da artmaya başladı.

"Hayır, onlar hem öğrenci hem de küçükler."

"Saçmalama Nihal sen de öğrencisin. Nereden biliyorsun kötü kan aldıklarını?"

"Hayır, istemiyorum," dedim ve ters istikamete doğru yürürken kolumdan tutulup geri çekildim.

"Yürü Nihal, bu kadar korkuyorsan ben alırım."

Ses tonuna kızgınlık hâkimdi. Hemşirenin birinden rica etti ve koltuğa beni oturttu. Eline bir eldiven geçirdi. Kolumu istemsizce sıvadım. Koluma turnikeyi bağladı ve sıktı. En acıtıcı turnikenin kolu sıkmasıydı. Damarların belli olması için buna ihtiyaç vardı. Elimini yumruk yaparken alkollü pamukla kol içimi sildi.

"Bu kadar korkmana gerek yok. Damarların gayet belli zaten." Kolumu tuttu ve tüp tutucu sistemin koruyucu başlığını çıkarırken beni uyardı.

"Bana bak, koluna değil," dedikten sonra iğneyi damarımın üstünden batırarak nazikçe ileriye itti. Az da olsa bir yanma hissettim. Elimdeki tüpleri alıp tüp tutucu sisteme yerleştirdi. Kan akarken, "Elini aç artık," dedi. Yumruk yaptığım elimi açtım. İlk tüp doldu ve sıra ikinci tüpe gelince az önceki sistemi uyguladı. Tüp

dolunca tüpü çıkarıp turnikeyi gevşeterek çıkardıktan sonra iğneyi çekip pamukla bastırdı. Tüpleri aşağı yukarı döndürdükten sonra tüplerin toplandığı yere koydu.

"Bak gördün mü ne kadar kolay "

Kafamı kaldırdığımda herkes bizi izliyordu. Kan alınacağı için kahvaltı da etmemiştim. Ayağa kalkıp birkaç adım attığımda durdum; çünkü gözlerim kararmış ve bir bulantı hissetmişim. Koluma girdiğini hissettim sonra.

"Gözün mü karardı?"

"Evet, midem de bulanıyor. Bayılacakmış gibiyim."

"Sakin ol yanında ben varım. Kesin anemi var. Demir olsaydı böyle olmazdı." Gözlerimi kapatmış, ona yaslanmışım. Odadan çıkacakken durdu.

"Şekeri kullanacak mısın?"

"Hayır, Deniz Hoca'm, buyurun," dedi hemşire. Küp şekerin kâğıt paketini yırttı. Ağzıma değdirince ağzımı açtım ve dilimde erimesi sağladım. Odadan çıkıp beni en yakın kapıdan dışarıya çıkardı.

"Nefes al hadi! Birazdan geçecek."

Dediğini yaparken mide bulantısı az da olsa geçmişti. Gözümü açtım ve şimdi çok daha iyiydim. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Okulla karşı karşıya olan hastane, okula girerken beni fark eden Nil ve Ezgi'nin beni görmelerini sağlamıştı. Yanıma hızlıca geldiler.

"Bebeğim ne oldu iyi misin?"

"Sadece kan verdim bir şeyim yok," dedim Nil'e. Deniz, Nil'e tuhaf tuhaf bakarken biraz geride durmuştu.

"Karrını doyurmalıyız," dedi Deniz bana bakarak.

"Sen nasıl geleceksin? Hastaların bekler."

"Yarım saat beklesinler artık ne yapayım?"

"Biz onu götürürüz," dedi Nil.

"Değirmenci sana güvenebilir miyim, bilmiyorum."

"Deniz saçmalama ben çocuk değilim ve Nil benim kaç senelik arkadaşım."

"İyi madem öyle diyorsan. Sonuçlar çıkınca mesaj atarım," dedi ve bana sarıldıktan sonra hastaneye girdi.

"Bayağı korumacı, bak sen," dedi Ezgi gülümseyerek. Nil onu duymazdan geldi ve konuşmaya başladı.

"Ne oldu da tahlil yaptırmaya karar verdin?"

"Aslında ben değil o karar verdi. Sabah çok üşüdüm. Titrerken o ısıttı beni ve o anda karar verdi."

"Vay canına taş bir adama sarılıp uyumak nasıl bir duygu?" Ezgi her zamanki Ezgi'ydi.

"Tarif edilemez bir duygu," dedim ve gülümsedim. Bizim okulun yanındaki kafeye gittik; ama çok kalabalıktı. Zor da olsa yer bulmuştuk. Çok acıkmıştım ve hemen yemeğe saldırdım. Bu hâlimi gören Ezgi şaşırmıştı.

"Kızım yavaş ol. Yoksa sen hamile falan mısın?" Çayımı yudumlarken bu cümleyi duymak çayın genzime kaçmasına yetmişti. Öksürüğün geçmesi için üstüne su içtim. Ona gerçekçi bir neden söylemeliydim.

"Saçmalama, hem biz korunuyoruz," dedim utanarak. İyi bir yalancı olmuştum artık. Daha onunla sevişmemişken böyle bir yalan uydurabiliyordum.

"Bilmiyorum artık."

Ezgi bunu söylerken, Nil gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ayağımla ayağına yavaşça vurdum. Ona söylemekle hata mı etmişim, bilmiyordum.

Derse girdikten yarım saat sonra Deniz mesaj attı. Dediklerinde haklıydı. Ferritin üç nokta bir, hemoglobin on nokta üçtü ve bunun anlamı demir eksikliği anemisi çekiyor oluşumdu. Dersten sonra hemen gel demeyi de ihmal etmemişti. Dediğini yaptım ve dersten çıktıktan sonra kendimi odasının önünde buldum; ama çok kalabalıktı. Doluluk oranı her şeyi açıklıyordu. Bu kadar hasta çekmesi işini iyi yaptığını gösterirdi. Yine de hastalarından onu dinlemek istedim.

"Teyzecim bu doktor nasıl iyi mi?" diye sordum oradaki bir kadına.

"Çok iyi bir çocuk. Genç ama bilgili. Bana bir ilaç verdi, şimdi çok iyiyim kontrole geldim."

"Anladım, teşekkür ederim." Kapı açıldı. Beni gördü ve yanına çağırdı. Kadın, Deniz'in beni tanıdığını görünce şaşırmıştı.

"Teyze o benim eşim," dedim ve onu daha da şaşırttım. İçeriye girip kapıyı kapattım.

"Sonuç ortada. Bütün demir deponu tüketmişsin haberin yok."

"Ne öneriyorsun?"

"Maltofer fol ile başlayalım sonra sonuca bakıp karar veririz."

"Hayır, o ilacı yutmak bile işkence."

"İyi o zaman sana ferrum veririm, iğne hem çok çabuk yükseltir. Karar senin."

"İğne istemiyorum. Başın kalabalık, ben gitsem iyi olacak," dedim ve çıktım. Bir saatlik aram vardı. Bu arada davette giyeceğim elbisenin eteğini alabilirdim.

Arabama atladığım gibi kendimi mağazanın önünde buldum. Çabuk olmam gerekiyordu. Ece beni görünce hemen eteği getirdi. Bir de yanında ayakkabı kutusu vardı. Kutuyu açınca içindeki gümüş rengi, ince bantlı ayakkabıya şöyle bir baktım. İnce topuklu ayakkabıyı nasıl giyecektim?

"Ben böyle ayakkabılara alışkın değilim."

"O elbisenin altına böyle bir şey yakıştır."

"Biliyorum; ama nasıl yürüyeceğim ondan emin değilim."

"Yürürsün merak etme. Evde pratik yap. Başka yolu yok."

"Deneyeceğim teşekkür ederim," dedim ve çıktım. Tam zamanında derse yetişmiştim. Aklım hâlâ o ayakkabıdaydı. Nasıl giyecektim onu? Derste neler düşünüyordum böyle? Aklımı toparladım ve dikkatimi derse vermeye çalıştım.

Bütün haftam o aldığım kitapları incelemek ve o ince topuklu ayakkabıyla yürümekle geçti. Az da olsa ayakkabıya alışmıştım. Kitaplara gelirsek, biraz tuhaftı. Çoğu terime aşinaydım. Hatta bazı yerlerde *vay be* dediğim bile olmuştu. İnsan beyni mükemmeldi. Bazı okuduğum yerlerde ise şaşırılmış ve "*Ben bunu nasıl yapacağım?*" gibi sorulara başvurmıştım. Hele ki şu resimli kitap dehşetti. Fransız öpücüğünü öyle bir anlatıyordu ki bakmaya bile utanmıştım. Onu şaşırtmam için onu böyle öpmem gerektiğinin farkındaydım. Bu yüzden ciddi ciddi inceledim.

Haftanın büyük günü gelmişti. Hem heyecanlı hem de bir o kadar ürkektim. Dışarısı bu kadar soğukken böyle bir elbiseyle dolaşmak garip olacaktı. Açelya da elbiseyi çok beğenmiş ve içlerinin sıcak olacağını, endişelenmemem gerektiğini söylemişti. Aslında tek endişem bu değildi. O kadın da orada olacaktı. Kuaför saçımı dalga dalga yaparken, aklımdaki tek düşünce buydu.

Üzerime beyaz tüylü bir ceket almıştım. Tüylü ceketlere bayılıyordum çünkü. Basın belki de suni olup olmadığını bile soracaktı. Benim gibi hayvan dostu bir kişi asla gerçek bir kürk giymezdi. Deniz beni almaya geldiğinde heyecanlıydım. Vereceği tepkiyi çok merak ediyordum. Bana ilk başta şöyle bir baktı.

"İddialı," dedi eteğime bakarak.

"Başka?"

"Farklı görünüyorsun. Saçların sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," dedim ve birlikte arabaya bindik.

Davet yeri çok gösterişliydi. Arabadan inerken tüm gözlerin üzerimizde olması beni biraz ürkütse de dik durmayı başardım. Onun koluna girip yürürken, kendimi kırmızı halıda yürüyormuş gibi hissediyordum. Flaşların sürekli patlaması ise gözümü kamaştırıyordu. İlk başta Deniz'le birlikte fotoğraf çekme alanında durduk. İkimizin fotoğrafını çektiler. Sonra da tek bir şekil-

de çekerken yüzüme ciddi ve hafiften gülümseyen bir ifade yerleştirdim. Şimdiye kadar her şey güzel gidiyordu. Üstelik ayakkabıyla ilgili bir sorunum da olmamıştı.

İçeriye girince üzerimdeki ceketı çıkarıp kapıda bekleyen görevliye uzattım. Deniz bakışlarını, straplez olan üst kısmımda ve açık olan göbeğimde hissettim.

"Sınırlarını zorluyorsun," dedi gülümseyerek.

"Çünkü bugün karşılaştırılacağım benden daha güzel bir kadın var. Bu açığı böyle kapatmak istedim."

"Hayır, bazen güzelliğin hiçbir önemi yok ve ayrıca sen de güzelsin." Bu sözleri beni mutlu etmiş ve bana güç vermişti. Birlikte Açelya ve Derya'nın yanına gittik. Derya bana şöyle bir baktıktan sonra konuştu.

"Sen gerçekten o anket yapan kız mısın?"

"Hayır değilim," dedim gülerek. Salonda vals müziği çalmaya başladı sonra.

"Dans edelim mi?" diye sordu Deniz.

"Tabi ki," diye cevap verdim. Birlikte piste doğru yürüdük. Kollarımı omzuna doladım. O da ellerini belime koydu. Yavaşça hareket ederken konuşmaya başladı.

"Pek senin sevdiğin teklife benzemedi."

"Olsun yine de idare eder," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz leydim?" diyerek bana takıldı.

"Leydim değil bir kere. Düşes hazretleri olacak."

"Bu ne kibir böyle!"

"Hayallerimizde özgür olamayacaksak neden hayal kurarsın ki?" Öyle bir gülümsedi ki kalbimin bir anlık durduğuna yemin edebilirdim.

"Davetler bana her zaman sıkıcı gelir; ama bugün öyle olmayacak gibi görünüyor."

"Bunun sebebi ben miyim yoksa?" Şaşırmıştım. Bu bana bir çeşit iltifat gibiydi.

"Evet, sohbetini seviyorum. Farklısın çünkü. Başka

insanlar birbirini çekiştirirken, biz burada hayallerinden konuşuyoruz."

"Her zaman böyle tatlı olsan olmaz mı sanki?" Konuşmaları gözümde çok tatlıydı.

"O zaman hayat sıkıcı olmaz mı sence?"

"Bir bakıma öyle; ama yine de denesen fena olmazdı." Gözlerinin içine baktım. Bu gece farklıydı davranışları. Daha samimi ve içten bir görünümü vardı.

"Üşüdüğünde haber ver."

"Neden ceketini mi vereceksin?"

"Bir dük böyle yapmaz mıydı?"

"Bilmem; ama bir centilmen yapardı herhâlde."

"Ben de centilmen olurum o hâlde."

Gülümseme sırası bendeydi. Burada resmen flört ediyorduk ve bu benim çok hoşuma gitmişti. Sanki yeni bir çift gibiydik. Müzik tekrar tekrar çalarken biz hâlâ dans ediyorduk. Ona daha da yaklaştım ve başımı omzuna dayadım. Bu an hiç bitmesin istedim. Her anın bir sonu vardı ama... Pisten uzaklaşırken onu gördüm. Siyah elbisesinin içinde pırlanta gibi parlıyordu. Bütün erkeklerin ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Deniz bir an ona baktı ve kafasını çevirdi. Mutlu anlar bitmişti artık. Kendimi çok çocuksu ve yetersiz hissetmiştim. Bu hâlimi anlamış olacak ki beni ilerideki kapıya götürdü ve balkona çıktık. Smokininin ceketini omuzlarımın üzerine bıraktığında, ben de cekete sarındım.

"Moralini bu denli bozan o mu?"

"Görmüyor musun? Bütün erkeklerin gözü onun üzerinde."

"Bu iyi bir şey mi yani?"

"Egosunu tatmin ederken eminim kendini iyi hissediyordur."

"O umurumda bile değil," dedi ve bana yaklaştı.

"Sana kanıtlayacağımı söylemiştim. Bu gece bunu

sana karutlayacağım. " Bu sözden ne çıkarmalıydım. Yoksa benimle sevişecek miydi?

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor," dedi ve beni baştan çıkaran bir şekilde öpmeye başladı. Elleri kalçamı buldu ve yavaşça sıkarken nefesimin kesildiğini hissettim. Dudakları ısırarcı ve bir o kadar da istekliydi. Geri çekildi ve seksi bir tonda, "Seni istiyorum," dedi. O an hiçbir şey düşünemedim. Vücudumu bir ateş sarmıştı. Beni tekrar öperken, aklımda sadece şu cümle vardı: Bu gece olacak...

Eve giderken pek bir şey konuşmadık. Sakin olmalıydım. Ben onu baştan çıkaracakken, bunu o yapmıştı. Cesaretli olmalıydım. Onu o kitapta anlatıldığı gibi öpmeliydim. Benden asla vazgeçmemeliydi. Buna nasıl cesaret edeceğimi bilmiyordum; ama bir şekilde yapacaktım işte. Merdivenlerden çıkarken düşün günümüz aklıma geldi. Aynı bu şekilde çıkmıştık. O önde, ben ise arkadaydım. Odamıza girerken heyecanım daha da artmıştı. Ondan izin istedim ve giyinme odamda bulunan kırmızı rujlardan birini aldığım gibi dudağıma sürmeye başladım. Biraz fazla sürmüştüm.

Derin bir nefes alıp odaya doğru yürüdüm. Yatağın üzerinde oturuyordu. Papyonunu çıkarmış ve gömleğinin üstteki düğmelerini çözmüştü. Ben ona yaklaşırken, ellerini uzattı ve tuttum. Üzerine oturmamı istiyordu. Bu isteğini yerine getirirken sakin olmaya çalıştım. Bana öyle bakıyordu ki kendimi özel hissetmiştim. O kitap-taki gibi öpecektim onu, kararımı vermiştim. Yırtma-cın kenarından çıkan bacağımlı okşarken, artık bundan emindim.

İlk başta yüzümü ona yaklaştırdım. Hafifçe dudaklarını kavradığımda bana uymuştu. Birkaç tekrardan sonra nasıl cesaret ettiğimi bilmeden dilimi alt dudağında gezdirdim. Onu şaşırttığım hızlanan nefesinden anlamıştım. Aynı işlemi üst dudağı için de uygularken,

onu ne denli tahrik ettiğimi hissettirmişti bana. Bu sefer aynısını o bana yaptığında, heyecanım yerini isteğe bırakmıştı.

Dilini ağzımın içinde gezdirirken ben de aynısını ona yapmaya çalıştım. Nefesim kesilmişti. Bir an durduk ve gözlerimin içine baktı. Beni nazikçe ayağa kaldırdı ve orada öpüşmemizi sürdürdük. Elleri açık olan göbeğimi okşayarak yukarıya doğru çıktı. Taşlı olan göğüs kısmını es geçti ve fermuarı bulmaya çalıştı. Bulduğunda fermuarı aşağıya çekti ve büstiyeri üzerimden çıkarttı.

Sutyenin üzerinden göğüslerimi okşamaya başlayınca başımın döndüğünü hissettim ve ona daha da sıkı sarıldım. Ellerimden biri omuzlarında biri de yumuşak saçlarının arasındaydı. Öpüşmemiz daha da hızlanırken, ben de onun gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Bütün düğmeleri çözdüğümde elim karnına gitti. Karnundaki kasları yavaşça okşadığımda, bundan ne kadar da hoşlandığını fark ettim. Gömleği omuzlarından kaydırınca çıkarmak için bir an durduk ve çıkardığımızda kaldığımız yerden devam etmeye başladık.

Kitapta yazan hormonların çoğu vücudumda dolaşıyordu. Bu his beni özel hissettirmekle kalmıyor, sanki dünyadaki en eşsiz kızmışım gibi hissettiriyordu. Kat kat sürdüğüm ruj çoktan dağılmış, onun biçimli dudaklarına yayılmıştı. Bir an durduğumuzda yavaşça konuşmaya başladı.

"Beni bu kadar çok istiyordun da neden bunu bana hissettirmedin?"

"Çünkü bundan çok utanıyordum," dedim heyecanlı bir tonda.

"Utanma yok, anladın mı? Sadece istek var."

25. Bölüm

Dudakları alev misali boynumda dolaşırken, tek istediğim beni dayanılmaz bulmasıydı. Hayatımda hiç böyle farklı duygular hissetmemiştim. Biri tarafından sevgi gösterisi izlemek oldukça farklıydı. Elleri vücudumda dolaşırken, bu denli duygulu davranacağını düşünmemiştim. Sonuçta duygu istemeyen o değil miydi? Neden şimdi tutkunun esiri olmuştu? O, benden çok daha istekliydi bu konuda.

Elleri tekrar tekrar göğsümü bulurken, bu kez farklı olarak sırtımda hissettim ellerini. Sutyenin kopçasını tek bir hamleyle açtığında, üzerimden kayıp düşüşünün görüntüsüyle beni beğenmeyeceğini düşündüm. İlk başta bakışları göğsümde gezinirken, bir anda bana güven veren bir şekilde gülümsemesi içimi rahatlatmıştı. Elleri karnımdan tekrar göğsüme çıktı ve çıplak tenime dokununca nefesimi tuttum. Vücudum dokunuşlarıyla yanarken, parmağındaki yüzüğün soğukluğunu hissetmem irkilmeme sebep olmuştu.

Beni belimden kavrayarak kucağına aldı ve yatağa yatırdı. Üzerime eğildi, dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Tutkulu bir şekilde öpüşürken bir anda kendini geri çekip eteğimi yavaşça çekti ve bacaklarımdan aşağıya kaydırıp çıkardı. Üzerimde tek bir giysi kalmıştı. Dudakları, boynumdan öpmeye başlayıp aşağıya doğru inerken, elleri de bacaklarımı okşuyordu. Göğsüme ya-

avaş yavaş ıslak öpücükler kondurmaya başladı sonra. O an gözlerimi kapatıp bu hissi kucaklamaya çalıştım.

Dudakları göğüs ucumu kapatırken tek yapabildiğim şey; çaresizce yumuşak saçlarını okşamaktı. İniltilerim artık küçük çığlıklara dönüşmeye başladığında, tek yaptığı beni biraz daha istekli hâle getirmektir. Aklımda hiçbir düşünce kalmamış, sadece bu ana odaklanmıştım. Elleri kalçalarımı okşayıp sıkı ve üzerimdeki iç çamaşırımı tereddütsüz bir şekilde çıkardı. Beni ne kadar istekli hâle getirse de çok utanmıştım. Bacaklarımı birbirine bastırıp kapatmaya çalıştım. O ise anlayışlı bir şekilde bacaklarımı yavaş yavaş okşadı ve nazik bir şekilde bacaklarımın koyduğu engeli açtı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Çok utanıyordum.

Dudakları tekrar boynumu buldu ve farklı bir ses tonuyla kulağıma fısıldadı.

“Biz bunda beraberiz, utanmanı anlıyorum; ama bana bunu sen de hissettir. Beni istediğini daha fazla hissettir.”

“Ben bilmiyorum,” dedim umutsuz bir sesle. Elini sol göğsümün üzerine koydu ve tekrar konuştu.

“Kalbin senin tek rehberin. Şu anda beynin sadece kimyasal olaylara bakıyor. Düşünemiyorsun; çünkü o evreyi çoktan aştın. Sadece kalbinin istekleri seni yönlendirebilir. Ona güven.” Haklıydı, şu anda aklımdan hiçbir düşünce geçmiyordu.

“Utangaçlığını yeneceksin... Hadi beni ilk başta öptüğün gibi öp. Dokunuşların hoşuma gidiyor. Sen benimisin, ben seninim. Burada utangaçlığa yer yok.”

Ellerimi tuttu ve karnına götürdü. Okşamamı istiyordu. Dediklerini zor da olsa denemeye karar verdim. Hafifçe okşarken aynı benim yaptığım gibi gözlerini kapattı. Nefesi hızlanarak kollarımdan tutup doğrulmamı sağladı. Yatakta oturur pozisyondayken ona yaklaştım ve onu dilimle öpmeye başladım. Hoşuna gittiği boğuk

inlemesinden belliydi. Aşk romanlarını okurken hep ne düşünürdüm? Erkek kıza bu kadar yardımcı olurken kızın boş durması saçma gelmez miydi? Benim de ona sevgimi bir şekilde göstermem gerekirdi. Seksi bir öpücük buna yetmeyebilirdi. Aynı onun yaptığı gibi dudaklarımı boynuna götürdüm ve öpmeye başladım. O ise ellerini belime götürerek sırtımı okşayıp dokunuşlarını tekrar karnıma yönlendirdi.

Aynı onun yaptığı gibi dilimi de değdirmeyi ihmal etmedim. Bu çok hoşuna gidiyordu. Bu benim cesaretlenmemi sağladı ve öpücüklerimi göğsüne doğru indirdim. Göğüs kaslarını okşarken bir yandan da küçük öpücükler kondurdum. Hızlı nefeslerini saçlarımda hissediyordum. Etkilenmiş olması beni mutlu etmişti. Kollarımı tuttu ve beni kendine yaklaştırıp sırtımın tekrar yatağa değmesini sağladı. Dudakları tekrar dudaklarımı bulup parmakları yavaş yavaş baldırlarımdan yukarı doğru çıkmaya başlayınca, bir panik duygusu bedenimi kapladı.

"Sakin ol! Sadece hisset," diye fısıldadı. Parmakları hedefini bulurken gözlerimi kapadım. Dokunuşuyla bir anda elektrik verilmiş gibi vücudum yükseldi. Bacaklarımın arasında dolaşan parmakları çıldırtıcı bir etki bırakmıştı tenimde. Hormonlarım şuan mesai yapıyor denilebilirdi. Sonuçta kaç senedir çalışmıyorlardı değil mi?

"Deniz..." diye fısıldadım; çünkü hissettiğim duygunun anlatma şekli bile yoktu. O kadar farklı ve özel bir duyguydu ki.

"İşte böyle bebeğim kendini bırak bana," diye fısıldadıktan sonra parmakları en gizli yerimi keşfederken elektrik hissinin daha da fazlalaştığını hissettim. Onu istiyordum. Cinselliği ilk öğrendiğim yıllarda '*İnsanlar neden böyle bir şey yapmak istesin ki?*' diye kendime sormuş-

tum. Şu an aldığım cevap çok netti; çünkü vücut buna açtı ve aç olduğunu bunu isteyerek gösteriyordu bize.

Altında kıvranırken, en az onun da benim kadar aç olduğunu pantolonunun üzerindeki şişlikten hissetmiştim. Artık dayanamıyordum.

"Lütfen, seni istiyorum," dedim nefessiz kalmış bir şekilde.

"Biliyorum bebeğim; ama o çok dar... Seni çok iyi hazırlamam gerek."

Öyle bir an geldi ki başım dönmeye ve nefesim sanki atak geçiriyormuşçasına hızlanmaya başladı. Bunu o da hissetti ve durdu. Hızla üzerimden çekildi ve yataktan kalktı. Nereye gittiğini bilmiyordum. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tekrar yanıma gelip başucundaki komodine bir şey koydu. Aslında bir paket. Kafamı kaldırıp baktığımda bunun bir kondom olduğunu gördüm. Az önceki sakinliğim çoktan yerini kaygı ve korkuya bırakmıştı.

Pantolonunu çıkarıyordu. İç çamaşırını da çıkardıktan sonra korkuyu iliklerime kadar hissettim. Az önce koyduğu kondomu yeniden eline aldı ve dişleriyle paketi açtı. Bundan sonrasını görmedim; çünkü gözlerimi kapatmışım. Tekrar üzerimdeki yerini alarak beni öpmeye başladı. Parmakları tekrar bacaklarımın arasında dolaşıyordu. Hisler tekrar bedenimi bulurken, bacaklarımı ayırmaya çalıştı; ama buna izin vermedim. Korkuyordum, hem de çok fazla. O cesaretli kız gitmişti. Az önce onu istediğimi söyleyen ben değil miydim?

Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca beni öpmeye devam etti. Çok sabırlıydı. Çoğu erkek böyle davranmazdı her hâlde. Öpüşünde, okşayışında beni ikna etmeye çalışan bir tavır vardı ve sonunda bunu başardı. Ona izin verdim... O da gereğini yerine getirmek için bacaklarımın arasına girdi. Heyecan ve korkuyla onu beklerken, sa-

dece gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki arzu ve alevi çok net bir şekilde görebiliyordum. Onun istilasını beklerken o sadece benim gözlerimin içine baktı ve sonra vücudunun yüklenmesiyle bir bütün olduk.

Sadece bir an acı hissettim. Alışmam için durmuştu. Biraz bekledikten sonra hareket etmeye başladı. Bu his çok farklı bir o kadar da güzeldi. Ellerimi sırtında gezdirdiğimde bütün kaslarının kasıldığını hissettim. Aldığım zevkle küçük çığlıklar atarken, o da bana katıldı. Ellerimi daha da aşağı indirdim ve kalçasına dokundum. Hareketlerini hızlandırıp tekrar dudaklarımı yakaladı. Artık dayanamıyordum. Aşağıdan yukarıya kadar bir titreme, kasılma hissettim. Git gide bu kasılmanın şiddeti arttı ve yüksek sesle bir çığlık attıktan sonra kaslarım sanki hiç kasılmamışçasına sakinleşti. O an benliğimi kaybettim.

Bir kaç saniye sonra aklım başıma gelirken onun da aynı şekilde kendinden geçtiğini gördüm. Kafasını omzuma gömmüş, son sürat artan nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Benim de ondan farkım yoktu. Önceden olsa bu kadar hızlı nefes aldığım için korkuyor olurdum; ama beynim başka bir şeyle ilgileniyordu ve çok rahattı. Omzuma küçük bir öpücük kondurup belimden tutarak beni kendine doğru çevirdi. İkimizde ter içindeydik. Ardından üzerimize yatak örtüsünü çekti. Bir on dakika öyle yattıktan sonra konuşmaya başladı.

“İnanmıyorum, hiç bu kadar uzun sürmemişti,” diye fısıldadı. Orgazmının uzun sürmesi herhâlde iyi bir anlam taşıyordu. Peki, bunun sebebi benim oluşum olabilir miydi?

“Sence bu benim başarı mı?”

“Kesinlikle, hiç bu kadar ön sevişmeyi uzun tutmamıştım ve sen beni çok istekli yaptın. Ayrıca her yönden küçüksün, orası da dâhil ve bu benim çok hoşuma git-

ti. " Utandım ve yüzümü boynuna gömdüm. Küçük bir kahkaha atıp saçlarımı okşamaya başladı.

"Şunu unutma; bundan sonra seni rahat bırakmayacağım."

"Hani hayatımı zindana çevirecektin?"

"O seni vazgeçirmek için söylediğim bir blöftü. O zamandan bu zamana kadar çok şey değişti. Olgunlaştığımı hissettim."

"Artık yalan söylemeyeceğim. Bundan dolayı çok rahatladım," dedim.

"Arkadaşlarına ne anlatacaksın çok merak ettim doğrusu?"

"Bir şey anlattığım falan yok. Sadece üstü kapalı şeyler."

"Bence yatakta dönüştüğün o tutkulu kadını anlatabilirsin. İçinde farklı bir kadın daha yaşıyor; ama haberin yok. Aslında bunu geçen gün bana kızarak birazcık gösterdin."

"Korkmam tutkulu olduğuma gölge düşürmez mi?"

"Bebeğim o attığın çığlıklar kulağımda. Merak etme bunu sana unutturmayacağım. Ayrıca beni çok yordun."

"Bu kadar zayıf olursan yorulman normal tabi." Gülerken bana daha da sarıldı.

"Beni uyutursan geçer. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun." Neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Hayır, bilmiyorum," dedim ciddi bir sesle.

"Saçlarımla oyna," derken saçırımı hem de mutlu olmuşum.

"Zevkle," diye fısıldadım ve elimi saçlarına götürdüm.

DENİZ'DEN

Enseme küçük küçük öpücükler konduruluyordu. Hâlimden memnun bir şekilde hafifçe gülümsedim. Gözlerim kapalı, uyku ile uyanıklık arasında bir yer-

lerdeydim. Öpücükler bu sefer yanağıma doğru kaydı. Yüz üstü yatarken beni uykumdan uyandıranın kim olduğunu merak etmiştim. Üzerimde bir şey olmadığını, tenime değen çarşaftan anlayabiliyordum. Bu kız kimdi ve beni nasıl bu kadar gevşetmişti ki hâlâ uyumak istiyordum.

Yatakta sırt üstü dönerken, bu sefer öpücükler alırım ve saçım arasına kaydı. Saçımı koklarmış gibi, hemen geri çekilmemişti. Kızın kokusu burnuma dolarken bu kokunun çok farklı olduğunu düşündüm. Genelde pahalı parfüm kokardı bu kadınlar. Bu kız ise hiç öyle değildi. Kendi saf kokusunu bırakmıştı tenimde. Beynim, hatıraları tek tek sıralarken, dün gecenin görüntüsü gözümün önüne tekrar geldi.

O kız dediğim; benim eşimdi. Artık benim küçük gelinim değil, küçük kadınıym olmuştum kollarımda. Bilmiyordum, belki ona böyle seslenmemeliydim; çünkü kendini yetersiz görmesine neden oluyordu. Bunu bana dün gece hissettirmişti. Davette onu görünce morali bozulmuş ve kendini küçük hissetmişti. Kendini güzel bulmuyordu. Dün gece ona bakan erkeklerin bakışlarını görmemişti çünkü.

Çoğu zaman, kıyafet aşırı derecede dekolteli olmadığı sürece bunu umursamazdım. Dün öyle olmamış, tam tersi bu durumdan rahatsız olmuştum. O, bunun farkına bile varmamıştı. Sırf o kıyafeti giymiş olmasının sebebi bile beni etkileyebilmektir. Bu kız beni seviyor ve kendince bana değer veriyordu. Ona karşı bir şeyler hissetmediğimi düşünüyordum; ama dün gece, bir şey fark etmemi sağladı. Onunla dans ederken kendimi mutlu hissettim. Uzun zamandır bu duygunun nasıl hissettirdiğini hatırlamıyordum.

Bana verdiği cevaplar ve konuşma şekli hoşuma gitmişti. İşte o an karar vermiştim. Ben de onu mutlu etmeliydim. Ayrıca kanıtlamak için bundan daha güzel bir

yol olamazdı. Bunu ona ima ettiğimde korkmuş ve heyecanlanmıştı. Belki hayatı boyunca sürmediği kırmızı rujlu bir gece de sürmüştü, sadece beni etkilemek için.

Onun içinde, normal hayatında göremeyeceğimiz farklı bir kadın vardı. Onu iyice gevşetmek için uğraş vermiştim; ama bu her zaman benim için güzel bir uğraş olarak kalacaktı. Abim haklıydı. Bir kadının sadece size ait olması, erkek olarak farklı bir gurur veriyordu. Bunu her zaman saçma bulurdum. Sonuçta bakirelik sadece ince bir et parçası değil miydi? Olayın her zaman bir psikolojik boyutu vardı. Bu sadece psikolojik olarak etkiliyordu. Bir gerçek vardı ki; her an onunla sevişmek için can atacak olduğumdu. Duygularını benden saklamaması ve samimi olması bu isteğimi daha da arttırmıştı.

Yumuşacık elleri saçlarımı bulunca keyifle iç geçirdim. Gözlerimi açtığımda karşımda gülen gözlerle bana bakan bir kadın vardı.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Biliyor musun, bu şekilde uyandırılmak çok güzel. Bu bende alışkanlık yaratabilir."

"Olsun, bu benim çok hoşuma gidiyor. Sana bir şey soracağım. Bunu daha ilk defa fark ediyorum. Ensende dövme varmış." Dövmemi yeni fark etmesi ilginçti.

"Evet var. Üniversitedeki ilk yılımda yaptırmıştım."

"Ağaç aslında birçok anlama gelebilir."

"Benim için hayatı temsil ediyor. Bir anlık heves işte."

"Bence güzel duruyor."

"Saat kaç?" dedim merak ederek.

"Ona doğru geliyor."

"O kadar saat uyudum mu yani?" Şaşırmıştım.

"Evet."

"Biliyor musun bu bir terapi gibi ve ben senden bu terapiyi her zaman almak istiyorum."

"Müsait olur muyum bilmiyorum?" Yüzüne yapmacık bir ifade verdi.

"Sen doktor olmayacak mısın? Beni bir hastan olarak düşün."

"Peki bu hastam bana sevgi duyacak mı?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Sahi ona sevgi duyacak mıydım? Yüzüme umutla bakıyordu. Bir an kendimden nefret ettim. Aklım, onu kullandığımı söylüyordu.

"Sevgi bu kadar önemli mi?" dediğimde yüzü âdeta soldu. Bir an dayanamadım ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme yatırdım. Bu küçük kız benden sevgi bekliyordu.

"Bana biraz daha zaman ver. Dün gece yaşadıklarımız çok güzeldi ve sana artık farklı bir açıdan bakmaya başladım. Bu düşüncelerime de etki etti. Seni üzdüğümü biliyorum; ama çok yakında seni mutlu edeceğim. Tek ihtiyacım zaman."

"O zaman bana söz ver."

"Söz veriyorum. Seni mutlu edeceğim," dedikten sonra içim biraz da olsa rahatlamıştı. Onu biraz da olsa rahatlatmak adına aynı onun yaptığı gibi ellerimi saçlarında dolaştırdım. Birden kalkmak istedi; ama ona engel oldum. Bu anın uzun sürmesini istiyordum. Beni seven biri vardı ve artık geleceğe dair bir umut taşıyordum.

"Acıkmış olmalısın. Evde bizden başka kimse yok, unuttun mu yoksa?"

Babam, annem ve Nehir'le birlikte şehir dışındaki evin sessizliğinin keyfini sürmek için bir günlüğüne de olsa evden ayrılmışlardı. Yardımcılara izin verdiklerinden, evde sadece biz vardık. Dün geceyi seçmemin sebeplerinden biri de buydu.

"Bana ne hazırlayacaksın?"

"Sen ne istersen."

"Normal bir kahvaltı olabilir. Tabi ki bol peynir eşliğinde," dediğimde onu gülümsetmeyi başardım.

"Biraz bekleyeceksin; çünkü banyoya girmem gerek," dedi ve üzerine bir şeyler giymek için etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Sonunda istediği şeyi bulunca bana döndü.

"Gömleğini uzatır mısın?"

"Hayır," dedim ve başımı salladım.

"Neden?"

"Sen hâlâ utanıyor musun?"

"Evet utanıyorum." Yerdeki gömleğimi eğilerek aldım ve yatağın altına sakladım.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Benden utanmayacaksın. Bu da ilk dersin." Onu kızdırmıştım; ama bu hâli çok hoşuma gidiyordu. Hızlıca yataktan çıktı ve koşar adımlarla banyoya doğru gitti. Arkasından bağırdım.

"Düzgün bir vücudun var ve onu izlemek benim için bir zevk."

Kendi kendime gülerken yatakta doğruldum ve üzerimdeki örtü açılınca çarşafıta bir kaç damla kan olduğunu gördüm. Yüzümdeki gülümseme donarken, yerini farklı ve bilmediğim bir duyguya bıraktı. Bu garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

O, banyodan çıktıktan sonra aşağıya indi. Bu sefer ben banyoya girdim. İşim bittikten sonra onun yanına mutfığa indim. Dolapları karıştırırken bir anda yüzünde bir gülümseme belirdi. Beni görünce bana döndü.

"Bak yufka buldum. Sigara böreği yapabiliriz," dedikten sonra hemen işe koyuldu. Bir kaba peynir, soğan ve maydanozu doğradı. Elinin yatkın oluşu her hâlinde belliydi. Onu izlerken mutfaktaki masaya oturdum.

"Okuyup da yemek yapmayı bilen kız artık pek bulunamıyor," dedim ciddiyetle.

"Ben on yaşında yapmaya başladım. İlk deneyimim

sahanda yumurtaydı ve pek de iyi bitmedi; çünkü yağ katmayı unutmuştum." Yufkaları parçalara ayırdı ve sonra sarmaya başladı.

"Küçükmüşsün."

"Evet ama hevesliydim. Eğer küçüklükten alışmazsan bir daha elini sürmezsin."

Yufka bitince dolapta tava aramaya başladı ve sonunda buldu. Tavayı ocağa koyup yağı ekledi. Börekleri kızartırken mutfığa güzel bir koku yayılmıştı. Bitirdiğinde, önceden hazırladığı masaya karşılıklı oturduk. Kahveyi nasıl sevdiğimi bilmediğinden, kahvemi ben yapmıştım. Kahvemi fincana doldururken yüzünü buruşturarak baktı.

"Bunu nasıl içebiliyorsun?"

"Zamanla alıştım. İnan bana seni yirmi dört saat ayakta tutar."

"Yine de içmem. Hem acı değil mi? Üstelik şeker de koymuyorsun." Fincanımı ona uzattım.

"Bir dene istersen." Elimden fincanı aldı ve küçük bir yudum içti. Yüzünü daha da buruşturup fincanı hemen bana uzattı.

"Öğk çok acı bu," dediğinde gülmeye başladım. Hemen yanındaki bardaktan küçük bir çocuk gibi süt içmeye başladı sonra.

"En azından süt içmiyorum çocuk gibi," diyerek ona takıldım.

"Ben hâlimden memnunum. Hem bu sağlıklı," derken sustu; çünkü kahve, süt kadar olmasa da sağlıklı bir maddeydi.

"Aslında o da sağlıklı ve sen saf kahve içiyorsun." Başımı salladım. Yaptığı börekten bir ısırık alırken tadının farklı geldiğini hissettim. Soğandı bu tadı veren. O doğrarken çok memnun değildim; ama bu tat gerçekten güzeldi.

"Beğendin mi?"

"Evet, çok beğendim."

Kahvaltı, birbirimize sataşmalarla geçti. Günü evde geçirmeye karar verdik. Dışarısı soğuktu ve onun bu sıralar üşüme problemi vardı. Akşama doğru birlikte koltuğa oturup bir tenis maçı izledik. Onun ders aldığını hatırladım bir an.

"Ne kadar ilerlettin tenisini?"

"Tam kort oynayabiliyorum; ama çok iyi değil."

"Bu pratikle olacak bir şey. Ayrıca seni yenmek keyifli olacak ileride."

"Bu kadar iddialısın yani."

"Nehir'e sorabilirsin." Maç bitti ve onun tuttuğu kadın kazandı.

"Biliyor musun canım feci hâlde yaprak sarması çekti." Bu his garipti aslında; ama uzun zamandır yemediğimi fark ettirmişti.

"Annem ben bir şey istediğimde hamile kadınlar gibisin der."

"Annenin güzel tespitleri var. Onunla pek konuşmadık; ama bir daha ki sefere onunla oturup muhabbet etmeyi planlıyorum."

"Onu çok özledim." Bu hâli küçük bir çocuğu andırdı ve boynuna kolumu dolayarak onu kendime çektim ve güç vermeye çalıştım.

"Bayramda gidebiliriz istersen."

"Gerçekten mi? Bu çok güzel olur."

"Evet, neden olmasın?" dedim. Onu gerçekten mutlu etmiştim.

"Hâlâ canım çok çekiyor. Dışarıya mı çıksak?"

"Saçmalama ben sana yaparım. Benim sarmalarım meşhurdur. Anneme ticarete dökün diyen bile olmuştu zamanında."

"O zaman bu adama da göster marifetini."

"Tamam ama iki saati bulur."

"Sen yeter ki yap."

Sabahki gibi mutfakta oturup onu izlemeye başladım. Pirinci, bulguru ve birçok baharatı ekledi. Soğan, maydanoz ve salça da ekledikten sonra üzerine bolca zeytinyağı döktü. Bir şey dikkatimi çekti; sarmanın malzemelerine havuç rendeleyip bir de nar ekşisi dökmüştü. Sorduğumdaysa bu benim sırrım demişti. Yaprakları önceden suya koymuştu. Malzemeleri oturduğum masaya getirdi ve oturup sarmaya başladı. Onu dikkatle izledim.

"Nasıl seversin ince mi?"

"Çok ince olmasın."

"Babam da çok sever hatta ince yapınca sadece yaprak mı yiyeceğiz diye kızar."

"Çok haklı." Onu dikkatle izlerken ben de denemek istedim. Bir tane yaptım ve kendimle gurur duydum. Bir tane sardı ve bana uzattı.

"Ye bakalım beğenecek misin?"

"Çiğ mi yiyeceğim?" Şaşırmıştım; çünkü içi pişirmemişti.

"Evet, biliyor musun ben çiğ hâlini daha çok severim," dedi ve bana uzattığı dolmayı yemeye başladı.

"Tam kıvamında olmuş. Yemezsen çok şey kaçırır-sın." Ben de merak ettim ve denemeye karar verdim. İlk başta sertti; ama tadı gerçekten güzeldi. Bir kaç tane daha yedikten sonra beni durdurdu.

"Bu kadar yeter yoksa karnında şişer ve pişirdiğimde yiyemezsin. Ben de seni bir güzel azarlarım."

Küçük bir tencereye yiyeceğimiz kadar sarıp ocağa koyarak pişmeye bıraktı. Onlar pişerken iç bitene kadar sarmaya devam etti. Koca bir tencere dolmuştu. Masayı toplarken ona yardım ettim. Ardından masayı birlikte kurduk.

Tabağıma koymaya başladığında kokusu burnuma geldi. Hemen tabağıma saldırdım. Yanıma bir küçük

kase de yoğurt koymuştu. Bu kız yemek işinden anlıyordu. Bu sarma gerçekten mükemmeldi.

"Sen bunu her zaman yapmalısın. Bu mükemmel," dedim ve hızlıca yemeye koyuldum.

"Beğendiğine sevindim," dedi o da yerken.

Küçük tencereyi bitirdikten sonra az önce ocaktan indirdiği diğer tencereden de yemeğe başladığımı görünce şaşırdı.

"Çok yedin. Aslında yemeğe devam et, belki sıskalığın geçer."

"Dün gece hiç de öyle demiyordun ama." Bana cevap vermedi. Birlikte masayı topladık ve bulaşıkları makineye dizdik. Bugün benim için değişik ve bir o kadar da güzel bir gün olmuştu.

26. Bölüm

Diğer dersime gitmek için okulun koridorunda yavaşça yürürken, panodaki bir yazı dikkatimi çekti. Dans kulübünün bir yazısıydı bu ve ilanda tam beni anlatıyordu.

"Dans etmek istiyor; ama bunu beceremediğinizi mi düşünüyorsunuz? Eğer düşünceniz böyle ise bu kurs tam size göre."

Aynen beni tanımlıyordu bu cümle. Dans edenleri izlemeyi çok severdim. Hatta bir flash mob grubunda dansçı olma fikri bana kötü gelmezdi; çünkü bu filmlerin büyük bir hayranıyım. Daha önce hiç gece kulübüne gitmedim; ama başarılı bir DJ'in sizi ne kadar da eğlendirebileceğini bir konser öncesi tecrübe etmiştim. Yüzme kursum neredeyse bitiyordu ve ondan artan zamanımı bu kulüple değerlendirebilirdim.

Ders çıkışında buraya gidecek ve kaydolacaktım. Bunu aklımda planlarken telefonum çaldı. Arayan Açelya'ydı. Ona Deniz'le birlikte olduğumuzu henüz söylememiştim. Onu bir türlü cesaret edip arayamamıştım çünkü. Telefonu açarken sınıfın önüne gelmiştim; ama dersin başlamasına daha vardı.

"Tatlım nasılsın? Hiç sesin çıkmıyor."

"İyiym canım sen nasılsın?"

"Yorgun ama mutluyum. Başarmışsın duyduğuma göre." Ah! Deniz bunu abisine söylemiş olmalıydı.

"Evet, sana ben söylemek isterdim; ama seni aramadım."

"Sandığımdan daha hızlı oldu. Bilmiyorum; ama Derya, Deniz'in çok daha mutlu olduğunu söyledi. İkimiz de çok sevindik. Senin de mutlu olduğun sesinden anlaşıyor."

"Dün onunla güzel vakit geçirdik. Öncekine göre çok daha ılımlı ve onunla gerçekten iyi anlaşıyoruz. İnşallah bu böyle devam eder Açelya. Ben aslında bunun bozulmasından çok korkuyorum." Sınıf yavaş yavaş dolmaya başlayınca ben de içeriye girdim.

"Sakin ol! Gayet iyi gidiyorsunuz. Böyle devam et. Hem akşam bana detayları anlatırsın artık," dedi ve beni utandırmayı başardı.

"Akşam yemeğe sizdeyiz."

"Bu güzel oldu. Bazen sıkılıyorum akşamları."

"Hayır!" dedi. Galiba yanındaki birileri ona bir şey söylüyordu.

"Bebğim kapatmam lazım, akşam görüşürüz tamam mı?"

"Tamam. Açelyacım kolay gelsin sana."

"İyi dersler," dedi ve telefonu kapattım. Onun gibi bir eltiye sahip olduğum için şanslıydım.

Dersten çıktıktan sonra kulüp binasını bir kaç kişiye sorarak bulabilmişim. İçeriye emin ve kararlı adımlarla yürüyerek girdim. Danışmadaki kız bana bir salon tarif etti ve oraya doğru yürümeye başladım. Ayakkabılarım kalın topuklu olduğundan ses çıkartıyordu. Açık kapıdan içeriye girerken bir anda yabancı gözler beni buldu.

"Merhaba! Ben ilanınızı gördüm ve o ilan beni anlatıyordu," dedim sakince.

"Hoş geldin!" derken beni tepeden tırnağa inceliyorlardı. Gerçek şuydu ki; pahalı görünüyordum. Bir anlamda zengin gibi. Çekingen bir tavırla yanlarına doğru yürüdüm. Üç kız bir tane de erkek vardı.

"Sen ne okuyorsun?"

"Tıp dördüncü sınıf."

Yanlarında dururken yanımdaki kız çantamı inceleyen bir tavırla bakıyordu. Birden çantamı eliyle tutunca şaşırdım.

"İnanmıyorum bu gerçek Louis Vuitton." Diğer kızlar da bana farklı bakmaya başlamışlardı.

"Yakından bakabilir miyim?" Kız gerçekten heyecanlanmıştı.

"Tabi" dedim ve çantamın çapraz askısını kolumdan çekerek çıkarıp kıza uzattım."

"Ne kadar para verdin bu çantaya?"

"Aslında bilmiyorum. Ben almadım."

"Zenginsin," dedi diğer kızlardan biri kıyafetlerimi inceleyerek.

"Aslında ben hiç de zengin biri değilim; ama eşim ve ailesi zengin."

"Bir de evlisin." Bana para avcısı gözüyle bakıyorlardı.

"Daha çok yeni."

"Bu bizi ilgilendirmez neyse. Bize kendinden bahset."

"Dediğim gibi dansı çok seviyorum; ama edemediğimi düşünüyorum. Eğer böyle bakmaya devam edecek-seniz buradan gideceğim." Bana olan bakışları hoşuma gitmemişti. Daha önce sesi çıkmayan erkek söze girdi.

"Sakin ol, seni biraz kışkandılar o kadar," dedi gülümseyerek. Yanındaki kız ona kötü bakışlar attı; ama adam pek de takmadı bu bakışları.

"Haftada iki gün bir saat pratik yapabiliriz. Bir kaç kişi daha var, seninle birlikte."

"Bana uyar," dedim ve çantamı alan kız, çantamı geri verdi.

"Telefon numaranı ver. Ben sana günü mesaj olarak atacağım. Şu an belli değil."

"Tamam," dedim ve telefon numaramı verip oradan ayrıldım. Bu kızlar bana böyle bakmaya devam ederlerse bu kurs işi benim için yalan olurdu.

Akşam yemeği için üzerimi değiştiriyordum. Bu gün çok yorulmuştum. Bu kurs işi yanlış mıydı bilmiyordum; çünkü garip tiplerdi. Üzerime rahat edebileceğim bir kazak ve siyah bir tayt giydim. Saçımı tarayıp atkuyruğu yaptım. Aynada yüzümü incelerken yorgunluğum yüzümden okunuyordu. Başımı koysam uyuyabilirdim. Deniz, aşağıda abisi ve ailesiyle oturuyordu. Bugün okuldan biraz geç çıkmıştım. Giyinme odamdan çıktığımda kapının çalındığını duydum. Kapıyı açmak için kapıya doğru yöneldim ve kapıyı açınca bana gülümseyen Açelya'yı gördüm. Aynı benim gibi o da geç kalmıştı bugün.

"Ah canım sen de çok yorgun görünüyorsun."

"Evet, beni çok yordular; ama senin de benden farkın yok Açelya."

"Beni de çok yordular." Birlikte camın yanındaki karşılıklı koltuklara oturduk.

"Anlat bakalım malzeme sende."

"Anlatacak bir şey yok aslında."

"Kim başlattı bunu?"

"Aslında hafta içi onun üzerine çok gittim. O da bana artık o kadını düşünmediğini ve bunu bana kanıtlayacağını söyledi. Davet gecesi de beklediğimden çok daha güzel geçti ve oldu."

"Üstüne gittin ve o sana kızmadı. Garip aslında."

"Çünkü önceki gece beni yüzüstü bırakmıştı. Seni aradığım sabahın gecesi."

"Kendini suçlu hissetti tabi."

"Aynen öyle."

"Böyle devam et. Ayrıca o kötü cadıyı o gün davete geldiğine pişman ettiniz. Mutsuz görünüyordu."

"Oh iyi olmuş! Onu daha da mutsuz edeceğim günler gelecek inşallah." Bunu duyunca güldü.

"Sarma yapmışsın çok güzel olduğunu duydum."

"Evet, dün Deniz'in canı çok çekti. O da yardım etti tabi."

"Bu iyi olmuş, yemek önemli." Kapı çalınınca sohbetimiz yarıda kaldı. Aşağıya inerken bana önemli bir konudan bahsetti.

"Bir doğum kontrol yöntemi edinmelisin. Sen daha bunun için gençsin." Bunu hiç düşünmemiştim; ama gerekliydi.

"Aslında haklısın. O gün o korunmuştu."

"O lateks şeye güven olmaz. Çok hamile kalan duydum. Doğum kontrol hapı senin için en iyi yöntem."

"Bunu düşüneceğim."

"Geç kalma," dedi ve sustu; çünkü yemek salonuna gelmiştik.

Yemek neşeli geçmişti. Sohbeta ne kadar yorgun olsam da ben de katılmışımdı. Yemek bittiğinde Elçin, ben ve Deniz Elçin'in kreşten verilen ev ödevini yaptırıyorlardık. Birlikte kâğıtları kesip yapıştırırken, âdeta bir aile gibi görünmüştük. Çocuklarla zaman geçirmeyi çok seviyordu. Ödevi bitirdikten sonra Elçin yorulmuştu ve uykusu geldi. Kucakta uyumayı çok sevdiği için hemen amcasının kucagına kıvrılmıştı. Deniz, Elçin'in saçlarını okşarken çok mutlu görünüyordu. Küçük kız uykuya dalarken ben de uyumak istedim.

"Deniz ben çok yorgunum odaya gidip uyusam ayıp olur mu?"

"Saçmalama, iyi görünmüyorsun yarın da yoğun olacak. Seni anlayışla karşılarlar." Ondan izin aldıktan sonra odaya gidip geceliğimi giyerek yatağa yatımdı. Yorgunluğun etkisiyle hemen uykuya dalmıştımdı.

"Sırrı bakışlarda mı saklı?"

Sabah her zaman olduğunun aksine erken uyanmıştım. Ben de bu zamanı telefonumda e-dergi karıştırarak geçirmeye karar vermiştim. Yatakta otururken dergide davette olan bir fotoğrafım dikkatimi çekmişti. Başlığı da bir hayli dikkat çekiciydi. Bakışlarımı güzel mi bulmuşlardı yani? Ciddi ama hafif bir gülümsemeyle poz vermiştim objektiflere. Merakla benim hakkımdaki yazıyı okumaya başladım.

"Genç bayanın adı Gülnihal aslında. Çevresindeki arkadaşları ona Nihal diye hitap ediyor. Daha yirmi iki yaşında ve tıp öğrencisi. Deniz Hazinedar ile de okulda tanıştıklarını düşünüyoruz. Dış görünüşü yaşını yansıtmayan genç ve güzel kızımızın özel bir davette verdiği bu poz akıllarımıza Deniz Hazinedar'ı etkileyen "Genç kızımızın bakışları mı?" sorusunu getirdi. Davette giydiği iddialı elbise ile hayli isminden söz ettirdi. Gerek tavırları, gerekse duruşu ile tatlı bir kız imajı verdi bizim gözümüzde. Herkesin konuştuğu bir mesele var ki bu tatlı kız Deniz Hazinedar'ı nikâh masasına oturttuğu gibi onun kalbine girmeyi de başardı. Davette ikilinin dansı geceye damga vuran olaylardan birisiydi. Çift uyumluluğun yanı sıra bir o kadar da mutlu görünüyordu.

O gece Deniz Hazinedar'ın eski nişanlısı Nazenin Şimşek de davetliler arasındaydı. Çiftin birbirine olan mutlu gülümseyişleri Nazenin Hanım'ı pek üzmüş görünüyor. Deniz Hazinedar'ı bırakan kadının buna üzülmesi ilginç doğrusu. Tabi bu evliliğin kısa sürede gerçekleşmesi olaylara zoraki bir evlilik mi düşüncesini getirmiyor değil. Öyle bile olsa biz Deniz Hazinedar'ı uzun zamandan sonra bu kadar mutlu gördük. Genç adama bu evlilik yaramış gibi görünüyor."

Sadece saatlerce gülmek istiyordum. Demek o kadını üzmüştüm ha! Bu kadının ciddi bir zekâ problemi oldu-

ğunu düşündüm. İki senedir aklına daha yeni mi gelmişti Deniz? Bunu düşünürken yanımda uyuyan adama baktım. Gerçekten ona iyi geldiğimi dışarıdaki insanlar da görmüştü. Bu bir nevi benim geleceğe dair güvenli adımlar atmaya başlayacağımın kanıtıydı.

Bana güzel demeleri de beni rahatlatmıştı. Sonuçta normal diye tabir edilmemiştim. Bu mutlulukla telefonumu yanımdaki komodine koydum. Aşırı bir heyecanla ona yanaştım; ama yüz üstü uyuyordu.

“Deniz!” diye seslendim. Bir kaç tekrarın ardından tek gözünü açtı.

“Bana doğru döner misin?” dememle isteğimi yerine getirdi. Omzuna başımı koyarken kollarıyla beni sardı. Ben de yanağına kocaman bir öpücük kondurarak onu ödüllendirdim.

27. Bölüm

Okuldan erken çıktım. Ece'nin benim için seçtiği kıyafetleri almak için mağazaya doğru gidiyordum. Bu aralar belki de hayatımın en güzel dönemleriydi. Her şey istediğim gibi gidiyordu. Deniz'le aramız fena değildi. Sınav dönemi başlıyordu ve bu, öğrenciler arasında biraz zor bir maratona girdiğimiz anlamına geliyordu. Özellikle Deniz'in nasıl soru hazırladığını bilmiyorduk. Diğer hocaları az çok tanıyorduk sonuçta. Onun bizi zorlayacağını düşünüyordum. En çok korktuğumda onun sınavıydı aslında. Ders çalışmayı günü gününe oturtmuştum. Korkacak bir şey yoktu değil mi? Sonuçta iyi çalışmıştım. Yine de temkinli olmakta yarar vardı.

Arabamı müsait bir yere park edip dışarıya çıktım. Hava gerçekten çok soğumuştur. Dışarıda kaldığım o bir iki dakika bile beni üşütmeye yetmişti. Ben içeriye girince Deniz'in arkadaşı Ahmet beni karşıladı.

"Hoş geldiniz Nihal Hanım!"

"Hoş bulduk nasılsın?" dedim arkadaşça bir tavırla.

"Çok iyiyim. Bu arada elbise size çok yakışmış. Bugün fotoğraflarınızı gördük bir dergide."

"Gerçekten mi? Güzel bir elbiseydi aslında."

"Evet, güzele ne yakışmaz değil mi?" derken Ece beni görmüş, yanıma geliyordu.

"Nihal erkencisin."

"Evet, tatlım zaman bulur bulmaz geldim; çünkü hafta sonu sınav haftası başlıyor ve o zaman hiç dışarıya çıkamam."

"Anladım. Hazırladım ben kıyafetleri."

"O zaman ben yukarıya çıkmayayım. Hem de bu arada yeni kıyafetlere göz atmış olurum."

"Tamam canım, hemen getiriyorum," dedi ve merdivenlere doğru yöneldi.

Askılardaki elbiselere bakarken bir kazak çok hoşuma gitmişti. Elime aldığımda kaşmir olduğunu anladım. Yumuşacık ve "Ben seni her zaman sıcak tutarım," der gibi bakıyordu kazak. Onu almaya karar vermiştim. Elimi askısına götürürken bir el beni durdurdu. Arkama baktığımda gördüğüm kişiyi görmeyi hiç beklememiştim.

"Aklından bile geçirme o kazağı ben alacağım." Nazenin karşımda durmuş bana küçümser bakışlarla bakıyordu. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Burası sanki onun malıydı.

"İlk ben alacaktım onu."

"Gerçekten mi?" Elindekileri gösterdi. Aynı kazağın farklı bedenleriydi.

"Bunu da alsaydın o zaman bu beni ilgilendirmez," dedim yüzüne sert bakışlar atarak.

"Bana bak seni küçük para avcısı!"

"Para avcısı ha!" dedim ve sinirle güldüm.

"Hiç olmazsa senin gibi iki erkeği aynı anda idare etmedim. Biz kızlar arasında buna farklı isimler kullanıyoruz. İstersen böyle bir yerde bu kelimeyi sarf etmeyeyim," derken Ece de yanımıza gelmişti. Aramızdaki gerginliği anlamış ve yatıştırırcasına sormuştu.

"Burada bir sorun mu var?"

"Kazağı ben alacaktım; ama hanımefendi her zaman ki sahteciliğiyle onun olduğunu söyledi. Ne yapalım bu saatten sonra öğrenir mi bilemem; ama bir kez daha ona incelik öğretmeyi deneyelim," dedim ve kazağı ona bıraktım. Arkama bakmadan hızlı hızlı yürürken, Ece bana yetişmekte zorlanmıştı.

"Ondan bir tane daha var istersen..." dedi; ama cüm-

lesini tamamlatmadan "İstemiyorum," diye cevap verdim. Elindeki torbaları alarak, sinirli olduğum için ona doğru dürüst veda edemedim arabama bindim.

Bu kadın her yerde önüme taş koyacak gibi görünüyordu. Deniz nasıl olur da böyle kibirli bir kızla olabilirdi aklım almıyordu. Benim tanıdığım Deniz böyle insanlardan pek hoşlanmazdı. Aşkı gözünü kör etmiş olmalıydı. Bunun başka mantıklı bir açıklaması olamazdı.

Eve geldiğimde sinirim biraz daha yatışmıştı. Odamıza çıkarken banyo yapmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm. En iyisi yatmaya yakın banyo yapmaktı. Şimdi yaptığım takdirde ders çalışamaz, mayışır kalırdım. Oda'nın kapısını açıp çantamı camın önündeki tekli koltuğa koydum. Üzerime rahat bir şeyler giyip saçımı at kuyruğu yaptım. Bu bile beni rahatsız etti ve saçımı tokamın etrafına dolayıp topuz yaptım. Ders kitaplarımı ve notlarımı alarak koltuğun önündeki sehpa'ya yığdım.

Notları tekrar tekrar okudum, terimleri öğreninceye kadar seslice tekrar ettim. Bugünün tekrarı bittiğinde geçmişte öğrendiğim bilgileri tekrarlamak için not kâğıtlarımı okuma işine geri döndüm. Sessizliği buraya doğru gelen ayak sesi bozmuştu. Deniz kapıyı açtığında, elinden kartondan bir alışveriş torbası olduğunu gördüm.

"Şimdiden fazla mesaiye başlamışsın," dedi ve yanına gelip notlarıma şöyle bir göz attı.

"Sen bunlara çalışıyorsan yandın," dedi ciddi bir ifadeyle. Bir anda dondum kaldım; çünkü sınıfın en iyi not tutanlarından biri de bendim.

"Sen ciddi misin? Burada çok ayrıntılı bilgiler var."

"Ciddiyim tabi. Unuttun mu, ben de senin bir hocayım." Bir şey diyemedim; ama panik vücuduma çoktan hükmetmeye başlamıştı. Yüzüm düşmüş, beynim bunu nasıl telafi edebilirim diye düşünüyordu.

"Yazık kıyamam," dedi ve gülmeye başladı.

"Seni pislik!" dedim ve elimdeki kitapla koluna vurdum.

"O kadar çok korktun ki. Yüzündeki o ifade çok komikti."

"Benim de dalga geçeceğim günler gelecek," dedim ve sinirle yerime oturdum.

"Gönlünü alacağım galiba," deyip, elindeki torbayı bana uzattı. Torbayı aldım ve merakla açtım. İçinde, tüylü pofuduk alt üst pijama takımı vardı. Pembe olan rengi ve önündeki kedi iğgr çok hoşuma gitmişti. Elimde bıraktığı yumuşacık his, pijamanın aynı zamanda çok da yumuşak olduğunu gösteriyordu. Beni kızdırmıştı; ama dediği gibi gönlümü de almayı başarmıştı.

"Bugün ğlen yemeği için abimle buluştuk ve alış veriş merkezinin nnden geçerken bunu gördüm. Hoşuna gideceğini düşündüm. Bir de böyle tüylü şeyler seviyorsun." Ayağa kalkarak ona kocaman sarıldım.

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

"Artık şmezsin," derken o da kollarını belime dolamıştı. Yüz yüze bakmaya başladık sonra gözleri dudaklarımıza kaydđ ve bana yaklaşırken ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Dudaklarımız birbirine kenetlendi ve onun kollarında tekrar mutlu olduğumu hissettim. Ellerimi saçlarına kaydırarak tđpkđ onun gibi istekle karşılık vermeye devam ettim. Belimdeki elleri sıklaştı ve beni kendine daha da bastırmaya başladı. Tam o sırada kapđ bir anda açıldı. Bu sesle dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Kapđya utanarak bakarken gelen kişinin Nehir olduğunu gördüm. O da en az benim gibi mahcup görünüyordu.

"Ben çok özür dilerim!" dedi ve son hızla kapđyı kapattđ. O giderken Deniz gülmeye başladı ve beni göğsüne bastırdđ.

"Basıldıık!" dedi gülmeye devam ederken.

"Aynen yle oldu."

Yemek başlamadan Nehir yanıma geldi ve açıklama-ya başladı.

"Ben abimin geldiğini bilmiyordum. O yüzden kapıyı çalmadım. Ders çalıştığını biliyordum; ama yine de kapıyı çalmam gerekirdi. Özür dilerim."

"Tamam tatlım artık olan oldu ayrıca siz düğünde de görmüştünüz. Önemli değil."

"Aslında sizi böyle görmek beni çok mutlu etti. Abim gerçekten farklı davranmaya başladı. Tıpkı eskisi gibi oldu. Teşekkür ederim Nihal yenge."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedim ve birbirimize sarıldık.

Yemek bittikten sonra tekrar dersin başına oturdum. Ders çalışırken o da felsefi bir kitap okuyordu. Sonunda bitirmeyi başarıp akşam kararlaştırdığım gibi banyo yapmaya karar verdim. Sıcak su yorgunluğumu daha da açığa çıkarmıştı. Banyodan çıktıktan sonra zorlu bir iş beni bekliyordu. Saçlarım uzun olduğu için kurutması zor oluyordu. Üzerimi kurularayp başıma havlu geçirdikten sonra pijamalarımı giydim. Başımdaki havluyu tekrar çıkardım ve saçlarımı önüme getirip ilk önce güzelce taradım ama çok da uykum vardı.

Kapı açıldı. Deniz ilk önce lavaboda elini yıkadı. Lenslerini çıkaracaktı galiba. Benim yüzümü gördü ve yanıma geldi sonra.

"Ayakta uyuyorsun," dedi ve elimdeki saç kurutma makinesini alıp açma düğmesine basarak makineyi çalıştırdı. Saçlarımı kurutmama yardım ediyordu. İçimde ona karşı beslediğim sevgi yumağını daha da büyüttmüştü bu davranışı. Saçlarımı ayırıp hızlıca tek tek tutamları kuruttu. Bittiğinde tarağı alıp saçımı hızlıca taradı. Ona sarıldım ve teşekkür ettim.

"Nihal çabuk yatağa git yoksa seni bu gece uyutmam," dedi ve çok yorgun olduğum için oradan hemen kaçtım. Yastığa başımı koyar koymaz uyumuştum zaten.

28. Bölüm

İsmim söyleniyordu; ama tenezzül edip cevap vermedim. Uykunun en tatlı anındaydım çünkü. İsmim tekrarlanırken *rahatımı bozan kim ki* diye düşünüp gözlerimi kısarak açtım. Karşımdaki, Deniz'den başkası değildi.

"Geç kalacağız hadi Nihal!" derken arkamı döndüm ve örtüyü kafamı kapatacak şekilde üzerime çektim. Şuan hiçbir şey umurumda değildi. Sadece uyumak istiyordum. O ise hiç böyle düşünmüyordu. Bir kaç kere daha seslendikten sonra örtüyü üzerimden sertçe çekti.

"Deniz ne yapıyorsun?" dedim sinirli bir şekilde.

"Okula gitmek istemiyor musun?"

"Çok uykum var."

"Hep bu demir eksikliğinden. Hadi kalk yüzünü yıka kendine gelirsin. Olmazsa benim kahveden içiririm sana."

"Hayır o zift gibi kahveyi içmem, çok acı!" derken kollarını belime sararak beni kucağına alıp yere bıraktı.

"Bu haftalar hocalar genelde önemli bilgiler söylerler. Kaçırmak istemezsin değil mi?"

"Ben niye böyle oldum bilmiyorum." Umutsuzca söyledim; çünkü hâlâ uykudan kopmak istemiyordum.

"Yorulman normal. Şu anda vücudunda az miktar oksijen taşındığını sen de biliyorsun.

"Biliyorum," dedim ve istemeye istemeye lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım.

Giyinme odama giderken, iyi ki Ece'yle anlaşmışım

dive dua ettim. En azından her gün ne giyeceğim diye düşünmüyordum. Üzerimi giyip hafif bir makyaj yaparak tekrar odaya geldim. Beni şöyle bir inceledi. Üzerimdeki pantolonun dar bir kesimi vardı.

"Arkanı döner misin?" Dedliğini yerine getirirken yanıma yaklaştı.

"Bu pantolon biraz dar sanki. Spor yapıyor sana; ama bu benim hoşuma gitmedi."

"Neden?"

"Şu kalçalarına bir bakar mısın? Eminim herkes bakarken çok mutlu olmazsın." Beni kısıkanıyordu. Bu, bugünün güzel haberi olmalıydı. Evet biraz dardı; ama artık herkes böyle pantolonlar giyyordu zaten.

"O kadar da değil, ayrıca ben çok beğendim. Başkasına kendimi beğendirmek gibi bir çabam yok. Ben sadece sana güzel görünebilmek için böyle giyiniyorum. Yoksa normal kıyafetler giymeye alışığım zaten." Tekrar yüzümü ona doğru döndüm. Yüz ifadesini tahmin edemedim.

"Nihal kötü bir sonucu daha kaldıramam." Üzüntü tüm yüzüne yansımıştı.

"Hayır, Deniz ben hep senin yanındayım." Kollarımı boynuna doladım ve ona sevgi dolu bir şekilde sarıldım. Pislik kadın onu o kadar yıkmıştı ki kendine olan öz güvenini de kaybettirmişti.

"Peki on yıl sonra da bunu diyebilecek misin?" Geri çekildiğinde yüzüme umutla bakıyordu.

"Diyeceğime eminim; çünkü seni seviyorum," dedim korkusuzca. Bunu ona itiraf etmenin zor olacağını düşünmüştüm; ama öyle olmamıştı.

"Nihal keşke ben de sana böyle diyebilsem; ama şimdilik böyle bir şey söyleyemem."

"Az önce bana neyi kastettin, şimdi bana ne diyorsun. Bunu aştığımızı düşünmüştüm. Görüyorum ki hâlâ aynı. Bu şekilde yaşamaya devam edersen, yalnız

yaşamaya mahkûmsun." En azından denemeye çalıştığını göstermeliydi bana. Beni sevmiyor olabilirdi. Yine de bunu kendine saklamalıydı; çünkü bu durum beni üzüyor ve geleceğe karşı kaygıyla bakmama sebep oluyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Senin eski nişanlın Nazenin seni tekrardan kabul etmeye hazır diyor. Seçimini yapmalısın. Hangi hayatı yaşamak istiyorsun? Eğer onunla olmak istersen bağıma taş basar, ömrümün sonuna kadar ödemek pahasına da olsa o tazminatı öder ve senden boşanırım." Çok kararlı söylemiştim. Artık bundan sıkılmışım. Boşa çabalamanın anlamı yoktu. Sabah sabah moralim de sıfırlanmıştı. O kadar emeğin boşa gidişini görmek beni daha da üzmüştü.

"Neden bu kadar derin düşünüyorsun?"

"Şu söylediğine bak! Ben burada ciddi bir şey söylüyorum, sense hâlâ geçiştirmeye çalışıyorsun. Kararını verene kadar benimle konuşma," dedim ve odadan çıktım.

Çok sinirlenmişim. Hızlıca merdivenlerden inip her zamanki bahanem olan arkadaşlarla buluşma bahanesini kullanıp evden çıktım. Gözyaşlarımı artık tutmak istemiyordum. Zorla güzellik olmuyordu işte. Daha ne yapacaktım? Yeteri kadar kendimden ödün vermiştim zaten. Ben bu değildim. Ben kendini bilen ve ne yapacağını farkında olan bir kızdım. Ne yapıyordum o hâlde? Mesleğimde yükselmek benim tek ve en büyük amacım değil miydi? Onun yerine boş işlerle uğraşıyordum. Moda, saç, makyaj gibi... Peki, bunlar onu bana getirmiş miydi? Cevap kocaman bir hayırdı. Gerçek, gözyaşlarıma degecek kadar ağırdı. O kadar ağırdı ki kalbim bile onu taşıyamamış o her zaman çalışan aklım, gücünü sadece gözyaşlarıma vermişti. Hıçkırıklarım artarken

çalan telefon ekranına baktım. Arayan Açelya'ydı. İlk başta açmak istemedim; ama tek güvенеbileceğim oydu.

Neşeli sesini duyarken, ağlama isteği daha fazla bastırdı. O da anlayınca sesi bu sefer meraklı ve üzgün gelmişti.

"Ne oldu canım? Neden ağlıyorsun?"

"Olmayınca olmuyor," dedim ve daha da şiddetli ağlamaya başladım.

"Çabuk bize gel. Ben bugün evdeyim, bekliyorum seni. Kendini toparla ve dikkatlice kullan arabayı."

"Tamam geliyorum."

Bu sefer ne çözüm bulacaktı ki. Eğer benimle bir gelecek düşünseydi hemen sen demez miydi? Biraz da olsa kendimi toparlamaya çalıştım. Arabayı çalıştırırken nereye gideceğimi bilmediğimi anladım; çünkü evlerinin adresini bilmiyordum ve daha önce de gitmemiştim. Telefonu elime alıp Açelya'yı tekrar aradım. Evin adresini öğrendikten ve bana bir sürü şey tembih ettikten sonra arabayı sürmeye başladım.

Allah'tan ev bilindik bir yerdeydi. Üç katlı ve bahçeli harika bir villaydı burası. Kapının zilini çaldığımda, kapıyı genç bir kız açtı.

"Hoş geldiniz. Siz Nihal Hanım olmalısınız."

"Evet benim," dedim. İçeriye geçerken Elçin ile Açelya'nın kahvaltı masasında olduğunu fark ettim. Açelya beni görünce hemen ayaklandı.

"Bebeğim hiç iyi görünmüyorsun. Kahvaltı yaptın mı?" Başımı hayır anlamında salladım. Onunla masaya doğru giderken Elçin de sandalyesinden kalktı ve Nihal yenge diyerek bana sarılmaya çalıştı. Eğildim ve ona sarıldım. Geri çekilince güzel yüzüne baktım. Annesine o kadar çok benziyordu ki.

"Nasılsın bebeğim?"

"Çok iyiyim. Geçen gün yaptığımız ödevi öğretmenim çok beğendi."

"Aslında bizden çok sen yapmamış mıydın Elçin?"

"Evet ama siz de bana yardım ettiniz amcamla." Amcamla lafı bile bir anda sinirlenmeme neden olmuştu. Açelya ikimize bakarak konuştu.

"Hadi masaya," dedi anne tavrıyla.

Birlikte oturduk. Karnım gerçekten acıkmıştı. Yardımcı kadının bana getirdiği sıcacık çayı yudumlarken biraz rahatladığımı hissettim. Açelya, Elçin masada olduğu için konuyu açmamıştı. Ben tabağıma aldıklarımı bitirirken, Elçin'in tabağında kalan peynirler dikkatimi çekti. Deniz'in söylediği bir cümle aklıma geldi. Doğru ya Elçin peynir sevmiyordu. Aklıma bir yöntem geldi belki ona yedirebilirdim.

"Elçin seninle bir oyun oynayalım mı?"

"Oynayalım," dedi heyecanlı bir sesle.

"Tabağına bir gülen surat yapacağız ve sen de onu yiyeceksin olur mu?"

"Neden ki? Gülen suratı yemeyelim."

"Sen yedikçe o gülmeye devam edecekmiş burada." Karnımı hafifçe gıdıklayınca gülmeye başladı.

"Deneyelim mi?" İyi ki bu aklıma gelmişti ve iyi ki onun yanına oturmuştum. Biraz da olsa gülümsememi sağladı.

"Tamam," deyince tabağına iki tane dilimlenmiş haşlanmış yumurta koydum. Bu gözleri olacaktı. Burnuna bir kaşar peynir koyup, ağzı için bir dilim salama elimle oval bir şekil verdim. Diş olarak da beyaz peynir koydum. Kaş olarak da iki parça domates aldım.

"Nihal yenge dişleri çok kocaman oldu."

"Evet çünkü gülmeyi seviyor ve baksana dişleri de bembeyaz."

"Ben o dişleri sevmiyorum."

"Neden? Denemedin ki. Yemezsen sana küser ve bir daha gülmez ama."

"O canlı değil ki!" dedi bilmiş bir tavırla.

"Masal okurken masal kahramanları da canlı değil-ler; ama neden biz onları canlı gibi görüyoruz? Bu da aynı şey. Hadi onu üzme." Çatalını tabağa götürürken gülümsedim. Zor da olsa başarmıştım. Diğer yiyecekleri yedi; ama sıra peynire gelince yüzünü buruşturdu.

"Biraz reçel sürelim mi çok güzel olur." Kafasını sallarken beyaz peynirin üzerine reçel sürdüm. Biraz fazla oldu; ama amaç ona peynir yedirebilmek değil miydi? Reçeli sürdükten sonra daha rahat yemişti. Aynı şekilde kaşar peynirin üzerine de sürdük ve onu da yedi.

"Hayretle izliyorum sizi," dedi Açelya.

"Çünkü tadı çok güzel ve şimdi Elçin'in içinde gül-meye başlayacak," dedim ve karnını gıdıkladım. Neşey-le gülerken masadan kaçmıştı.

"Öpücük yok mu?" deyince koşup yanağıma bir öpü-cük kondurdu ve sehpanın üzerinde duran boyama ki-tabının başına geçti.

"Bir Deniz bir de sen... Bizim sözümüzü hiç dinlemiyor."

"Açelya lütfen Deniz deme. Gerçekten beni çok üzdü."

"Ne oldu seni bu kadar ağlatacak." Çabucak ve kısık bir sesle anlattım.

"Ben çok ümitlenmişim. Beni sevmeye başladığını sanmışım; ama yanılmışım."

"Tatlım bunu kendine itiraf edemiyor. Senden bir gü-vence istemiş. Biz de onu biraz rahat bırakırız. İlgisiz ve sert davranman iyi olmuş. Gerçekleri görmesini sağlar."

"Peki ya onu seçerse?" Bunu ona sorarken ortaya çı-kan cesurluğum, yerini endişeye bırakmış gibi duruyor-du.

"Merak etme, Nazenin davet günü onu istediğinin sinyalini verdi Deniz'e. Eğer isteseydi, hiçbir şey onu tu-tamazdı."

"Bundan niye bu kadar eminsin?"

"O günkü dansınız Nazenin'i öyle bir çıldırttı ki kendini zor tuttu. Sen anlamasan da Deniz de bunu gördü. Deniz'in yüzünü dikkatle inceledim. nceki gibi onu sevseydi, onun bu hâline dayanamazdı. Yüzünde sadece bir boşluk vardı. Hem de büyük bir boşluk... Anlıyor musun?"

"Peki neden hemen cevaplamadı sorumu?"

"nk bunu önce kendine itiraf etmesi gerek. Bırak çok ilgilenme onunla."

"Ya ona giderse?"

"Kızım sen ne kadar da phecisin? Sana ne anlatmaya çalışıyorum." Onu ileden ıkartmıtım.

"Mecbur bekleyeceğim."

"stndekiler çok güzel yakımı. Bu stilist kız içinde iyi birine benziyor. Ayrıca sana bir şey göstereceğim." Yerinden kalktı ve merdivenlere yöneldi. Beş dakika sonra tekrar yanımdaydı. Elinde bir dergi vardı. Bir sayfa buldu ve bana uzattı. Dergiyi gördüğümde gözlerime inanamadım.

"Nihal Hazinedar Stili" diye başlık atılmıştı. Yazıya göz gezdirirken yeni bir ikon olma yolunda adım attığımı yazmılardı. Dıarıdaki normal giyimimden fotoğraflarımı koymulardı. Bunları çektiklerinden bile habirim yoktu.

"Yok artık!" dedim aknlıkla.

"Gayet de var. Bu kız bayağı yetenekli ve gelecek vadediyor." Derginin kapağına baktım ve adını beynime kazıdım. Bu dergiyi alacaktım.

Açelya ile konuşmak bana iyi gelmişti. İki dersi kaırmıtım; ama evde çalışarak telafi edebilirdim. Açelya ile vedalatıktan sonra evden ıktım. Okula geldiğimde derse daha vardı. Ben de bu yüzden her zamanki yerime oturdum ve düşüncelere daldım. Telefon ekranına baktığımda çağrılar vardı. Nil ve Deniz beni aramıtı.

Neden arıyordu ki sanki? Bir de bu ders onundu. Bakalım ruh hâli nasıl olacaktı.

Ben öyle telefonda gezinirken birilerinin bana başımda dikildiğini hissettim. Başımı kaldırınca sınıftaki erkeklerden Mehmet ve Salih olduğunu gördüm.

“Nihal sana bir şey sorabilir miyiz?”

Altından bir şey çıkacağını düşünerek, “Sorun bakalım,” dedim.

“Deniz Hoca nasıl soracak? Daha doğrusu soruları gördün mü?”

“Hayır soruları görmedim. Hatta hazırladı mı onu da bilmiyorum.”

“Ne yani siz onunla aynı evde yaşamıyor musunuz?”

“Evet ama çok titiz. Asla böyle bir şeyi yanımda yapmaz.”

“Peki hiç böyle üstünde durduğu bir konu var mı?”

“Ev ve okulu karıştırmıyoruz. Evde okul namına pek bir şey konuşmuyoruz. Lütfen beni rahat bırakın; çünkü en az ben de sizin gibi onun stilini bilmiyorum.”

“Tamam o zaman,” deyip yanımdan ayrıldılar. Kafamı tahtaya çevirdiğimde, Deniz’in sınıfa gelmiş olduğunu fark ettim. Bana kızmış görünüyordu. İyi olmuş dedim içimden. Azıcık beni anlardı belki. Kafamı tekrar telefona çevirdim. Ece’ye dergideki fotoğraflarımı ve yazıyı atmıştım. Çok mutlu olduğunu yazmıştı. Sonuçta bu onun emeğiydi ve karşılığını alıyordu. Peki ben Deniz’e verdiğim emeğin karşılığını alabilecek miydim?

29. Bölüm

Dersin başlamasına yakın Nil gelmiş ve yanuma oturmuştu.

"Kızım neredesin sen?"

"İyi değildim işte gelmedim."

"Sen böyle değildin Nihal."

"Biliyorum Nil biliyorum; ama yapacak bir şeyim yok," dedim içimden.

"Boş ver beni Ömür'le aranız nasıl?"

"Eskiye döndü. Tabi senin sayende."

"İyi olmasına sevindim."

Herkes bir şekilde yolunu buluyordu. Peki ya biz? Her zaman böyle ikilemde mi kalacaktık? Ders saati gelince kapılar kapandı ve Deniz ders anlatmaya başladı. Bir farklılık vardı bugün. İsteksizdi. Bunu benimle beraber herkes hissetmişti.

"Evde bir şey mi oldu?"

"Her zamanki Deniz işte."

"Pek de her zamankine benzemiyor."

"Belki Nihal çarpmıştır."

"Çarptın demek. İyi olmuş." Bu yorumuna sessizce güldüm. Dersi erken bırakmıştı. Ders sonunda sınavla ilgili sorular ardı arkasına gelirken sabırlı değildi.

"Ayrıntı severim. Ona göre çalışın," demişti. Ben-
ce bu bütün hocaların ortak noktasıydı. Ders çıkışında Nil'le birlikte kapıdan çıkmış, koridorda yürüyorduk. Bir anda kolumdan tutulunca korkmuştum.

"Nihal gel biraz konuşalım."

"Konuşmayalım Deniz, söyleyeceğimi söyledim. Kararını verdin mi?" Yüzünden anlamıştım, vermemişti. Onu yok sayarak yürümeye devam ettim. Tekrar yetiştii.

"Nihal!"

Onu dinlemedim ve yürümeye devam ettim; ama bu sefer beni durdurmadı. Kolumdan çektiği gibi beni kollarının arasına hapsetti ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarıma yapıştı. İlk başta olayın verdiği şaşkınlıkla bir şey yapamadım; ama o kadar istekliydi ki beni karşılık vermeye mecbur bırakıyordu. Onunla bütün sınıfın önünde öpüşürken, birden alkış sesleri yükseldi. Sanki bir filmdeydim. Burası da romantik bir meydandı. Dudakları benden ayrıldı; ama kolları hâlâ belimde sarılıydı. Yüzüme bakarken konuşmaya başladı.

"Yarın sabah seninle oturup neyimiz varsa ortaya döküceğiz."

"Neden yarın sabah?"

"Çünkü bu gece nöbetim var." Bu aklımdan tamamen çıkmıştı. Yarın da cumartesiydi zaten.

"İyi tamam," dedim ve duruşumu bozmadım. Beni bırakırken iyi dersler diledi ve gitti. Bense bize bakmakta olan kalabalığa diktim gözlerimi. Utanmıştım çünkü. Ezgi de yanımdaki yerini almıştı.

"Deniz Hoca'ya da bakın siz. Kızım seni herkesin içinde öptü. Gönlünü almak istiyor belli."

"Kapa çenenizi Ezgi. Ben ona ne yapması gerektiğini öğretirim merak etme sen."

"Ooo pek ateşlisiniz ha!" Ezginin koluna vurdum.

"Ne! Gerçek ortada. Rujun bozulmuş bu arada."

"Tamam, lavaboya gidelim o zaman. Ben de düzeltmiş olurum."

Lavaboya gittik ve rujumu silip tekrar düzeltiltim. Bu yaptığıyla bana nasıl bir mesaj vermeye çalışmıştı? Ko-

nuşmak istiyordu, hem de her şeyi. Bakalım ne konuşacaktık? Merakla bekliyordum.

Akşam eve gittiğimde, onsuz oda boş görünmüştü gözüme. Ben de bu ortamı ders çalışarak doldurmaya çalıştım. Saat ilerlerken uykum geldi. Bana aldığı pijamaların yıkanmış olmasıyla onları giymeye karar verdim. İlk başta yumuşacıktı. Aynada kendime baktığımda küçük bir kız çocuğu gördüm. Odaya tekrar gelip ışıkları kapatarak yatağa yattım. Yatak da büyümüştü sanki ve ben onun içinde kaybolmuştum. Onun tarafına koydum başımı. Kokusu yastığına sinmişti. Birden onu özlediğimi hissettim.

Bunu hak etmişti ama. Artık bir şekilde önüne bakmalıydı. Belki de önüne bakıyordu ve ben bunu göremiyordum. Benim için tek bir anlam vardı; o da beni sevmesiydi. İşte o zaman önüne bakmış sayılacaktı gözümde. Üstüme yorganı örttüğüm hâlde üşümüştüm. Vücudum onun sıcaklığını arıyor gibiydi. Sağa sola dönüp dururken uyku beni teslim aldı.

Saçlarım okşanıyordu. Bir de alışık olduğum hastane kokusu vardı etrafımda. Bu koku daha derinleştii ve sanki üzerime doğru geldi. O anda bir de yanağımda bir dokunuş hissettim. Bu bir öpücüktü sonra bir daha geldi o öpücük. Boynuma doğru ilerlerken hem kızmış hem de mutlu olmuşum.

“Uyumak istiyorum,” dedim mırıldanarak.

“Yeterince uyudun bence. Artık kalkma vakti.”

“Hayır uyku vakti,” dedim ve küçük bir çocuk gibi mızızızlandım.

“Ben seni uyandırmasımı bilirim,” dedi ses ve sanki birden yatak çöktü. Dudakları boynumdaki yerini almıştı; ama bu sefer farklı bir şey daha vardı. Elleri üstümdeki pijamayı sıyrarak çıplak tenimde gezinmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” Gözlerimi açmadan şaşırarak sordum.

“Ben çok acıktım ve ne yazık ki kahvaltıyı kaçırmışım. Ben de senden beslenmeye karar verdim. Bence bu daha da tatlı olacak.”

Eller yavaşça göğüslerime çıktı. Ellerin sıcaklığıyla irkildim. Göğüslerim avuçlarının arasında kaybolurken, keyifle iç geçirdim; ama bu, bir yandan da yanlışı geliyordu. Ellerin yerini dudakları aldı sonra. Dudakları elinin izini sürerken, yukarıya doğru çıkan dudaklar anınsızın bir göğüs ucumu kaptı ve emmeye başladı.

Bir anda gözümü açtım. Bunun rüya olduğunu düşünmüştüm; ama tamamen gerçektir. Elleri diğer göğsümü okşarken, dudakları emmeye devam ediyordu. Vücudum gerilmiş nefesim hızlanmıştı. Üzerimize örtüyü örttüğü için sadece saçlarını görebilmiştım. Vücudum bu hareketiyle beklenti içine girip onunla birleşmem için gereken her şeyi yoluna koymaya başlamıştı. Bu küçük istilasıyla zevk alırken, gözlerimi kapattım ve vücudumdaki hisleri sindirmeye çalıştım.

Ağzımdan küçük iniltiler çıkıyordu. Bunu yapmasına izin vermemeliydim. Ona soğuk davranmalıydim; ama vücudum bunu kabul etmiyor, yapmaya devam etmesini istiyordu. Sonunda, kaybetmeye başladığım irademi buldum ve ona sıkıca sarıldım.

“Deniz dur!” dedim nefes nefese. Bir an durdu ve “Hayır,” diyerek diğer göğüs ucuma geçti. Onu da kuvvetlice emerken bunun çok karmaşık bir his olduğunu anladım. Elleri göbeğimden aşağıya inip pijama altımı ve daha sonra külotumu geçerek tenime ulaştı. Parmakları daha da aşağıya indiğinde kendimi tutamayıp sesli bir şekilde inledim. Dudakları durdu ve bu sefer dudaklarımı bularak beni öpmeye başladı. Onunla öpüşürken âdeta altında kıvranıyordum.

Elleri çıldırtıcı okşayışlarına devam ederken beni öpmeyi bırakıp yüzüme bakmaya başladı. Artık durmalıydı. Yoksa daha fazlasını isteyecektim.

"Deniz dur lütfen!"

"Hayır!"

"Deniz," dedim inleyerek; çünkü yaptığı şey çok hoşuma gidiyordu.

"Söyle bebeğim."

"Dur lütfen, lütfen dur," diye bağırdım ve bedeniyle birlikte ellerini üzerimden çekti.

"Bebeğim şu an çok kötü bir hâldeyim lütfen bunu bitirmemize izin ver."

"Hayır olmayacak."

"Aşırı derecede beni uyardın ve vücudum bunu bitirmek istiyor."

"Git kendine soğuk su dök o zaman." Nefesimi daha düzenleyememiştim. Onun da benden farkı yoktu. Bu cümlemlerle gülerken bana cevap verdi.

"Onu senin sıcaklığında söndürmek varken neden soğutayım ki?"

"Çünkü ben istemiyorum."

"Tamam... Bunun acısını fena çıkartacağım."

"Hadi bakalım, çıkar da göreyim."

"Nasıl olsa yazın tatile gideceğiz. O zaman belki gerçek bir balayı yaşayabiliriz."

"Seni bırakmazsam," dedim ve dondu kaldı. Yüzümü ciddiyle incelerken ben de ona ciddi ciddi baktım.

"Beni bırakacak mısın?" Bu söz o kadar umutsuzlukla söylenmişti ki benim bile canımın yanmasına yetmişti.

Onu ciddi anlamda üzdüğümü görüyordum. Benim isteğim onu üzmemek değil aksine onu mutlu etmektir. Ben de sadece biraz da olsa sevgi görmek istiyordum. Yatağın diğer tarafında yatarken yüz ifadesini merak ettim ve bu ilgisizlik oyununu bozmam gerektiğini düşünerek gönlünü almaya karar verdim. Yatakta oturur pozisyo-

na gelip yüzüne baktım. Sertçe karşıya bakıyordu. Tahmin ettiğimden daha da üzgündü.

"Deniz," dedim yavaşça. Hüzünlü gözleri beni bulurken bunu keşke söylemeseydim dedim içimden.

"Ben seni üzme için söyledim ve başarılı olduğumu da görüyorum. Keşke söylemeseydim; ama bu dediğim gerçeği yansıtmıyor. Seni bıraktığım falan yok. Tek istediğim biraz sevgi o kadar." Yüzünü incelerken biraz da olsa rahatladığını görmem benim de içimi rahatlatmıştı.

"Bu kuşku duygusu içimi kemiriyor. Sanki ellerimden kayıp gideceğini hissediyorum. Belki sen benden çok daha güzelini bulup beni unutabilirsin; ama benim böyle bir lüksüm yok." İçimdeki gerçek cümleleri ve endişemi ona söylemiştim. Sonunda sesini duymama izin vermişti.

"Böyle bir düşüncem yok. Benim şu anda sadece seninle bir geleceğim olur. Bazen bazı şeyler bizim istediğimiz gibi gitmez. Başkalarının kontrolü altına girer. Benimki de buna benzer. Babam hayatıma müdahale etti ve seni bana bir çıkış kapısı olarak gönderdi. Ben de buna uymaya çalışıyorum. Sana karşı sevgim bir şekilde var; ama senin istediğin düzeyde değil."

"Peki, o düzey artacak mı?"

"Aramızda olumlu bir değişme var. Öncesi ve şimdi çok farklı. Eminim bu, gelecekte de farklı olacaktır."

"En büyük hayalin ne?" dedim konuyu biraz farklılaştırarak.

"Önceden olsa çok farklı şeyler söylerdim. Şimdi ise hayatımda sadece huzur istiyorum."

"Sadece bu kadar mı?"

"Bir de baba olmak. Tabi o da var."

"Ben mezun olunca bunu düşünebiliriz."

"Gerçekten istiyor musun?"

"Evet, neden ki? Herkes anne olmak ister."

"İnan bana istemeyen de gördüm."

"Yoksa o..."

"Evet aynen öyle, belki de aramızdaki en büyük sorun buydu."

"Sadece kendini düşünen bencilin biri." Kibirinin daha ne gibi özellikleri olacağın merak etmiştim.

"Bu durumda ben de bencil sayılmam mı? Sonuçta ben de kendi istediğimi yaptırmak istiyorum."

"Olabilir; ama evlendikten sonra fedakârlık yapmak gerekir. Bu da onlardan biri."

"Hastalandığımda bana bakmak için senin dersi kıldığın gibi yani."

"Evet öyle, bazen her şey sadece en büyük isteğin değildir. Bazen belki de en çok isteğin şey küçük bir şey olabilir." Kendimi göğsünün üzerine bıraktım; ama forması üzerinde olduğu için biraz geri çekildim.

"Merak etme senin bağışıklığın benden iyi," dedi ve saçlarımı okşamaya başladı.

"Biliyor musun, sohbetini çok seviyorum. Sen aynı zamanda iyi bir arkadaşsın."

"Sen de iyi bir dinleyicisin Deniz. Bu arada dün sabah Elçin'e peynir yedirdim."

"Bunu nasıl başardın?"

"Biraz oyun biraz da reçel yardımı ile."

"Bu harika, ben bile yedirememiştim ona. Yengemle iyi anlaşıyorsun."

"Tanıştığımız ilk günden beri. Seni çok önemsiyor."

"Ben de onu. Yengem abime tek karşı çıkabilen kişi. Söyle bakalım üşüdün mü?"

"Çok değil, ayrıca pijamamı çok sevdim." Yüzünü bana döndü ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Kalk üstünü değiştir de uyuyalım. Uykumu böldün zaten," dedim hafif sinirli bir tavırla.

"Tamam ama kafamı kurcalamak yok; çünkü çok dolu."

"Hadi o zaman çabuk ol," dedim. O da kalkıp üzerini

değiştirmeye gitti; ama geldiğinde değiştirmemiş, banyoya ihtiyacı olduğunu söylemiş ve banyoya girmişti.

Uykum çok da kalmamıştı. Ben de kalkıp ders çalışmaya karar verdim. Saat onu çoktan geçmişti. Kamım çok da aç değildi. Belki o da biraz uyuduktan sonra dışarıya çıkıp yemek yiyebilirdik. Notlarım sehpanın üzerinde duruyordu zaten. Tekrar yapmak bilgileri sağlamlaştırıyordu; ama garip olan şuydu ki; Deniz'in sınavından çok korkuyordum. Çok zorlayacak gibi geliyordu.

Bilmiyorum; ama ayağa kalktım ve kendimi banyoda buldum. Su sesi ve camdan görünen bulanık çıplak görüntüsü durmamı sağlamıştı. Lavaboya yaslandım.

"Deniz."

"Efendim," diye karşılık verdi. Sesi, su sesinden dolayı boğuklaşmıştı.

"Sınav sorularını hazırladın mı?"

"Evet ne oldu ki?"

"Hangi ara hazırladın?" Sadece bize ders vermiyordu ki.

"Her ders bir soru yazdım ve çoktan hazırды zaten ayrı bir çaba harcamadım." Su sesi durdu sonra. Belinde havluyla çıkarken bu görüntüsü gözüme çok seksi görünmüştü. Saçları yüzüne yapışmış olsa bile.

"Seni tedirgin eden ne?" Yüzüne bakarken biraz utanmışım.

"Sanki çok zorlayacakmışın gibi geliyor."

"Zaten öyle olacak, bunu söylemiştim. Sen kendi adına korkma ne kadar çalıştığını gördüm. Çalışan yapacaktır emin ol; ama son güne bırakan yandı." Dolaptan bir havlu çıkardım ve saçlarını kurutmaya çalıştım.

"Ben de o yapabileceklerden biri olacak mıyım?"

"Evet ama tam not alamazsın onu söyleyeyim."

"Neden?"

"Her zaman bir hata bulurum ki bu gerekli, yoksa

kendini bırakma ihtimali var ve ben de bu davranışıyla bunu ortadan kaldırmış oluyorum."

"Kendimizi eksik hissetmemize neden olacak yani?"

"Evet, aynen öyle. Çalışmaya devam et."

"Bırakayım da giyin."

"Gitmeyebilirsin," dedi, ben de ona kaşlarımı kaldırarak cevap verdim ve banyodan çıktım.

Nevin hiç iyi görünmüyor, dahası ağlıyordu. Beşinci sınıftakiler, stajda Deniz'in çok katı ve sözlüde puan olarak çok kıt olduğunu söylemişlerdi. Galiba o katılık diğer sınıflarda da aynıydı.

"Nevincim ne oldu niye ağlıyorsun?"

"Sınavımız kötü geçti. Çok çalışmıştık."

"Hangi sınav?"

"Deniz Hoca'nın anatomi sınavı. Galiba kalacağım. Hiçbir sınavım bu kadar kötü geçmemişti."

"Çok mu ayrıntıydı?"

"Ayrıntı kelimesi bile onu doğru göstermez. Çok uç bilgi istiyordu. Elimden geleni yaptım; ama hiç emin değilim."

"Bebeğim üzölmeyin bakalım. Siz doğru yapmışsınızdır. Ben eminim."

"Sen soruları gördün mü?"

"Hayır, zaten soruları başına geçip yazmadığını, her derste bir soru yazdığını söyledi. Bilmiyorum o günkü dersin durumuna bağlı galiba."

"Bizim intikamımızı alırsın değil mi?"

"Merak etme evde ona bunu soracağım. Ben de korkuyorum zaten. Komite sınavım yarın. İnşallah sizinki gibi olmaz."

"İnşallah."

Akşam resmen kitabı yuttum. Okumadığım yer kalmamıştı. Yine de çok korkuyordum. Birden aklıma sürekli yeni teknolojiye bakın okuyun dediği dersler geldi.

Bunu sıklıkla söylemişti. Son olarak teknolojik gelişmeleri de okudum. Ben ders çalışırken, o da felsefe kitabını okuyordu. Bugün kızların görüntüsü geldi aklıma.

"Aferin Deniz bugün kızlar ağlıyordu. Nasıl bir sınav yaptın öyle?"

"Gerektiği gibi bir sınav yaptım. Ne eksik, ne fazla."

"Eksiği hiç yok; ama fazlası kat kat çok galiba."

"Bugün haddinden fazla şikâyet aldım biliyor musun?"

"Sonuç?"

"Beni haklı buldular. Eğer öğrenciye yüz verirsen başına çıkarlar. O yüzden katı olmak her zaman iyidir. Beni sevmelerine ihtiyacım yok. İşimi hakkıyla yerine getireyim yeter."

"Peki, neden herkes zor olduğunu düşünüyor?"

"Çünkü kolayı herkes yapar. Bu meslekte hataya yer yok. Sınavı da hatasız olmalı. Her şey bilinmeli. Hasta geldiğinde dur ben bir kitaba bakayım diyemezsin."

"Prensiplisin, aslında böyle kişileri severim."

"Beni de seviyorsun bunu kendin söyledin. Yeter artık yat yoksa sabah seni kaldıramayacağım."

"Kendimi hâlâ eksik hissediyorum."

"Bu iyi çalıştığını gösterir. Hadi yat artık."

"Sen?"

"Biraz daha okuyacağım."

"Tamam, iyi geceler," dedim ve kalkıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Aslında haklıydı. Üstün ve bilgili öğrenciler yetiştirmek istiyordu. Sadece onun ders anlatmasıyla olacak şeyler değildi. Bizim de okumamız, yeni bilgiler öğrenmemiz gerekiyordu. Pijamalarımı giydim ve yatağa yat-tım. Beyin olarak gerçekten çok yorgundum.

Sabah kalkmam dediği gibi zor olmuştu. Sınavdan geldikten sonra ilk iş tekrar uyuyacaktım. Ben bunların hayalini kurarken, sınıfta yerime oturmuş sınav kâğıtla-

rının gelmesini bekliyordum. Sınıfa araştırma görevlileri girdi.

"Sakin kopya gibi bir şeye başvurmayın." Uyarılar yapıldıktan sonra sınav da başlamıştı. Elimdeki kitapçı-ğa bakarken direk 'Kardiyoloji' sayfasının sınav sorularına geldim.

Kağıda bakarken söruların gerçekten zorlayıcı olduğunu gördüm. Uç bilgi soruyordu çoğunluğunda. Besmele çektim ve cevaplamaya başladım. Çizim sorusunda ise dört tane boş kağıdı buruşturdum resmen. Çizimimi hiç beğenmemiştim. Damarlanmayı daha iyi göstermemiz için renkli kalem istemişti. Sayfalar dolar-ken beklediğim soruyu gördüm. Teknolojiyle ilgili bir soru vardı. Yeni tedavi yöntemi istemişti. İyi ki dün akşam bu konuyu okumuştum.

Zaman azalırken sınıfın çoğunun gitmiş olduğunu fark ettim. Kâğıtları vermek için giderken bir sorun fark ettim. Bütün kâğıtlara 'Gülrihal Öz' yazmışım. Hemen 'Öz' yazısını karaladım ve 'Hazinedar' yazdım. Kötü görünüyordu. Keşke yeni soyadıma alışıyaydım; ama alışmamışım işte. Kâğıtlarımı vererek sınıftan dışarıya çıktım. Herkes ateş püskürüyordu resmen. Bizdeki durum da farklı değildi.

Öyle bir söz duydum ki resmen tepem attı. Sinirle onlara doğru yürüdüm. Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tek ses bile kararlılığımı belgeliyordu.

"Sizi geri zekâlılar! Kız peşinde koştuktan derslere sıra gelmiyor değil mi? Hadi yatağa attığınız kızlar sizi kurtarsın hadi! İstediğiniz yere şikâyet edebilirsiniz." Sesim koridor boyunca yankılanmıştı; çünkü bu Deniz'e yapılan koca bir haksızlıktı.

"Orospu çocuğu asıl sizsiniz!" dedim ve arkamı dönerek hızlı hızlı yürümeye başladım. Şaşırmışlardı; çünkü bu, okuldaki ilk büyük çıkışımdı. Küfür edenleri de hiç sevmezdim; ama çok sinirlenmişim. Sonuçta

o benim eşimdi. Böyle bir yakıştırma asla ama asla ona uymuyordu. Senelerce çalışıp gelmişti buralara kadar. Babası zengin olabilirdi ve o bunu umursamamış, gözlerini bozacak kadar çok çalışmıştı.

Öğle yemeğini onunla yemek istedim ve okuldan çıktığımda, onu polikliniğin önünde beklemek için hastaneye yöneldim. Hastası her zamanki gibi çoktu. Son hasta da çıkınca kapıya vurup içeriye girdim. Beni görünce gülümsemişti.

"Öğle yemeğini dışarıda yiyelim mi?" dedim bana yaklaşırken.

"Olur. Nasıl geçti sınav?"

"Fena değil; ama gerçekten biraz zorlamışsın. Bir de bir ton küfür yedin haberin olsun. Bir tanesine dayanmadım cevap verdim."

"Beni korudun yani."

"Evet korumam gerekiyordu. Bunu hak etmiyordun." Eğildi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Hiçbiri umurumda değil. Ne yemek istersin?"

"Aslında canım çok hamsi yemek istedi."

"Tamam bildiğim bir yer var. Oraya gidebiliriz."

Montunu aldı ve birlikte çıktık. Hastanenin büyük salonunda birden durdu. Ben neden durduğunu çözmek için yüzüne baktım; ama öyle kızgın bir ifadeye bürünmüştü ki. Karşıda bir adam vardı.

"Deniz beyler de buradaymış." Bu ses karşıdaki adamdaki gelmişti.

"Levent!" derken sesi öyle soğuktu ki, adamın ısınmaya ihtiyacı olduğundan emindim.

30. Bölüm

Levent mi? Daha önce hiç kimsenin böyle bir isimden bahsettiğini duymamıştım; ama Deniz’le aralarının iyi olmadığı belliydi. Birbirlerine düşmanca bakarken, aralarında ne tür bir muhabbetin olduğunu merak etmiştim. Karşıdaki adam anlamadığım bir dille konuşmaya başladı. Bunu duyan Deniz hafifçe ve alaycı bir şekilde güldü ve ona aynı şekilde farklı bir dil konuşarak cevap verdi.

Bu dildeki bazı vurgular tanıdık gelmişti. Tabi ya konuştukları dil Latince olmalıydı. Bu dili konuşanlar yok denecek kadar azdı; ama onlar biliyorlardı işte. Karşıdaki adam da gülerek cevap verdi. Adamın keskin mavi gözleri beni buldu sonra ve beni baştan ayağa kadar şöyle bir süzdü. Yarımızdan giderken, tek bir kelime etti. Onu anlamıştım; çünkü Türkçe söylemişti.

“Yazık!” Bunu duyduğunda Deniz sinirle arkasını döndü; ama onu durdurdum.

“Hadi gidelim artık yoksa geç kalacağız, zaman yetmeyecek.”

“Haklısın,” derken sakinleşmeye çalıştığını anladım. Tekrar yürümeye başlarken elimi sıkı sıkı tuttu.

“Neden bu kadar sinirlendirdi bu adam seni?”

“Aramızda çok farklı olaylar geçti. Ben bunları asla iyi olarak nitelendiremem.”

“Neyse daha fazla sorgulamayayım seni.”

“Aslında iyi olur.”

Bana mekânın yerini söyledikten sonra gitmek bir hayli zaman almıştı. Allah'tan hızlıca servisi getirmişlerdi. Hamsiyi gerçekten özlemiştim. Üzerine limon sıkıp yerken, Deniz bana küçük bir gülümsemeyle baktı.

"Ne oldu?"

"Aç olunca gözün hiçbir şey görmüyor. Ayrıca çok da yiyorsun; ama kilo almıyorsun.

"Bunu sen benden daha iyi bilirsin. Spor yapıyorum ve ayrıca metabolizmam da yüksek."

"Bu iyi bir şey; çünkü kızların kilo alacağım diye yememeleri kötü oluyor." Kılçığını çıkarmadan yemek sağlıklı olduğu için küçüklüğümden beri kılçıklı yemeye alışmışım. Küçük olduğundan yerken pek bir zararı yoktu.

"Sana sormayayım dedim; ama merak ediyorum. O adama bakışından ben bile korktum."

"Her kulvarda önüme çıkan şahıs. Benimle her zaman bir rekabeti olur. Bazen ben onu geçmişimdir bazen o beni. Bunu başlatan hep o oldu. Özünde iyi bir çocuğun yattığını düşündüm hep; ama o bana yanıldığımı gösterdi."

"Yoksa seni o çocukla mı aldattı?"

"Hayır, Levent kötüdür; ama öyle bir şey yapmaz. Onunla çıkmadan önce rakiplerimden biriydi ve ben kazanmıştım. Keşke hiç kazanmayıp direk onu Levent'e bıraksaydım."

"Latince nereden biliyorsunuz?"

"Okulda zorunlu derslerden biriydi."

"O da tıp okudu yani."

"Evet aynı dönem, işinde çok iyidir bunu söyleyebilirim. Hatta kardiyolojiyi sırf o bana seçtirtti."

"Neden?"

"İlk başta o, Kadın Doğum uzmanlığını düşündü; çünkü kadınlarla arası bayağı iyidir. Bu işin şaka kısmı

tabi. Eline yeni bir hayatın doğması paha biçilemez bir duygu. Bu konuda benden çok daha bilgiliydi.”

“İkinci dönemki derslerimden biri de bu. Hoca olarak girebilir mi?”

“En son bıraktığımda araştırma görevlisiydi. Asılmadı mezun olduktan sonra; ama asılsa yapabileceğini biliyorum.”

“Aslında biraz onu seviyor gibisin, aranızdakini anlamadım pek.”

“Harvard’da bir ben bir o vardı Türk olarak. O zaman insanının değerini anlıyorsun. İşte o sıra çok iyi arkadaşlık onunla. Aramızı bozan yine o oldu. Ben onunla çıkıyordum o zamanlar. Hiç ondan hoşlanacağını düşünmemiştim. Liseden beri böyleymiş. Arkadaş olduklarını bile bilmiyordum. Nazenin benimle çıkmadan önce ona biraz yüz vermiş; ama sonra benimle çıkmaya başlamış. O benim Nazenin’le çıktığını bilmiyordu; ama öğrendikten sonra arkadaşlığımız yerini farklı bir şeye bıraktı.”

“Erkek egosu işte. Benim anlamayacağım bir mesele.”

“Aslında güç dengesi denilebilir.”

“Her zaman bir dengeleme politikası vardır sonuçta.”

“Erkekler için geçerli olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle diyorsun.”

“Aslında aklımda bir plan yaptım. Sınav haftası bugün bitti. Muhtemelen gece yarısına kadar sınav kâğıdı okuyacağım. Evde oturmak sıkıcı geliyor. Benim eve gitsek, bana yemek yapsan ve sınav kâğıdı okurken listeye göre sıraya dizsen kâğıtları, ben de notları sisteme girsem olur mu?”

“Vay be! Gerçekten çok romantikmiş.”

“Biliyorum bu biraz talepkarca oldu; ama bir farklılık olacak. Yemek konusunda sürekli beni şaşırtıyorsun. Be-

nim için yemek yapman hoşuma gidiyor. Ayrıca kâğıtların hepsini okumama gerek yok. Film bile izleyebiliriz."

"Ödül var diyorsun. Film izlemek güzel olabilir. Belki senin hakkında başka bir şeyler daha öğrenebilirim."

"Ben de senin hakkında."

"Benim hayatım seninki gibi entrikalı değil. Yine de bir şeyler anlatabilirim tabi ki."

"Heyecanla dinliyor olacağım."

Dediği gibi akşam onun dairesine gitmeden önce alışverişe çıktık. Ona karnıyarık yapmak istiyordum. Et severdim; ama ben bu yemeği tavuk etiyle daha çok seviyordum. Tavukgöğsü aldığımda şaşırmıştı. Evde sadece onunla olmak garip olacaktı. Sonuçta ilk buraya gelişimde hastaydı. Şimdi ise çok daha güçlü ve moral olarak da iyiydi. O günkü Deniz'le bugünkü Deniz arasında çok fark vardı. O gün bana '*Senin hayalindeki adam olamam*' demişti; ama sonradan bu düşüncesi hızla evrimleşmeye başlamıştı.

Onunla zaman geçirmeyi seviyordum. Çok farklı konulardan bile konuşabiliyorduk; çünkü çok okuyordu. Bu onu daha da geliştirmişti.

Ellerimi yıkayarak yemeğe başladım. İlk iş olarak aldığım tavukgöğsünü mutfak robotunda ince olana kadar doğrattım. Tavuğu bir kaba aldım ve soğanla maydanozu da doğradım. Patlıcanları yıkadıktan sonra şerit şeklinde kabuğunu kestim. Onları da geniş bir tavaya alarak kızartmaya başladım. Bunu yaparken genelde üzerime yağ sıçratırdım. Bu sefer daha dikkatli olmaya çalıştım. Sonuçta karşımda benim her zamanki davranışımı izleyen annem yoktu.

Başka bir tavaya tavuğu ve soğanı attım. Biraz piştikten sonra baharatları ekledim. Rengini alması için az

miktarda salça ve en son olarak da maydanozu koyup ocağı kapattım. Kızaran patlıcanlara boydan bir kesik attım ve o aradan açmaya başladım. Bütün patlıcanlara aynı işlemi yaptıktan sonra açılan yerlere tavuk harcından koyarak tavukların biraz daha girmesi için kaşıkla bastırdım. Üzerlerine domatesleri halka şeklinde keserek koydum. Son olarak derin karnıyarık tenceresine alıp üzerine bir miktar su döktüm ve kaynamaya bıraktım.

"Elin çok yatkın." Bu yorumu ellerimi yıkarken söylemişti.

"Annem sağ olsun."

"Annene hayranım. Bunu kendisine de söyleyeceğim."

"Çok mutlu olacaktır. Anne demişken, annen ve baban nasıl tanışmış?"

"Çok uzun hikâye en iyisi ben her şeyi baştan anlatayım."

"Babam annemi eşya taşıdığı bir gün bir mahallede görmüş. Annemi çok beğenmiş. Evin sahibine annemi sormuş ve evlerini öğrenmiş. Babam o zamanlar beş parasız bir gençmiş. On beş yaşında çalışmaya başlamış; çünkü dedem erken yaşta vefat etmiş. Bütün yük babamın sırtına binse de babam yılmamış. Tam beş sene ne iş bulursa çalışmış ve parasının çoğunu biriktirmiş. Yirmi yaşına geldiğinde annemi de görünce evlenmeye karar vermiş. Babaanneme bu durumu söylemiş. Bir akşam annemi istemeye gitmişler. Tabi babamın düzgün bir işi ve parası olmadığı için annemi vermemişler.

Annem babamı daha ilk görüşte çok sevmiş. Gelen bütün taliplerini geri çevirmiş. Bir gün artık dayanamamış ve ailesine babamı çok beğendiğini, izin vermezlerse de evden gideceğini söylemiş. Sıcak bakmamışlar; ama annemin bu kadar kararlı oluşundan dolayı çok

da seslerini çıkarmamışlar. Annem komşusundan babamın onu sorduğunu öğrenmiş. Onu bulmuş. Babam tabi ki ona bir düğün yapamamış hatta ona bir gelinlik bile alamamış. Bunun için parası varmış; ama onun aklı hep kendi işini kurmakla meşgulmüş. Bu hayalini anneme de anlatmış. Annem de onu sevdiği için sesini çıkartmamış. Onunla sürekli sabretmiş. Yeteri kadar parayı topladıktan sonra küçük eski iki katlı bir ev almış ve orayı düzelterek bir otel hâline getirmiş. Bunu sadece annemle yapmışlar. O seneler büyük bir göç varmış. İnsanlar çalışmak için sürekli buraya geliyormuş. Babam emir altında olmamak için bir fabrikaya girip çalışmayı reddetmiş. O göçle gelenler, babam ucuza oda verdiği için ve mevsim de kış olduğundan dolayı babamın yerini tercih etmişler. Babam ilk parasını böyle kazanmış. Annemle yarı aç yattıkları günler bile olmuş; ama birlikte sürekli bugünlerin hayalini kurdukları için onlara bu pek dokunmamış. İşler iyiye gidince babam bir eleman almaya karar vermiş. Bir gün sokakta duran bir çocuk dikkatini çekmiş ve ona ilk çalıştığı günleri hatırlatmış. Bu çocuk da çalışmak için gelen kafiledenmiş. Babam çocuğu işe almış. Dürüstlüğü ve çalışkanlığı sayesinde babam bu çocuğu çok sevmiş. Çocuk diyorum; ama aralarında beş yaş fark var. Babamın hâlâ en yakın dostu. Benim de en yakın arkadaşımın babası. Yani Murat'ın babası. Murat benden altı ay daha büyüktür. Gözümü açtığımdan beri arkadaş olarak hep benim yanımdaydı. Babası da babamın yanında. Anlayacağın azim ve çalışmayla her şey oluyor. Babam o günlerden bu günlere bu şekilde gelmiş."

"Gerçekten şaşırdım. O çocuğun Murat Hoca'nın babası olmasına."

"O ev hâlâ duruyor. Babam sırf o günlerimi bana hatırlatsın diye orayı hiçbir zaman bırakmadı."

"Haluk babama zaten saygı duyuyordum; ama şimdi başka bir boyuta ulaştı. Özellikle annen hiç de o şekilde bir kadın değilmiş gibi gözüküyor."

"Annem zengin denebilecek bir aileden gelmiş, belki ondandır."

"Zenginlik kalp ile olur. Nitekim annenin kalbi zenginmiş zaten. Haklısın. Yemeği unuttum," dedim ve hemen yemeğe bakmaya gittim. Neredeyse altı yanıyordu. Soğuması için tencerenin kapağını açtım. Yanına hızlıca salata yaptım. Hızımı alamayıp yanına cacık da yaptım. Masayı hazırlarken Deniz de yardıma geldi. Birlikte masaya oturup yemeğe başladık. O yerken tepkisini görmek için yüzüne baktım.

"Sen harikasin biliyor musun, bu çok güzel."

"Artı beş puan istiyorum kâğıdıma," dedim şakacı bir tavırla.

"Sana pırlanta bile alırım; ama artı beş puan vermem."

"Neyse pırlanta da olur." Üzülmüş gibi bir hava vermiştim sesime.

"Elimden gelse pembe elmas alırım; ama çok çok pahalı."

"Size pahalı gelen bir hediye. Şaşırdım gerçekten."

"Abim geçen sene yengeme almıştı. Fiyatı çok pahalıydı."

"Abin para konusunda çok cömert."

"O kazanıldığı gibi harcanılması gerektiğini de düşünüyor. Sonuçta o kadar para mezara mı gidecek? Ayrıca çok çalışıyor bir şekilde hakkı. Bir aylık otel geliriydi galiba yüzüğün parası; ama çok güzeldi. Yengem bayılmış."

"Hiçbir zaman takı olayını böyle bir heyecanla karşılamadım; ama annem kadına altın verilmesini şart koyuyor; çünkü bir arkadaşının annesi sürekli biriktirmiş. Altınlarıyla evini düzeltmiş, istediği şekle getirmiş. Son-

o kadın bir kazada ölmüş. Kocasını bir daha evlenmiş ve o kadının emeğini başka bir kadınla yemiştir. Sırf bu yüzden dirseğe kadar bilezik isteyeceğini söylemişti."

"Babam bu isteğini yapmış; ama düğün günü kafası çok dolu olduğu için unutmuş. Kasada duruyor. Belki annen söylemiştir bilmiyorum. Dediğinin fazlası var."

"Sahi mi? Bunu bilmiyordum. Zaten bir sürü şey yaptırı ben için."

"O zaman söyle bakalım babamın en büyük hediyesi ne senin için?"

"Sen," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Neden?"

"Çünkü diğerlerini çalışıp kazanabilirim; ama seni asla bu şekilde kazanamam."

"Nihal sen nasıl bir kızsın?"

"Nasıl bir kız olmamı istiyorsun?" Soruya soruyla karşılık verdim; ama bu sorunun cevabını çok merak ediyordum.

"Bu şekilde, kendin gibi. Ne kırmızı ruj ne topuklu ayakkabı ne de gösterişli kıyafetler. Sadece sen ol yeter."

"Ben..." dedim; ama beni susturdu.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Bunların hepsini yengemin söylediğini de biliyorum. Artık bu detaylar umurumda değil. Yanındayken huzuru ve sevgiyi hissettiren bir kız istiyorum ve bunlar sende var."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunları söyleyen bir adam, beni birazcık olsun seviyor olmalıydı. Bunu ona sormaya korktum; çünkü istemediğim bir cevabı duymak istemiyordum.

"Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Az önce aynısını bana sen yaşattın. Tek dileğim var o da bana güvenmen. Bana güven Nihal. İnan bana her şey daha güzel olacak."

31. Bölüm

Güven... Ona güvenmemi istiyordu. Peki, ona güvenebilir miydim? Ne düşündüğünü bilmezken bunu yapabilir miydim? Sanki başka tutunacak dalım vardı da. Yoktu işte, bu yüzden de tek çarem ona güvenmekti. Benimle iyi vakit geçirdiğini düşünüyordu. Bu yeter miydi, bilmiyordum.

Yemek bittikten sonra bulaşıkları köpükledim, o da duruladı. İşimiz bittiğinde ise garip bir heyecan kapladı içimi. Acaba puanlamayı nasıl yapacaktı? Küçükken bir ara öğretmen olmak istemiştim. Sınav kâğıdı okumak bence bu işin en eğlenceli ögesi idi. Biraz da korkum vardı aslında. Sonuçta benim kâğıdım da o kâğıtların arasındaydı.

Televizyon karşısında duran lacivert koltuğa oturdum; ama sonra bana elini uzattı ve beni yerimden kaldırdı.

“Sana bir şey göstereceğim,” dedikten sonra yürümeğe başladık. Bir odanın kapısını açtı. İçeriden gelen kâğıt kokusu beni mest etmişti. Gördüklerim karşısında şaşır-dım. Burada birçok kitap vardı. Kocaman bir kütüphaneydi burası.

“Hepsini okudun mu?”

“Evet,” dediğinde raflara yaklaşıp kitapların türlerine baktım. Felsefi bilimsel kitaplar çoğunlukta idi; ama arada aşk romanları da vardı. Nicholas Sparks görünce

çok şaşırmıştım. Kitap İngilizce ve ilk basımlardan biriydi.

"İnanmıyorum. Bu adamın kitaplarından uyarlanan filmlerin neredeyse çoğunu izledim; ama onu hiç okumamıştım."

"Okuyabilirsin istersen."

"Anlayabileceğimi sanmıyorum. İngilizcem yetmez. Belki yazın dil kursuna gidebilirim."

"Daha iyisini yapabiliriz. Bir kaç ay yurt dışında kalabiliriz. Nereye gitmek istersen."

"Olabilir," dedim.

Başka dillerde kitaplar da vardı. Machiavelli'nin Prensi orijinal dilindeydi. İtalyanca olan bu eser ve Fransızca olan bir kitap vardı. Aşkın ömrü üç yıldır filmini izlemiştim ve yine kitabını okumamıştım. İspanyolca olduğunu düşündüğüm başka bir kitap daha vardı ve benim kitaplığım da bulunan bir eser vardı. Paulo Coelho'nun Simyacı eseri. Beni şaşırtan başka bir seri ile karşılaştım. Harry Potter Serisi hem de ilk baskısıydı. Bu da orijinal dilindeydi.

"Ben nasıl bir adamla evlenmişim? Ne kadar da şanslıymışım. Sırf bu özelliğinden dolayı bile seni severim. Bu çok harika." Hayranlığımı anlatacak kelime bulamamıştım. Böyle adamların olduğunu bile bilmiyordum.

"Demek öyle."

"Burada akşama kadar güzel vakit geçirebilirim. Kitaplar bence ikinci bir dünya. O dünyaya girdiğin anda bu dünyayla iletişimin kaybolur."

"Düşüncene katılıyorum. Ben bu özelliğini bilmiyordum."

"Evet aslında bu sevgi Harry Potter'la iyice pekişti. Çok severim. Bence o kadın bir dahi. Bunu yazmak ve öyle şeyler düşünmek normal bir beyin olamaz."

"Farklı ve fazla uçuk ama kesinlikle eğlenceli."

"Kaç yaşında okudun?"

“İlk çıktığında on iki yaşındaydım ve babam o zamanki otel için Londra’ya gitmişti. O dönemin en popüler kitabı olduğundan, babam dilimi de geliştirir düşüncesiyle almış. Bir elimde sözlükle okumuştum; ama az çok bir şeyler anlamıştım. İlk kitap bittikten sonra diğerlerini de aldı babam. Türkçe baskısı da çıkınca onu da aldirttim. Onu da okudum. Tabi ki anlamadığım çok yer olduğunu fark etmiştim.”

“Ben de ortaokulda kütüphanede bulduğum gibi almıştım. O zaman çoktan filmleri çıkmıştı; ama izlememişim. Sırasıyla okuyamadım; ama bir şekilde serinin tamamını okumayı başarmıştım. Annemler çok kızmıştı. Eğitici olmadığını düşünüyorlardı. Benim kalın kitapları çabucak bitirdiğimi görünce sonradan ses etmemeye başlamışlardı.”

“En çok hangi kitabını seviyorsun?”

“Bilmem ki, ayırım yapmak çok zor; ama ateş kadehi ve sırlar odası biraz öne çıkıyor. Peki sen?”

“İlk kitap, hikâyenin başladığı yer. Sonunda o kötü akrabalarından kurtulmuştu.”

“İnanamıyorum ya seninle Harry Potter konuşuyoruz. Bu çok güzel.”

“Seni bu kadar heyecanlandırıp mutlu edeceğini bilseydim, seni daha önceden buraya getirirdim.”

“Kitapları görünce kendimi kaybediyorum. Kokusu bile başka.” Bana içten bir şekilde gülümsedi.

“Sınav kâğıtlarını boş verelim. Hadi gel bir film seçelim.” Karşıda duran raflara yöneldi. Kütüphanesi kadar zengin olmasa da burada da bir çok film vardı. İlk başta ilgimi çeken filmler tıp ile ilgili olanlardı. Kadavra, Anestezi ve Deney...

“Bu filmleri sevdin mi?”

“Çok değil, özellikle şu kadavra çok saçma. Bizi kötü gösteriyor; ama anestezi fena değil.”

“Hiç böyle bir şeyle karşılaştın mı?”

"Evet, beşinci sınıfta bir hastada olmuştu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kadın bütün ameliyatı anlatmış ve biz de şaşıp kalmıştık. Allah'ın mucizelerinden biriydi."

"Nicholas Sparks seviyorsun. Neredeyse bütün kitapları vardı."

"Filmleri de var," dedi ve bana bir sırayı gösterdi.

"Seç birini, en çok hangisini seversin?"

"Aslında hep The Notebook derim; ama The Best Of Me beni çok etkilemişti. The Longest Ride da çok güzeldi. Bir seçim yapacaksam The Best Of Me olsun o zaman."

"Tamam."

"Uyarıyorum çok ağlamıştım sonunda. Sitem etmiştim."

"Sana katlanırım merak etme," dedi ve birlikte salona doğru yürüdük.

DVD oynatıcıyı çalıştırınca yanıma oturdu. Ona daha da yanaştım. Dizilerde ve filmlerde gördüğüm bir olayı onunla yaşayacak olmam biraz garipsememeye yol açmıştı. Biraz üşüyünce üzerime battaniye getirdi. Şimdi olay kesinlikle tamamlanmıştı. Alışverişte bu günü abur cubur günü yapalım demişti. Benim seçimim cips ve çikolatalardan yana olmuştu. Film o kadar derindi ki o sevdiğim cipsleri doğru dürüst yiyememiştim. Yine aynı şey olmuştu. Sonunda salya sümük ağlamıştım.

"Bu haksızlık ama..." demiştim ağlarken. Mendil getirip yüzümü silmişti.

"Film sonuçta." Beni sakinleştirmek adına söylemişti bunu; ama başaramayacağını o da biliyordu.

"Böyle babalar ve kardeşler olmamalı. Gencecik adam gitti işte. Ne uğruna?"

"Kadının çocuğuna bir hayat verdi ama."

"Olsun anlamıyorum. İnsan sevmediği bir adamdan neden çocuğu olsun ister ki." Bunu duyunca düşünceli

görünmüştü yüzüme. Kaşlarını çatmıştı ve kafasında bir fırtına koptuğuna emindim. Sesini duyarken ne diyeceğini merak etmiştim.

“Bizim durumumuzda böyle olursa.”

“Neden böyle olsun ki? Sonuçta ilki oldu diyelim. Bu bizi daha da birleştirmiyorsa ikinciye yapmanın âlemi yok bence.”

“Adam çocuğunu çok seviyorsa peki?”

“O zaman karısını da sevmek zorunda, yoksa bu yürümez.” Bunu kendisine çevirmişti. Bunu düşünmek bile benim için korkunçtu. Asla o beni sevmezken bir çocuğumuz olmasını istemezdim. O çocuk bir şekilde eksik doğardı benim gözümde. Bunu hiçbir çocuk hak etmezdi. Yine aynı şeyi yapıyor ve âni mahvetmeyi başarıyordu. Şu an ona sert bir tokat atmak geliyordu içimden. Belki bu onu bir şeyler düşünmeye itebilirdi.

“Böyle bir şey yapacağım yok. Sadece kötü bir düşünceydi o kadar.”

“O zaman benim düşüncelerimi öğrenmeye kalkma. O kötü düşünceler kafanda kalsın. Dışarıya çıkmasın.” Sinirlenmiştim. Aklım bana bu işin olmayacağını, beni hiçbir zaman sevmeyeceğini söylüyordu. Bunu bastırmak istedim; ama yapamayacağımı biliyordum. Sonuçta az önce bir hiç için salya sümük ağlıyordum. Şimdi ise büyük bir gerçek onları durdurmaz, aksine daha da teşvik ederdi gözyaşlarımı. Bir şeyler alıp fırlatmak istedim.

Kararımı vererek hışımla kollarından kurtuldum. O düşünceleri aklımdan çıkarana kadar yanında ben olmayacaktım. Tek kelime etmedim. Gözyaşlarım yeterince beni belli ediyordu zaten.

“Nihal ne oldu?” Bir de ne oldu diye soruyordu. Gerçekten sinirlenmiştim. Yüzüne sert bir şekilde tokat attım. Çantamı alarak evden çıktım. Arkamdan geldiğini görmüştüm; ama umurumda değildi.

"Özür dilerim," demişti. Bu hiçbir şeyi telafi etmezdi. Asansörün gelmesini beklerken hıçkırıklarımı tutamamıştım.

"Bir de özür diliyorsun ha! Sen bu düşünceyi kafandan hiç atmıyorsun ki. Hatta denemiyorsun bile Deniz. Sen sadece kendine oyalanacak bir arkadaş arıyorsun." Asansör gelince kapıyı açtım. Tuşa basarak aşağıya doğru inmeye başladım. Ağlarken bir arkadaşla ihtiyacım olduğu düşünerek telefonumu çantamdan çıkarıp Nil'i aradım. Uzun uzun çaldıktan sonra sonunda telefonu açtı.

"Nil neredesin?"

"Nihal sen ağlıyor musun?"

"Evet, sana ihtiyacım var."

"Bebeğim biz bir gece kulübündeyiz. Gelmek istersen adresi atayım." Seslerden anlamıştım zaten.

"Tamam geliyorum," dedim ve mesaj olarak gönderdiği adrese baktım. Üzerim oraya çok da uygun değildi; ama umurumda da değildi. Şu an kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Oraya girmeden önce yüzümü eski hâline getirmek için makyaja sarıldım. Beni çekeceklerini bildiğimden dik ve her zamanki sakın tavrımı korumaya özen gösterdim. İçeriye girerken birçok fotoğraf çekmişlerdi. Bense sadece gülümsemiştim. Deniz'in nerede olduğunu soruyorlardı. İçimden *cehennemin dibinde* demek geldiyse de sadece işi olduğunu söyledim. İçeriye girip Nil ve Ömür'ü buldum.

"Ne oldu böyle?"

"Sonra anlatırım. Şu an tek ihtiyacım kafamı dağıtmak."

"İçmek ister misin?"

"Hayır, biliyorsun içkiye karşı duruşumu. Dans edebilirim sanırım. Kötü dans ediyor olabilirdim; ama komik duruma düşmemiştim hiçbir zaman.

"Hadi gel dans edelim o zaman."

Elif Kaplan

Birlikte piste doğru yürüdük. Kendime sadece müziğin ritmini hissetmeyi emir verdim. Biraz zor olsa da onu düşünmeyi az da olsa unutmuştum. Kendimi pist-tekilere uydururken Nil tekrar sormuştu.

"Beni hiç sevmiyor ve sevmeyecek," dedim umutsuzca. Sesim yüksek çıkmıştı onun duyması için.

"Nereden biliyorsun? Biraz sakın ol canım. Bence az da olsa sana karşı bir şeyler hissediyor." Başımı hayır anlamında salladım.

"Ben onun gözünde kankasıyım. Soyadına sahibim diye de bir sahiplenme. Başka bir şey yok."

"Sen çok üzölmüşsün. Mantıklı düşünemiyorsun." Tekrar ağlamaklı olmuştum ve pisten ayrılarak oturma bölümüne gidip insanları izlemeye başladım. Benimle beraber gelen Nil'e, "Eve gitsem iyi olacak," dedim; ama bir anda bana odaklanmış olan mavi gözlerle durdum. Adamla aramda çok az bir mesafe vardı. Bu adam...

"Sizi kim böyle üzdü genç bayan? Cevabı ne kadar belli olsa da bunu sormam oldukça tuhaf."

32. Bölüm

Benimle konuşması şaşırtıcıydı aslında. Bana farklı bakmıştı. İlgiyle denilebilirdi. Bu bakışı Deniz'den hiç görmemiştim. Daha da yaklaştı ve elini uzattı.

"Ben Levent."

"Nihal," dedim ve elini sıktım. Bu tanışmamızla Nil ve Ömür'ün ilgiyle bizi izlemesi üzerine kısa bir açıklama yaptım.

"Levent, Deniz'in bir arkadaşı."

"Öyle mi?" derken Nil sanki adamı tanıyormuş gibi bakmıştı. Levent onları takıyormuş gibi görünmüyordu.

"Ben seni tanımak istiyorum. Burası fazla kalabalık şuraya gidelim mi?" Salonun sonunda duran koridoru göstermişti. Bir tarafım onunla oraya gitme diyordu; ama diğer tarafım Deniz' i başka birinden dinleme fırsatını kaçıрма diyordu. Onu bilen biriyle konuşacaktım sonuçta. Kararımı verdim.

"Olur," deyip çantamı aldım. Ömür ve Nil şaşırmıştı. Onlara veda ettim. Onunla birlikte dediği koridora geldik. Sırtını duvara yasladı ve bana bakmaya başladı. Bu çocuk ciddi anlamda yakışıklıydı.

"Anlat bakalım seni Deniz mi üzdü?"

"Tanımadığım birine neden özelimi açayım ki?"

"Çok zekisin değil mi? Aranızda ne olduğunu biliyorum."

"Ne varmış aramızda?"

"Sözleşmeli bir evlilik. Yoksa Deniz asla senin gibi bir kızla evlenmezdi."

"Ne varmış ki hâlimde?"

"Kendine güveni olmayan, dik başlı ve masum. Sen daha çok benim tipim bir kızsın."

"Demek öyle. Genelde hastalarını mı tavlıyorsun?"
Bunu duyunca güldü.

"Hayır, bu tavrımı mesleğime bulaştırmam ben. Sadece senin gibi bir kıza bunlar yazık diyorum. O adamın elinde yitip gideceksin, haberin yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bunları bir başkasından duymak üzücüydü. Bastırdığım kırgınlığımı tekrardan ortaya çıkarıyordu.

"Evet. Senin ihtiyacın, sevilip korunmak. Senin gibi birçok kızla çıktım. Eğer bunlar olmazsa solgun bir çiçeğe dönüşüyorsunuz."

"Ben..." dedim; ama çok haklıydı. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Seni üzmemek için söylemedim bunu. Ona olan ilgini görebiliyorum. İnan bana Deniz kolay şeyler yaşamadı. Aramızda kötü geçen şeyler olduğu gibi iyi günlerimiz de oldu onunla. Bazen iyi ki o kız onu seçmiş diyorum. Hiçbir erkek bunu kabullenmez. Bir de onun gibi seven biri için. Sonuçta kızlar tarafından hep ilgi gördü."

"Onu çok mu seviyordu?"

"Onun gibi çoğu şeyi hemen sezen biri için, onu aldatıldığını fark edemeyecek kadar çok sevdi."

"Benim hiç şansımın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Her zaman bir umut vardır. Seni sahiplenmiş gibi. Sizi hastanede gördüğümde bunu fark ettim. Bunu kullanmalısın."

"Neden bana tavsiye veriyorsun?"

"Senin gibi kızları çok üzdüm. Geçmişteki hatalarımı telafi ediyorum diyelim."

"Sadece bu mu?"

"Bir de Deniz'le geçmişteki hukukumuz adına. Onu son gördüğümde hiç iyi değildi. Şimdi daha iyi görünüyor ama. Belli ki onda bir gelişme var."

"Onu iyi tanıyorsun."

"İnan bana o da beni çok iyi tanır. Şu anda bizi böyle görse bana saldıracığına eminim. Hatta bunu yapalım."

"Ne yapıyorsun? Hadi poz ver. Sosyal medya hesabıma koyacağım." İlk başta olmaz diye düşündüm; ama belki işe yarayabilirdi. O fotoğrafı çekerken gülümse-dim. Bakalım Deniz Bey bunu görünce ne yapacaktı?

"Bana haber verirsin sonra. Bir içki ısmarlayayım sana."

"Yok ben içki kullanmıyorum. Ayrıca eve gitsem çok iyi olacak. Sınav haftası bugün bitti. Uykuya hasretim."

"Sen bilirsin. Seninle konuşmak güzeldi."

"Tavsiye için teşekkürler. İyi geceler!"

"İstersen seni bırakayım."

"Sağ ol arabam var."

"Dikkat et o zaman." Adamın gülümsemesi yüzüne yayılırken, kızları ağına kolayca düşürebileceğini kendi gözlerimle gördüm.

Dışarıya çıktığımda yine aynı tavrımla davrandım gazetecilere. Arabama binip eve gitmeye karar verdim. Ona tokat attıktan sonra onun yanına dönmek pek mümkün görünmüyordu. Saat çoktan gece yarısını bulmuştu. Eve girdikten sonra duşa girmeye karar verdim.

Ne yapacaktım bilmiyordum. Çok mu sabırsızdım? Onu bu düşünceyle sürekli boğuyor muydum, bilmi-yordum. Levent de sanki bana sabırlı ol demek istemişti. Aslında ona kanım ısınmıştı. Bana yardım etmek istemişti. Deniz özünde iyi biri söyleminde haklı gibiydi. Banyodan çıktıktan sonra telefonu elime aldım. Deniz beni aramıştı, hem de defalarca. Nil de mesaj atmıştı. Evdeyim diyerek mesajını cevapladım. Saçlarımı kuruttum ve pijamalarımı giydim. Tam uyuyacakken mesaj gelmişti. Deniz bana mesaj atmıştı.

"Onunla orada ne yapıyordun?" yazmıştı. Cevaplamadım, aslında bir şey yazıp onu kızdırmalıydım.

"Bu seni ilgilendirmez." Bakalım ne diyecekti. Çok geçmeden mesajı cevapladı.

"Seninle ilgili olan her şey beni ilgilendirir."

"Çok mu merak ettin? Gerçek şu ki o beni senden daha çok sevdi şimdiden. Bana çok daha ilgiliydi. O sen gibi değildi."

Bunu yazdığımı inanamadım. Bir dersi hak ediyordu. Cevap gelmedi. Tabi ne yazacaktı ki. Telefonumu başucumdaki komodine koydum ve yattım. Rüyamda bile beni rahat bırakmamışlardı. Gözlerimi açarken onun yanımda olduğunu gördüm. Bana olan bakışları kızgın değil aksine sakindi. Gözüm duvardaki saate kaydı. Üçü geçmişti. Ne zamandır yanımdaydı bilmiyordum.

"Sana ne dedi de seni bu kadar etkiledi?" Bunu sormuş olması amacıma ulaştığımı gösteriyordu.

"Bir şey demesi gerekmez, bazen insan bunu hissettirir."

"Demek öyle." Bu kayıtsız tavrı hoşuma gitmemişi. Sanki beni tuzağa düşüren o olmuştu. Birden kendimi çok kötü hissettim. Hâlâ bir tavır sergilememişi. Beni sahiplenen adam böyle davranır mıydı? Yatakta doğruldum. Dizlerimi karnıma doğru çektim. Uyku falan kalmamıştı bende. Aşırı bir ağlama isteği vardı. Bunu bastırmaya çalıştıkça daha da artmıştı. Sonunda kendimi tutamadım. Ağlamaya başladım. Sanki içimdeki duyguyu söküp atmak istiyordum. Bitsin istiyordum artık bu belirsizlik.

"Nihal!" dedi beni bu hâlde görünce. Yüzümü gizlemeye çalıştım. Sanki bir işe yarayacak mıydı? Duygularımın etkisiyle sesim yüksek çıkmıştı.

"Neden beni sevmiyorsun? Çok mu çirkinim? Çok mu kısıyım yoksa çok mu aptalım? Neden lütfen bana nedenini söyle!" Ben şiddetle sarsılırken yanıma geldi, bana güç vermek istedi; ama onu reddettim.

"Lütfen böyle yapma!"

"Ne yapmayayım? Seni sevmeyi bırakayım mı? Ama-

cana ulaştın. Hayatımı zindan etmeyi başardın. Artık çok mutlusundur, eminim."

"Mutlu talan değilim!" O da sinirlenmişti. Sesini yükseltti.

"Hep kendi tarafından bakıyorsun. Hiç benim tarafından baktın mı? Sen benden daha bencilsin. Hep kendi istediğin olsun istiyorsun. Ben böyle olmayı kendim mi seçtim sanıyorsun. Benden böyle bir şeyi hemen nasıl beklersin? Sana söylemiştim. Ben senin hayalindeki adamı olamam demiştim. Keşke bu tavrımı sürdürseydim de sana ümit vermeseydim. Yeter artık, kendimi bu kadar küçük düşürdüğüm. Basit bir kızın elinde oyuncak oldum. Duymak istediğin şeyi sana söylüyorum işte. Seni bir gram dahi sevmiyorum."

Bunu duymak sanki kalbimi durdurmuştu. Zaman kavramı netliğini yitirmişti. Bunu söylemiş olamazdı. Bütün umutlarım ve geleceğim şu an cam kırığı gibi etrafa saçılmıştı. Bu şekilde düşünmesi, aramızda hiçbir gelişme olmadığını gösterirdi. Canım o kadar yanıyordu ki, ona cevap dahi veremedim. Kırmızı gözlerimi aşağıya eğdim ve yüzüne bakamadım. Sonraki olayları ruh gibi izledim. Montunu aldığı gibi çıktı. Sabah olana kadar gözyaşlarım bir an bile dinmedi. Bunu bana söylemişti.

"*Basit bir kızın elinde oyuncak oldum.*" Basit kız... Basit... Kız... Her şey bitmişti gözümde. İyi ki bugün tatildi de yataktan çıkmamıştım. Dizlerimi kendime doğru çekmiş, düşen gözyaşlarıma bakıyordum. Telefonumun çalmasıyla dalgınlıktan çıktım. Nil arıyordu. Canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kolumu kaldırmak da buna dâhildi; ama beni merak edeceği için bir gayretle telefonumu açmayı başardım.

"Efendim," dedim ölü bir sesle.

"Gazeteyi gördün mü?"

"Hayır," dedim. Bırak gazeteyi yataktan bile çıkmamıştım.

"Nihal sen iyi misin?"

"Nil her şey bitti." Hıçkırık beni tekrar bulmuştu.

"Ne demek bitti?"

"Bitti işte. Artık onunla aramda bir şey olamaz demek."

"Nihal öyle konuşma."

"İnan konuşacak kadar enerjim yok. Sonra konuşalım."

"Yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedim ve kapattım; çünkü konuşmak istemiyordum.

Sonsuza kadar da bu yatakta kalamazdım. Karnım acıkmıştı. Kaç kere kapıya gelmişler; ama onları göndermiştim. Şu saat olmuştu ve Deniz hâlâ gelmemişti. Yüzümü yıkamak için lavaboya gittim. Görünüşüm berbattı. Gözlerim kırmızılıktan gözükmüyordu. Çok hâlsiz hissediyordum kendimi sanki düşüp bayılacak gibiydim. Buna rağmen üzerimi giyinip aşağıya inmeye karar verdim. Çok ayıp olmuştu. Ben böyle bir kız değildim. Artık her şeyi kendim istediğim için yapacaktım onun istekleri için değil. Yeniden kendim olacaktım. Bu kötü görüntüme ve gelecek sorulara rağmen gücümü topladım ve aşağıya indim.

Nur Hanım beni bu hâlde görünce hemen ilgilenmişti. Kavga ettik diyerek açıklamıştım. Masaya oturmadan önce gazete dikkatimi çekti. Nil "Gazeteyi gördün mü?" demişti. Hemen sayfaları çevirdim ve magazin sayfasına geldim. Gördüklerim karşısında şok olmuştum. Bir yanda benim ve Levent'in fotoğrafı vardı. Bir yanda o ve Nazenin'in. Ellerim şiddetle titrerken, dünya durmuştu sanki.

Nazenin ona gülümserken, Deniz'in elleri onun belindeydi. Onunla dans ediyordu gece kulübünde. Bu

görüntü beynimde âdeta bir deprem yarattı. Bir anda dünyam karardı. Başım dönerken bacaklarım beni taşımayacak hâle geldi. Gözlerim istemsizce kapandı.

KAKTÜS TEAM

33. Bölüm

Gözlerim ışığı bulurken, ilk gördüğüm kişi bana endişeyle bakan Nehir'di. Başımı çevirdiğimde yavaşça akan serumla göz göze geldik. Son hatırladığım şey başımın dönmesi ve gözümün kararmasıydı. Başka bir şey vardı. Beni yıkan bir ayrıntı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Nehir endişeli mavi gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu.

"Güçsüz," dedim sakince.

"Merak etme, geçecek." Bu söz Nur anneden gelmişti. Yanında da Murat Hoca vardı.

"Nihal ilacını düzenli kullandın mı?"

"Evet hocam bitmek üzere, beş tane falan kaldı."

"Anladım. Gerçek şu ki ilaç hiç işe yaramamış. Bu yüzden demir takviyesi alman lazım. Yarın sabah gel. Venofer taktıralım. Bir anda yükselir ve çok rahat edersin." Venofer damardan verilen serumla karıştırılan demir ilacıydı. Annem de bir ara taktırmış, çok faydasını görmüştü. Tabi ilaca alerjisi çıkmıştı. Bir daha takılmayacaktı.

"Annemin alerjisi var bu ilaca karşı. Bende de reaksiyon gösterir mi?"

"Bunu denemeden bilemeyiz; ama istersen bir anda yüklenmeyebiliriz. Üç beş böleriz biz de sabahları takılırız. Bir saate biter zaten."

"Tamam öyle olsun."

"Hiç iyi görünmüyorsun. Kendini toparlaman gerek."

Hadi ama şu an sınıf birincisi sen görünüyorsun mutlu olman gerek."

"Sizden geçtim mi?"

"Geçtim mi ne demek? Tam not aldın bile." Zoraki de olsa gülümsemiştim. Eskiden olsa havalara uçuyor olurdum; ama şimdi çok da umurumda değildi.

"Serum da bitiyor zaten. Eve git ve dinlenmeye bak. Bunu hak ettin."

"Yapmaya çalışacağım." Nöbetçi hemşire geldi ve kolumdaki intraketi çıkardı. Pamuğu bastırırken doğruldum; ama başım da dönmeye başlamıştı.

"Nihalcim biraz yavaş ol kızım." Nur anne destek vermesine elimi tutmuştu. Kendimi biraz daha iyi hissederken gitmek istediğimi söyledim. Ayağa kalkmadan önce ayakkabılarımı giydim. Gideceğimiz an Açelya ve Derya Abi de geldi.

"Kuzum ne oldu sana böyle?" derken koluma girerek arabaya binmeme yardım etti.

"Anlatacak gücüm yok gerçekten. Sonra anlatsam," dedim güçsüzce.

"Tabi ki bebeğim sen yeter ki iyi ol."

Eve giderken daha bilincim açık değil gibiydi. Çok fazla düşünemiyordum. Acaba serumun içinde diazem de mi vardı? Bu sersemliği ve rahatlığı sadece bu açıklayabilirdi. Odama çıktıktan sonra sıcak yatağın içinde tek istediğim şey annemin güvenli ve sıcak kollarıydı. Şu anda ona o kadar ihtiyacım vardı ki. Dizlerinin üzerinde ağlamayı, rahatlatan sesini duymayı özlemiştim. Sanki bu eksikliğimi Nur anne anlamış gibiydi. Herkesi odadan çıkartmış ve yanıma oturarak yavaşça saçlarımı okşayıp beni rahatlatmaya çalışmıştı. Ondan böyle bir davranış beklemezdim aslında; ama bunu bile denemesi bana biraz olsun yetmişti. Vücudum çok güçsüz ve dirençsizdi. Bu yüzden uykuya teslim olmam kolay olmuştu.

Beni uyandıran bağırs sesleriydi. Bu sesin sahibini tanıyordum.

"Ben çocuk değilim!" dedi ses. Tabi ki çocuk değildi, yakında otuzuna girecek kocaman ve ruhu yaralı bir adamdı. Odanın kapısı açılınca gözlerimi kısarak gelen kişiye baktım. Beni bu şekilde görmeyi beklemiyordu sanki.

"Nihal," derken en az benim kadar üzgün olduğunu gördüm. Yanıma yaklaştı ve yüzüme bakmaya devam etti; ama onunla kavga edecek gücüm yoktu. Gözlerimi açabilecek kadar bile gücüm yoktu. Şuan tek istediğim uyumaktı ve ben de öyle yaptım, gözlerimi tekrar kapadım.

Tam anlamıyla uyuduğum söylenemezdi. Sanki dışarıdaki hareketliliği hissedebiliyordum. Kapı tekrar açıldığında ben de tekrar uyandım. Gelen Açelya'ydı. Elinde bir tepsi vardı. Çorba kokusu odayı doldururken, acıktığımı hissettim. Yavaşça doğrulduğumda serumun işe yaramaya başladığını anladım.

"Biraz daha iyi misin canım?" dedi ve tepsiyi dizlerimin üzerine koydu.

"Daha iyiyim," dedim; ama gözlerim ve başım ağrıyordu. Aşırı ağlamanın yan etkileri kendini göstermişti.

"Annen aradı. Bugün onu aramayınca seni merak etmiş. Telaşlandırmamaya çalıştım onu; ama başardım mı bilemiyorum." Telefonumu ondan aldım ve hemen annemi aradım. İlk çalışta açtı.

"Kızım, nasıl oldun annem?"

"İyiyim anneciğim. Senin gibi oldum işte. Demirim çok düşmüş yarın serum takılacak."

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır anne iyiyim. Bana senin kadar iyi bakıyorlar merak etme. Gerçekten iyiyim."

"Nihal!"

"Hayır anne gelmene gerek yok. Akşama eski hâlime dönerim. Sadece güçsüz kaldım biraz. Tamam mı?"

"Beni arayıp haber vereceksin."

"Arayacağım söz. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum pamuk kızım." Telefonu kapattım ve komidinin üzerine koydum. Çok acıkmıştım. Tepsideki kaşığı alıp kaseye daldırdım. Ev yapımı tarhana gerçekten çok güzeldi. Hızlı hızlı çorbamı içerken, Açelya sadece beni izlemişti. Kasedeki çorbayı bitirdim. Tepsiyi Açelya alıp sehpanın üzerine koydu. Tekrar yanıma geldiğinde, onun bir açıklama beklediğinden emindim; ama ağzımı açıp tek bir kelime edemedim. O anları tekrar yaşamak istemiyordum.

"Nihal aranızda geçenleri biliyorum." Beni haksız bulacağını düşünüyordum; ama artık onun dediklerini yapmayacaktım. İşe yaradığı falan da yoktu.

"Hayatımın belki de en büyük hatasını yaptım. Bu yaptığım delice bir fikirdi. Olmuyor artık ve bence zorlamanın hiç âlemi yok."

"Düzgün düşünemiyorsun."

"Açelya orada gazetecilerin olmasını bile bile onunla görüntülendi. Beni hiçe saydı. Hem de defalarca onu sevmiyorum demesine rağmen. Bu saatten sonra her şeyin düzeleceğini mi sanıyorsun?"

"Düzeleceğini biliyorum. Deniz de çok üzgün. Ne yaptığının farkına yeni varıyor."

"Bana hep onu savundun. Artık senin sözüne kanmayacağım. Beni umursayan yok. Varsa yoksa Deniz! O iyi olsun, o mutlu olsun Nihal ne olursa olsun. Kimsenin umurunda değilim. O haklıydı. Parayla tutulmuş bir kadınam ben." Sözlerimi duyunca sinirlenmişti.

"Senin sinirlerin çok bozuk. Ne dediğinin farkında değilsin."

"Çünkü gerçekleri görmeye başladım." O sırada kapı çalındı. İçeriye Haluk baba girdi. Açelya'ya benimle yal-

nız konuşmak istediğini söyledi. Ben yatakta daha da toparlanmaya çalışırken beni durdurdu.

"Seni bu kadar üzen kişinin benim oğlum olması beni gerçekten derinden etkiledi. Kendimi sorgulamaya başladım. Ben nerede hata yaptım diye?"

"Sizin bir hatanız yok. Gördüğüm en iyi babalardan birisiniz."

"Öyleyse suçlu kim?"

"Burada en büyük suç bana ait. Asla bu teklifi kabul etmemeliydim. Çocukça bir arzunun peşine düştüm. Dersimi en iyi şekilde aldım."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ömrümün sonuna kadar çalışmak pahasına da olsa o parayı size ödeyeceğim ve ondan boşanacağım. Artık kendimi çok yıpratmaya başladım. Bu ben değilim. Kendimi tanıyamıyorum." Gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı.

"Aranızda böyle kavgaların olması normal; çünkü birbirinizi tanımıyorsunuz. Boşanma işi hayatta olmaz. Senin gibi bir kızı bulmuşum, bırakır mıyım sanıyorsun?"

"Beni kafanızda çok büyütüyorsunuz. Şu anda gördüğünüz gibi güçsüz kızın tekiyim."

"Güçsüz bir kız olsan, o parayı toplamak için çalışmayı göze almazdın. Bunu istemediğini görüyorum. Ben hep senin arkadayım. Şimdiden onu değiştirmeyi başardın."

"Ne yaptım ki?"

"Ona yeniden erkek olduğunu hatırlatın. Bana her şeyi anlattı. Seni Levent'le görmek onu çıldırtmış. Bir de senin sözlerin canını çok yakmış ve kendine yedirememiş. Ne söylerse söylesin onun için değerlisin. Bir kişinin canını sadece en sevdiği kişi bu şekilde yakabilir."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü onu son zamanlarda çok huzurlu gördüm."

Ona ne para ne de başka bir kadın böyle etki etmemişti. Sen de farklısın artık, o kızı görmüyorum ben. Çok daha güçlü ve kararlı bir kız gördüm sende. Bu duruşuna devam et."

"Ben artık kendimde o enerjiyi bulamıyorum."

"Nihal elinde artık her imkân var. Önceden çok yapmak istediklerini neden yapmıyorsun? Kendini düşünmedin bu zamana kadar. Artık bunun farkına var. İstedığın her şeyi yapabilirsin. Bütün sosyal faaliyetlere katılabilirsin. Hayır kurumları ile çalışabilirsin. Dışarıda istediğin şekilde eğlenebilirsin."

"Neden bana böyle bir tavsiye veriyorsunuz?"

"Çünkü ben seni de mutlu görmek istiyorum. Hayattan ciddi anlamda zevk alan bir gelin istiyorum. Bundan sonra sadece kendini düşüneceksin."

"Peki oğlunuz?"

"Sen hep onun arkasından koştun. Sıra onda şimdi."

Haluk baba ile konuşmak iyi gelmişti. Sonunda beni düşünen biri vardı. Dediklerinde haklıydı. Elimde her imkân vardı. Bugünden itibaren hayatımı baştan yaratacaktım. Bu hayatta en çok ne istemiştim. Elime kâğıt ve kalem alıp yazmaya başladım. İlk olarak çocukluğumdan beri hayalim olan bir şey vardı. Topuklu ayakkabılarıyla yürüyen ve herkesin hayran olduğu bir kişi olarak hayal ederdim kendimi. Şimdi bunu yapabiliyordim. Bunun için sadece Ece'ye ihtiyacım vardı.

İkinci olarak at binmeyi öğrenmek istiyordum. Pi-yano çalmak da çok istediğim şeylerden biriydi. Hayır kurumlarıyla iletişime geçebiliyordim. İnsanlara yardım etmeyi severdim ve artık bunun için param da vardı. Bundan sonra sadece kendi istediğim şeyleri yapacaktım. Onun için değil kendim için güzel olacaktım. Artık o eski Nihal olmayacaktı. Güçlü ve ne istediğini bilen bir Nihal olacaktı. Onu, beni sevmesi için asla zorlamayacaktım. Hatta onunla doğru dürüst konuşmayı bile dü-

şünmüyordum. Dün gece yıktığı gibi, beni tekrar ayağa kaldırabilmesi için çok büyük bir şey yapması gerekcekti.

Kendimi banyoya attım ve ılık bir duşun ardından daha iyi olduğumu hissettim. Saçlarımı kurutup üzerimi giyinerek aşağıya indim. Beni böyle görünce bir nebze iyi olduğumu düşünmüşlerdi. Deniz ve Derya abi yoktu. Birlikteledir diye düşündüm. Yemekten sonra Elçin'le yapboz yaptık. Onunla vakit geçirmek bana çok iyi gelmişti.

Sabah kalkıp üzerimi giyinerek hastaneye gittim. Onları tek başıma hastaneye gitmek için ikna etmek zor olmuştu. Dün girişim yapıldığı için yatağım ayrılmıştı. Yatağa yattım ve hemşirenin gelmesini bekledim. Annemi arayıp iyi olduğumu söyledim. Onu da ikna etmek zor olmuştu. Yine de sesimin iyi geldiğinin o da farkındaydı. Ben, hemşirenin gelmesini bekliyordum; ama gelen hemşire değildi.

34. Bölüm

Hemşireyi beklerken onun gelmesi biraz sürpriz olmuştu. Üzerindeki lacivert üniformayı görünce, bugün nöbeti olduğunu hatırlamıştım. O da benim kadar üzgün görünüyordu. Uyumamış olduğu gerçeği, gözlelerinden rahatlıkla okunuyordu. Beni kıran o değil miydi sanki? Neden üzülmüyordu peki? Onunla bir süre konuşmayacaktım. Koluma turnikeyi bağlarken de sesimi çıkarmadım. Sanki o yokmuş gibi davrandım. Dünden kalan delik yere denk getirmeden iğneyi koluma yavaşça saplamış ve bantla intraketi sabitlemişti.

Beni taklit edip konuşmaması sinirlerimi bozmuştu. O değil de ben suçluydum sanki. Hiçbir şey demeden sadece yüzüme baktı ve gitti. Bir müddet sonra Ezgi ve bir hemşire serumu takmak için geldi. İlk başta test yapacaklardı. Koca bir şırıngayı damar giriş yerine taktı ve yavaşça ilacı damarıma verdi. Bir şey olmayınca da hemşire serumu yerine taktı. Ezgi bana bakarken hâlime üzülmüş görünüyordu.

"Size ne olduğunu anlamış değilim?" Sanki artık gerçek ortaya çıkmış gibiydi. Gazetede ne yazdığını okumamıştım. Tek gördüğüm resimlerdi.

"Beni sevmiyor Ezgi." Bunu okulun en dedikoducu kızına söylemem şaka gibiydi; ama aramızın kötü oluşu herkes tarafından farkına varılmıştı zaten.

"Neden acı çekiyor gibi görünüyor o zaman. Çok si-

nirli, bir de hiçbir şeye tahammülü yok. Şimdiden bizi mahvetti diyebilirim."

"Bilmem kendi zevki. Acı çekmeyi çok seviyor."

"Saçmaladığının farkında mısın? Şimdiden kafan rahatladı galiba. Seni sevmese herkesin içinde öpmezdi değil mi?"

"İnan bana onu tanıımıyorsun. Ruh hâlini en iyi psikiyatrlar bile çözemez."

"O gün gayet mutlu görünüyordu. Bence o pis sürtük onu tuzağa düşürdü. Aranızın bozuk olduğunu fırsat bildi."

"Biliyor musun artık umurumda değil. Ne yapmak istiyorsa yapabilir. Ben artık sadece kendimi düşüneceğim." O sırada başka bir ses duydum. Bu sesi tanımıştım. Konuşulanları dinlerken meraklanmıştım.

"O kadın mı? Yazık bana cidden."

"Gevezelenmeyi kes de hastana bak." Bu ses Deniz'den gelmişti.

"Sana ne benden suratsız. Mesleğimi senden öğrenecek değilim."

"Levent çabuk buradan kaybol yoksa o yüzünün güzelliğini bozarım."

"Boz ne olacak ki sanki!" Adımların yaklaştığını duydum. Hızlı hızlı yürürken, beni gördü ve yanımıza geldi.

"Yeni arkadaşına ne olmuş böyle?"

"Demir takviyesi," dedim serumu göstererek.

"Anladım. Seninki iyi görünmüyor, fena bozmuşum onu."

"Sen öyle san, fena bozulan ben oldum aslında."

"Geçer, geçer merak etme sen."

"Sen niye geldin?"

"Bir tane hastam daha ilk günümde beni bezdirmişti. Kaygılı bir tip her ağrıyı doğum sancısı sanıyor."

"Ne var ben de kaygılı bir tipim."

"Ne diyeyim Allah Deniz'e sabır versin."

"Allah sana da kaygılı bol bol hasta verir inşallah."

"Beddua ettiğini sanıyorsun; ama merak etme üstesinden gelirim." Ezgi, Levent'e hayran hayran bakarken Levent de ona garip bir bakış atmıştı.

"O benim sınıf arkadaşım Ezgi. Ezgi o da yeni kadın hastalıkları ve doğum uzmanı doktorumuz."

"Gerçekten mi? İkinci dönem ders verecek misiniz?"

"Evet vereceğim; ama Deniz'den bir farkım olmaz söyleyeyim. Yazık, ilk sınavından birçok şikâyet almış. Sorularını gördüm gayet de iyiydi. Öyle zor falan da değildi."

"Yapmayın!" Ezgi yalvarır bir şekilde söylemişti.

"Yapacağımdan emin olun. Neyse ben şu çatlak hastamı daha fazla bekletmeyeyim. Kadın doğursa da kurtulsam keşke. Geçmiş olsun Nihal."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra onun hızlı adımlarla ilerlemesini izledim.

"Oha bir yakışıklı daha geldi. İnanmıyorum bu adam resmen Jake Gyllenhaal'in kopyası.

"Ben de çok benzettim."

"Seninle de bayağı iyi arkadaş. Buydu değil mi o resimdeki adam?"

"Evet ama kötü bir niyeti yoktu. Deniz'in arkadaşı üstelik. Aynı dönem okumuşlar."

"Hiç hoşlanmıyor ama Deniz ondan."

"Aralarında bir şeyler geçmiş işte. Sana da bayağı malzeme verdim."

"Eksik olma canım."

Seruma bakarken yarısının bitmiş olduğunu gördüm. Deniz'in, Ezgi diye bağırisıyla hemen Ezgi yanımdan kalkıp Deniz'in yanına gitmiş, bir sürü de azar işitmişti. Serum bende biraz sersemleme etkisi bırakıyordu.

Bilmiyordum; ama Levent'e kanım ısınmıştı. Haluk baba, Deniz'in Levent yüzünden sinirlendiğini ve o yüzden o lafları söylediğini demişti. Bu bir bakımdan ken-

dimce bazı gerçekleri görmemi sağlamıştı. Telefonu alıp annemi aradım. Şimdiye kadar bir sorun çıkmadığını söyledim. İkna olmuş görünüyordu. Bir yarım saat sonra serum bitince, serum ayarlama yerinden akımı durdurdum.

"Yasemin abla!" diyerek hemşireyi çağırdım. Gelen yine hemşire değil Deniz'di. Bandı yerinden hızlıca çekip çıkardı. Pamukla bastırırken doğrulmak istedim; ama eliyle beni durdurdu.

"Bekle biraz hemen kalkma," dedikten sonra hasta geldiği için yanımdan ayrıldı. Bir beş dakika bekledikten sonra iyi olduğuma kanaat getirdim ve ayağa kalktım. Çantamı koluma taktıktan sonra Ezgi'ye iyi nöbetler diledim. Tam kapıdan çıkarken beni durdurdu.

"Tek başına mı gideceksin?" Cevap vermedim ve yürümeye devam ettim.

"Nihal!" sesi kızgındı; ama tavrımı sürdürdüm. Arabanın kapısını açacakken koluyla bana engel oldu.

"Bu şekilde araba kullanamazsın!"

"Ben iyiyim. Çekil önümden!"

"Tek başına gitmene izin vermem."

"Sahi mi, gözlerim yaşardı doğrusu."

"Bir daha Levent'le konuşmayacaksın!" Sinirle söylemişti. Gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"İstediğimle konuşurum sana mı soracağım. Hem sen kim oluyorsun?"

"Kim mi oluyorum?" Bana gözlerini kısarak baktı.

"Allah'ın verdiği nefesi boşuna kullanma istersen. Senin basit kızlarla işin yoktu değil mi?" Ne denli sinirlendiğini görmüştüm. Cebinden telefonu çıkardı ve şoförün hemen beni buradan alması için tembihledi. O gelene kadar yanımdan da ayrılmadı. Şoför beni eve götürürken uykumun geldiğini hissetmiştim. Eve gidince ilk iş uyuyacaktım. Nitekim öyle de yaptım. Yumuşacık ve sıcak yatağımla âdeta bir bütün olmuşum.

Sabah tekrar hastaneye gitmek için kalktım. Beni lavaboya giderken odanın kapısı açıldı. Nöbeti bitmişti demek ki. Çabucak elimi yüzümü yıkayıp kuruladım. Kapıyı açarken o da açmaya yeltenmişti ve tam çarpışacakken beni tuttu. Çok yorgun görünüyordu. Uzun bir gece olmuş olmalıydı. Ellerinden kurtulup bir şey demeden yanından geçip giyinme odama yürüdüm. Bugünkü kıyafetler etek ve yakası biraz açık bir bluzdu. Opak siyah çorapla etek çok güzel olmuştu. Bluzu giydikten sonra saçlarımı ellerimle kabarttım ve dalga dalga sırtıma dökülmesini sağladım. Topuklu botlarım ve siyah kabanımla çok hoş bir görüntüm olmuştu. Bugün içimden hiç makyaj yapmak gelmemiştir. Ben de hastaneye doğal hâlimle gitmeye karar verdim.

Eğer kavgaya etmemiş olsaydık şimdi belki de serumu aldıktan sonra dışarıda vakit geçirebilirdik. Bu düşünce aklıma nereden geldi, bilmiyordum. Artık o hayatımda yokmuş gibi davranacaktım. Gençlik çağımda yanımda olan bir erkek yoktu sonuçta ve bu iki ayda onun hayatıma girmesi neyi değiştirmişti ki? Belki tek fark artık bakire olmayışımı. O gün bunu yaparken pişman değil aksine mutluydum; ama şimdi düşüncelerim çoktan değişmişti. O gün, onun beni kullandığını hissediyordum. Duygusuz olan bir ilişki tek gecelik ilişkiden farksızdı gözümde. Bir de sırf onu memnun etmek için bu konu hakkında kitaplar okumuştum. Acaba çok mu salaktım o zamanlar ve ya Açelya'nın gazına mı gelmişim, bilmiyordum. Artık Açelya'nın beni umursadığını düşünmüyordum. O da her şeyi sadece Deniz için yapmıştı.

Bir de Nil'e kızmıştım. Ne olursa olsun o hep benim yanımda olmuştu. Kötü günlerimde beni hiç yalnız bırakmamıştı. Hatta o gün o işe gitmemi bile o sağlamıştı. Acaba ona karşı nankörlük mü etmişim? Sonuçta onun da bir hayatı vardı. Onu kıskanmam beni kötü gösterirdi, onu değil. Kararımı verdim ve bu günü onunla geçir-

mece karar verdim. Odadan çıkıp aşağıya indim. Kalya masasına otururken herkes daha iyi göründüğünü söylemişti. Çabucak bir iki bir şey yiyip çıktım. Hastaneye girdim ve kolumda tekrar bir delik açıldı. Serumun bitmesine yakın Nil'i aradım. Hemen açmıştı.

"Nasılsın? Daha iyi oldun mu canım?" Beni aramış yalnız bırakmamıştı; ama Ömür'le şehir dışına çıktıkları için yanıma gelememişti.

"İyiyim Nil, siz geldiniz mi?"

"Evet canım, dün gece geldik."

"Planın var mı bugün için? Eğer yoksa alış verişe çıkalım mı?"

"Harika olur aslında. Ezgi de böyle bir şey söylemişti. Onu da çağırsak olur mu?"

"Tabi ki canım, biz onunla iyiyiz bu aralar."

"Dün hemen anlattı olanları. Aranızın açılmasına üzölmüş."

"Deniz eve geldi ve hiç iyi görünmüyordu. Eminim Ezgi de yorulmuştur."

"Evet, tamamen unuttum ben onu."

"Neyse öğleden sonra gelsin o da. Biraz uyumuş olur. Böyle bir şeyi kaçıracağını sanmıyorum."

"Kesinlikle. Sen hastanede misin?"

"Evet, serum az kaldı. Beni hastaneden alsan olur mu?"

"Olmuş bil!"

Bugün kız kıza vakit geçirmenin bana iyi geleceğini düşündüm. Aslında Ece de gelse fena olmazdı. Tarzımı da değiştirmek istiyordum. Saçımı bile boyatabilirdim aslında. Herkes uçlarını sarıya boyatıyordu. Bence bu artık çok banel olmaya başlamıştı. Ben bir farklılık yapıp saç uçlarımı kıvıllı yapabiliirdim. Hem seksi hem de sert bir hava katardı bana. Evet bugün gidip saçımı boyatacaktım. Karar vermiştim.

Nil beni aldıktan sonra alış veriş merkezine giderken

Ece'yi aradım. Bu nasıl bir tesadüftü bilmiyordum; ama şu an o da alışveriş merkezinde geziniyordu. Bu çok iyi olmuştu. Nil arabayı park ettikten sonra o meşhur gazeteci dolu olan meydana yürümeye başladık. Kol kola yürürken tabi ki resimlerimiz çekilmiş, bir kaç kişi soru sormuştu.

"Nihal Hanım, Deniz Bey'le aranızın açık olduğu söyleniyor, doğru mu?" Ben ironik bir şekilde gülümserken bir açıklama yapma gereği hissettim.

"Evet o gün farklı bir gece oldu. Her evlilikte olduğu gibi bizim de bir tartışmamız oldu. Şimdi bunu aşık ve her şey gayet iyi ilerliyor."

"Peki Deniz Bey eski nişanlısı ile görüntülendi, buna ne diyeceksiniz?"

"Beni kıskandırmaya çalıştı; ama ben çoktan dersimi almıştım. Deniz ve onun arasında bir şey olmayacağını biliyorum. Şu anda sadece bana ihtiyacı var. Yaralarını yeni sarıyorken, zor kapanan yaraları tekrar açmanın hayatını mahvedeceğinin farkında. O benimle nefes aldı ve ben olmadığım da boğulduğunu görebiliyorum. Bu yüzden yaşamak isteyecektir. Teşekkürler!" dedim ve tekrar gülümsedim.

"Biz teşekkür ederiz," cevabını aldıktan sonra yürümeye başladık.

"Nasıl konuştun öyle?"

"Artık yalan söylemeden ve ayrıntıya girmeden konuşmayı öğrendim galiba. Dediklerim doğru."

"Basınla aran bayağı iyi."

"Bilirsin şu kaçan ünlülere ne kadar kızdığımı. Sonuçta sen halka mâl olmuş biriysen, bunu da göze alman gerekir. Yok özel hayatım bilmem ne... Tabi filmini dizilerini tanıtırken hiç gıkları çıkar mı, çıkmaz tabi." Ben bunları söylerken, Nil bir yandan da gülüyordu.

Alışveriş merkezine girdik ve Ece'yi bulduk.

"Bakıyorum da çok şıksınız Nihal Hanım!"

“Kimin sayesinde?”

“Sahi kimin sayesinde?” dedikten sonra birbirimize sarıldık. Bu kızla sıcak bir ilişki kurmuştuk. Nil ve Ece’yi tanıştırdıktan sonra aklımdaki fikirleri Ece’ye anlattım. O da güzel olacağını düşünmüştü.

“Bence etek ve çorap sana çok yakışıyor. Bu konseptte çalışalım. Bu sene koyu renk rujlar çok moda ve bence siyah bir deri mont ile güzel bir kombin olur. Kesinlikle öyle yapmalıyız. Maskülen olmak sana yakışıyor, bunu da kullanabiliriz. Bir de takıyı patlattık mı tamamdır.

“Nihal pek takı sevmez.”

“Tatlım kısa etek de sevmiyordu; ama işte farkında her şeyin. Moda dergisine çıkmak onu yüreklendirmiş gözüküyor.”

“Hangi dergiye çıktın?”

“Adını tam hatırlamıyorum, ben sana fotoğraf çeker gönderirim.” Şu anda bunu derinlerine kadar inceleyecek olduğunu bildiğimden geçiştirmeye çalıştım.

“Şuraya girelim. İstedığımız çoğu şeyi buluruz.” Bu mağaza Açelya ile ilk geldiğimiz mağazaydı. Nil’in beni kışkandığı elbiseyi buradan almıştık. İçeriye girerken, her zamanki bir tanınmışlıkla bizi karşıladılar.

“Merhaba Nihal Hanım, Hanımefendi,” derken Nil sanki biraz bozulmuştu.

“Merhaba nasılsın?” diyerek sıcak bir tavır takındım. Ece çoktan askılara bakmaya başlamıştı bile. Eline aldığı birbirinden farklı etek ve pantolonların yanı sıra gömlek ve süveter tarzı kıyafetler de vardı.

“Tatlım bunlar sana olur. Yine de dene bakalım; ama çabuk ol, merak ediyorum.” Neyi ne ile giyeceğimi söyledikten sonra çoktan aksesuar reyonuna bakmaya başlamıştı. İlk parça bir pantolon ve gömlekten oluşuyordu. Üzerine ince siyah bir süveter de eklenmişti. Ben kabin-den çıkarken elime kısa deri eldivenleri verdi. Elime geçirdikten sonra bana beğenmiş bir şekilde baktı.

"Altına güzel taşlı bir bot aldık mı tamamdır." Gerçekten farklı ve sert bir hava katmıştı. O hanım hanımcık kız yoktu aynadaki yansımamda. Diğer kıyafetler de istediğimiz gibi olunca, fiyata bakmadan hepsini aldım ve eve göndermelerini rica ettim. Fiyata bakmadan gönlünce alış veriş yapmak dünyanın en güzel duygusuydu galiba.

"Koca parası yemek nasıl bir duygu?" Nil bana takılarak sormuştu.

"Paha biçilemez," dedikten sonra birlikte gülmüştük. Ayakkabı alışverişi biraz uzun sürmüştü; çünkü nerede yüksek topuk var onu seçip getiriyordu Ece. Ben bu çok yüksek dedikçe giyeceksin diye diretiyordu. Sonuçta işten anlayan oydu. Alışveriş merkezinden çıkıp aşırı pahalı bir güzellik salonuna gittim. Sonuçta saçım kimyasal bir işlem görecekti değil mi? Onları daha kötü yapmak istemezdim.

Kuaföre istediğim rengi gösterdikten sonra saçlarımın uçlarına boyayı sürmeye başladı. İşte o anda farklı biri olacağımı anladım. Belki de yirmi iki yıllık hayatımdaki en büyük değişimlerden biriydi bana göre. Altı üstü saç boyatmak olabilirdi; ama bu zamana kadar buna cesaret gösterememiştim. Saçlarımın uçlarını boyadıktan sonra bir müddet bekledik. Buraya gelmişken ne kadar bakım varsa yaptıracaktım. Nil de saçlarındaki kırıkları aldır-mış ve saçımın nasıl olacağını merak etmeye başlamıştı.

"Ece ne istersen yaptırabilirsin."

"Olmaz Nihal burası çok pahalı."

"Saçmalama benim için o kadar uğraşıyorsun. Ben ciddiylim." Bunun ne demek olduğunu en iyi ben bilirdim. Nil çıkıp çıkıp giderdi evden ve beni böyle yerlere götürmeyi teklif etmezdi. Belki sırf bu yüzdendi bile-miyordum; ama ben Ece'ye bu duyguyu yaşatmamaya kararlıydım.

"Hadi bak yoksa seni döverim," dedim yalancıkdan bir sinirle.

"Gazetelere manşet olmayı sevdiğin galiba."

"Aslında bunu sana değil; ama o Nazenin sürtüğüne bir gün yapacağım."

"Gerçekten ciddisin."

"Evet ciddiym. Deniz'in peşini bıraksaydı, belki Deniz'in bana bağlanması daha kolay olurdu. Onu ne denli kırdığını kendi gözlerimle gördüm."

"Hemen de yumuşadın." Nil alaycı bir tavırla söylemişti.

"Yumuşamak falan yok. Sadece bir gerçeği dile getirdim."

"Nihal onu gerçekten seviyorsun sen."

"Ne yapayım, onu seviyorum; ama süründürmeden asla onu affetmeyeceğim. Ben nasıl onu etkilemek için her yolu denediysem, o da deneyecek."

"Yandı desene."

"Neden?" diye sordu Ece.

"Çünkü Nihal her şeyi kolay kolay beğenmez de ondan."

"Haklı," dedim.

Saçım yıkarırken, gerçekten çok heyecanlanmışım. Havluyu açıp aynanın karşısına geçtiğimde bir şok yaşadım. Sadece uçlara sürülen bir boya bu kadar etkili olabilir miydi? Gerçekten çok beğenmişim. Kuaföre teşekkür ederken üçümüzün de saç bakımı yaptıracağını söyledim. Cilt bakımı da yaptırdıktan sonra manikür ve pedikür de yaptırmaya karar verdim. O işlemler de bittikten sonra tırnaklarıma bordo oje sürdürdüm. O kadar hoşuma gitmişti ki yol boyunca resmen tırnaklarımı incelemiştim. Nil önce Ece'yi sonra da beni eve bıraktı. Akşam yemeğine yetişmişim. Saçlarımı çok beğenmişlerdi. Kuaför bir de maşa yapmış saçlarım da uzun olunca şelale gibi sırtıma dökülmüştü.

Bir tek Deniz'in sesi çıkmamıştı. Yemekten sonra odaya çıktım. Gelen paketleri giyinme odama taşıdım. Onları yıkmaya göndermeliydim. Hepsini ayırdım ve Fat-

ma teyzeye verdim. Bu gece elimde olacağını söylemişti. Şu kurutma makinesi bugün çok işime yarayacaktı. Yarın yeni tarzımla yeni bir Nihal olarak okula gidecektim. Ben tekrar odaya çıktıktan sonra bana memnun olmayan bakışlar atmaya sürdürdü. Elinde yine bir kitap vardı.

Mutluluk Yolu: Bertrand Russell

Çok ünlü bir kitaptı; ama ben okumamıştım. Şu anki durumumuzla çok manidardı aslında. Mutluluk denen bir şey kalmamıştı çünkü. Bakışlarını görmezden geldim; ama o beni şaşırtarak konuşmaya başladı.

"Güzel olduğunu mu sanıyorsun?" Bu ne demekti şimdi?

"Sana göre güzel olmayabilirim; ama kendime göre oldukça güzel hissediyorum."

"Ben saçlarını kastettim. Bütün büyüsünü bozmuşsun." Saçlarımın büyüğü mü vardı? Bundan benim neden haberim yoktu?

"Biz basit kızların yapabilecekleri oldukça sınırlıdır. Biz ancak bu şekilde kendimizi aşabiliyoruz."

"Beni pişman edeceksin değil mi? Tüm istediğin bu."

"Keşke pişman kelimesi o kelimeyi tamamlasa. Bunu tamamlayacak bir kelime bile yok. Sen sadece beni üz-mek istedin; ama karşılığında kendinden de ödün verdin. Eğer bir kişi kendinden ödün veriyorsa, ondan uzaklaşmak gerekir."

"Senin gibi mi yani? Şu saçına bir bak. Giyinişine, sürdüğün rujlara... Bu gerçekten sen misin?"

"Ben sadece hayatımda bir değişiklik yapmak istedim."

"Levent de bu değişikliklere giriyor mu?" Sesini yükseltmişti.

"O seni mutlu ediyor mu? Söyle! Artık benim yerime onu mu tercih edeceksin? Sen de onun gibi beni aldatacak mısın?" Bu söz öyle acıyla söylenmişti ki şu an onu affedebilirdim.

35. Bölüm

DENİZ'DEN

En büyük korkusu benim onu sevmeyeceğim düşüncesi idi. Benim en büyük korkum ise tekrardan bir boşluğa düşmektir. Onu anlıyordum, sonuçta her kadın sevilmek isterdi. Onu neden sevmediğimi düşündüren neydi acaba? Davranışlarım mıydı? Bunu hemen ele miştim; çünkü gerçekten ona ilgiyle davrandığımı düşünüyordum. Belki eskisi kadar olmasa da bir kadına değer vermiştim.

Bu yıkımdan sonra bir karar almıştım. Herkese hak ettiği şekilde davranacaktım. Bunu genelde başaramadım ve daha da sert bir tavır almıştım. Sanki bütün kadınlar Nazenin'den farksızdı. Hepsinin böyle olmadığını bilsem de aklımda hep bir şüphe kalıyordu. Babam beni Nihal'le evlendirene kadar Meral onu kullandığını bilse de sesini çıkarmamıştı. Böyle bir kadınla neden işim olmuştu, bilmiyordum. Aslında o sadece bir maskeydi. Arkasına sığınabileceğim bir maske...

Onun da çıkarıcı olması düşüncemi değiştirmemiş, aksine doğrulamıştı. Bazen tek düşüncem iyi ki Meral beni o gece o şekilde kullanmış oluyordu. Bu şekilde o boşluktan bir çıkış kapısı bulmama ve bir bakımdan babama yardım etmişti. O zaten benim böyle bir hata yapacağımı biliyordu. Beni sindirebileceğini de biliyordu. Ne var ki ben çok daha farklı bir kız beklemiştim.

Yaşıma daha uygun olgun, beni bir şekilde çevirebilecek bir kız hayal etmişim.

Nihal ise bambaşkaydı. Bu kız tek kelimeyle babamın hayalindeki gelin adayıydı. Bense daha çok bana uyacak birini bulduğunu, yani benim kendi zevkime göre birini bulduğunu düşünmüştüm. Onun bunu neden kabul ettiğini bulamamıştım. Bu kızın para ve şöhret sevdası olmadığını kendim görmüştüm. Bu kız beni çocuksu bir istekle istemişti ilk zaman. Kafa yapımız da uyuşunca bana olan hisleri sevgiye dönüşmüştü. Tek teorim buydu.

Ona ümit vermek istemiştım; çünkü bunu ben de istiyordum. Ona bir şekilde bağlanmıştım. Farklıydı ve bu farklılıkları hoşuma gitmişti. Modern bir kızla geçmişteki annelerin bir kopyası gibiydi âdeta. İki neslin birleşimi gibiydi. Öğrenme hevesini takdir ediyordum. Gelecekte iyi bir hekim olacaktı. Bundan emindim.

Kafam çok karışık. Zihnimi susturmanın yolunu onu yorarak bulmuştum. Sürekli okuyarak onu farklı düşüncelere yönlendiriyordum. Felsefe, düşünme sanatıydı bana göre. O devirdeki insanlara öğrenme hevesi ve birbirleriyle yarışları takdire şayan, mükemmel bir şeydi. Okuduğum bir şey dikkatimi çekmişti.

Bilişsel terapinin öncüsü olan Sokrates'in gelenekleri kafa yapımı artık değiştirebileceğimi söylüyordu. Düşüncelerine katılmamak elde değildi. Bu zamana kadar felsefe okumadığıma kızmıştım. Bu kitapları okudukça çoğu şeyin boş olduğunu öğreniyordum.

1- İnsanlar kendini bilebilir. Aklımızı kullanarak bilinç dışı inanç ve değerlerimizi inceleyebiliriz. Bilinç dışında kasıt acaba bilinç altı mıydı, bu tartışılabilirdi.

2-İnsanlar kendilerini değiştirebilir. Aklımızı kullanarak inançlarımızı değiştirebiliriz. Bu duygularımızı da değiştirecektir; çünkü duygularımız inançları izler. Bu madde beni anlatıyordu resmen. Bunun hiç de kolay olmayacağını söy-

lemişti. Kalıp yıkmak her zaman zor bir olguydu. Benim yapacağımı da buydu. Düşüncelerimi değiştirecek, o inandığım kalıpları yıkacaktım. Böylelikle duygularımı da değişecekti.

3- İnsanlar bilinçli bir şekilde yeni düşünme, hissetme ve davranış alışkanlıkları edinebilirler. Bu maddeyle de bunun bir alışkanlık biçimi hâline geleceğini düşünüyordu.

4-Bir yaşama biçimi olarak felsefenin yolundan gidersek çok daha gelişkin hayatlar sürebiliriz. *

Yapmam gereken buydu. Bu sabır gerektiren, aynı zamanda yorucu bir işti. Ona, bana güvenmesini söylemişim. Nitekim o bana bağlandıkça daha da talepkâr olmuştu doğal olarak. Yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Biliyordum, zamanla bunu yapacaktım. Belki o bunun farkında değildi; ama ondan hoşlanmaya başlamışım. İlk başta tensel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Onunla birlikte olduğum gece benim açımdan olağanüstü geçmişti. Onun da bundan hoşlandığını, onu mutlu ettiğimi görmüştüm.

İşte o an tek istediğimin; bütün yaşamımı bu şekilde geçirmek, onu mutlu etmeye adanmak olduğunu anlamışım. Çünkü o mutlu olunca ben de mutlu olmuşum. Bunu içimdeki vicdanla karıştırıyor olabilir miydim diye çok kafa yormuştum. Onun beni sevmesi ve ona o şekilde karşılık verememek beni kötü mü hissettiriyordu? Onu mutlu ettiğimde az da olsa vicdanımı mı tatmin etmişim? Bunun cevabı koca bir hayırdı.

Bu duygu ve Nazenin'le aramızda geçenler çok farklıydı. Belki de ona âşık değildim. Bu sadece benim için bir takıntıydı belki de. Her şeye sahiptim. İyi bir mesleğim vardı. Kadınlar tarafından beğenilen bir erkektim. Tek eksikim güzel bir kadın değil miydi? İşte bu boşluğu Nazenin doldurmuştu. Güzeldi, her girdiği ortamda kabul görüyordu. Benim için harika bir seçenektir. Bunu hiç bu açıdan düşünmemişim. Anılarımı düşündükçe

* Yaşam Koçum Aristo kitabından alıntıdır.

mantıklı gelmeye başlamıştı. O zaman hayatımda sakinlik yoktu. Ona baktığımda huzur görüyor muydum? Tek gördüğüm güzel bir yüzdü. Belki beni kandıran unsur buydu.

İşte tam burada bir yol ayrımındaydım. Nihal beni mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu. Çabası ve yanında duyduğum huzur, ona daha da bağlanmamı sağlamıştı. O gün onunla baş başa kalıp farklı bir şeyler yapmak istemiştım. İstediğime ulaşmış ve hakkında bir çok şey öğrenmişim. Mesela iflah olmaz bir romantikti. Okuduğu kitaplar hep bunun üzerine olduğunu düşündürmüştü bana. Film izlemeyi seviyor ve kendini kaptırıyordu. O filmi ben sevmezdim; çünkü mutlu bir sonu yoktu.

O ise sanki ilk defa izlermiş gibi kendini kaptırmıştı. Aştan başka araya giren o kadar şey vardı ki. Bu filmde de öyle olmuştu. Nicholas Sparks sevmemin en büyük özelliği kitaplarında mutlu yaşlı çift kullanmasıydı. O çiftler hayatlarının sonuna kadar birbirlerinden kopmamış, sanki taze âşıklar gibi birbirlerini ilk günkü gibi sevmişlerdi.

Filmin sonunda ağlarken kıyamamışım. Boşa olduğunu bilse de anlık duygularını yaşamayı biliyordu. Bunun haksızlık olduğunu söylüyordu. Aşk belki de onun için çocuklardan önemliydi; çünkü kadının çocuğunun, sevdiği adam tarafından kurtulduğunu öğrenmesi ve adamın bunun için hayatında olması, Nihal'i üzen en büyük unsurdur. Bu da aklıma şu soruyu getirmişti. Kötü yönünden bakmaya çalışmışım. Günün birinde sadece birbirimize olan saygımız ve birbirimize verdiğimiz değer devam etse ve biz de çocuk sahibi olsak, yine düşüncesi böyle olur muydu?

Filmdeki kadın âşığıyla bir türlü kavuşamamış ve başka bir adamla evlenmişti. O adamdan da iki çocuğu olmuştu. Kadın adamı sevmiyordu. Nihal'in düşünce-

sine katılmıştım ilk başta. Sonuçta bir çocuk onları yeterince birleştirmiyorsa, ikincisini yapmanın bir anlamı yoktu. Çocuklar da bundan çok etkileniyordu. Bunu ona sorduğumda aşırı bir tepki göstermişti. Daha beni dinlemeden yargılamıştı. Üstüne bir de güzel bir tokat yemiştim. Bunu hak edecek ne yaptım ki diye düşünürken çekip gitmişti. Özür bile dilemiştim; ama dinlememişti.

Onu asla kullandığım falan yoktu. Şu an tek istediğim onu mutlu etmeye çalışmaktı; ama sabırsız olduğumu bana göstermişti. "*Kötü düşünceler kafanda kalsın.*" demişti. Zaten bütün kötü düşünceler kafamda bir cevap aramıyor muydu? Beni anlamıyordu; çünkü beni çok istiyordu. Aramızda bir aşk olmasını gerçekten çok istiyordu. Onu aramadan önce sakinleşmesini beklemeliydim. Çabuk sinirleniyordu.

Umutsuzluk üzerime çökmüştü. Acaba ondan hoşlandığımı ona söylemeli miydim? Bu onu az da olsa tatmin eder miydi? Bir şekilde bilmesini sağlamalıydim. Boş oturmak aklımın tekrar kötü düşüncelere gömülmesini sağlıyordu. Ben de çantamdaki zarflardan birini çıkarıp sınav kâğıtlarını okumaya başladım. Kâğıtlar teker teker biterken saatin ilerlediğini gördüm. Onu aradım; ama açmadı. Üst üste aramaya devam ettim, yine cevap yoktu. Telefonu elime aldım. Belki arkadaşlarıyla bir yere gitmiş olabileceği aklıma gelmişti; çünkü az önce arkadaşları Nil yer bildiriminde bulunmuştu. Aşağıya inerken bir anda ekranda gördüğüm resimle deliye döndüm.

Levent'le ne işi vardı? Ondan hoşlanmadığımı ona açık bir şekilde söylemişim. O ağlayan kız şimdi fotoğrafta gülümsüyordu. Kızgınlık bütün damarlarıma yayılmıştı. Bu fotoğraf tam bir saat önce atılmıştı. Madem o benim telefonlarımı açmıyordu, ben de mesaj atardım o hâlde. Mesajı attığımda çok geçmeden cevap gelmişti. Ne demekti "*Seni ilgilendirmez.*" Ne demeye çalışıyordu bu kız? Ben onun için kendimden farklı bir adam yarat-

maya çabalarken, onun bu yazdığı cümle âdeta beni çıldırtmıştı. Cevabını yazarken sinirle cevabını bekledim. “Çok mu merak ettin?” Bir de ondan hoşlandığını ima etmişti. Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Hemen oturduğum koltuktan kalkıp anahtarı alarak evden çıkmıştım. Yoldan bir taksi çevirdikten sonra sanki zaman geçmek bilmemişti.

Eve gelip odaya girdiğimde, uyuduğunu gördüm. İstedliğini başarmış ve beni çıldırtmıştı. Öylece masum uyurken sanki kızgınlığım geçer gibi olmuştu. Bir müddet sonra uyandı ve beni gördü. Yüz ifadesini görmem tekrar kızmama neden olmuştu. Sanki onun için bir şey ifade etmiyordum. Ben de ona hesap sormaya karar verdim.

Aldığım cevap, attığı tokattan daha çok canımı acıtmıştı. Ona hiçbir şey hissettirememiş miydim? Ben hassas bir deney yapıyordum kendimde ve bundan haberi bile yoktu. Ne hissettiğimi umursamıyordu. Benim açımdan bir kez olsun bakmamıştı. Ben ona anlayış göstermeye çalışmıştım. Birden yüzü farklılaştı ve ağlamaya başladı. Bu kendimi kötü hissettirmişti. Onu üzmem istemiyordum. Söylediği sözler beni delip geçmişti. Kendini sürekli küçük görüyordu. Buna sebep olan ben miydim?

Bir neden arıyordu. Ona nedenini defalarca söylememiş miydim? Bana güvenmesini söylemiştim. Başka çaresi yoktu; ama bunu reddediyor ve suçu kendi dış görünüşünde arıyordu. Bu benim en nefret ettiğim özelliklerden biriydi. Kendine güvenmeyen kişi ne olduğunu da bilmezdi ki, Nihal bunun canlı bir kanıtıydı. Neler yapabileceğinin farkında değildi çünkü. Bir de mutlu musun diye soruyordu? Ben onu asla üzmem istememiştim; ama kendimi de ona aşağılatacak değildim.

Çok sinirliydim, hem de çok. Bütün her şeyi bir anda yıkmıştı. Mantık ve kızgınlık kafamda yarışırken kaza-

nan kızgınlık olmuştu. Bu sözleri söylemek istemezdim; ama ağzımdan çıkmıştı bir kere. Basit kız terimi onun kendine olan güvensizliğinden ortaya çıkmıştı. Onun istediği de buydu. Kazanamadığını görmek istiyordu sanki. Ben de ona duymak istediği şeyleri söyledim. Levent'le o fotoğrafı koymasaydı, kendini benim karşımda küçük gördüğünü söylemeseydi bu gece ondan hoşlanmaya başladığımı söyleyecektim.

KAKTİUS TEAM

36. Bölüm

"Sen de onun gibi beni aldatacak mısın?" Bu söz öyle acıyla söylenmişti ki şu an onu affedebilirdim. Gözleri, ona karşı koymuş olduğum zırhı delip geçiyordu. Daha fazla yüzüne bakamadım ve bakışlarımı yere çevirdim. Beni tanımıyor muydu da böyle düşünceler geliyordu aklına? Tanımıyordu tabi ki...

"Saçmalama Deniz! Ben böyle bir şey yapmaya cesaret bile edemem. Hem ben o gün üzgün olduğum için benimle konuşmak istedi. Sadece konuştuk tamam mı? Hatta bana seni bile savundu. Daha ne istiyorsun?"

"Onunla çok takılmamanı."

"Ben de bir şey isteyebilir miyim o zaman?"

"İsteyebilirsin."

"Sanki senden izin alacakmışım gibi. Neden o kadınla o gece birlikteydin? Bir de sana güvenmemi istiyorsun."

"Bu sadece bir tesadüftü. Geçmişin küçük bir intikamı diyebilirsin buna. Sana çok kızmıştım. Kafamı dağıtmaktı tek istediğim. Artık bunalmıştım. Bir çıkış aradım kendimce. Tek istediğim; bir iki bir şey içip kafamı bulanıklaştırmak, kendimi sakinleştirmekti. Sonra o beni buldu. Konuşmak istedi. Konuştu da; ama onu dinlemedim. Bir an yüzüne baktım ve yüzündeki umudu gördüm. Tıpkı benim, beni aldattığının yalan olduğunu söylemesini beklediğim gibiydi yüzü. İşte o an ona bir ders vermek istedim. İçeride fotoğraf çektikleri aklıma bile gelmedi. Sadece dans edelim dedim. O kadar mut-

lu olmuştu ki. Sanki kazandığını düşünüyordu. Ve ona gerçekleri tekrar hatırlatıp, ittim. Onun yüzündeki acı çok hoşuma gitmişti. "

"Ne yani beni kıskandırmak için yapmadın mı?"

"Hayır Nihal, sadece kendim için yaptım. Hiç de pişman değilim."

"Peki ya ben? Beni hiç düşünmedin mi? Ne hissedeceğimi, beni üzeceğini..."

"Fotoğraf çektiklerini bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Bunu sana açıklayacaktım nasıl olsa; ama hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Bir kere ben eve geldiğimde sen yoktun. Benim yüzümden o hâle geldiğini gördüğümde bunu hak etmediğini düşündüm. Tek sebebi ben olmayışım biraz içimi rahatlatmıştı."

"Beni çok üzdün. Seni affetmeyeceğim. Beni de düşünmen gerekirdi. Zaten o fahişe her yerde karşıma çıkıyor. Fotoğraf çekmeseler bile onun bana hemen yetiştireceğinden eminim."

"Merak etme, artık ona aramızda bir şey olmayacağını söyledim. Bilmek istersin belki. Benim sadece seninle geleceğim olabilir, bunu ona da söyledim."

"Vazgeçmeyecek... Özellikle sen beni bir gram sevmek."

"Sana çok sinirlenmişim çünkü. Senin duymak istediğin buydu. Kaybetmeyi bekliyordun Nihal. Sen kendine bile güvenmiyorsun. Başkalarına nasıl güven vereceksin. Bana nasıl vereceksin? Senin duyguların geçici bir heves bile olabilir. Daha önce hiç erkek arkadaşın bile olmamış. Bu senin hayatında ilk defa yaşadığın bir duygu. Belki de bunun heyecanına kapıldın. Bir gün karşına biri çıkarsa ve seni gerçekten kendine âşık ederse o zaman ben ne yapacağım? "

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum. Demiştin ya bazen cümleler gerekmez, hissettirir diye. Şimdi aynen bu durumdayız.

Sen beni gerçekten sevseydin bütün kusurlarımla severdin. Her şeyi sineye çekebilirdin. İlk önce bana ne düşündüğümü sorabilirdin. Farklı şeyler yaşıyorsun, aklın havada. Gerçekleri göremiyorsun. Şuan bile aklın çok karıştı."

Haklıydı, aklım gerçekten karışmıştı. Onu sevdiğime inanmıyordu. Sandığımdan çok daha fazla bağlılık istiyordu. En önemlisi de beni kışkandırmak için yapmamıştı bunu. Ona inanmışım; çünkü bu zamana kadar bana asla yalan söylememişti. Onun belki de en sevdiğim özelliği idi. Gerçekler acı olsa bile dürüstlüğünden bir şey kaybetmiyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Gerçekten dediği gibi sadece ondan hoşlanıyor muydum? Bu fiziksel bir şey miydi? Dış görünüşü müydü beni etkileyen? Her şeyi bilmek zorunda mıydı sanki?

"Nihal sen kendine güvenmezsen, beni asla kazanamazsın. Bu yüzden sana basit bir kız dedim; çünkü en kolay yol bu, hemen pes etmek. Bir insan kendine güveni sayesinde bir yere gelir. Sen yapabileceklerinin farkında bile değilsin. İsteklerin için savaşmıyorsun. Bu hayatta en büyük isteğin ne peki?"

"Lanet olasıca sensin işte. Anlamıyor musun? Sana bunu göstereceğim. Sen de bunu göreceksin. İşte seninle o zaman konuşacağız."

"Bunu benim için değil kendin için yapacaksın." Daha fazla onunla konuşmak istemedim. Ona basit kız ne demekmiş gösterecektim. Yok kendime güvenmiyorum muşum, savaşmıyor muşum. Sanki o savaşıyor muydu? Benim için savaşmıyordu. O da beni kusurlarımla kabul etmiyordu. Zaten beni sevmediğini söylemişti değil mi? Neden hâlâ onu istememi istiyordu o zaman?

Bütün gün alışveriş, kuaför derken yorulmuştum. Erken yatmaya karar versem de kafam düşüncelerle doluydu. Pijamalarımı giydim ve kendimi yumuşak yatağa attım. O ise kitabını okumaya devam ediyordu.

Onu izledim. Bir şeye odaklanmışken, o kadar yakışıklı görünüyordu ki! Hele kaşlarını çatınca. Onu güzel kılan, farklı bir yakışıklılığı olmasıydı. Küçükken hep sarışın mavi gözlü olanların güzel olduğunu düşünmüştüm. Sanki onlar ayrıcalıklıydı, biz ise sıradan. Sokakta on kişiden sekizi esmerdi. İnsan büyüdükçe kendindeki güzelliği keşfediyordu.

Sağa sola derken uyuyamamıştım. Gözlerim kapalıydı; ama hâlâ içim geçmemişti. En sonunda o da yatağa geldi. Sıcaklığı hemen fark ediliyordu. Sanki evliliğimizin ilk gecesı gibi birbirini tanımayan iki yabancıya dönüşmüştük. Bunu sevmemiştım. Yine de onu bezdirmeye kararlıydım.

Sabah hiç üşenmeden erken kalkıp giyinme odama gittim. Fatma teyze sağ olsun kıyafetleri yetiştirmişti. Saçlarımı taradım ve maşa yapmaya karar verdim. Uzun olunca ve saçlarımın ucundaki boya da parlak olunca çok güzel bir görüntü oluşuyordu. İlk başta kıyafetlerimi giydim. Siyah bir büstiyer, altına sanki bacağımda jartiyer varmış gibi deseni olan bir çorap, kısa bir etek giydim. Maşa ısırınca saçımı tutamlara ayırıp tek tek maşaya sardım. Biraz uzun sürmüştü; ama çok güzel olmuştu.

Dün aldığımız aksesuarlardan siyah boncuklu bir kolye taktım. Elime de yarım deri eldivenleri giydim. Sıra makyaja geldiğinde, gözlerime hafif bir makyaj uyguladım. Çantamdaki en koyu bordo olan Mac marka rujı alıp dikkatlice sürdüm. Aynaya baktığımda ben bile inanmadım. Şahane görünüyordum. Ece'ye kesinlikle ikramiye vermeliydim. Üzerime deri ceketı geçirip gözümde de gözlüğü takınca daha da bir havalı olmuştu. Topuklu botlarla kesinlikle bir bütün olmuşum.

Gucci parfümü defalarca üzerime sıktım. Kalıcı bir parfümdü; ama parası da bayağı güzeldi. Gözlüğü çıkarıp çantama koydum. Mutlaka arabada o gözlüğü taka-

caktım. Odaya girerken ayakkabılarının çıkardığı sese bayılmıştım. İşte hayalimdeki kadın kesinlikle buydu. O da hazırlanmıştı. Beni görünce küçük çaplı bir şok yaşadı.

"Hadi neyse hâline acıdım. Bugün sen de benimle gel," dedim.

"Demek özgüvenini böyle sağlayacaksın."

"Aslında sadece olmak istediğim kadın olmak istiyordum."

"Dene bakalım. Denemekten zarar gelmez."

Aşağıya inip kahvaltı masasındaki yerimizi almıştık. Yeni tarzıma Nehir bayılmıştı. Ona Ece'den bahsetmiştim ve onları tanıştırma sözü vermiştim.

Yemek bittiğinde Haluk baba bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Heyecanla beklerken, dışarıya çıkardı bizi. Yoksa yeni bir araba mı almıştı? Garajın kapısı açıldı ve kırmızı bir spor araba görüş alanımıza girdi. İnanamıyordum bu bir Audi R8'di. Hayır çok daha fazlasıydı. Bir de V10 eki vardı. Haluk baba anahtarı bana uzattığında, çekimserdim.

"Haluk baba, bu çok pahalı bir hediye."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım; ama bu sanki rüşvet gibi geldi bana."

"Teşvik primi diyebilirsin."

"Kabul etmezsem," der demez öyle kızgın baktı ki bana.

"Dikkatli kullan," dedi ve anahtarı tekrar uzattı.

"Bu olmadı ama..."

"Nihal, Deniz sana söylemedi mi? En nefret ettiğim şey aldığım hediyelerin kabul edilmemesi. İstersen sana o yüzümü göstermeyeyim kızım. Sen de uzatmadan kabul et." Arabanın kapısını açarken kendimi kötü hissettim. Deniz ise yan koltuğa oturup, "Benim arabamdan bile güzel," dedi.

"Yazık daha üç ayın var."

“Merak etme o da önceki üç ay gibi çabucak geçecek.”

Arabayı çalıştırmadan önce gözlüğümü taktım. Tıpkı filmlerdeki gibiydi. Anahtarı çevirdikten sonra arabanın motorunun sesi bile başkaydı. Okul bahçesine giriş yaparken etraf bayağı kalabalıktı. Uygun yer bulup arabayı park ettim. Sanki şu an bir filmin içindeydim. Üstelik havalı bir şarkı çalıyordu. Arabamın kapısını açıp topuklu ayakkabılarımla ayağım yere değerken doğruldum ve arabadan indim. Deniz çoktan inmişti bile. Kapısını kapatıp kolumu savurdum ve arkamı dönerek omzumun üzerinden anahtarıyla kapıları kilitledim. Herkes bana bakıyordu. Deniz’le yan yana yürürken, ayakkabılarımın tok sesi bile kararlılığımı gösteriyordu.

Saçlarımın omzuma dökülmesi için kafamı sağa sola savurdum. Gözlüğün flu camından Nevin ve arkadaşlarını gördüm. Onlar da şaşkınlardı. Onlara parmaklarımı hareket ettirerek selam verdim. Onlar da gülümseyerek bana karşılık verdiler. İçeriye girdiğimizde, ayakkabılarımın sesi koridor boyunca yankılanmaya devam etti. Deniz’in dersi olduğu için benden önce ayrıldı. Sarılırken kulağıma bir şeyler söylemeyi de ihmal etmedi.

“Aferin, okulun popüler kızı olmayı başardın,” demişti.

“Baban sağ olsun,” diyerek karşılık verdiğimde, yüzüme imalı imalı bakıp gitti.

Kararlı bir şekilde yürürken sınıfın kapısında Naci ve arkadaşlarını gördüm. “Günaydın!” derken, hepsinin gözleri yerinden oynamıştı. İçimden katıla katıla gülmek gelse de onları umursamadan sınıfa girdim.

Ders bittikten sonra diğer dersin hocası bir öğrenciyle haber göndermişti. Acil bir ameliyatı çıktığı için derse giremeyecekti. Bunun anlamı iki saatlik bir boşluktu. Ne yapacağımı bilemedim. Herkes bir kafeye gidip oturmayı planladı; ama şu an canım o sıkıcılığı kaldırmak istemiyordu. Ben de benimkinin yanına gitmeye karar

verdim. Dersi çoktan bitmiş olmalıydı. Okuldan çıkıp hastaneye girerken, hastaların çoğunun bakışı benim üzerimdeydi. Aldırmadan Deniz'in odasının önüne geldim. Her zamanki gibi doluydu. Ben sanki sıralarını çalmışım gibi bakıyorlardı.

Üzerimdeki beyaz önlük ve yaka kartımı görmüyorlar mıydı acaba? Kapıyı vurdum ve içeriye girdim. Beni gördüğünde şaşırmıştı.

"Dersim boş ve ben de belki bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm."

"Tamam, burada kalabilirsin."

Yanındaki sandalyeye oturdum. Hasta, ben girdikten hemen sonra çıkmıştı. Onu incelerken siyah bol kazağın ona ne kadar yakıştığını fark ettim. İçinden görülen beyaz atletin boğazı, ona spor bir hava katmıştı. İçeriye giren hasta, orta yaşlı bir teyzeydi. Kadın elindeki EKG'yi Deniz'e uzattı.

"Ne şikâyetiniz var?" Kadın derdini anlatırken Deniz de EKG'yi inceliyordu. Küçükken o ritimlerin hep birbirine benzediğini düşünürdüm. Bundan nasıl bir anlam çıkardıklarını bulamazdım. Şimdi ise biliyordum.

"Kalbimin içinde sanki bir kuş var ve çırpınıyor. Bazen çok hızlı atıyor, sanki duracakmış gibi."

"Anladım. Peki, ne kadar zamandır bu şekilde hissediyorsunuz?"

"İki üç hafta oluyor."

"Ağrı oluyor mu?"

"Hayır ağrı yok."

"Hareketliyken mi oluyor yoksa otururken mi?"

"Aslında her ikisi."

"Ne kadar sürüyor dakikalarca mı yoksa saniyeler mi?"

"Bir on yirmi saniye olup geçiyor."

"Son olarak bu ani başlayan bir şey mi yoksa yavaş başlayıp hızlanıyor mu?"

"Aniden başlıyor."

"Ailende kalp hastası var mı?"

"Evet var." Sekretere bakıp konuşmaya başladı.

"Ön tanı aritmi diyelim. Teyzecim şuraya uzan ve göğsünü aç sonra sol tarafa dön." Kadının anlattıkları herkesin zaman zaman karşılaştığı bir olaydı. Emin olmak için bir de ekokardiyagramla bakmak istemişti.

Kadın, dediklerini yerine getirdikten sonra eline eldiven giyip kadının yanına gitti ve jeli göğsüne sıkıp aletin başını göğüs arasından sol tarafa doğru kaydırarak sekretere değerleri söyledi. İnceleme bittikten sonra elindeki naylon eldiveni çıkarttı. Kadına jeli silmesi için kâğıt havlu uzattı. Kadın toparlandıktan sonra ona bilgi vermeye başladı.

"Korkulacak bir şey yok. Şu an her şey normal gözükyor. Bunu tetikleyen bir şey vardır mutlaka. Üzüntü ve stres olabilir. Fazla tüketilen kafein miktarı da neden olabilir."

"Kahve içmeyi severim."

"O zaman bunu azaltacaksın. Sana bir tane ilaç yazacağım. Bir kutu kullan bakalım. Bittikten sonra tekrar gel yine bir değerlendirelim; ama rahatlayacağını düşünüyorum." Sekretere ilacı ve kullanım şeklini söyledikten sonra çıkan reçeteyi alıp imzalayarak kadına verdi.

"Geçmiş olsun."

"Sağ ol evladım," dedikten sonra kadın çıktı.

"Gelecekteki hâlin," dedim imalı imalı.

"Neden?"

"Sen de çok kahve içiyorsun da ondan."

"Merak etme kendimi tedavi ederim. Ayrıca ben katkısız bir kahve içiyorum. Bu çok zararlı değil."

Kapı tekrar açılırken yüzüne bir gülümseme geldi.

"Bakın kimler gelmiş," dediğinde kapıdaki kız çocuğu utanarak gülümsedi. Annesiyle yanımıza geldikten sonra annesi karşımdaki koltuğa oturdu.

"Nasıl oldun bakalım?"

"Çok daha iyi, gerçekten çok teşekkür ederim." Annesi Deniz'e minnetle bakıp söylemişti bu cümleyi.

"Bu benim görevim. İştahı ve tuvalet sorunu nasıl oldu?"

"Düzeldi, bulantıları da çok azaldı."

"Gayet iyi sonuç vermiş. Gel kalbine tekrar bakalım." Küçük kız yatağa yatarken ona yardım etti. Kız alışkın olduğundan ne yapması gerektiğini biliyordu. Söylediklerine bakılırsa bu küçük kızda kalp yetmezliği vardı. İlerlemeyi durdurmuş görünüyordu. Belki tamamen ortadan kalkabilirdi.

"Kalbimi tekrar mı göreceğim." Küçük kız meraklı bir biçimde sorunca Deniz, "Evet," cevabını vererek monitörü küçük kıza doğru çevirdi. Odayı kaplayan kalp atış sesi küçük kıızı heyecanlandırmıştı.

"Görüyor musun? Heyecanlandığın için hızlı atmaya başladı."

"Ben hızlı atsın istemiyorum. Çok korkuyorum o zaman."

"Korkmanı gerektirecek bir şey yok ki. O da senin gibi hareketli ve güçlü. Tamam mı? Korkmak yok." Küçük kız başını sallarken, annesi yanına gelmiş, jeli kızın göğsünden temizliyordu. Deniz tekrar yerine oturup bana anlatmaya başladı.

"Doktorlardan çok korkuyordu ilk geldiğinde."

"Bu korkusunu yenmesine yardımcı olmuşsun."

"Biraz öyle oldu," dedi ve bana gülümsedi. Kadın, aramızdaki samimiyeti fark edip, "Sizin asistanınız mı?" diye sordu.

"Hayır öğrencim. Aynı zamanda eşim olur kendisi," deyince, kadın küçük çaplı bir şok yaşadı. Ben de ona açıklama gereği duydum.

"Yaşımı göstermiyorum maalesef."

"Anladım."

"Maşallah o çok tatlı." Küçük kızı göstermiştim.

"Teşekkür ederim. Allah size de nasip eder inşallah," deyince, Deniz koca bir, "Amin," demişti. Kadına, küçük kızın gelişimini anlattı sonra.

"Şu an her şey istediğimiz gibi. İlaçları kullanmaya devam edelim. Tekrar yediklerine dikkat etmeye çalışın. Tuz ve şeker özellikle. Biz yine de bir rutin kan testi isteyelim."

"Bu biraz zor olacak. Hastaneyi yıkabilir."

"Artık korkmadığını söylemişti." Küçük kıza baktı.

"Şey... Birazcık korkuyorum." Küçük kız utanarak söylemişti.

"Bana söz vermiştin ama."

"Sözümü tutmaya çalışacağım."

"Tutmazsan çok üzülürüm." Küçük kız biraz daha utanmıştı.

"Hemogram, kreatinin, AST, ALT, TSH." Sekretere istediği kan tahlillerini söyledi. Küçük kız ve annesi git-tikten sonra telefon çaldı. Telefonu açıp, "Geliyorum," dedi.

"Beş dakika kadar servise çıkmam lazım." Sekretere açıklama yapmıştı. Ben de onunla birlikte çıktım.

"Servisteki hastanın nesi var?"

"Ciddi bir şey değil. Yine de kontrol etmem gerek."

Merdivenlerden çıkıp hastayı kontrol ederken onu dinliyordum. Birden biri kolumdan çekti. Arkamı döndüğümde, bu kişinin bizim sınıftaki Ebru olduğunu fark ettim.

"Biraz gelir misin?" Onunla birlikte odadan çıktık.

"Deniz Hoca sınav sonuçlarını ne zaman açıklayacak?" Daha açıklamamış mıydı? Ona kızgın olduğum için sisteme girip bakmamıştım. Bir yalan söylemem gerekiyordu. Sonuçta aramız limoni diyemezdim.

"Canım o daha alt sınıfların sınavlarını yeni bitirdi. Bir iki güne bizimkini de okur."

"Peki, notu kıt mı?"

"Maalesef," dedim yapmacık bir üzüntüyle.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, derste görüşürüz." Ben odaya yönelirken, Deniz de odadan çıkmıştı. Ebru gider gitmez, "Bizim kâğıtları okumadın mı hâlâ?" diye sordum.

"Hayır okumadım. Başka planlarım vardı; ama tutmadı. Bunu sende biliyorsun." Ne yani benim yüzümden mi okumamıştı?

"Sen de beni kızdırmıydın."

Aşağı inerken saatimi kontrol ettim. Dersin başlama-sına daha yarım saat vardı. Merdivenin son basamağında bir ses duyduk. Bir çocuk çığlığıydı bu. Bu ses bir anda anılarımı canlandırdı. Küçükken erkek kardeşim çabuk hastalandığı için çocuk ve doğum hastanesine çok giderdik. Orada koridorun sonunda bir oda vardı. O odaya giren bütün çocuklar ağlayarak çıkardı. O oda gözümde korkunun simgesiydi. Oradan geçerken annelerinin kucağında ağlayıp çırpınan çocuklar vardı. Kan alan kişi gözümde zalimin tekiydi. Burnuma sanki o gün kokan alkol kokusu gelmişti.

Deniz'in yüzü kızgın bir ifade aldı. Bu hâli o kadar seksi-ydi ki bir an ne olduğunu unutmuştum. Kan alma odasına hızla girerken onu takip ettim.

"Ne oluyor burada?" Sesini duyan herkes dönüp bize baktı. Sağ tarafa baktığımda, ağlayan kız çocuğunun Deniz'in az önceki küçük hastası olduğunu gördüm. Yüzü o kadar masumdu ki. Annesinin yerinde olsam ne yapardım, bilemiyordum. Bu hâline hiç kıyamamıştım. Zaten küçücük yaşta sırtına kocaman bir yük binmişti.

Deniz, hemşirelerin yanına giderken onların bir ton azar yiyeceğini tahmin etmişim. Kızlara bakınca, daha yeni staja başlayan öğrenciler olduğunu gördüm. Deniz'e yol açarlarken, onun ilk işi küçük kıızı sakinleştirmek olmuştu. İlk başta kolundaki turnikeyi çözüp iç-

neyi çıkardı. Tüpe bakarken içindeki az miktardaki kan dikkatimi çekmişti. Elime alıp incelerken tüpte bir anormallik olduğunu gördüm.

"Tüpte bir sorun var." Deniz elimdeki tüpe baktıktan sonra kızlara sert bir bakış attı. Bu bakışı gören kızlardan biri açıklamaya başladı.

"Biz bozuk olduğunu fark edemedik." Deniz birden arkasını döndü ve koltuklarda oturan hemşireleri yüksek bir sesle azarlamaya başladı.

"Siz ne yapıyordunuz o arada? Tabi oturmakla meşguldünüz. Madem iş yapmayacaksınız şu kızlara bir şeyler öğretmeyi deneyebilirdiniz. Ben size oturmanın ne olduğunu öğreteceğim merak etmeyin."

"Deniz Hoca'm..."

"Kapa çenen! Bir de utanmadan konuşuyorsun." Bana döndü sonra.

"Nihal yeni tüp getirir misin?" Başımı salladım ve yeni barkod çıkaran sekreterden yeni barkodları alıp tüpe yapıştırdım. Küçük kızın adı Nur Sena'ydı. Tüpleri elimde tutarken, Deniz küçük kızı ikna etmeye çalışıyordu.

"Sana söz veriyorum canın yanmayacak. Bana güvenmiyor musun?" Nur Sena kızgın bir şekilde başını salladı.

"Bana söz vermiştin Nur Sena. Hadi bebeğim anneni üzüyorsun. Eminim onu üzme hoşuna gitmiyordur."

"Çok acıdı. İğneleri sevmiyorum." Küçük kız üzgündü.

"Ben de sevmiyorum; ama onlar büyük kurtarıcılar. Şimdi de seni kurtarmaya çalışmak istiyor. Senden bir izin istiyor. Diyelim ki sen bir bahçedesin; ama kocaman bir bahçe. Her yerde çiçekler ve otlar var. Birden ayağın otların arsına giriyor ve ayağını çıkaramıyorsun. Deniyorsun; ama olmuyor. O an karşına baban çıkıyor. Sana yardım etmek istiyor. Ona izin vermez misin?"

"Veririm," dedi sessizce.

"Bu da aynı şey. Hadi bana izin ver."

Sonunda küçük kızı ikna etmeyi başarmıştı. Küçük kızın diğer küçük kolunu sıvadı. Turnikeyi bağlarken ona güç vermeye çalıştı.

"Bak en zor kısmı bu bence. İğne bu kadar acıtmaz. Şimdi ağlıyor musun?" Kız kafasını sallarken gülümsemişti.

Ondan o kadar iyi bir baba olurdu ki, duygulanmıştım. Hayatında sadece bir iki defa gördüğü bu kıza sanki yeğeni gibi ilgili davranmıştı. Küçük kız iğneyi görünce kolunu çekti. Beni işaret etti ve küçük kıza, "Ablaya bak!" dedi. Küçük kız bakışlarını bana çevirince, sıcak bir şekilde gülümsedim. İğne koluna girerken tekrar kolunu çekmek istedi; ama Deniz onu zamanında engelledi. Tüpe sistemi taktığında, kan tüpe dolmaya başladı. İkinci tüp de dolunca turnikeyi çözüp iğneyi çekti. İğneyi tıbbi atık kutusuna attıktan sonra kızın yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Gördün mü bak ne kadar kolaymış değil mi?" Kızı annesine teslim etti. Kadın bolca teşekkür ettikten sonra kızıyla gözden kayboldu. Deniz, hemşirelere sert sert baktıktan sonra birlikte odadan çıktık.

"Keşke benim de senin gibi doktorum olsaydı."

"Ben senin de doktorun değil miyim zaten?"

"Bana hiç öyle davranmadın ama."

"Çünkü söz dinlemiyorsun."

Tekrar polikliniğe gittikten sonra odasında yaptığı ilk iş bir sayfaya şikâyet dilekçesi yazmak oldu. Hiç üşenmeden hızlı hızlı yazıp altına imzasını atarak sekretere emir verdi.

"Çabuk ver şunu ve geri gel."

"Yine bir şikâyet."

"En azından dikkate alan var." Sekreter demek ki önceden de böyle şikâyet kâğıtları götürmüştü.

"Şimdi görsünler bakalım. Artık acil mi olur servis mi olur göreceğiz. Bir daha oturabilecekler mi?"

"Biraz sert çıktın."

"Nihal işini yapanlara asla bir sözüm yok. O kız öyle çılgık atarken kılları kıpırdamadıysa sözün bittiği yere gelmişiz demektir."

"Herkes senden nefret etmeye başlayacak bu gidişle."

"Umurumda mı sanki?" Saatime baktım ve benim için gitme vakti geldiğini fark ederek çantamı alıp ayağa kalktım.

"Kolay gelsin, ben gidiyorum dersim başlayacak birazdan."

"İyi dersler, akşam görüşürüz."

Odadan çıkarken mesaj geldi. Çantamdan telefonumu çıkarıp mesajın sahibine baktım.

"Bu akşam beşte dans kulübü toplantısı var. Herkesin katılması rica olunur."

Ben buna nasıl yetişecektim? Dahası bu kılıkta Deniz beni asla bir yere göndermezdi.

37. Bölüm

Günün sonunda o toplantıya gidemeyeceğimi biliyordum. Ben de gelemeyeceğimi mesaj yoluyla bildirdim. Daha bugün sonuncu olan serumu almamıştım. Allah'tan bugün bitiyordu. Son serumu almak için acile gittim. Deniz oradaki nöbetçi doktorla sohbet ediyordu. Beni görünce konuşmayı sonlandırdı ve yanıma geldi. Odaya geçip yatağa oturarak ayakkabılarımı çıkardım. O da elindeki damar yolu setini yanıma koyup yatağa oturdu.

"Ben senin doktorun değil, hemşiren oldum aslında." Kolumu uzattım ve turnikeyi bağladı.

"Ah ben ne kadar şanslıyım." Yapmacık bir tavır takınarak söylemiştim.

"Kimin şanslı olduğu tartışılır. Demek sen benim nefesimsin ha?" Birden o gün sokakta verdiğim röportaj aklıma geldi.

"Ne yapayım bir şeyler uydurdum işte."

"Aslında çok da uydurma değil, gerçeklik payı var."

İğne damarına girerken küçük bir yarına hissi hissettirdim. Bantla sabitledikten sonra serumu almak için yanımdan uzaklaştı. Tekrar yanıma geldikten sonra serumu takmadan uzanmamı istemişti. Üzerimde büstiyer olduğundan boynum açık kalmıştı. Kolye de yatınca yana doğru savrulmuştu. Bu hâlime şöyle bir baktıktan sonra serumu yerine sabitledi. Yanıma oturunca dikkatli bakışlarını üzerimde hissettirdim.

“Neden serumu üçe böldünüz?”

“Annemin bu ilaca karşı alerjisi çıkmıştı. Belki bende de olur diye korktum.”

“Bir şey olmazdı. Hem olsa bile küçük bir serumla halledebilirdik.”

“Bu benim tercihim, hem kolu delinen benim sana ne oluyor ki?”

“Etkisi daha farklı olurdu da ondan.”

“Beklemek istemiyorsan gidebilirsin.”

“Neden anlatmak istediğimi anladığın hâlde saçmalamaya başlıyorsun? Böyle atışmamız hoşuma gitse de bunu sonlandırmamız gerek. Seni dinliyorum.”

“Ne anlatacağım?”

“Ne istersen. Çok komik bir şey var aslında. Ben senin nerede doğduğunu bile bilmiyorum. Aslında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Doğru, insanlar ilk başta nerelisin diye sorar. Aslında babana verdiğim bilgilerde bu yazıyordu. Ispartalıyım ve orayı çok özlüyorum.”

“Tabi ya çantanda bir gül kremi vardı. Çok güzel kokuyordu.”

“Çantamı mı karıştırıyorsun?”

“Hayır, sadece ağzı açıktı ve içindekiler dökülüyordu ben de düzeltmek isterken dikkatimi çekmişti.”

“Öyle söylesene. Doğum tarihim 23 Mart 1993. Liseyi normal bir Anadolu lisesinde okudum. Asla çok gözde olmadım. Tabii burayı kazanınca herkesin gözleri yuvalarından fırlamıştı.”

“Bir şey sormayı unuttum. O yüzden mi isminde Gül eki var.”

“Hayır, tabii ki de. Babaannemin ismi. Babam altı yaşındayken ölmüş. Babam annesini pek hatırlamıyor bile. O yüzden, ailede tam üç kişinin ismi aynı. Bir kuzenim de buna dâhil.”

"Annemin ismi de babaannesinin ismi biliyor musun?"

"Normal bir şey aslında."

"Kardeşinden bahset biraz da."

"Aramızda yedi yaş var. Çok kavga ederiz; ama onu çok severim. Onu hep el üstünde tuttum. O bana göre biraz daha şanslı. Benim çektiklerimi o pek çekmedi. Annem çalışmaya başladıktan sonra ekonomik olarak biraz daha iyi bir hâle gelmiştik. Neyse gerisini anlatmak istemiyorum."

"Sen nasıl istersen. "

"Uykum geliyor, bu şey beni sakinleştiriyor sanki."

"Normal olduğunu sen de biliyorsun."

Serum bittikten sonra bu sersemlik üzerimde olduğu için yeni arabamın anahtarını Deniz'e verdim. Ehliyeti poliste olduğu için ceza yemesi olasıydı; ama yakalanmayabilirdik de.

"Ne şanslısın, sabah ne diyordun şimdi ne yapıyorsun."

"Araba kullanmayı özlemişim."

"Ayıp sana. Ona sadece araba diyemezsin."

"Ne diyelim peki?"

"Bilmem kırmızılım olabilir." Bunu duyunca hafifçe güldü.

Eve giderken polise yakalanmamıştık. Eve varıp yemeği yedikten sonra yukarıya çıktık. Ayaklarım o kadar ağrımişti ki ayakkabıları bir an önce çıkarıp fırlatmak istemiştım. Ayağımdan çıktıklarında da sanki başka bir yerde yürüyormuş hissi uyanmıştı bende. Üzerime rahat kıyafetler giydikten sonra odaya tekrar döndüm. Aslında bir değişiklik vardı. Lacivert kadifeden bir ikili koltuk koymuşlardı. Ben koltuğu incelerken, o da yürüyüşüme bakıyordu.

"Ne oldu? Ayağın ayakkabıya alışamamış sanki."

"Sen önündeki haltı yesen olmaz mı?"

"Sinirlenince ağzın bozuluyor biliyor musun?" Ona cevap vermedim ve yanına oturdum; çünkü kâğıt okuyordu. Puanlamasını merak etmiştim. En ufak bir yanlışta hemen kırıyordu puanı. Yazılanları okurken hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Allah'ım şu yazdığı şeye bakar mısın? Bilmiyorsan boş bırakacaksın, böyle komik duruma düşmeyeceksin." Kâğıtta yazılanları okuyunca ona hak verdim.

"Dolu gözükmünce belki puan verir diye düşünmüş olmalı."

"Ben ve artı puan vermek? Öğrenmiş olurlar bundan sonra."

"Bizim kâğıtlara ne zaman sıra gelir?"

"Bilemiyorum."

Okurken yüz ifadesi şekilden şekle giriyordu. Bazı cevaplar gerçekten komikti. Özellikle birinci sınıftakilerin cevapları. Yüzü o kadar sevimli gözükmüştü ki...

"Bir şey soracağım. Küçükken de böyle güzel miydin?" Kâğıdı okumaya devam edip cevap vermişti.

"Aslında kendimi güzel bulmuyorum. Küçükken de güzel değildim, belki sevimli denilebilir."

"Neden kendini beğenmiyorsun?"

"Bilmem. Mavi gözlü olsam belki beğenebilirdim; çünkü mavi gözlüler toplumda hep kabul görüyor."

"Senin gözlerin de renkli."

"Çok göze batmıyor ama."

"Yoksa kaşlarınla dalga mı geçtiler?"

"Sen ne diyorsun? Hem de nasıl dalga geçtiler."

"Ay yazık. Peki, seni bu durumdan kim kurtardı?"

"Kızlar tabi ki. Ergenlikten nefret etmiştim. Yüz yapım oturdukça kızların ilgisi o kadar çok arttı ki diğer erkekler artık ağzını açamamıştı."

"Fotoğrafların vardır herhâlde. Bana gösterir misin?"

"Tamam, biraz bekle." Kâğıtları yanına koyup ayağa kalktı ve dolabın alt tarafından bir albüm çıkardı.

"Bak bakalım küçük beni bu kadar beğenecek misin?"

Albümü bana uzatıp tekrar kâğıtları eline aldı. Fotoğraf albümünün kapağını açtım. Sayfalardaki fotoğraflara bakarken küçükken gerçekten de sevimli olduğunu gördüm. Neredeyse her yaşından fotoğrafları vardı. Aile fotoğrafına bakarken Nur annenin hâlâ taş gibi olduğunu fark ettim. Gençliğindeki güzelliğini hâlâ koruyordu.

İlkokul fotoğraflarına bakarken, onun da bir zamanlar çocuk olduğunu görmek değişik hissettirmişti. Sayfayı çevirince abisi ve onun sünnet düğünündeki fotoğrafları geldi önüme. Yatakta abisiyle yatarken gözü yaşlıydı. Bunu düşünmek bir anda komik gelmişti. Gülmeye başladım sonra. Hem de ne gülme. Bu ilaç bende cidden kafa yapıyordu. Başımı geriye atmış kahkaha atarken, Deniz bana sert bir bakış atmıştı.

"Bunda ne var bu kadar gülünecek?"

"Bilmiyorum; ama gülesim geldi işte." Fotoğrafa bakarken sanki anıları canlanmıştı. Yüzünde kızgın bir ifade belirdi.

"Nusret amca..." dedi sinirli bir şekilde.

"Sünnetçiniz mi Nusret amca?"

"Evet. Daha uyuşmadan neşteri dayamıştı."

"Ah kıyamam," derken gülme krizi tekrar beni bulmuştu.

"O gün yemin etmiştim. Ondan bir gün intikamımı alacaktım; ama tam tersi oldu." Bunu duyduğumda gülmeyi kestim.

"Ne oldu ki?"

"Adam müthiş bir sigara tiryakisiydi. İçerken farklı bir dünyaya dalıyordu resmen. İçmek hakaret olur, resmen sigarayla öpüşüyordu. Öyle bir çekiş hayatımda görmemişim. Bir gün bize gelmişti. Babamı çok sever

kendisi. Kahve içtikten sonra tenalaştı. O zamanlar daha üniversite üçüncü sınıfa yeni geçmiştim. Hemen kalp krizinden şüphelendim ve ona yardım ettim. Şüphelendiğim gibi çıktı. İlk yardımım sayesinde hayatı kurtulmuştu. "

"Hâlâ intikam almak istiyor musun?"

"Hayır. Yine de hâlâ ona kızgıyım. Uyuşmasını bekleyebilirdi."

"Çok mu acıdı?"

"Hem de nasıl," derken tekrar gülmeye başlamıştım.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz artık?"

Albümün sayfalarını çevirirken, artık o küçük Deniz büyüyordu. Lise çağlarında dediği gibiydi. Bu hâlimden eser yoktu. Hele üniversite birinci sınıftaki hâli; upuzun saçları vardı. Ben bu uzun saçı ona yakıştırmamıştım.

"Sen bir daha sakın saçını bu kadar uzatma. Hiç yakışmamış."

"O zaman çok modaydı."

"Güzel saçların olabilir; ama ben sevmedim." Fotoğraftaki beyaz önlüklülerden biri tanıdık gelmişti.

"Şu Levent mi?"

"Evet," derken sesindeki hoşnutsuzluğu anlamıştım.

Yeniden albüm sayfasını çevirdim. Bu sefer önüme bir düğün fotoğrafı çıkmıştı. Şimdiki hâline benzer bir hâldeydi. Açelya'yı gelinliğin içinde gördüğümde çok güzel bir gelin olduğunu düşünmüştüm. Birbirlerine çok yakışıyorlardı Derya abiyle. Deniz'in yaşı ilerledikçe güzelleşmiş olduğunu fark etmiştim. Olgunluk ona yakışıyordu.

Diğer sayfalarda Açelya'nın hamile hâlini gördüm. Sonraki fotoğrafta ise Elçin artık kucağındaydı.

"İnanmıyorum o Elçin mi?"

"Evet," derken gülümsemişti.

"Maşallah çok tatlıymış."

"Hem de nasıl tatlıydı. O zamana kadar gördüğüm

en güzel bebektir. Abim o kadar mutluydu ki. Bu mutluluğu yaşamak için bir an önce evlenmek istemiştim."

"Neden bu kadar umutsuz konuştun?"

"Belki bunu yaşayamayacağım."

"Şimdilik." Bir şey söylemeden elindeki kâğıtları okumaya devam etti.

"Nihal ya seni seversem; ama âşık olmazsam ne yaparsın?"

"Sevgi aşktan çok daha kalıcı. Ömür boyu raf ömrü var; ama aşk sanki bir süt ürünü gibi."

"Aşk yaşamak istiyorsun ama."

"Evet ama olmazsa da yapabileceğim bir şey yok. Sonuçta birbirlerine delice âşık olan ve yine de evliliğini sürdüremeyen çok insan var. Belki de bunu kafamda çok büyütüyorum. Sevgi bile şu anda bana yeterdi biliyor musun?" Elindeki kâğıtları yere attı ve bana sıkıca sarıldı.

"Biliyorum, zamanla o da olacak. Sadece biraz daha sabır."

"Ya olmazsa?"

"Olacak; çünkü ben senden delice hoşlanıyorum."

"Neee?" Şaşkındım, hem de çok şaşkındım.

37. Bölüm

Bu söylediği doğru muydu şimdi? Yüzüne baktım ve bunu görmeye çalıştım. Gayet ciddi görünüyordu.

"Senden delicesine hoşlanıyorum." Delicesine... Hoşlanıyorum...

"Hiç sevinmiş görünmüyorsun."

"Çünkü şaşırdım. Ben... Sanki bunun hiç olmayacağını düşünmüştüm."

"Nihal ben ciddiym. Şu üç ay, hayatımdaki değişim inanılmaz. Sanki yeniden hayata başlamış gibiyim. Sen bunun farkında değilsin; çünkü benim o hâllerimi görmedin. Sen haklıydın. Sen benim için taze bir nefessin." Elini yanağıma götürmüş ve elinin dışı ile okşamıştı.

"Biliyorum seni üzdüm; ama sana bunu göstermem gerekti. Bana güvenmiyordun. Sence neden seni o eve götürdüm? Neden film izledik? Hepsi seni mutlu edebilmek içindi. Bir nebze de olsa sana bir şeyler hissettiğimi göstermek istedim; ama sen hep kendi doğrularına yöneldin. O zaman kastettiğim soruyu da az önce sordum. Sen beni dinlemeden çekip gittin. Eğer o gece beni dinleseydin ve gitmeseydin, sana senden hoşlandığımı söyleyecektim."

"Deniz ben..." dedim ve ona sımsıkı sarıldım.

"Seni çok özledim."

Bu itirafı kalbimi titretmişti. Gerçekten bana karşı bir şey hissediyordu. Bunu ilk başta yalnız kalmamak için

vaptiğini düşünmüştüm; ama o tamamen ciddiydi. Zaten bana karşı şimdiye kadar bir yalanı olmamıştı.

"Ben de seni. Seni o kadınla görünce her şeyin bittiğini düşündüm. Onu seçtiğini..." O anı tekrar yaşıyordum sanki. Elim gazeteyi tutuyordu. Gözlerim o fotoğrafı enine boyuna inceliyordu. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını hissedince, ellerini belimden çekip yüzüme doğrulttu. Yüzümü avuçlarının içine aldı ve gözlerimin en derinine baktı.

"O benim gözümde şu kaleminden farksız. Bunu unutma. Hiçbir zaman..." Gözlerimin içine bakarken, kararlılığını ve duygusallığını gördüm. Sanki benim gözlerimdeki hüznün ve kırgınlık onun gözlerine yansımıştı.

"Beni bırakacak musun?" dedim onu taklit ederek.

"Nasıl bırakabilirim ki. Unuttun mu, sen benim nefesimsin. Nefes almazsam ne olacağını sen de benim kadar biliyorsun."

"Yaşayamaz mısın yani?"

"Yaşayamamaktan beter olurum." İnanamıyordum... Sanki şu an bana aşkırı ilan ediyordu. Hoşlanıyorum demişti; ama bu hoşlantıdan fazlasıydı sanki.

"Şu sünnetçiden hâlâ intikam almak istiyorsan yardım ederim." Hafifçe gülerken gözlerinin kısılması ona çok şirin bir görüntü veriyordu. Uzandı ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Belimden kavrayarak beni dizlerinin üstüne oturttu. O an dünyanın en mutlu kadını bendim. Yumuşak saçları ellerimde tekrar can bulurken, onu ne kadar sevdiğimi bir kez daha göstermek istedim. Beni kendine çektiğinde, artık dizlerinde değilim ve göğsü göğsüme değiyordu. Öpüşmemiz derinleşirken, kendimi çektim.

"Üzgünüm seninle olmayı gerçekten isterdim; ama yarın nöbetim var. Uyumam gerek." Tekrar yaklaştı ve dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu.

“Önemli değil, ben seni beklerim.” Başımı omzuna koydum ve saçlarının kokusunu içime çektim. Bu kadar yakın olacağımızı tahmin etmiyordum. Bu duygu bambaşkaydı.

Mutluluğu iliklerime kadar hissediyordum. Yatağa yattığımda yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Yanıma gelmiyordu; çünkü bu gece bütün kâğıtları bitirmeyi hedefliyordu. Deniz Hazinedar hedeflediği bir şeyi bitirmeden rahat etmezdi. Gözlerimi kapattığımda sözlerini tekrar duyuyordum sanki. Aklımda dönüp duran kelimeler artık bana sıkıntı vermiyordu. Aksine güven veriyor ve umudumu tazeliyordu. Keşke yarın nöbetim olmasaydı. Tek tesellim yarının cuma olmasıydı.

Yeniden sıcacık kollarında olmak, içimin huzurla dolmasını sağlamıştı. Ona daha da yaklaştım. Bana verdiği cevap kollarıyla daha da sıkı sarmasıydı. Elleriyle saçlarımı yavaşça okşuyordu.

“Nihal, hayalinde bir gece bile olsa eski çağda yaşamak istediğini söylemiştin. O geceyi nasıl hayal ettin?” Bu neden aklına gelmişti, bilmiyordum.

“Aslında ben okuduğum tarihi aşk romanlarının etkisi altında kaldım. O kadar güzel anlatıyordu ki yazar. Gerçeği o şekilde miydi, bilmiyorum.”

“Kimmiş bu yazar?”

“Judith McNaught. Benim en sevdiğim yazardır kendisi. Bir lakabı bile var. Kendisine ‘Yüreğin Kraliçesi’ deniliyor.”

“Belki de seni anlamak için kitabını okumalıyım.”

“Aslında olabilir. Benim hayal ettiğim de onun kitabından bir bölüm. Whitney ve Clayton’ın düğünü. Bilmiyorum, o kadar güzeldi ki. Konuşmalar, oradaki heyecan, kıyafetler dans... Beni büyülemişti. Kendime hep bu yazarın erkekleri gerçek hayatta da olsa keşke derdim.”

“Nasılmış bu adamlar peki?”

"Bir kere ünvanları var. Çalışmayı seven, zengin, ultra yakışıklı ama aynı zamanda da suçu hep kadında arayan ve sonra kendi hatalarını görüp uyanan tipler. Gözde bekâr kavramını bana sevdirtmişti."

"Kadınlar neden ünvanlı erkekleri sever, bilmiyorum."

"Toplumda kabul gördüğü için olabilir mi?"

"Saçmalık. Ünvanı olmasa o adamı sevmeyecek mi yani?"

"Sadece onu daha çekici yapar. Bu başlangıç evresinde olan bir olgu. Ünvanı olan birini merak edip tanışsın, olmayana ise o kadar merak duymazsın. Mesela sen."

"Ben mi?"

"Evet, senin de bir ünvanın var. İlk gördüğümde şaşırmıştım. Nasıl olur demiştim."

"Yardımcı doçentlik, vay canına iyi ki akademik kariyere başlamışım."

"Aferin sana," dedim takılarak.

"Benim bugün boş zamanım var. İstersen sana o kitabı alabilirim. Sen de ben nöbetteyken okursun."

"Okuyayım bakalım."

"Sen bi'tanesin. Seninle kitap konuşmak çok çok güzel bir şey. Hiçbir zaman bana benzeyen birini bulamayacağımı düşünmüştüm; ama sen bana bir altın kalem kadar uzaktın."

"Altın kalem mi? Garip bir benzetme oldu."

"İmza attım ya sözleşmeye."

"Senin şu konuşmaların beni öldürüyor biliyor musun? Bu huyunu çok seviyorum," dedikten sonra saçma gülmeye karışık bir öpücük bıraktı.

"Aslında altın sözleşme ve ya imza da olabilirdi. Düşünmekte aceleci davrandım galiba." Küçük bir kahkaha attıktan sonra aklıma sınav kâğıtları geldi.

"Deniz kaç aldım?" dedim ciddi bir tavırla.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum Nihal nasıl o kadar yanlış yaparsın?"

"Ne yanlış?"

"İsmi bile yanlış yazmışsın."

"Alışamadım daha yeni soyadıma, ne yapayım?"

"Doksan iki aldın."

"Nasıl doksan iki aldım? Sekiz puanım nerede?"

"Kuş olup uçmuşlar."

"Gerçekten notun kıt senin."

"Kusursuz olsun istiyorum. Kusursuz öğrenciler yetiştirmek istiyorum."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bazı eksiklerin var demek oluyor." Kollarından kurtulup doğruldum. Yüzüne sinirli bir şekilde baktım.

"Sen hiç yüz verdin mi bir öğrenciye?"

"Birinci sınıflardan bir kız öğrenci aldı mesela bu sınavda."

"Birinci sınıftayken alınır tabi."

"Diğer sınavda almaya çalışacaksın artık yapacak bir şey yok."

"Nil kaç aldı?"

"İyi değildi; ama çok kötü de değildi."

"En azından onun için sevinebilirim."

"En yüksek kim aldı peki?"

"Soruyor musun bir de. Sen aldın tabii ki. Teknoloji sorusunu sadece sen tam yapmışsın."

"Senin o konudan soracağını biliyordum; çünkü çok üstünde durdun."

"İşte böyle dikkatli olursan, diğer sınavda tam not alabilirsin. Kapatalım bu not konusunu artık. Bana öyle bakmanı istemiyorum."

"Nasıl bakıyormuşum."

"Sinirli."

"Ben senin sinirli bakmanı seviyorum ama."

"Nasıl böyle mi?" Kaşlarını çatı ve bana o seksi bakışını gönderdi.

"Tam böyle," dediğimde bana gülümsedi.

Ona kitap almak için kitapçıya gittiğimde kitabı bulmanın mutluluğuyla kasaya yöneldim. Fazla zamanım olmadığı için yeni çıkan kitapları inceleyememiştim. Kitapçıdan çıkıp tekrar okula giderken, telefonum çalmıştı. Arabayı kenara park edip arayan kişiyi tekrar aradım. Açelya'nın o enerjik sesi kulağımı doldurmuştu.

"Nasılsın Nihal?"

"Çok iyiyim. Biliyor musun bütün sorunları çözdük. Bana bir itirafta bulundu."

"Yoksa..."

"O kadar büyük bir itiraf değil; ama Deniz'e göre büyük bir gelişme. Benden hoşlandığını söyledi."

"Bu harika bir haber. Ona ne aldın peki?"

"Bir şey mi almam gerekiyor."

"Tatlım iki gün sonra doğum günü var." Ben bunu tamamen unutmuştum. İçimi bir kaygı kaplarken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Ben bunu tamamen unuttum. Şu hafta gerçekten çok yoğun. Sence iki güne güzel bir kutlama hazırlayabilir miyim?"

"Nihal o doğum günü kutlamıyor artık. Başına bir olay geldi. O olaydan beri doğum gününden nefret ediyor. Sadece hediyeleri ve güzel dilekleri kabul ediyor, o kadar."

"Başına ne geldi ki onu bu kadar üzecek?"

"Bunu sana o anlatsa iyi olur."

"Ben bu durumda ne yapmalıyım?"

"Bunun yolunu artık biliyorsun. Onu özel hissettirmen ona yetecektir."

"Sağ ol, iyi ki hatırlattın." Yoksa doğum günü aklımdan silinmişti.

"Nihal böyle devam edin. Birbirinizi mutlu edin."

"Bunu devam ettirmek için elimden ne gelirse yapacağım."

"İşte böyle kararlı ol."

"Teşekkürler Açelya. Görüşürüz."

"Görüşürüz canım."

Akşam, o eve gitmeden önce acile yanıma gelmişti. Ona aldığım kitabı verdim. Keşke o okurken yanında olsaydım. Bu sayede ne düşündüğünü kendi gözlerimle görürdüm.

"Beğenecek misin bakalım?"

"Sen beğendiysen ben de beğenirim herhâlde. Zevklerimiz uyuyor. Seni özleyeceğim."

"Ben de seni." Giderken arkasından baktım. Şu ana kadar yürüyüşüne hiç dikkat etmemiştim; ama oldukça havalı yürüyordu. Bu düşünceyle gülümsedikten sonra hemşirelerin yanına gittim.

Bugün servis o kadar dolu değildi. Canım sıkıldı ve ona mesaj atmaya karar verdim.

'Kitabı beğendin mi?' Bir dakika sonra cevap geldi.

"İlginç diyebilirim."

"Nesi ilginç ki?"

"Kız tam benim tipim yalnız."

"Senin tipin demek. Senin bundan sonra tek tipin benim."

Sinirlenmişim. Şu anda yaptığım komikti. Bir kitap karakterini kıskanıyordum.

"Çünkü sana benziyor. İnatçı ve asi ayrıca çok akıllı."

"Ne kadar okudun?"

"Yüz elliyi geçtim."

"Maşallah çok hızlısın. Sonunda ne düşüneceksin bakalım."

"Size söylerim düşes hazretleri." Cevabı gördükten sonra dudaklarım yukarı kıvrılmıştı. Bu adamla atışmak bile güzeldi.

Sabah olduğunda uykusuzluk beni feci çarpmıştı.

Eve girer girmez odaya çıkmıştım. Çok uykum vardı. Tek düşüncem hemen yatmaktı. Odaya girince onun uyuduğunu gördüm. Başucunda da kitap duruyordu.

‘İçinde Aşk Saklı’

Orijinal adı *‘Whitney my love’* dı; ama Türkçe’ye böyle çevirmişlerdi. Haklılık payı vardı. İçinde gerçekten bir aşk vardı çünkü.

Üzerimdeki üniformayı çıkardıktan sonra hızla pijamalarımı üzerime geçirdim. Yatağa giderken üşümüştüm. Yorganı kaldırıp yatağın içine girdim. Onu uyandırmak istemiyordum. Bana arkası dönüktü; ama ısınmaya ihtiyacım vardı.

“Deniz!” dedim bir kaç kere. Gözünü açtığında, ne istediğimi söylemeden anlayıp kollarını bana doladı.

38. Bölüm

Ona hediye almak için dışarıya çıkmam gerekiyordu. Hafta sonu olduğundan benimle gelmek istedi; ama izin vermedim. Bana imalı imalı bakmayı da ihmal etmedi tabi. Aslında ona ne alacağımı bilmiyordum. Ona alınan en güzel hediye kitap olurdu herhâlde. Dahası dans kulübünün toplantısına katılmadığım için bugün onların yanına da uğramam gerekiyordu. İlk iş, soluğu kitapçıda aldım. Felsefi kitaplara bakarken, bir kitap dikkatimi çekti. Onun seveceğini düşünüp satın aldım.

Dans kulübündekileri tekrar görmek garip olacaktı. İçeriye girdiğimde önceki gelişimdeki gördüğüm yüzler vardı. Beni görünce pek bir tepki vermediler. Sıcak davranan yine o çocuk olmuştu.

"Merhaba, hoş geldin!"

"Merhaba!" diyerek karşılık verdim.

"O gün hastanede kalmam gerekiyordu. Bu yüzden gelemedim. Umarım pek fazla bir şey kaçırmamışımdır." Önceki gelişimde çantamı inceleyen kızın bakışları yine çantamdaydı.

"Bir şey kaçırdığın yok. Salı günü toplanıyoruz." İyi ki salı demişti; çünkü pazartesi Deniz'in doğum günüydü.

"Bu iyi oldu, o gün boşum."

"Tanışmadık aslında." Diğer kızlar önceki gibi beni inceliyorlardı; ama öncekine nazaran daha sıcak gibiydiler.

"Nihal," dedim elimi uzatarak.

"Cem," dedi ve elimi sıktı. Diğer kızlar da kendini tanıttı. Bana soğuk bakışlar atan kızın adı Gamze'ydi. Çantamı inceleyen kızın adı Behiye, diğer kızın adı da Zeynep'ti.

"Biliyorum sizden atomu parçalamanızı bekleyemem; ama yine de tekrar söylüyorum ben para avcısı değilim."

"Atomu parçalamak?" Gamze gözlerini kısarak sormuştu.

"Önyargıyı parçalamak atomu parçalamaktan zordur. Einstein'ın çok doğru bir sözü."

"Biz sadece senin gibi kişilere alışık değiliz. Tıp okuyanlar genelde sıkıcı olur. Bizse eğlenceyi arayan insanlarız." Gamze artık yumuşak davranıyordu.

"Herkes dediğiniz gibi değil, evet olanlar var; ama ben onlardan değilim."

"Buraya gelmen bile aslında bunu doğru gösterir değil mi?" Zeynep de sıcak davranmaya başlamıştı.

"Çantamı beğendin mi?" dedim Behiye'ye bakarak.

"Gerçek Chanel?"

"Gerçek. İstersen onu sana hediye edebilirim."

"Sen ciddi misin?"

"Evet çok ciddiylim."

"Ama bu çanta çok pahalıdır." Çantayı ona doğru uzattım.

"Gerçek zenginlik kalptedir. Ben sana çantayı vermek istiyorum. İçimden geldi. Evde bunun gibi çantalarım var zaten." İlk başta almak istemese de sonra kabul etti.

"İçindekileri almadın."

"Ah!" dedim ve çantayı tekrar elinden aldım. Cüzdanımı ve telefonumu aldıktan sonra geri verdim.

"İçinde pek bir şey yok. Aslında onları kullanmadım bile. Sadece dolu gözüksün diye koymuştum. Kızlar isterseniz alabilirsiniz."

"Sen çok yüce gönüllü birisin. Teşekkür ederim." Behiye bunları söyledikten sonra bana sarılmıştı.

"Önemli değil; çünkü seni anlıyorum."

"Kızlar beni unuttunuz."

"Seni hiç unutmuyuz aşkım!" Gamze Cem'e bakarken bu cümle onların sevgili olduklarını kanıtlıyordu. Belki onlara danışabilirdim. Sonuçta eğlenciyi arayan insanlarız demişlerdi.

"Size bir şey danışmak istiyorum. Ben önceden asosyal bir tiptim. Şimdi yine öyleyim; ama neyse. Eşimin doğum günü var. Kutlamayı sevmiyor. Yine de ona değişik bir şeyler yapıp şaşırtmak istiyorum. Bildiğiniz böyle değişik bir etkinlik var mı?"

"Aslında benim bir arkadaşım var. Güvercin sevdalı-sı. Bir ara paraya sıkıştı. Arkadaşının önerisiyle bu işi ticarete döktü. Yalnız bunu hep erkekler kız arkadaşlarına yapıyorlar. Kızlar bayılıyor, eşin sever mi bilmiyorum."

"Denemeden bilemem."

"Arkadaşım güvercinlerin ayağına bir not bağlıyor. Sen önceden istediğini bir kâğıda yazıyorsun. O da güvercinlerinden birini oturduğu evin camına gönderiyor. Tabi notu alanlar bu ilkel yöntemle bayılıyorlar."

"Bana yapılırsa ben de çok beğenirdim. Aslında olabilir. Hatta olur. Bence çok anlamlı. Arkadaşınla hemen tanışmam lazım; çünkü pazartesi doğum günü."

"Tabi numarasını veririm."

"İnternette görmüştüm. Kutlama kartını kendin hazırlıyorsun ve çok güzel oluyor."

"Teşekkür ederim, beğenirsem yapabilirim."

Behiye'nin verdiği numarayı aramış, çocukla görüş-müştüm. Adresini vermişti bana. Notu yazdıktan sonra ona götürecektim. Eve gitmeden önce tekrar alış veriş

merkezine girdim. Onunla geçen günkü film maceramız facia ile sonuçlanmıştı; ama bu sefer daha iyisi olabilirdi. Film reyonunda gezinirken gözlerime ilışen bir film oldu. Bu filmi izlemiştim. Komedi ağırlıklıydı; ama çok güzel bir film idi. Hiç tereddüt etmeden o filmi aldım.

Eve girdiğimde onu kardeşıyle sohbet ederken buldum. Nehir'in bitirmesi gereken bir proje ödevi vardı. Günlerdir bu çizimle uğraşıyordu. Mimarlık okumak onun için şu ara çok stresliydi.

"Merhaba."

"Hoş geldin!" deyip bana gülümsedi.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Aslında hiçbir şey yapmıyoruz yenge; çünkü bir şey yapamıyorum delireceğim."

"Sakin ol biraz Nehir. Sen stres yaptıkça daha da kötü olacaksın."

"Ben de aynı şeyi söyledim; ama dinlemedi."

"Senin biraz gevşemeye ihtiyacın var. Ada çayı getiriyim mi?"

"Şu an canım bir şey istemiyor."

"Hemen geliyorum," dedikten sonra aşağıya indim. Mutfağa girince beni gördüklerinde hemen sordular.

"Ne istediniz Nihal kızım?"

"Aslında ben de yapabilirim." Bu olaya alışamamıştım.

"Sen söyle biz getiririz."

"Üç tane adaçayı yapacaktım aslında." Bir şey istemekten utanıyordum.

"Tamam kızım, biz getiririz."

Çayları içtikten sonra konuşarak Nehir'in stresini almaya çalıştık. Deniz anılarını anlatırken Nehir'in aklına bir fikir gelmişti. Bizi odasından çıkardı. Odamıza giderken ona film aldığımı söyledim. Birlikte yatağa uzandık. Bilgisayara filmi taktık ve izlemeye başladık. Bu filme bayılıyordum.

Filmin Türkçe adı 'İyi olan kazansın'dı. İki çok yakın ajan arkadaş aynı kıza âşık oluyor ve onunla sevgili olmaya çalışıyorlardı. Bu filmde o kadar sevdiğim replik vardı ki. Filme kendimi kaptırıp onlardan önce ben söylemiştim.

"Bu kaçınıcı izleyişin?"

"Bilmem; ama çok seviyorum. İki tane yakışıklı adam var sonuçta."

"Ciddi misin?"

"Evet kadının yerinde ben olsam ben de ikilemde kalırdım. Kadın haklı Fdr'ın harika mavi gözleri var. Tuck'ın sesi de olağanüstü bir şekilde erotik."

"Erotik mi?" derken bana gözleri büyümüştü.

"Evet, aynı senin sesin gibi," deyince yumuşamıştı.

"Sesimi beğeniyor musun?"

"Hem de çok."

Eğildi ve dudaklarıma ıslak bir öpücük kondurdu. Filmi izlemeye devam ettik. Filmin sonlarına doğru bir kokudan bahsetmişlerdi. Paçuli... Bu kokuyu bilmiyordum ve merak ediyordum.

"Paçuli'nin kokusunu biliyor musun?"

"Evet, güzel bir kokudur."

"Ben merak ettim; ama bir türlü nasip olmadı koklamak." Bilgisayarın tuşuna basıp filmi durdurdu.

"Hemen geliyorum," dedikten sonra banyoya doğru gitti. Geldiğinde elinde bir şişe vardı. Parfüm şişesiydi bu. Üzerinde kocaman harflerle Hugo Boss yazıyordu.

"Abimin bir hediyesi. 90'ların sonunda çıkmış bir parfüm; ama hâlâ popüler. Bir ara herkes bundan kokuyor diye hiç kullanmadım. Paçuli'yi en çok bu parfümde bulabilirsin. Elimi ona uzattım ve bileğime biraz parfümden sıktı. Bileğimi burnuma götürürken ilk başta kokuyu anlamamıştım. Deniz bunu görünce bileğimi tuttu ve salladı. Koku havayla karışınca gerçek etkisini bırakmıştı. İnanılmaz kokuyordu. Bir kere çok erkeksi

bir kokuydu. Kokladıkça koklayasınız geliyordu. Benim bu hâlimi görünce konuşmaya başladı.

“Paçuli enerji veren ve kadınlar üzerinde afrodisyak etkisi yaratan bir koku. Kadınlar bayılıyor. Sen de onlardan birisin.”

“Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?”

“Okuyorum, ayrıca kokulara karşı bir merakım var.”

“Senin her şeye merakın var. Ben bu huyunu çok seviyorum.”

“O zaman bu huyumu sürdürmeliyim. Seni kızdırdığımda bu parfümü kullanmalıyım.”

“Senin parfüme ihtiyacın yok. Sadece sen kok yeter bana.” Yüzüme öyle bir baktı ki artık film falan umurumuzda değildi. Tek düşüncemiz bir an önce birbirimize kavuşmaktı.

39. Bölüm

Bugün çok heyecanlıydım. Ona verdiğim hediye-
ye beğenecek miydi acaba? Okulda bu düşüncelerle dola-
şırken saatin bir hayli ilerlediğini fark ettim. Ona bir de
pasta yapmaya karar vermiştim. Bunun için de serbest-
çe çalışabilmek için onun dairesinde yapmayı planlıyor-
dum. Bu yüzden son derse girmeyecektim.

Okuldan çıktım ve doğruca kendimi bir alışveriş
merkezine attım. Pasta malzemelerini aldıktan sonra
daireye gittim. Burası modern ve güzeldi. Mutfağında
eksik eksik hiçbir eşya yoktu. İlk başta saçımı topladım
ve sonra ellerimi yıkayarak işime başladım. Zorlansam
da sonunda başarmıştım. Kalp şeklindeki kalıp ile yap-
tığım için şekli kalp olmuştu. Dışı çikolatalı, içi ise va-
nilyalı pasta kremasındandı. Ayrıca içine doldurduğum
vişne reçeli sayesinde pastayı kestiğimizde sanki için-
den kan akıyormuş gibi olacaktı. Bir kalp uzmanına da
bu yakışırdı değil mi?

Zaman çok çabuk geçmiş geç bile kalmıştım; ama
pastamın kusursuz olmasını istemiştım. Telefonum ça-
larken, ekrandaki isme baktım. Telefonu açtığımda duy-
duğum ses biraz sinirliydi.

"Neredesin sen?"

"Geliyorum lütfen kızma."

"Dikkatli ol!" dedikten sonra kapattı. Rahat bir nefes
alıp evden çıktım.

Yolda, güvercin sürprizini nasıl bulacak diye düşün-

meye başladım. Yazdığım not farklı ve onun seveceği bir tarzda olmuştu. Aslında not değil koca bir sayfaydı. Ona olan duygularımı yazmış, kocaman gerçek bir kalp çizmiş ve damarların üstüne de onun davranışlarıyla oluşan duygularımı yazmıştım. Bunun hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Biraz da mizah katmıştım ortaya.

Kapıdan içeriye girdikten sonra herkes elimdeki kocaman poşete bakmıştı. Ben de tatlı tatlı gülümsemiş, "Bir sürpriz," demiştim.

"Kusura bakmazsanız ben doğum gününü baş başa kutlamayı düşündüm."

"Tabi ki kızım. Deniz sevmez; ama belki senin kutlamayı beğenir."

Deniz yukarıda olduğu için bu manzaraya şahit olmamıştı. Mutfağa gidip bir bıçak iki çatal ve iki tane de pasta tabağı aldım. Bunları tepsiye onlar koymuşlardı. Az daha süt almayı unutuyordum.

Elim dolu olduğu için yardımcı kız Feride bana yukarıya kadar eşlik etti. Kapıdan girdikten sonra Deniz bize düşünceli bir şekilde baktı. Feride gittiğinde ona gülümseyip elimdekileri sehpanın üzerine koydum. Süt şişesini görünce o da gülümsedi.

"Yoksa bana peynirden bir pasta mı yaptın?"

"Hayır, aslında güzel fikir beğendim." Üzerimdekileri çıkarmak için giyinme odamın yolunu tuttum.

"Sakin ben gelmeden açma," diye onu uyardım giderken. Üzerime beni yansıtan bir elbise giydikten sonra aldığım kitabı ve tebrik kartını alıp onun yanına gittim.

"Söyle bakalım otuz olmak nasıl hissettiriyor?"

"Olgun ve üzerime aşırı derecede sorumluluk yüklenmiş gibi."

"Bu sorumluluklar güzel mi yoksa kötü mü?"

"İkisi bir arada desem." Biraz tereddütle bakıp yüzünü buruşturdu.

"Kötü tarafını söyle, cevabımı ona göre vereyim."

“Senin gibi bir cadıyla uğraşmak.” Yapmacık yüzü hiç de inandırıcı değildi.

“Cadı olmayı seviyorum. Unutma kötü karakterler asla unutulmaz.”

“Nasıl unutabilirim ki ruhumda derin bir iz bıraktın zaten.”

“Nasıl bir iz?” derken ona yaklaştım ve arkama sakladığım hediyeği tek elime aldım.

“İyileştirici ve arındırıcı bir iz.” Bunu söylerken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bunun bir öpücükle sonlanacağından emindim.

“İyileştigini düşünüyorsun.” Bu sefer o da bana yaklaşıp. Aramızda bir adım vardı.

“Sence?” derken daha da yaklaştı ve vücutlarımız birbirine değdi. Yavaşça başını eğip gözlerini kapattı. Beni yavaşça ve telaşsız öperken, daha önce beni hiç böyle öpmediğini fark ettim. Bu başkaydı sanki. Daha tatlı ve daha kendini ele veren bir yönü vardı. Benden hoşlandığının bir kanıtı da bu öpücüğüydü. O delice cinsel istek yoktu. Tek istek sadece bu andaki saf sevgiyi hissetmekti. Yavaşça, dakikalarca öpüştük. Sanki öpüşmeyi yeni öğrenen iki acemi gibiydik. Ben zaten acemi değil miydim? Bu sefer o bana ayak uydurmuş, ben gibi davranmıştı.

Geri çekilen ben olmuşum; çünkü hediyesini vermem gerekiyordu. Ayrıca saat sekiz buçuk gibi güvercin pencerenin önünde olacaktı. Bunu nasıl yapacaktı, bilmiyordum. Eğitimli bir kuş olabilirdi; ama yine de kendimi düşünmeden alamıyordum.

“Umarım beğenirsin. Sana alınacak en güzel hediyeğin bu olduğunu düşündüm. İnşallah seninle böyle nice yaşlar görürüz. Seni seviyorum sıska kocam.” Son cümlemi duyunca dudakları yukarıya kıvrılmış ve bana sarılmıştı.

“Teşekkür ederim iltifatın için.” Hediyeği ona uzat-

ını. O da açtı hemen. Kitabı incelerken yine o seksi bakışını takınmıştı. Dalgın bakmasına bayılıyordum.

"Değişik bir şeye benziyor."

"Eee söyleyecek misin neden kutlama istemiyorsun?" Yüzü birden değişti. Sanki bir endişe, üzüntü gölgesi geçti yüzünden.

"Lütfen ısrar etme. Bunu anlatmak istemiyorum. Şimdilik." Bu olay onu çok sarsmış olmalıydı; ama çok merak ediyordum.

"Gelelim ikinci hediyeye bak bunu kendi ellerimle yaptım." Elinden tuttum. Birlikte sehpanın yanındaki koltuğa oturduk. Poşetin içinden pastayı çıkardım ve sehpayı koyup üzerindeki koruyucu kapağı açtım.

"Oldukça güzel görünüyor."

"Daha asıl numarasını görmedin." Bıçağı aldım ve bir dilim keserken içindeki reçel de akmıştı.

"Bana özel numara çeken olmamıştı. Bunu çok sevdim. Teşekkürler hamarat karıcığım."

"Rica ederim. İnşallah tadını da beğenirsin." Tabaka dilimi koyup çatalı aldım ve küçük bir lokma alıp ağzına uzattım. Yerken yüz ifadesini seyrettim. Beğendiğini anlamıştım.

"Yapamadığın bir şey var mı acaba? Beni sen böyle beslersen sıskalıktan çıkarım, imajım bozulur." O cümlesini alaylı bir şekilde söylerken gülümsemiştim.

O, pastanın geri kalanını yerken ben pastayla değil sütle başlamıştım yemeye.

"Kesinlikle bunu yapmalıyım. Sana özel peynirden pasta yaptıracağım."

"Zevkle yerim."

"Ciddiyim, bu gerçekten güzel olmuş."

"Afiyet olsun. Bir doğum günü olmadı; ama neyse artık."

Saat yaklaşırken çok heyecanlıydım. Ne diyecekti, nasıl tepki verecekti çok merak ediyordum. Perde zaten

kapanmıyordu; ama yine de içimde bir *ya olmazsa* şüphesi vardı. Ben böyle kaygılı düşüncelere gömülmüşken, beklenen gerçekleşti. İlk o görmüş ve ben daha yüzümü kaldırmadan camı açıp güvercini eline almıştı.

"Şuna bakar mısın çok güzel!" Sonra ayağındaki defalarca katlanmış olan kâğıda ilişti gözü. Bir eliyle güvercini tutarken, diğer eliyle de kâğıdı aldı. Güvercini tekrardan camın önüne koydu. Güvercin o koyar koymaz uçup gitti. Camı kapattıktan sonra oturup kâğıdı açmaya başladı. Kâğıt açıldığında üzerinde birçok iz vardı. Ne yapabiliirdim, hislerim o küçücük kâğıda sığmazdı ki.

"N'aber sıska!"

Bugün doğum gününmüş. Yeni yaşının sana şans ve mutluluk getirmesi dileğiyle. O mutluluğun içinde ben de olurum umarım. Seni tanıdıkça içinden farklı farklı insancıklar çıkıyor. Seni ilk gördüğümdeki adam umursamaz havalı ve kendini beğenen bir tipti. O gün dönüp yüzümüze bile bakmamıştın. Nereden bilebilirdim ki bu kadar yaralı olacağını. Dış görünüşünün altına sakladığın onca duyguyu.

Bu hayatın bize karşı oynadığı garip bir oyundu sanki. Sen ve benim asla bir araya gelebileceğimizi sanmazdım; ama oldu işte. Yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum. Ne yapayım, ben biraz böyleyim işte. Sabırsızım, korkularım var bu hayata karşı. Bu korkuları seninle birlikte yenmek istiyorum. Her şeye karşı dimdik durmak ve yapabileceğimi bilmek istiyorum. En önemlisi de senin beni sevdiğini duymak istiyorum. İnşallah bu da zamanla olacak. Ben o gün dünyanın en mutlu kızı olacağım."

Okurken hem gülümsemiş hem de yüzü ciddi bir hâl almıştı. Aşağıdaki kalp şeklini incelerken yüzü tekrar yumuşamıştı. Yüzü beni bulunca, sevgiyle gülümsedim.

"Bu nasıl aklına geldi? Sen ne yaptın böyle?"

"Bir arkadaş tavsiyesi. Düşündüm ki eski çağlarda yaşamış insanların düşüncelerine merak duyan bir kişi,

haberleşme araçlarına da merak duymuştur. Bunu kendi gözümle görmek istedim sadece.”

“Bu aldığım en güzel hediyeydi. Bu kadar samimi ve içten bir hediye görmemiştim.” Yanıma gelip bana sarılarak teşekkür etti.

“Doğum günün kutlu olsun yakışıklı,” dedim ben de.

“Sen hep yanımda ol olur mu?”

“Gideceğimi kim söyledi.”

“Nihal hayat çok kısa,” dedi ve yüzü birden hüzünlendi.

“Deniz bugün ne oldu da sen bu kadar üzgünsün?”

“Ben...”

“Ben...” derken yüzü yere bakıyordu.

“Seni dinliyorum,” dedim üzerine basarak.

“Ben daha yeni mezun olmuş bir doktordum. Mezun olur olmaz da çalışmaya başlamıştım zaten. Hocalar bana güveniyordu. Bu yüzden de beni hemen işe almışlardı. Nöbetim olduğu bir gün bir hasta geldi. Trafik kazası sonucu kadında çok hasar vardı. Onu hayatta tutmaya çalıştım. Denedim; ama olmadı. Seni dersten attığım gün sorduğun soruyu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Sana yaşayarak öğrendim demiştim. Bu yüzden çok kızdım sana. Bu konu benim için çok hassas. O gün aynı senin dediğin şekilde kitaplardan ve hocalardan öğrendiğim bütün bilgi birikimimle hareket ettim. Kitapta yazılan o ilaç, kadında hiçbir işe yaramadı. Yaraması gerekiyordu. Kitapta öyle yazmıyor muydu? Vücudu bunu kaldırmaya müsaitti. Olmadı işte. Yapamadım, onu hayatta tutamadım. Şansa bak ki o gün de doğum günümüdü. Bu yüzden her doğum günümde kadının kocasını hatırlıyorum. Onu o kadar çok seviyordu ki! İnanamamıştı... Adamın tek sözü, ‘Ona son defa seni seviyorum diyemedim.’ olmuştu.” Yüzü o kadar kötü bir hâl aldı ki... Acı çektiğini görebiliyordum. Gözlerini sımsıkı kapatıp

bir nefes aldı. Sanki içindeki duyguları dışarı çıkarmak istiyordu. Bu acı bitsin istiyordu.

"Çok ölüm görmüştüm; ama hiç kimse kendimi bu kadar kötü hissettirmemişti. Hocam, benim doğru şeyler yaptığımı söylese de hâlâ kendimi sorumlu hissediyorum. Bazen her ilaç aynı şekilde etki göstermez. Yapabileceğin bir şey yokmuş zaten. *'O yaşasa bile bu büyük bir mucize olurdu. Mucizeleri biz yarataamayız. Bunu sadece Tanrı yapar'* demişti hocam."

"Hocan çok haklı. Ömrü o kadarmış demek ki."

"Bunu aklım kabul etmiyor. Bana işkence ediyor. Adamın sözleri, aşkı beni derinden etkilemişti. Düşünmüştüm, acaba ona bir şey olsa ben ne yaparım diye. Bunun cevabını bulamamıştım; ama şimdi biliyorum çünkü ben o adam gibi âşık değildim ona. Büyük bir şeyler hissetmişim; ama bu gerçek aşk değildi." İtirafı beni şaşırtmıştı. Ona karşı duygularını yargılamış ve gerçeği bulmuştu.

"Çünkü onu çok sevseydim, beni bırakmasına asla izin vermezdim." Kesin bir dille söylenmişti bu sözler. Ona karşı gerçekten bir şey hissetmediğini şimdi görmüştüm.

"Beni şaşırtıyorsun."

"Gerçek bu Nihal ve bunu bulmamda senin de payın var." Yüzüne bakarken gözlerinde gerçeği gördüm. Düşünceli ve bir o kadar da ciddiydi. Aldığı yara sayesinde kendini sorgulamış ve bunun sonucunu bulmuştu.

"Deniz bunu gösterebildiysem ne mutlu bana. Hatta çok mutluyum." O hüzünlü havayı dağıtırcasına neşeyle söylemişim. Bana bakarken, ilk önce kaşlarını hafifçe çatmış sonra da yavaşça gülümsemişti. Onun kolunun altına girdim ve ellerimi beline doladım.

"Artık düşünmene gerek yok. Yanında ben varım."

"Biliyorum, iyi ki de varsın."

Sabah her zamanki gibi sarmaş dolaş uyandık. Onun kollarında uyumayı seviyordum. Artık aramızdaki engellerin tek tek kalktığını görebiliyordum. Yeni tarzımı çoğu kişi beğendiği için uygulamaya devam ettim. Biraz sert ve seksiydi; ama sanki bunu Deniz de beğeniyordu. Topuklu ayakkabılar can sıkıcı olsa da insanların hayran bakışları hoşuma gidiyordu.

İlk ders onundu. Konumuz da sistemik hipertansiyondu. O anlatırken ona hayran hayran baktım. Not almayı da ihmal etmemiştim. Sınavdan sonra artık herkes delice not tutmaya başlamıştı. Yöntemi işe yarıyordu.

Bugün dans kulübünün ilk dersine gitmenin heyecanı vardı üzerimde. Deniz'e spor günüm ve saatim değişti diyerek yalan söylemiştim. Okulun çıkış kapısına yönelirken girişteki ekran dikkatimi çekmişti. Sınav sonuçlarının açıklanması bölüm birincilerini de belirlemişti. 1. sınıftan altıncı sınıfa kadar sınıf birincileri yazıyordu. Adımı biraz garipseyerek okumuştum. Şu soyada bir türlü alışamamıştım.

Birinci sınıf birincisi Arzu Yılmaz, kesin Deniz'den yüz alan kız o olmalıydı. İkinci sınıflardaki birinci Nevin'di. Diğer birincileri de tanıyordum. Sene başında çekilen resmime bakarken şimdiki durumumu hayal dahi edemeyeceğimden emindim. Eski beni görmek beni duygulandırmıştı.

Dans kulübünün sınıfından içeriye girdiğimde, yeni yüzler gördüm. Bakışlar hemen beni bulmuştu tabi.

"Hoş geldin Nihal!" diyen Gamze'yi gördüm sonra.

"Hoş bulduk Gamze," derken diğer kızlar ve erkekler bana bakmıştı.

"Bu o hocasıyla evlenen kız!" Esmer zayıf bir kız beni gösterip konuşmuştu.

"Evet o benim." Şakaya vurmayı denemiştim. En azından hocasıyla evlenen kız, para avcısından daha iyiydi gözümde.

"Daha sonra detaylıca tanışacaksınız, isterseniz derse geçelim." Bu cümle Cem'den gelmişti.

"Neden buraya geldiniz?" hepimize bakarak sordu Cem.

"Senden başlayalım Nihal."

"Ben dans etmek istiyorum ve edemediğimi düşünüyorum. Düğünlerde hep oturan, zorla kaldırılmaya çalışılan kızdım ben. Şimdi ise gece kulüplerinde dans etmeyi bilmek istiyorum. Dans filmlerini çok severim. İzlerken keşke ben de böyle dans etsem diye düşünürüm."

"En sevdiğin film hangisi?"

"Step up kesinlikle."

"Yoksa sen de Channing Tatum için mi izledin?"

"Hayır, ben o zamanlar onu tanımıyordum; ama şimdi hayranıyım o ayrı tabi."

"Anladım. Seninle devam edelim Gonca," deyip yanındaki kıza baktı. Herkesin derdi aynıydı. Alay konusu olma korkusu başı çekiyordu.

"Dans ederken sadece sevdiğiniz için bunu yapmalısınız. Kendinizi serbest bırakmalısınız. Sonuçta bunu istediğiniz için yapıyorsunuz. İlk yenmeniz gereken duygu utanç. Ne kadar rahat olursanız, o kadar iyi dans edersiniz."

Bir müzik açarak rahat olmamızı ve dans etmemizi istediler. Bu ilk başta zor olmuştu; ama bunu yenmem gerektiğini biliyordum. İlk ben başladım. Yavaşça sallanmaya ve kollarımı oynatmaya başladım.

"İşte böyle. Diğerleri hadi siz de," diyerek onları yüreklendirmeye çalıştı Cem. Dersin sonunda herkes bu duyguyu yenmiş gibi görünüyordu.

Eve gidip odaya girdiğimde, Deniz aldığım kitabı okuyordu.

"Merhaba!" dedim montumu çıkartırken.

"Çantan nerede?" Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Spor çantamı arabada unuttum." Onun yanına oturduğumda bana garip bir bakış attı.

"Neden banyoda değilsin?" Spordan geldiğimde direk banyoya giderdim. Orada duş almak hijyen kurallarına karşıydı. Temiz olabilirdi; ama günlük kaç kişi girip çıkıyordu oraya.

"Beş dakika soluklanayım dedim Deniz. Bugün ne kadar da sorgucu oldun."

"Dikkatimi çekti sadece."

Onu işkillendirmemek adına banyoya girdim. Daha sabah duş almıştım. Duş aldıktan sonra yemek için aşağıya indik. Yemeğin konusu bugün gelen davetiyeydi. Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu davetiye, Nehir'in çok ilgisini çekmişti. O anlatırken onu dikkatle dinlemiştim.

"Bu bir ilk. Çocuklar yararına bir bağış gecesi düzenlemişler. Konsept çok farklı ama. Bağış yapmak isteyen sahneye çıkıp kareoke yapacakmış. Bu harika bir fikir. Çok eğlenceli olacak üstelik. Şimdiden şarkınızı seçmeye hazırlanın." Bu gerçekten güzel bir fikirdi; ama daha önce hiç kareoke yapmamıştım. Onca insanın önünde yapmak büyük cesaret isteyecekti. Ne var ki Deniz buna pek de gönüllü değildi.

Yemeği yedikten sonra odamıza çıktık. Ben ders çalışıyordum, o da ona hediye ettiğim kitabı okuyordu. Birden sessizliği bozan telefonun çalma sesi oldu. Tanımadığım numarayı gördükten sonra açtım.

"İyi akşamlar Gülnihal Hazinedar ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet benim."

"Bu saatte rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın. Gün boyu size ulaşamadık. Ben Vogue Türkiye dergisinden arıyorum. Sizinle röportaj yapıp kapağa çıkma-

nızı düşünüyorduk. Bu yüzden aramıştım.” Bu sözleri duyunca donup kaldım. Kaşlarım havadayken Deniz de bana bakmaya başlamıştı. Ne yani şimdi de kapak kızı mı oluyordum?

KAKTİUS TEAM

40. Bölüm

"Sizin son zamanlardaki tarzınızı çok beğendik."

"Teşekkür ederim."

"Sizinle röportaj da gerçekleştirmek istiyoruz. Merak edilen birisiniz."

"Tabi ama bunu hafta sonu gerçekleştirebiliriz. Hafta içi okulum var. Çok yoğunum."

"Biz de hafta sonu planlamıştık zaten. Cumartesi on gibi sizi adresimize bekliyoruz." Adresi söylerken hızla not ettim. Telefonu kapattığımda ise Deniz'le göz göze geldik.

"İnanamıyorum buna. Tarzımı çok beğenmişler kapağa çıkmamı istiyorlar. Hem de Vogue. Düşünsene modanın kalbi olan bir dergi."

"Biliyorum, peki ne düşünüyorsun?"

"Bu hayatımdaki en farklı olay. Bunu kaçırmayı istemiyorum."

"Bir kere dene bakalım."

"Sence bu kötü mü?"

"Hayır değil, bir kere ben de çıkmıştım bir erkek dergisine."

"Sahi mi?"

"Evet, yalnız şunu diyeyim. Birden çok ve belki de cüretkâr pozlar isteyecekler. Buna hazır mısın?"

"Cüretkâr isterlerse kabul etmem. Ben öyle bir kız değilim. Normal elbiseler olmasını tercih ederim."

“Çizgini bozmayacaksın.”

“Hayır bozmayacağım.”

“Yalnız bundan birileri çok rahatsız olacak.”

“Kimler?” Kaşlarını kaldırıp ona bakmıştım.

“En yakın arkadaşından başlayabilirsin.”

“Nil mi? Ne yapayım ki rahatsız olursa olsun. Yapabileceğim bir şey yok.” Umursamaz bir tavırla konuşmuştum. Eskisi gibi birlikte çok vakit geçirmiyorduk. Deniz, kitabına tekrar dönerken aklıma bir şey geldi.

“Ama ben küçük kız pozu bile veremem ki.” Sesli düşünmüştüm ve sesimi duyunca bana sorarcasına bakmıştı.

“Küçük kız pozu mu?”

“Hani küçük kızlar ellerini bellerine koyarak poz verirler. Ben onu bile beceremiyorum ki. Bir de üst düzey dergiye çıkacağım.” Bunu duyunca hafifçe güldü.

“Merak etme orada mahallenin fotoğrafçısı olmayacak. Sana gösterirler nasıl durman gerektiğini.”

“Doğru ama yine de korkuyorum.”

“En fazla iptal ederler.”

“Rezil olurum o zaman.”

“Öyle bir şey olmaz. Onlar profesyonel insanlar.” Okuduğu sayfayı çevirdi. Ben de tekrar dersime geri döndüm. Günün konularını bitirdikten sonra üzerime bir yorgunluk çöktü. Ben pijamalarımı giyip geldiğimde kitabı bitirdiğini gördüm.

“Ne çabuk bitirdin?” Beş yüzden fazla sayfası vardı.

“Hızlı okuyorum, ayrıca çok güzeldi. Farklı bir bakış açısı. Yazar çok başarılı.”

“Beğenmene sevindim.”

“Tekrar kitap kabul ederim.”

“Sana kitap falan yok. Her şeyi biliyorsun. Bu bazen sinir bozucu olabiliyor. Bu kadar bilgili olmanı sevsem de...” Bana gülümserken yanuma geldi.

"Söyle bugün neredeydin?" Elleri belimi bulurken ona çekingen gözlerle baktım.

"Bunu söylemek biraz zor; çünkü utanıyorum."

"Söyle hadi?" Bana cesaret verircesine baktı.

"Şey... Ben bir kulübe üye oldum. Benim gibi dans edemeyenlerin katıldığı bir grup. Dans etmeyi öğrenmek istiyorum."

"Bundan mı utanıyorsun?"

"Evet, sonuçta değişik bir şey yapıyorum. Çok eğlenceli ama."

"Eğlenceli demek. O zaman seninle bir gece kulübüne gidelim bakalım ne kadar etkili olmuş." Koluna vurdum ve kaşlarımı çatarak konuştum.

"Dalga geçme. Bir gün o da olacak."

"O günü bekleyeceğim o zaman." Bana o dalgın bakışını gönderdikten sonra lenslerini çıkarmak için banyoya gitti.

Açelya ile konuşmak için ofisine gelmiştim. Şu dergi işinden tırsmaya başlamıştım çünkü. O nasıl davranmam gerektiğini bilirdi. Onu odasında beklerken etrafa da bakmaya başlamıştım. Bir an gözlerim masada duran dosyaya takıldı; çünkü tanıdık vakıf isimleri vardı. Merakıma yenik düştüm. Dosyayı alıp incelemeye başladım. Alt alta birçok kurum adı, karşılarında da bir miktar tutar yazıyordu. Listede Mehmetçik Vakfı, LöseV, Türk Eğitim Vakfı gibi birçok yardım kuruluşu vardı. Dosyayı tekrar masaya koydum. Bir beş dakika daha bekledikten sonra Açelya kapıda görünmüştü.

"Tatlım çok özür dilerim. Toplantı biraz uzadı da."

"Önemli değil." Az önce baktığım dosyaya bakarak altına imza atıp konuşmaya devam etti.

"Demek dergiye çıkıyorsun. Sen bu işi çok iyi kıvırdın inan."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin."

"Oradaki tutarlar hep bağış için mi?"

"Evet tatlım, her ay düzenli ama çok fazla değil; çünkü bir çok kuruluş var."

"Bence az da değil."

"Haluk babam çok hassas bu konuda. Her ay düzenli olarak bağış parası ayrılır."

"Anladım." Bu adama hayran olmamak elde değildi. Allah o verdikçe ona daha da çok vermişti demek ki. Başkalarını düşünmesi onun ne kadar da karakterli bir yapıda olduğunu gösteriyordu. Çok şanslıydım.

"Açelya korkuyorum; çünkü ben poz veremem. Orada ne yapacağımı bilmiyorum."

"Merak etme seni yönlendirecekler. Herkes anasının karnından öyle poz vermeyi öğrenerek çıkmıyor. Bu senin için ilk."

"Sen kaç kere çıktın?"

"Onu geçti herhâlde. Eğlenmeye bak. Kendini iyi hissediyorsun, fotoğrafçılar profesyonel oluyor. Harika fotoğraflar çıkıyor ortaya. Sadece sakın ol." Onu dinlerken karnıma hafiften bir ağrı girdi. Yüzümü buruşturunca bunu o da fark etti.

"Ne oldu?"

"Regl olacağım galiba. Biraz ağrı girdi de."

"Şiddetli mi geçiyor?"

"Dayanılmayacak kadar değil."

"Sıcak bir şeyler iyi gelir. Bitki çayı içelim." Sekreterine telefondan bitki çayı istediğini söyledi.

"Yarıyıl tatilinde tatile çıkmayı planlıyoruz. Siz de geleceksiniz."

"Nereye peki?"

"Yeryüzündeki cennete. Harika bir yer. İçinde şelale bile olan bir ada. Birçok kişi yaşıyor aslında; ama en güzel alan bizim ev ve çevresi. Bayılacaksın." Şelale mi vardı içinde? İnanamıyordum.

"Nasıl şelale var?"

"Bildiğin büyük bir ada. Herkesin sınırları var. Babam araziyi ucuza almış; çünkü satan adam para sıkıntısı çekiyormuş. Görmem lazım. Biz balayına oraya gitmiştik."

"Ne kadar güzel."

Acaba normal bir evlilik nasıl oluyordu çok merak etmiştim. O duyguyu yaşamayacaktım; ama önemli de değildi. Çaylar geldikten sonra hızla içtim; çünkü yarım saat sonra Ece'yle buluşacaktım. Açıyla'yla vedalaştıktan sonra hızla binadan çıktım. Onunla bir kafede buluştuk; ama o bu konuda benden daha heyecanlıydı.

"İnanamıyorum," dedi ve bana heyecanla sarıldı.

"Senin sayende canım. Senin adını vermeyi ihmal etmeyeceğim tabi ki. Bu senin eserin."

"Bu kadar beğeneceklerini düşünmemiştim. Vogue bu sonuçta."

"Biliyorum; ama ben fotoğraf çekirtmeyi sevmiyorum. Korkuyorum açıkçası."

"O zaman eve gidince internete bak bakalım. Orada bir sürü böyle çekim videosu var. Biraz onlardan kopya çekebilirsin."

"İşe yarar mı?"

"En azından havaya girersin. Seni orada normal karşılamayacaklar ki. Sanki bir film yıldızı ve ya şarkıcıya davrandıkları gibi davranacaklar. Sen de bu mütevaziliğinle onların kalbini fethedeceksin."

"Öyle mi diyorsun?" Ona çekimser bakmıştım.

"Öyle diyorum." Bana güven dolu bir şekilde gülümsedi.

Eve döndüğümde dediğini yaptım. Bu konuda birçok video izledim. Haklıydı, havaya girmemi sağlamıştı; ama ne var ki karın ağrısı iyice artmıştı. Tuvalete gittiğimde acı gerçeğe karşılaştım. Cumartesi çekim vardı. O zamana kadar reglim azalmış olurdu; ama bana gerinlik vermeye devam edecekti. Ne olurdu yani pazar günü gelseydi. Hep böyle olurdu zaten. Ne zaman özel bir olay yaklaşıyor, hemen kapınızı çalardı.

Ağrı daha da bastırırken kendimi yatağa bırakıp iki büküm yattım. Sağa sola da dönmeyi ihmal etmedim. Ne kadar süre öylece yattım, bilmiyordum.

"Sen ne yapıyorsun öyle?" Bu ses Deniz'den gelmişti. Kafamın üstünden yorganı atıp ona baktım. Şu anda hiçbir şey umurumda değildi. Yüzüme bakarken benim gözlerim de saate kaymıştı. Geç gelmişti, hem de iki saat.

"Neredeydin sen?"

"İlk önce ben sordum." Bana ciddi bir şekilde bakıyordu.

"İyi görünmüyorsun."

"Regl ağrısı," dedim utanarak.

"Gören de böbrek taşı falan düşürdüğünü sanır." Çok komik dercesine ona alayla baktım.

"Sen söyle bakalım."

"Mesaj attım görmedin mi?" Başucumda duran telefonu aldım. Gerçekten mesaj atmıştı.

"Benim gözüm bir şey görmedi."

"Ağrı kesici alsaydın. Bu kadar çekmeye değmez."

"Zararlı."

"Bin de bir içiyorsun zaten. Bir şey olmaz."

"Sonra alışırsam ne olacak?"

"Sen var ya... Kafan çok farklı düşünüyor. Onu takdir ediyorum gerçekten," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Ben de tekrar yatağın içine gömüldüm. Saatin bayağı geçmiş olduğu aklıma gelince yataktan çıktım. Padi değiştirmem gerekiyordu. O da elinde bir

sıcak su torbasıyla geldi. Arkamı dönmüş odaya giderken bir şey dedi.

"O kadar hareket edersen olacağı bu." Gülme sesini duyunca arkamı döndüm.

"Bir şey yok," dedi ve ben de banyoya gittim. Acı gerçeği aynada gördüm. Kan kıyafetimde bir leke yapmıştı. O an o kadar utandım ki ağlayabilirdim. 'Hayır' diye bağırmak istiyordum; ama bu ev halkını ayağa kaldırmaktan başka bir şey yapmazdı. Odaya geri dönerken, elimle gözümü güneş ışınlarından korur gibi başıma tutmuştum. Bu hâlimi görünce konuşmaya başladı.

"Utanmana gerek yok. "

"Ama güldün." Kırgın bir şekilde baktım.

"Bu beni affettirir belki," dedi ve koca bir bardak adaçayını bana uzattı. Elinden alıp tekrar yatağa döndüm. Allah'tan çarşaplarda bir şey yoktu. Yatağa oturdum ve yorganı tekrar üzerime çektim. Elindeki sıcak su torbasıyla yatağa oturarak yorganın alt tarafını açtı.

"Bacaklarını kendine doğru çek." Dediğini yaptıktan sonra sıcak su torbasını ayaklarımın altına koydu.

"Bu iyi gelecektir." Ona kötü bakmayı sürdürdüm.

"Seni dinliyorum," dedim anlatmasını bekleyerek.

"Tam çıkacakken acil bir hasta geldi. Kalp krizi; ama kurtardık. O stabil olana kadar beklemem gerekiyordu."

"Kurtarmanıza sevindim."

"Ben de."

O gün gelip çattığında çok heyecanlıydım. Üzerimi özenle giyindim ve makyaj yapmadım. Yüzüme bir ton şey süreceklardı zaten. Fazla yıpratmanın bir anlamı yoktu. Deniz de benimle gelmek istediğini söyledi. Birlikte bana verdikleri adrese giderken, heyecanım tavan yapmıştı. Burası eski bir yalıydı. Evi incelerken Deniz

elimi tutmuş, birlikte kapıda bizi bekleyen kadına doğru yürümüştük. İçeriye girdikten sonra bizi karşılayan kadın, bana telefon açan kadındı.

“Hoş geldiniz!” demişti neşeyle.

“Nihal Hanım sizi şöyle alalım. Deniz Bey ne yazık ki izlemenizi istemiyoruz.”

“Ben zaten gidecektim.” Bana el salladıktan sonra gitti.

Beni bir koltuğa oturttuktan sonra hemen saçımı ve makyajımı yapmaya başladılar. Saçlarım hafif dalgalı olmuştu. Bana giyeceğim kıyafetleri gösterdiler. Deniz haklıydı, biraz seksi kıyafetler vardı çünkü. Kendime güç vermeye çalıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra bana denilen yere geçtim. Üzerimde siyah bir elbise vardı. Tüm vücudumu sarıyordu. Tabi ki kırmızı ruj ihmal edilmemişti. Fotoğrafçı başlamadan önce durumumu anlattım.

“Merak etmeyin, size yardımcı olacağız.” demişti. Öyle de oldu. Bana nasıl durmam gerektiğini gösterdiler. Ben de ciddi bir şekilde baktım. Bir kaç kere çektikten sonra fotoğrafı bana gösterdi.

“Nasıl?” Gerçekten de hiç acemi gibi görünmemiştim.

“Beğendim,” dedim ve gülümsedim. Bu fotoğraf bana güç vermişti sanki. Daha sakinleşmiş ve soğukkanlı olmuştum. Benden cesur bir poz da istemediler zaten. Gayet ben olmuştum. Bu beni mutlu etmişti. Çekim bittikten sonra röportaja başladık. Sorular ben ve tabii ki Deniz’le nasıl tanıştığım ile ilgiliydi. Uygun bir dille anlattım. Her şey bittikten sonra bunun hiç de korktuğum gibi olmadığını düşündüm.

Mekândan çıktığımda Deniz’in beni beklediğini gördüm. Ona doğru yürürken gülümsememi ihmal etmemiştim.

“Güzel geçmiş anlaşılan.”

“Evet güzeldi.”

“Bizim otelde ünlü bir ressamın sergisi varmış. Oraya gidelim mi?”

“Olur,” dedim. Bu günü onunla geçireceğimden dolayı çok mutluydum.

KAKTİUS TEAM

dinden geçmiş. Yapacağı bir şey kalmamış. Ay ışığı gölgesi bile ona huzur vermiyor.”

“Teşekkür ederiz.”

“Rica ederim.” Oradan ayrılıp başka bir tabloya baktık.

“Dediğin gibi adam farklı bir şey söyledi.”

“Bu insanların tabloları bu kadar para vermelerine sebep olan duygu, kendilerinden bir şeyi o tablonun içinde bulmak.”

“Şimdi anlıyorum.” Bana gülümserken yüzü aydınlanmıştı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Bir fotoğrafçı bu hâlimizi görerek deklanşöre bastı ve ardından yanımıza geldi.

“Bir kaç poz daha alabilir miyim?”

“Tabi ki,” dedim. Deniz elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Gülümseyerek poz verdik.

“Teşekkürler,” dedikten sonra yanımızdan ayrıldı. Deniz kolundaki saatine bakıp bana döndü.

“Saat geç olmuş, yemek yiyelim mi?”

“Tamam. Benim de karnım acıkmıştı zaten. Kıyafet çıkarıp giymek yorucu bir iş.”

Sergi salonundan çıktık ve beni otelin kocaman yemek salonuna götürdü. Burası gerçekten çok lüksü. İçerisi de bayağı kalabalıktı. Garson bize yer bulduktan sonra siparişlerimizi alıp gitti.

“Deniz bir şey soracağım; ama yanlış anlama.”

“Sor bakalım.”

“Burası ayda ne kadar kazanıyor?” Bunu duyunca şaşırmıştı.

“Sadece merak ettim,” dedim kendimi korumaya çalışarak.

“Günlük yüz bin geliri vardı. Aylık kaç ettiğini hesaplarsın. Yurt dışındaki oteller turistik yerde oldukları için onlar çok daha fazla kazanıyor.” Vay canına dehşet bir para yapıyordu.

“Sadece merak ettim. Aklına bir şey gelmesin.”

“Tamam, önemli değil. Bir şeye takılıp kalıyorsun, bu iyi bir şey değil.”

“Biliyorum, ne yapayım yanı elimde değil.”

Garson tabakları getirdikten sonra tabaktaki ete iştahla baktım. İçecek yerine yoğurt tercih etmiştim. Ona da içki için izin vermedim. Şarap seçmişti; ama olmaz demiştim. O da bir şey dememiş, kararına uymuştu.

“Çok güzel görünüyor.”

“Yemeklerimiz iyidir.” Eti dilimlerden akan suyu çok leziz bir görüntü oluşturunuyordu. Hemen vakit kaybetmeden çatalımı ete batırıp ağzıma attım. Harikaydı. Çok geçmeden diğer dilim de ağzımdaki yerini almıştı. Ben hızla yerken ona gözüm takıldı. Bana gülümsemişti.

“Yemek yerken gözün hiçbir şey görmüyor.”

“Seviyorum yemek yemeyi. Bir de böyle güzel olursa tabi kendimi kaybederim.”

“O zaman bizim mekâna sık getirmeliyim seni. Buradaki son anım güzel değildi; ama artık geçmişte kaldı.”

“Ne oldu ki?”

“Seninle daha bu evlilik işi ortada yoktu. Evde sıkılıyordum. Ben de bizim gece kulübüne geldim; çünkü Meral buraya gelmezdi. Ne hikmetse o gün buradaydı ve beni buldu. İçkime ekstazi karıştırıp beni bir güzel uyuşturdu. Belki de bunu, benden intikamını almak için yapmış olabilir.”

“Yok artık! İçkine uyuşturucu mu koydu! Ahahaha gazozumu açar mısınız gibi olmuş. Nuri Alço kılıklı Meral.”

“Gülme, ben onu çok kullandım. Oda beni güzelce kullandı. Belki o gece öyle davranmasa şu an evli olmazdık.”

“Seni hiç aradı mı sonra?”

“Çok sinirliydim. Onu her yerden engelledim. Telefon açamaz. Dışarı çıkmadığım için görmedim. Umu-

runda da değildi; çünkü birbirimizi kullandık. O günün sabahı iğrençti. Gözlerimin altı kıpkırmızı olmuştu.”

“Seni hiç öyle hayal edemiyorum. Özellikle seni tanıdıktan sonra. Playboy gibi değilsin.”

“İnan bana bir ara öyleydim; çünkü her şeyi boş vermiştim. Bir beklentim kalmamıştı. Ne kadar da küçük düşürücü bir olay. Kendimden bunu beklemezdim. Yine de oldu işte.” Hoşuna gitmediğini yüzündeki ifadeden anlamıştım. Gerçekten de dediği hâldeydi. Nil de bunu anlatmıştı zaten bana.

“Geçti gitti değil mi? Boş vermek lazım.”

“Haklısın. İçkiye niye bu kadar katırsın?”

“Adı üstünde alkol. Bana öğretilen, bunun kötü olduğu. Aklını tam olarak kullanamıyorsun. Bilincin olmazsa her şeyi yaparsın.”

“Çok içmediğin takdirde.”

“Başına gelmiş işte. Seni kandırmışlar hâlâ nesini savunuyorsun?”

“Savunmadım, sadece düşüncelerini merak ettim.”

“İstersen kulübe geçebiliriz. Kursun sana ne kattığını test etmiş oluruz.”

“Hayır olmaz, daha hazır değilim.” Hızlıca ve kararlı bir şekilde söylemiştim.

“Tamam, sen nasıl istersen.”

“Şu kareoke partisi bence güzel olacak, merak ediyorum.”

“Bunun için heyecanlısın.”

“Evet çünkü daha önce hiç denemedim. Gördüğüm kadıyla sen iyi şarkı söylüyorsun. Bana ne söyleyeceğini merak ediyorum doğrusu.”

“Demek sana söyleyeceğim. Bunu çocuklar için söyleyecektik değil mi?” Alaycı bir şekilde bakmıştı. Yüzümü yana yatırdım ve ona cevabını verdim.

“Evet para çocuklara gidecek; ama şarkı bana gelecek. Ben bunu iple çekiyorum.”

“Ya kötü bir şey söylersem?”

“Ne gibi?”

“Seksi bir şeyler... Senin yataktaki hâlini anlatan mesela.” Bunu duyunca yüzümün kızardığına emindim. Sinirli bir tavır takındım.

“Kapa çeneni, tek işiniz o değil mi sürekli yatağı düşünmek. Duyguya yer yok.”

“Saçmalama seni kızdırmak istedim sadece. Hem seninle sadece iki kere olaya girdik. Seni buna zorlamadım hiç. Hatta kaçtım bile.”

“İyi, tamam o zaman. Belki ben söylerim.”

“Öyle şarkılar söylemeye cesaret edemeyeceğini düşünüyorum. Hem de kalabalığın ortasında. Buna izin vermem. Bazı şeyleri çabuk öğreniyorsun. Erkeklerin o şekilde sana bakması, benim orada katliam çıkarmama neden olur.” Vay canına kıskanmıştı. Katliam demişti bir de. Pis pis güldüm.

“Seni sinirlendirmek hoşuma gidiyor,” dedim onu taklit ederek.

“Çok komikti.”

Onunla zaman geçirmek bilgi seviyemi arttırıyordu. Şu anki telaş seviyemi arttıran tek şey; kareokeydi. Şarkı seçimimi zor da olsa yapmıştım. Bağış yapabilmek için üç tane şarkı söylemek gerekiyordu. Hepsini ezberledim hatta dans kulübünde bana bir kaç figür bile gösterdiler. Tek yapmam gereken sahneye çıkıp şarkıları söylemekti. Aklımda hep rezil olma korkusu vardı. Yapabileceğim bir şey yoktu. Cesaretimi toplayacaktım.

Saçım ve makyajım çoktan yapılmıştı. Üzerimde siyah bir elbise vardı; kolları dantel olan kısa bir elbiseydi. Yüksek topuklu siyah ayakkabılarla tam olmuştu. Telaşla aynadaki yüzümü seyrettim. İlk başta sakın olmalıydım. Gayet hoş ve güzel görünüyordum. Arabada onun gelmesini beklerken, kapının açılma sesi geldiğini işaret ediyordu. O, her zamanki güzelliği ve rahatlığıyla kar-

şımdaydı. Biraz toparlandım ve heyecanımı ona göstermemeye çalıştım.

"Heyecanlısın." Başarılı olamamıştım.

"Evet. Çünkü ilk defa kalabalığın önünde şarkı söyleyeceğim."

"Bu sadece bir eğlence, eğlenmeye bak." Başımı salladım onu doğrularcasına.

Araba durunca heyecanım arttı. Arabanın kapısını açarken elini uzatıp arabadan inmeme yardım etti. Şu an aklımda, kendime Redfoo'nun 'Yes' klibinde yaptığı gibi yüreklendirici bir konuşma yapıyordum. Tabi sadece bana özel cümlelerle. Şarkıdaki *'Everyday I See my dream'* cümlesi aklımda dolaşıyordu. Ben çok daha güzel bir rüyadaydım şu anda. Bu rüyayı asla görmemişim. Bunları düşünmek biraz da olsa beni rahatlatmıştı. Onun kolunda yürürken etraftakilere şöyle bir baktım.

Kareokenin yapılacağı salona girmeden önce her zamanki fotoğraf çekimi yapıldı. İkimiz hem tek hem de birlikte poz verdikten sonra salona girdik. Bize ayrılan yere, yani en öne oturduktan sonra salonun dolmasını bekledik. Etrafa bakarken, Nazenin'in her zamanki gibi kibirli kibirli yürüdüğünü gördüm. Artık kendimi onun kadar güzel hissediyordum. Deniz konuşunca bakışlarımı ona yönelttim.

"Ne söyleyeceksin bakalım?"

"Sürpriz," dedim gülümseyerek.

"Göreceğiz artık."

"Seni şaşırtacağımdan eminim."

"Kimin şaşırtacağı belli olmaz," dedi ve bana o seksi gülümsemesini gönderdi.

Salon dolduktan sonra sahneye biri çıkıp bilgilen-dirme yaptı. Asıl konuya girince herkesin isteğe bağlı olarak çıkacağını anladım. Belli bir sıra yoktu; ama şarkıların hazırlanması için önceden bir kâğıda yazıp vermiştik.

“Açılışı kim yapmak ister?” diye sordu sunucu ve Deniz elini kaldırdı.

Sunucu, “Buyurun Deniz Bey,” dediğinde, Deniz ayağa kalkarak bana doğru eğildi.

“İzle ve gör. Beğenecek misin merak ediyorum,” dedi ve sahneye doğru yürüdü.

Merdivenleri çıktıktan sonra eline mikrofonu aldı. Ben merakla beklerken kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Herkes ona odaklanmıştı. Üstündeki takım elbiseyle saçları birbirine tezat olsa da bence buradaki en yakışıklı erkekti. Karaoke başlarken, duyduğum şarkıyla donup kaldım; Rihanna... ‘*Diamonds*’...

42. Bölüm

Şarkı başlarken gözlerimin içine bakıp söylemeye başladı. İngilizcesinin kusursuzluğunu kendim görmüştüm. Bu cümleyi söylerken gülümsemişti.

*Mutlu olmayı tercih ettim
Sen ve ben, sen ve ben
Gökyüzündeki elmaslar gibiyiz
Sen gördüğüm bir kayan yıldızsın
Bana sarıldığında yaşıyorum
Gökyüzündeki elmaslar gibiyiz
Gözlerinin içinde hayatı gördüm
Bu yüzden parlıyoruz, bu gece, sen ve ben
Gökyüzündeki elmaslar gibiyiz
Göz göze, çok canlı*

Şarkıyı bitirirken gözlerim dolmuştu. Herkes alkışladığında, tıpkı kafede yaptığı gibi gülümseyerek kabul etmişti tebrikleri. O zaman ve şimdi arasında bir fark vardı aslında; bu şarkıyı bana söylemişti. Keşke bana tıpkı şarkıdaki gibi bağlılık duysaydı. Belki de duyuyordu da, bunu ben bilmiyordum. Neden bu şarkıyı seçmişti? Bu şarkı onu anlatıyordu bir anlamda. 'Gözlerinde hayatı gördüm,' demişti şarkıda. Bunu bana kendisi de söylemişti. Sahneden inip yanıma gelirken, ayağa kalkıp ona sarıldım. Gözlerinde farklı bir şey gördüm. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Eğilip kulağıma fısıldadı.

“Beğendin mi?” Ona duygulu gözlerle bakarken cevabı o vermişti.

“Beğenmişsin.” Kafamı salladım. Yanağıma öpücüğünü kondurduktan sonra yanıma oturdu. Ne olursa olsun o sahneye çıkıp şarkılarımı teker teker söyleyecektim. Kalabalık ve kibirli Nazenin umurumda değildi. Bu gece gözüm sadece Deniz’in üzerinde olacaktı. Bir başka kadın şarkı söylerken bana baktığını fark ettim. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip sımsıkı sardı. Bu gece farklı davranıyordu. Bunun keyfini sonuna kadar çıkaracaktım.

Sonraki şarkı için elimi hiç tereddüt etmeden kaldırmıştım. Dans da etmem gerekecekti ve bu yüzden dans kulübünde defalarca hareketlerin üzerinden geçmiştim. Bu kadının sesine küçüklüğümden beri bayılırdım. Herkes hepsi grubunun diğer üyelerini severken, ben sadece Gülçin’i severdim; çünkü şarkı yükü en çok onun üzerindeydi. Sesi büyüleyiciydi. Yerimden kalkarken, “Şimdi değil birazdan söyleyeceğim en can alıcı şarkıyı; ama bu da hoş bir şarkı,” dedim ve merdivenlerden çıktım.

Birden herkesi karşımda görmek heyecanlanmama sebep olmuştu; ama ben, bana gülümseyen Deniz’e baktım. Şarkının hareketli sesini duyunca koreografimi uygulamaya başladım. Söylemek ve dans etmek aynı anda zor olsa da bir şekilde kıvrımıştım. Gülümsemeyi, anlamlı bakmayı da ihmal etmedim.

*Kıyamam Dayanamam Ben Sanaaaa...
Bir Tanecik Aşkım
Mum Gibi Eriyorum Sana
Sensiz Her An Zıyan
Tamamlanıyorum Sarılınca
Bir Tanecik Aşkım
Mum Gibi Bitiyorum Sana*

*Senden Başkası Yalan
Tutun Bana Hiç Bırakma*

Şarkı bitince alkışlar havada yankılanırken, hafifçe eğildim ve merdivenlerden inip yerime döndüm. Oturunca tekrar kulağıma eğildi.

"Ben senin bir tanecik aşkın mıyım yani?"

"Bir de soruyor musunuz hocam. Ayıp..." dedim şakacı bir tavrıla.

"Bunu duymak iyi hissettiriyor."

"Peki sen? Senin bir tanecik aşkın kim?"

"Daha yok; ama yakında olacağına eminim." Bu cümle moralimi bozsa da toparlanmam uzun sürmemiştir.

"Bütün ömrümün beklemekle geçmeyeceğini bilmek istiyorum."

Cevabı alamadım; çünkü sahneye çıkmak istemiştir. Kaçmıştı aslında. Sabırlı olmam gerekiyordu. Şarkısını merak ederken yerimde huzursuzca kıpırdandım. Şarkı yavaş ilerleyen duygusal bir şarkıydı. Şarkıda yine anlam yüklü sözcükler vardı. İçeride daha fazlası var di-yordu; ama bunu bana göstermiyordu.

Karanlık tarafımda ışık oluyorsun.

Aşk, hap olmayan bayat bir ilaçta kaldı

Seni mezardaki gülden öpücüğe benzetiyorum

Senden alabildiğimin daha fazlası

Hissettiğinin daha güçlüsü, evet

Ve şimdi gülün en güzel döneminde.

Bir ışık, mezardaki çiçeğe çarpıyor.

Bir adamın sana anlattığının fazlası var.

Bence, inkar edemediğim bir alışkanlık gibisin... evet.

Bunun sağlıklı olup olmadığını bana anlatmayacak mısın, bebek?

Yanıma tekrar geldikten sonra bu sefer kaçan ben oldum. Onu şaşırtma zamanıydı. Bu şarkı anlam yüklüydü. Katy Perry'nin sevdiğim bir şarkısıydı.

Mutlaka, mutlaka
Seni mutlaka seveceğim
Şimdi orada korku yok
Rahatla ve sadece özgür ol
Seni mutlaka seveceğim

Bana sadece olduğun gibi gel
Özür dilemeye gerek yok
Senin buna layık biri olduğumu biliyorum
Senin kötü günlerini alacağım iyi günlerinle beraber
Bu fırtınada yürümek isterim
Her şeyi yaparım çünkü seni seviyorum
Seni seviyorum

Tekrar oturmak için giderken, bu sefer o çıkacaktı sahneye. Yerime oturdum ve onu izlemeye başladım. Şarkı başlarken en sevdiğim şarkılardan biri olan 'Powerful' u duymamla şaşırmıştım. Çok anlamlıydı, hem de çok...

Aşka ihtiyacım var
Beni şarj ediyorsun
Elektrik gibi
Kalbim zıplamaya başlıyor
Senin aşkınla birlikte

Bir enerji oluyor
Bana sarıldığında
Bana dokunduğunda
Bu çok güçlü
Bunu hissedebiliyorum
Kollarında beni tuttuğunda

*Ateş ve elektrik gibi yanıyorum
Yakınlaştığında kıvılcımları hissedebiliyorum*

Sonsuza kadar uçur beni

Pislik, ne yapıp edip beni alt etmişti. Duygusal anlamda şu an gerçekten ona karşı yumuşamıştım. Bakalım benim şarkımı duyunca ne yapacaktı, merak ediyordum. Yanıma gelince hiç tereddüt etmeden konuştum.

"Seni seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. Bir şey demesini bekledim. En sonunda bana yaklaştı ve konuştu.

"Cevabını vereceğim, çok yakında." Derin bir nefes aldım ve sahneye çıkmak için elimi kaldırdım. O çok yakında gelmiyordu bir türlü. Bu şarkı ruh hâlimi yansıtıyordu. İçindeki hüznün, hayal kırıklığı, umut sadece bendim.

*Odaya yürüdüğünde bilirsin gözlerimi yaktın. James
Dean gibiydi, gerçekten*

*Ölüme çok yeniydin ve kanser gibi hastaydın, oh bebeğim,
hatırlayacağını söyle*

*Seni zamanın sonuna kadar seveceğim
Bebeğim gözyaşlarının gerisini görebiliyor musun
Seni zamanın sonuna kadar seveceğim*

Ruh hâlim berbatken hiç beklemediğim bir şey yaptı. Sahnenin önüne gelip elini uzattı. Elimini ona uzatırken kollarıyla beni sarıp kucağına aldı. Dudaklarıma değen dudakları kısa süreli bir şaşkınlık yaratsa da uyum sağlamam çok uzun sürmemişti. Beni yere bıraktı ve konuşmaya başladı.

“Gidelim mi? Bence başka yerde olmamız gerekiyor.”
“Tamam,” dedim ve el ele salondan ayrıldık.

Dün gecenin hatıraları zihnime süzülürken, aptalca gülümsedim. Sınıfta oturuyor ve dersin başlamasını bekliyordum. Onda gerçekten büyük bir değişim vardı. Her zaman içinden farklı bir kişi çıkıyordu. Tutkusu ve romantik davranışları beni büyülüyordu. Beni sevmeye başladığını düşünüyordum. İtirafın ne zaman geleceği beni biraz telaşlandırıyordu. Telefonuma gelen mesajla düşüncelerimden uzaklaştım. Mesaja bakarken tanımadığım bir numaradan olduğunu gördüm.

‘Konuşmamız lazım. Karşıdaki kafenin önündeyim.’

DEVAMI GELECEK...